
BİR DELİ BAHAR RÜYASI
DAMLANUR BÜYÜKŞEN
müptela

Karar

Bu, nereden başlayacağımı bilmediğim bir hikâye. Çünkü düşününce nedenini, nasılını sorgulamak zorunda kalıyorum ve işler iyice sinir bozucu bir hale geliyor. Eminim ne söylediğim konusunda bir fikriniz yok. Pekâlâ, o zaman izin verin kendimi tanıtayım. Adım Bahar, bugün benim doğum günüm ve ne yazık ki artık yirmi sekiz yaşındayım. Daha net ifade edecek olursak otuz olmama sadece iki yıl kaldı. Üstelik bu aydınlanmayı iş yerimin ortasında, fabrikaya en yakın pastaneden alınmış meyveli, bayat doğum günü pastama bakarken yaşadım. İş arkadaşlarım tarafından son anda hatırlanmışım, aceleden pastanın üzerine not dahi yazdırılmamış. Yıllardır gördüğüm, her gün konuştuğum insanlar yüzlerinde olabilecek en samimiyetsiz ifadeyle alkış tutup o berbat doğum günü şarkısını söylediler. Öyle bitik bir haldeyim ki mumlarımı söndürürken dilek tutmaya bile üşendim. Çünkü hayatımın son beş yılını aynı dilek için harcadım ve dilediğim adam karısıyla balayında olduğu için doğum günümde, üstelik bir cumartesi gününde çalışmak zorunda kaldım.

Kollarını boynuma aniden dolayan "en yakın" iş arkadaşım Sema'nın sarılmasına karşılık verirken benim de yüzümde sahte bir gülümseme oluştu, öyle ki biraz daha böyle kalırsam yüz felci geçireceğimden korktum. Yeni do-

ğum yaptığı için sahip olduğu tombul bedeni ve üzerinden eksik etmediği neşesiyle konuşan arkadaşımın kelimelerini anlamakta zorlandım. Normalde anlayışı kıt bir insan değilimdir fakat bugün hayatımın ne kadar rezil olduğunun farkına vardığım gün. Bu yüzden biraz merhamet istiyorum.

"Baharcığım, güzel arkadaşım benim. İyi ki doğdun tatlım. Ama asma suratını böyle, yirmi sekiz olduğun için üzülme lütfen, hâlâ en fazla yirmi altı gibi gösteriyorsun. Ayrıca bu basit kutlama için de kusurumuza bakma ne olur, Okan Bey balayında olmasaydı bu kadar iş yoğunluğu da olmazdı. Daha büyük bir şeyler ayarlayabilirdik. Akşama da kayınvalidem bize gelecek, bir de bebekle ilgilenmek zorundayım. Ama en kısa zamanda bugünün acısını çıkaracağız, söz."

Yirmi sekiz yaşın bir diğer anlamı, neredeyse tüm arkadaşlarınızın evlenmiş olmasıdır. Hatta bazılarının boşanma dönemlerine bile şahit olmuşsunuzdur. Ben tam bir nedimelik uzmanıyım. Yeni doğum yapmış genç kadınların kadrolu refakatçisi ve kocalarla geçirilecek romantik akşamlar için bebeklerin emanet edildiği o tuhaf "teyze" ben oluyorum. Anlayışla başımı sallarken Okan Bey'in ismini her duyduğumda anlamsızca hızlanan kalbimin artık sadece ortadan ikiye ayrılır gibi acıdığını fark ettim. Bu fabrika ise aldığım nefesi engelleyen bir hapishaneye dönüştü. Uras Tekstil; üniversiteden mezun olur olmaz yaşadığım güzel şehri, İzmir'imi sırf ailemin kanatları altından çıkıp hayatımın aşkını bulmak için terk etmeme sebep olan yer...

Beş sene önce üniversiteden mezun olduğumda en yakın arkadaşım Gonca'yla birlikte İstanbul'un cazibesine kapılarak tası tarağı toplayıp taze diplomalarımızla bu kalabalığın içine yerleştik. Dürüst olacağım; benim cazibe-

sine kapıldığım o şiirlerde anlatılan, taşı toprağı altın diye bahsedilen İstanbul değildi. Hayatım boyunca İzmir âşığı bir insan oldum. Kelimelerle ifade edilebilecek bir sevgi değil bu, ölene kadar memleketime bağlı kalacağımı biliyorum. Ancak evimin güvenli sınırlarından çıkmadan büyüyemeyeceğimi, kendi maceramı yaşayamayacağımı bildiğim için İstanbul'a geldim. Genç ve tecrübesiz bir tekstil mühendisi olarak, mezuniyetimden kısa süre önce düzenlenen kariyer günlerinde başarılı tekstil firmalarından biri olduğunu bildiğim Uras Tekstil'e iş başvurusu yaparken seçileceğimden hiç umutlu değildim. Ancak o dönem, şimdi Sema'nın olduğu pozisyonda eski insan kaynakları müdürü vardı ve harika bir ön görüşmenin ardından arayarak beni İstanbul'daki mülakatlara çağırmıştı. Sevinçten aklımı yitirdikten sonra aileme durumu izah etmiştim. Tabii bizimkiler yanlarından taşınmamı istemedikleri için evde abartılı kavgalar yaşandı. Ergenlik döneminde dahi ailesine isyan etmemiş, benim kadar uysal bir kızın hayatında ilk kez gösterdiği tepki bizimkiler tarafından uzun süre hazmedilemedi.

Her şeye rağmen cesaretimi toplayıp İstanbul'a geldim, işi aldım ve Gonca ile ev arkadaşı oldum. O da başka bir büyük tekstil firmasında çalışmaya başladı ve biz kendi küçük cennetimizi kurduğumuza inandık. Fabrikadaki ilk günümde, patronun oğlu Okan Uras'la tanıştığımdaysa yeryüzünün en şanslı kızı olduğumu sandım. Okan hayatımda gördüğüm en yakışıklı, nazik, güler yüzlü ve zengin adamdı. Ömrümün beş senesini bu "mükemmel" adam tarafından fark edilme çabasıyla geçirdim. Sonuç mu? Üç ay önce işe alınan uzun bacaklı, otuz dört beden bir çakma sarışınla aniden evlenme kararı aldı.

Söylediğine göre yıldırım aşkına tutulmuş beyzade. Hayır, yani madem birine âşık olacaktı, beş senedir burnunun

dibinden ayrılmayan beni nasıl fark edemedi? Ben bu adama boş yere beş senemi verdim ve o kendisini benden beş yaş küçük aptal bir çakma sarışına kaptırdı. Düşündükçe deliriyorum. Apar topar gerçekleştirilen düğün hazırlıkları sırasında defalarca hatasından döndüğünü hayal ettim. Hatta karşısına geçip ona hislerimi anlatmayı düşündüm. Ama tabii ki böyle bir şeye cesaret edemedim. Reddedilmek rezil olmak demekti, işimi kaybetmek demekti ve... Bir dakika ya, ben zaten iş yerinde istediğim pozisyonu kaybetmiştim. Okan Bey iki hafta önce görkemli bir düğünle evlendikten sonra – görkemli derken abartmıyorum, adam denize nazır yalılardan birinde evlendi! – genç karısına bulunduğum departmanda müdürlük görevi teklif etti. Arzu Hanım balayından döner dönmez işe başlayacak. Benim yıllardır emek verdiğim fabrikada, istediğim pozisyona koca torpiliyle terfi ettirildi! Patronlarımız balayından dönene kadar da işlerin çoğu benim sorumluluğum altında. Bu yüzden ucuz, bayat bir pastayla iş yerinin ortasında doğum günümü geçiştiriyorum.

"Sema!"

"Efendim Bahar?"

"Ben istifa ediyorum."

"Ne?"

Hazır gazı almışken kaybolmasına izin vermeden aklımdan geçirdiğim şeyi bir çırpıda dile getirdim. "Duydun işte, Okan Bey karısıyla rahat tatil yapsın, bol bol para kazansın diye ben burada köle gibi çalışamam. Şu halime bak! Bugün benim doğum günüm ve ben, hayatımın yirmi sekiz yılını boşa geçirdiğimi fark ettim. Daha fazla saçmalamayacağım, anladın mı? Gidip hayatımın kalanını yaşayacağım. Patronlarım da kendilerine başka bir salak bulsun! Benden bu kadar, bitti."

Sözler dudaklarımdan döküldüğü an kendimi daha hu-

zurlu ve mutlu hissettim. Hani şu doğru kararı verdiğinizde içinizi saran huzur vardır ya, işte ben anında baştan aşağı huzurla doldum. Sema ise etraftan bizi duyan birkaç insana, şaka yaptığımla ilgili bir şeyler saçmaladıktan sonra kolumdan tuttuğu gibi beni masamın başına götürdü.

"Delirdin mi sen kızım? Ne istifası? Başka bir yerde iş mi buldun, teklif mi aldın?"

"Hayır, daha fazla burada kalmak istemediğimi fark ettim."

"Peki Bahar Hanım, hayatınızın kalanını paşa babanızın konağında mı geçireceksiniz? Kızım ne yiyip içeceksin Allah aşkına ya! Beş yıldır buradasın, tüm emeklerini çöpe atamazsın! Üstelik istifa edersen tazminatını alamazsın, piyangodan para çıktı da benden mi saklıyorsun? Yoksa gerçekten baban o kadar zengin de bana mı söylemedin?"

"Of Sema, tabii ki öyle bir şey yok. Ben mutsuz olduğum için işten ayrılıyorum. İstedikleri parayı versinler, beyinsiz bir çakma sarışından emir almaya katlanamam! Yani şu halime bak, yıllardır sürekli çalışıyorum ve..."

Sözlerim, arkadaşımın ellerini beline koyup önümde dikilmesiyle kesildi. Uzaylılar tarafından kaçırılmışım da bu macerayı ona anlatıyormuşum gibi bakıyordu yüzüme. Öfkeyle gözlerini kısarak kalabalık ofiste benden başkasının duyamayacağı bir ses tonuyla fısıldadı.

"Sen şuna Okan'ın evlenmesine katlanamıyorum desene! Resmen Arzu Hanım'ı kıskanıyorsun. Aklını başına topla Bahar. Patronuna âşık olman aptallıktı ve şimdi işi bırakarak daha büyük bir aptallık yapmak üzeresin."

"Belki de yıllarımı burada harcayarak yeterince aptallık yapmış, bu konudaki sınırımı doldurmuşumdur. Lütfen Sema, ben kararımı verdim. Daha fazla beni oyalama, Türkiye'de bir sürü tekstil firması var ve evet, eğer iş bulamazsam babam bana bakar. Hiçbir şey burada kalıp ken-

dimi her gün küçük düşürmem kadar kötü olamaz. Ben artık katlanamıyorum."

Sonunda beni vazgeçiremeyeceğini kabul eden arkadaşım, ben muhasebeyle görüşürken eşyalarımı kutusuna koyup toparlanmama yardım etti. Bir yandan da patronumun bana emanet ettiği işleri yarım bırakıp istifa etmemin iş ahlakına uymamasından bahsediyordu. Neticede öylece, sırf kafama esti diye işi bırakıp gidemezdim. Ben de neyin yanlış olduğunu anlayacak zekâya sahibim. Örneğin bir adamın çalışanlarının hakkını yiyerek karısına güç gösterisi yapmak için onu başımıza müdür yapması haksızlık. İşten ayrılmam için gereken yasal sürede de bu zamana dek kullanmadığım yıllık izinleri kullanacağım. Anlık öfkeme iyice tutunarak istifa dilekçemi imzaladım ve Sema'nın gözyaşları eşliğinde diğer iş arkadaşlarıma da veda ederek otoparka yöneldim. Bundan sonra ne yapacağımı düşünüp depresyona girmek yerine az önce cesaret ettiğim şeyin ne kadar havalı olduğuna odaklanmayı seçtim. Bu yüzden otuz iki dişim meydanda, sırıtarak arabamın başına gittim. Emektar Vosvos'um tüm şirinliğiyle tebrik eder gibi karşıladı beni. Gece mavisi ve 1967 model bu yaşlı kız hâlâ benim hayallerimin arabası.

Arka koltuğa bıraktığım kutuyu, içindekiler düşüp kırılmasın diye köşeye ittirdikten sonra ön koltuktaki yerime döndüm. Şu an yapabileceğim bir diğer çılgınlık, arabamı gün batımına sürüp her şeyi, herkesi tamamen arkamda bırakmak. Muhtemelen küçük bir sahil kasabasına yerleşir, hayatımın kalanını çok daha stressiz bir iş yaparak geçirirdim. Pastanecilik ya da kitap dükkânı açmak gibi... Ama tabii ki ben bir Amerikan filminin başrol oyuncusu değilim. Vosvos'um da yolculuğa dayanacak kadar güçlü değil. Ödenmesi gereken faturalarım, yaptığım çılgınlığı öğrenince delirecek bir ev arkadaşım var.

Arabayı çalıştırıp şehrin boğucu trafiğine karışırken keyfim yerine gelsin diye radyoyu açmayı denedim. Ancak bozulan radyomu vaktinde değiştirmeyi akıl etseydim daha güzel olurdu. Cızırtılı ses kulağımı tırmalayınca kapatıp ıslık çalmaya karar verdim. Ama uğursuzluk konusunda sınırları zorlayan bir insan olduğumu hesaba katmamışım. Trafiğin ortasında birden arabamdan dumanlar çıkınca durmak zorunda kaldım. Kenara çekip aşağı indim ve etrafımdan geçen arabaların yavaşlamaya bile tenezzül etmemesi üzerine gözlerimin dolmasına engel olamadım. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum fakat evimi özledim. İzmir'i, ailemi, mahallemi... Birden garip şekilde aklıma bir anım geldi.

Üniversite sınavına hazırlanırken bir akşam dershane çıkışında, eve dönüş yolunda yorgunluktan bastığım yere dikkat etmeyip düşmüştüm. Ben pantolonum yırtılmadan bu işten kurtuldum diye sevinirken yine de dizlerimi kanatmayı başarmıştım. Hiç tanımadığım insanlar Alsancak'ın ortasında başıma üşüşüp beni yerden kaldırmışlardı. Su içirip ellerimi, dizlerimi yıkamışlardı. Otobüse binene kadar koluma giren teyze ve kitaplarımı yerden toplayan amca o gün bana insanlara yardım etmenin güzelliğini bir kere daha göstermişti. Şimdi sorun on yedi yaşında olmamam mıydı? Zaten yardım için duracak bir arabadan inen insana da güvenebileceğimden emin değilim. Büyümek sanıldığı gibi iyi bir şey değilmiş. Yabancı bir şehirde, hiç tanımadığım insanların arasında büyümek ise daha da betermiş. İstanbul maceram korkunç bir hayal kırıklığıyla sonuçlandı. Sevemedim bu şehri, yapamadım işte, hâlâ neyi zorluyorum? Aslında içten içe bana neyin iyi geleceğini de biliyorum. Artık kabullenmek gerekirse benim için eve dönme vakti geldi.

Tamircimi arayıp arabayı çektirdikten sonra nihayet

ben de evime ulaşabildim. Anahtarımla kapıyı açıp sessiz olmaya çalışarak salona girdim. Ancak elbette bunu başaramamıştım. Sevgili ev arkadaşım Gonca, eğitimli komando gibi salondaki koltukta pusuya yatmıştı. İçeriye girdiğim an üstüme atladı.

"Bahar! Bil bakalım bugün ne oldu?"

"Ölümsüzlüğün sırrını mı buldun Gonca, hayırdır?"

"Bilemedin canım, Ömer'le nikâh günü aldık nihayet! Nilgün Anne demiş, eh oğlum, yaşınız geldi de geçiyor işte bu kıza da yazık filan diye. Başkası olsa seni bu kadar beklemezdi ama ne yani bu böyle oyalıyormuşsun gibi, bu kız seni terk etse kimsenin ona kızmaya yüzü olmaz demiş. Canım kaynanam benim ya!"

Ağrıyan başımla en ufak bir sese bile tahammülüm olmadığı için Gonca'nın coşkulu ciyaklaması yüzümü buruşturarak onu susturmak istememe neden oldu.

"Ay Gonca bir sus da motorun soğusun balım! Bir sakin ol ve derin bir nefes al. Öncelikle evleneceğin için tebrik ederim, sonra bir daha tebrik ederim çünkü kaynanasını senin kadar kafalayıp beraber damada tuzak kuran başka gelin yoktur herhalde. Yine saatlerce Ömer'in arkasından konuşup planlar yaptınız değil mi? Sizin gibi entrika kraliçeleriyle yazık çocuğa..."

"Aman savunma bana onu. Hatice'ye değil neticeye bak biraz. Sonuç olarak tatlım, ağustosun yirmisinde düğünümüz var, sizleri de bu mutlu günümüzde aramızda görmek isteriz Bahar Hanım."

Gülümseyerek sonunda neşesini bana da bulaştıran arkadaşıma sıkıca sarıldım. Dört yıldır bugünü bekliyordu bu kızcağız ve nihayet uzatmalı nişanlısını evliliğe ikna etmeyi başardı.

"Kızım, benimle davetiye ağzıyla konuşma, tüylerim diken diken oluyor. Vay be seni de kaybettik demek ki.

Son bekârlık kalesi de düştü, bu sultanlık makamında bir başıma kaldım. Senin adına çok sevindim güzel arkadaşım benim. Her şey dilediğin gibi olsun." Ancak düğünün tarihine dikkat edince geri çekilerek Gonca'nın yüzüne baktım. "Bir dakika ama Gonca, sen o kadar sürede hazırlanamazsın ki!"

"O nasıl söz Bahar? Ben beş yaşımdan beri bu düğünü planlıyorum. Ayrıca tek başıma yapamam ama bende uzman nedime bir en yakın arkadaş var. Yani canım, o güzel poponu kaldırıp bana yardım edeceksin."

Alt dudağımı ısırarak gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. Ben Gonca'ya nasıl İzmir'e dönüyorum diyeceğim ki şimdi?

"Gonca, benim sana söylemem gereken bir şey var."

Konuşabilmek için içime çektiğim havayla beni öylece bırakarak sözümü kesti. "Ay inanmıyorum Bahar, valla ne söylesen haklısın. Ben eşeğim, yontulmamış odunum. Bugün dört haziran ve ben senin doğum gününü unuttum. Çok özür dilerim. Hemen hazırlanıp dışarı çıkalım. Saat daha erken, olur mu canım?"

Paniği karşısında tepki olarak koltuğa yığılarak televizyon kumandasını sehpanın üzerinden alıp zorla gülümsedim. "Gerek yok canım, bugün senin en mutlu günün. Ne bileyim, Ömer'le çıkıp yemek yiyin siz. Ben televizyon seyredip çikolata komasına gireceğim zaten. Birazdan bir film takarım."

"Sen niye depresyondasın?"

Bugün tüm arkadaşlarımın bana hesap sorma günü anlaşılan. Benim hayatıma sahip olan bir insana sorulacak soru mu bu?

"Zevkten Gonca, çok canım çekti ben de depresyona girdim. Konuşacağına çay suyu koy."

"Tersleme beni, ergen çocuk gibi dikleniyorsun. Sen iş-

ten niye erken geldin, bugün mesaiye kalmayacak mıydın? Yoksa doğum günün diye acıdı mı o aç gözlü patronların?"

"İstifa ettim."

"Ne?"

Gözlerimi üzerine çevirerek Gonca'nın yüzüne büyük bir ciddiyetle baktım. Siyah, kıvırcık saçları omuzlarındaydı. Bugün açık bırakmıştı. Kahverengi iri gözleri, biraz kemerli bir burnu ve ince dudakları vardı. Bir altmış boyuna tezat şekilde abartılı tepkiler vermeyi her zaman severdi. Bugün de öyle olacağını tahmin ederek aramızdaki sekiz santimden aldığım güçle ayağa kalkıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

"Duydun işte, işi bıraktım."

Sema'nın tepkisinin bir benzerini beklerken Gonca coşkuyla boynuma atladı.

"Nihayet ya! Niye kapıdan girer girmez söylemedin? Bugün sana çifte doğum günü. Bunu, aptal yerden ve şu uyuz heriften kurtuluşunun anısına her yıl şenliklerle kutlamalıyız. Tebrik ederim."

"Abartmayalım istersen canım, sonuçta işsiz kaldım."

"Onlar kaybetti bir kere, senden iyisini mi bulacaklar? Ama o Okan salağı ne kadar hıyar olduğunu çakma sarışınla evlenirken ispat etti zaten. Arzu Hanım, hanımlığı batsın."

Gonca tam bir en yakın arkadaştır. Hiç tanımadığı, bir kere bile yüzünü görmediği Arzu'dan sırf benim için, benden fazla nefret edebilir.

"Okan'ın hıyarlığı bana ay başında faturaları ödetmeyecek."

"Nereden çıktı şimdi bu? Senden para isteyen mi var kızım? Biz sadece ev arkadaşı mıyız? Sen benim en yakınımsın, kardeşimsin."

"Biliyorum Gonca, sen de benim için öylesin ama man-

tıklı ol lütfen. İki ay sonra düğünün var, deli gibi para harcaman gerekecek. Ayrıca Ömer'le beni evlat edinecek haliniz yok. Bu evden çıkıp kocanın yanına yerleşeceksin. Bu durumda kira işi bana kalacak demektir."

Yolda verdiğim kararda ne kadar haklı olduğumu Gonca'yla konuşurken iyice fark etmiş oldum. Benim bu şartlar altında burada yaşamaya devam etmem mümkün değil.

"Saçmalıyorsun Bahar. Elbette bir yolunu bulabiliriz. Bugün senin doğum günün, lütfen bunları düşünüp kalbini karartma."

İşte ya şimdi kararımı açıklayacağım ya da sonsuza dek susacağım. Başka zaman olsa asla konuşamaz, ikinci şıkkı seçmek zorunda kalırdım. Ama bugün kaynağını bilmediğim bir cesarete sahibim.

"Ben İzmir'e dönüyorum."

"Nasıl dönüyorsun? Annenleri ziyarete gitmek gibi mi? Git tabii, ne zamandır tatillerde bile gitmedin. Özlemişlerdir, sen de tatil yapmış olursun."

"Ben temelli döneceğim. İstanbul'u sevmediğimi biliyorsun. Bir hevesle geldim buraya ama ben senin gibi değilim. Alışamadım, artık beni bağlayan bir şey de kalmadı. Orada iş bulup ailemin yanında yaşayacağım. Sevmediğim bir yerde yaşamaya çalışmanın anlamı yok."

"Sen ciddisin."

Ona kararımı sindirebilmesi için biraz zaman verdim. Sonunda boynuma sarılıp ağlamaya başladı.

"Ben sensiz ne yapacağım burada? Bencil olduğumu biliyorum ama gitmeni istemiyorum Bahar."

"Yapma böyle lütfen. Tatillerde görüşürüz, üstelik yirmi birinci yüzyıldayız. Mesajlaşırız, telefonda konuşuruz. Hatta görüntülü konuşuruz. İstersen mektup bile yazarım ben sana."

Konuşmamın sonunda dolan gözlerimi kırpıştırarak sı-

rıttım.

"Yanımda sen olmadan evleneceğim."

"Beğendiğin şeylerin fotoğrafını atarsın, ben de fikrimi söylerim. Ayrıca İzmir'le İstanbul arası uçakla bir saat, Amerika'ya gidecekmişim gibi davranmayalım ne olur."

Galiba bu şehirle ilgili özleyeceğim tek şey Gonca olacak. İstanbul'la aramdaki tek bağı kaybetmekten korkarak ona sıkıca sarıldım. Tanıdık çilek aromalı duş jelinin kokusu burnuma doldu.

"Peki, ne zaman gideceksin?"

"Kararımdan vazgeçmeyi düşünmeden, cesaretimi kaybetmeden, en kısa zamanda gitmeliyim."

"Desene bugün ikimizin de hayatının dönüm noktası! Sanırım bir güne bu kadar büyük karar yeterli. Daha fazla bir şey düşünme ne olur. Bu akşam benim bekârlığa, senin de İstanbul'a veda partin olsun. İyice dağıtalım, özgürlüğün tadını çıkaralım."

Özgürlük? Biz? Dağıtmak? Yüzümde olabilecek en anlamsız ifadeyle Gonca'ya baktım. Bizim yapabileceğimiz en büyük çılgınlık çay demleyip televizyon karşısında çiğdem çitlemek olabilir. Yani kimsenin aklına İstanbul gecelerine aktığımız, Beyoğlu'nda, Taksim'de sabahladığımız gelmesin. Hayatım boyunca gittiğim bar sayısı bir elin parmaklarını geçmiyor. Her seferinde de mecbur kaldığım için, arkadaş ortamındaki uyuz olmamak adına gittim. Ben daha çok pastane, aile çay bahçesi insanıyım diyelim. Her türlü içkinin kokusundan ve tadından nefret ederim. Bu yüzden hiç sarhoş olacak kadar içmedim. Bunu yapabilecek kadar mazoşist değilim. Gonca da aklımdan geçenleri anlamış gibi konuştu.

"Tamam güzelim, mesaj alındı. Seni kötü emellerime alet edip pavyona düşürmeyeceğim. Yavru ceylan gibi bakmana gerek yok yüzüme. Markete gidip abur cubur, bol

bol çikolata, cips, kola ve çiğdem alacağım. Kusana kadar bunları midemizde karıştırıp müzik dinleyebiliriz."

"Bu iğrençti."

Evet, biliyorum. Ergenliğini yaşayamamış bir ikili gibi duruyoruz. Ancak bizim üzücü durumlarla baş etme yöntemimiz de bu. Ayrıca çikolata yemenin yaşı mı olurmuş? Yeryüzünün doğal antidepresanı, kakaonun keşfinden önce yaşayan insanlara acıyorum. Eminim hepsi intihara meyilliydi.

Ufak tefek arkadaşım cephanelerimizi tek başına taşıyamayacağı için evimizin arka sokağındaki markete birlikte gittik. Tüm ısrarlarıma rağmen doğum günü kızı olduğum için benim yerime kasiyere verilen para sayesinde poşetler dolusu abur cubura bedavaya sahip oldum. Dikkatinizi çekerim, bedava abur cubur diyorum. İşte gün şimdi güzelleşmeye başladı. Eve döndüğümde küvette geçirdiğim huzur dolu yirmi dakikaysa kesinlikle nirvanaya ulaştığım anlardı. Belki de İstanbul beni zengin dizilerindeki sosyetik hatunlardan birine dönüştürmüştür huzur veren zevklerim açısından, bilmiyorum.

Üstümde pembe, kedicikli pijamalarım ve elimde çikolata kavanozuyla salondaki rahat üçlü koltuğa kurulduğum sırada Gonca da elinde kola bardaklarımızla gelip bana telefonumu uzattı. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Beş yıldır her akşam saat dokuzda annem ve babamla telefonda görüşüyorum. Hiçbir bahane bu konuşmanın iptaline neden olamaz. Özdemir ailesinin değişmez kuralları vardır, bugün üstüne bir de doğum günü kutlaması konulu bir konuşma gerçekleştireceğiz.

Tahmin ettiğim gibi telefon görüşmemiz her zamanki coşkusuyla başladı. Annemin telefonun kamerasının üstüne parmağını yanlışlıkla koyup, "Aaaa Bahar ya bu beni niye göstermiyor, bozuldu mu?" demesinin ardından elin-

den telefonu kapan babamın, "Senin teknolojik soruların sabaha kadar bitmez, ver de kızımın az yüzünü göreyim," diye çıkışmasını yüzümdeki özlem dolu gülümsemeyle dinledim. Sonra tabii, "Eee Bahar ben seni göremiyorum? Ne oldu buna şimdi kapandı mı? Ev telefonundan ara kızı Ayten!" diye bağırmasıyla kulağımı sağır eden babamın hiç bitmeyen telaşını o kadar da özlemediğimi fark ettim.

"Babacığım ben buradayım, sizi duyabiliyorum."

"Ne olacak tabii, adamın parmakları kocaman, el el değil toynak mübarek. Vallahi kıracaksın telefonu kim bilir yine neresine dokundun Ahmet ya! Kız bizim kavgamızı mı dinlemeye aradı?"

Ben bu tartışmanın nerede biteceğini biliyorum. Akrabalar, rahmetli babaannemle annemin bebekliğimde ismim konusunda tutuştukları kavga, babamın yıllar önce Almanya'dan getirip yanlışlıkla kırdığı video oynatıcısı ve son olarak benim durduk yere İstanbul'a taşınarak ailenin huzurunu bozmuş olmamla kapanış. Bu yüzden hemen duruma müdahale ettim.

"İyi ki doğmuşum o zaman ben ya! Valla ne güzel doğurmuşsun anneciğim, ellerine sağlık."

"Anan zaten mitoz bölünmüştü değil mi Bahar Hanım? Ben o ameliyathane kapısının önünde az beklemedim seni. Gecelerce ayağımda salladım, taşıyıp besledim de büyüttüm. O doğurduysa bizim de bir katkımız vardı herhalde!"

"Ben şimdi öyle mi demek istedim baba? Sana da yayındaki ve yapımdaki emeğin için teşekkür ederim, ne diyeyim yani başka?"

Odanın bir köşesinde kahkahalara boğulan Gonca'ya telefon kamerasının görüş açısından çıkardığım elimle kutsal bir sevgi işareti gösterdikten sonra annemin azarını dinledim.

"Siz babalı kızlı iyice edepsiz oldunuz. Çocuğu da ken-

dine benzettin Ahmet, doğurduğumu tanıyamıyorum."

"Bizim bir akşamımız kavgasız geçmeyecek mi? Sen hep böyle geçimsizdin. Rahmetli annem şu Bahar'ın adı Safiye olsun dedi diye..."

Üç yüz yirmi sekizinci defa aynı hikâyeyi dinlemeye gücüm olmadığı için yine kendimce konuyu değiştirme çabasına girerek söze karıştım.

"Anlaşılan siz bana doğum günü hediyesi falan almadınız. Zaten ben söyleyene kadar kutlamamıştınız da..."

"Ne alakası var bebeğim, güzel kızım benim! O gün ne çok canım yanmıştı hiç unutur muyum? Ayrıca en mutlu günümdü. Babanla baş etmek için müttefik kazanmıştım. Hediyeni de aldık ama bugün fatura yatırmak için evden çıktığımda sıcaktan bunalınca unutmuşum kargoya vermeyi, yarın yollayacağım artık."

"Zahmet etmeyin, geldiğimde elden verirsiniz. Ben İzmir'e dönüyorum anne."

Karşı taraftaki sessizlik ve saçma bakışma anının ardından önce tatile gideceğimin sanılması, kesin dönüşü duyunca da sevinç çığlıkları ve heyecan dolu dakikalar... Sonuç olarak telefon saat on buçukta kapatıldığında bir hafta sonrasına uçak biletim alınmış, dönüşümle ilgili birçok şey planlanmıştı.

Gerçekten mide fesadı geçirecek noktaya gelene kadar cips ve çikolata yedim, eski bir romantik komedi filmi seyredip ağladım, bağıra bağıra şarkı söyledim. Gonca koltukta uyuklamaya başladığındaysa banyoya giderek aynadaki yansımama baktım. Banyo yaptıktan sonra kendi haline bıraktığım gür, koyu kestane rengi, uzun, dalgalı saçlarım yüz yaşındaki bir cadınınkilere benzemişti. Gözlerimin altı yorgunluktan çökmüştü. O gördüğüm şey kaz ayakları olabilir miydi? Daha kötüsünü, saçlarımın arasındaki ipliği almaya çalışırken yaşadım. Aslında o bir iplik

değil, beyazlamış bir saç teliydi. Kabul ediyorum, dünya güzeli sayılmam ama güzel kahverengi sürmeli gözlerim, uzun kıvrık kirpiklerim var. Dolgun dudaklara, biçimli bir ağza, orantılı bir burna ve ortalama bir Türk kızının balıketli fiziğine sahibim. Ayrıca göğüslerimin erkeklerin ilgisini çekecek vaziyette olduğunu, lisedeyken onlara iltifat eden ergen bir çocuğa tokat attığım sırada keşfetmiştim. Yani çirkin değilim, o zaman niye hâlâ yalnızım? Neden hayatım bu kadar korkunç durumda? Yirmi sekiz yaşında baba evine dönüp her şeye baştan başlamayı hak edecek ne yaptım? Çikolatanın iyileştirici etkisi buraya kadardı. Öfkeyle salona gidip uyuklayan arkadaşımı rahatsız etmemeyi başararak diz üstü bilgisayarımı açtım ve maillerime girdim. Hayatımın beş senesini benden çalan adam en azından neye sebep olduğunu bilmeliydi. Aptal karısıyla mutluluğa yelken açarken hayatının orta yerine sıçtığı kızın durumunu öğrenmeliydi.

İyi geceler Okan Bey;

Ben bugün beş yıldır büyük bir özveriyle çalıştığım işyerimden istifa ettim. Muhtemelen siz bunu çakma sarışın, silikon göğüslü, ördek dudaklı karınızla balayından döndüğünüzde öğreneceksiniz. Sebebini merak ediyorsanız hemen söyleyeyim. Yıllardır tatil demeden, dinlenmeden bir kere bile sesimi çıkarmadan çalıştım. Çünkü size yakın olmak için başka seçeneğim yoktu. Ama siz tecrübesiz karınızı benim müdürüm yapmaya karar verdiniz! Evet, Okan, işe ilk geldiğim gün seni gördüğüm andan beri dikkatini çekebilmek, kalbine girmek için kendimi parçaladım, yırtındım. Her bakışından, kelimenden, sesinin tonundan anlamlar çıkardım. Peki, sen ne yaptın? Üç ay önce benim seninle tanıştığım yaştaki tecrübesiz, şımarık bir kızı işe alıp ona âşık oldun! Her bakımdan yetersiz, yanına yakışmayan bir ahmakla evlenerek sana duyduğum

saygıyı yok ettin. Zeki bir adam olduğunu sanırdım eskiden. Ama genç karını terfi ettirerek bununla güç gösterisi yapacak kadar zavallıymışsın. O kadının seninle ne için evlendiğini anlamak için Einstein olmaya gerek yok. Tabii yine de umarım ben yanılıyorumdur ya da en kısa zamanda nasıl büyük bir hata yaptığını fark edersin. Çünkü insan zamanını yanlış insan için harcadığını anladığında canı çok yanıyor. Ben senin yüzünden ömrümün beş yılını çöpe attım. Giden yıllarım bu satırları yazınca geri gelmeyecek, biliyorum. Olsun, en azından içim soğudu. Bir yerlerde birilerinin hayatını mahvettiğini bilmeni istedim. Şimdi nihayet seni terk ediyorum. İstanbul maceram da, gençliğimin ilk ve tek umutsuz aşkı da bugün sona eriyor. Kendi özgürlüğüme, yeni düşler kurmaya gidiyorum.

Ev

Havaalanının bekleme kısmında elimde bavullarımla ayakta dikilirken çocukluğumdan beri vedalardan neden hiç hoşlanmadığımı bir kere daha sorguladım. Günlerdir sanki hiç bitmeyecekmiş gibi duran bir koşturmanın ortasındaydım. Eşyalarımı toparlayıp İstanbul'la ilişkimi kesebilmek için az sayıdaki arkadaşımla vedalaşmıştım. En zor vedalardan biri de Vosvos'umun anahtarını Gonca'ya vererek bir müşteri çıktığında satış işlemleriyle ilgilenmesini istediğimde yaşanmıştı. Ergenlik dönemimden beri hayallerimi süsleyen bu ihtiyar kız benim için çok fazla şey ifade ediyor. Ondan ayrılmak kendimi garip şekilde biraz daha yaşlanmış hissetmeme sebep oldu.

Tüm itirazlarıma rağmen bugün beni uğurlamaya Sema, Gonca ve Ömer beraber geldiler. Arkadaşlarımın yüzlerine tek tek, ezberlemek ister gibi baktım. Uçağın kalkış saatinin yaklaştığını panodan fark edince yüzümde buruk bir gülümsemeyle dizüstü bilgisayarımı çantasıyla birlikte Sema'nın eline verdim.

"Bu ne şimdi Bahar?"

"Dün akşam seni çağırdığımda bize gelseydin bugün yanımda taşımak zorunda kalmayacaktım Semacığım. Geçen gün telefonda kendi bilgisayarının bozulduğunu söylemiştin. O tamirden gelene kadar işleri idare etmen çok

zor, benimkini kullan. Öğleden sonra toplantın olduğunu biliyorum. Gerekli programlar bu bilgisayarda da yüklü."

"İyi de Bahar, sen İzmir'e gidiyorsun. Bilgisayarın olmadan ne yapacaksın?" Arkadaşımın aşırı tepkisine gülerek karşılık verdim. "Canım ben zaten bilgisayarla dünyayı kurtarmıyorum. Hatırlarsan artık bir işim bile yok. Sosyal medyadan birkaç gün uzak kalırsam ölmem. Zaten telefonlar da bilgisayar gibi, biliyorsun. İzmir'e döndüğümde yeni bir tane almak için bahane arıyordum, iyi oldu."

"Valla daha fazla itiraz edemeyeceğim çünkü bugün bu bilgisayar hayatımı kurtaracak, teşekkür ederim."

"Biliyorum, ben bir süper kahramanım."

Ortamı yumuşatmak adına yaptığım gereksiz espri yüzlerde hüzünlü gülümsemeler oluşturunca havaalanına yalnız gelmediğim için pişman oldum. Gonca tıpkı annesinden ayrılmayan küçük bir kız çocuğu gibi belime sarılmıştı. Ömer bile o tatlı yavru köpek bakışıyla gitmemi istemediğini belli ediyordu. Allah için, insanın dikkatini çekmesi için böyle bakmasına da gerek yoktu. Oldukça yakışıklı bir adam Ömer ve bizim meslektaşımız. Bazen kendimce ona "Çakma Kıvanç" ya da "Behlül'ün yandan yemişi" gibi lakaplar takıyorum. Yani evet, tahmin ettiğiniz gibi sarışın, mavi gözlü ve uzun boylu bir adam. Ama dürüst olmak zorundayım, kimse bir Kıvanç değil, olamaz. Adamda bambaşka genler var. Her neyse, yıllardır Gonca'nın tüm zulümlerine rağmen Ömer'in onu terk etmemesi bile Ömer'le arkadaş olmam için mantıklı bir sebep. Zavallı çocuk gerçekten iyi niyetli, centilmen ve arkadaşımın bitmek bilmeyen entrikalarının kurbanı olacak kadar masum biri. Bir erkek için masum kelimesini kullanmama sebep olması ise ayrıca ilginç bir konu. Gonca ve Ömer'e baktığımda gerçek aşka inanıp hayal dünyama dalma isteğimi bastıramıyorum.

Şu anda bana İzmir'e gittiğimde yapmam gerekenlerle ilgili öğütler verilirken kendi düşüncelerimde kaybolduğumu bilselerdi acaba gitmeme izin verirler miydi?

"Bahar! Sen beni dinlemiyor musun yine? İnanmıyorum ya kızım, senin aklın hâlâ beş karış havada, benim böyle hiç içime sinmiyor."

"Gonca, canım, o annelik hormonlarını bir susturur musun? Zaten iki ay sonra geleceğim düğün için, evlendiğinizde de evde benim için bir oda ayıracaksınız. Sema, aynı şey sizin için de geçerli. Gidiyorum diye kurtulduğunuzu sanmayın. Aksine, artık nüfusunuza geçtiğimi düşünebilirsiniz. Kafama estikçe gelirim İstanbul'a. Ki kafam fazla rüzgârlıdır, biliyorsunuz. Bana boşuna 'delibaş' demiyor kimse."

Samimi tehdidimi dile getirdikten sonra uçağın saati daha fazla yaklaşmadan Ömer'in yardımıyla bavullarımı teslim edip biletimi elime aldım. Gonca ve Sema kimliğimin, uçak biletimin çantamın en güvenli yerde olduğundan emin olduktan sonra ikisini de kucaklayarak duygusal bir veda sahnesi yaşadım.

"Kendinize dikkat edin, olur mu? Gonca düğün çılgınlıklarınla Ömer'i intihara sürükleme lütfen, Sema sen de o tombalak kocana söyle, bebeğin bakımıyla biraz da o ilgilensin. Televizyonun karşısından kalkmamaya biraz daha devam ederse tepemin tası atacak. Valla üşenmeden gelip ben kaldırırım."

"Tamam, söylerim. Sen de uslu bir kız ol. İstanbul'a yeniden geldiğinde hayatının aşkını bulmuş olmanı istiyorum."

Nerede o günler? İzmir'de her köşe başında elinde pırlanta yüzük ve bir buket çiçekle bekleyen beyaz atlı prensler yok. Atı boş verin, prens bile yok. Yine de bunları dile getirip arkadaşımın umutlarını yıkmak istemedim.

"Sema, düşündüm de tombalak kısmını kocana aynen iletmesen de olur. Ayrıca söz veriyorum, mükemmel erkeği bulduğum an üstüne atlayacağım. Ama biraz daha oyalanırsam uçağı kaçırıp sizin başınıza kalacağım. Birbirimize koala gibi sarılmaya bir son vermeliyiz."

Son kez kucaklaşıp el salladıktan sonra dolan gözlerimi saklayıp anons edilen kapıya doğru ilerledim. Bekleme yerinde oturacak koltuk kalmadığı için sabırsız gibi hemen bilet kontrolü için sıraya girmek zorunda kaldım. Yani lütfen, uçağa birinci ya da sonuncu olarak girmeniz neyi değiştirir? Herkes kendisi için ayrılan koltuğa oturacak. O salon boşalana, insanlar binene kadar harekete geçilmeyecek, o zaman bu neyin telaşı? Oturduğu koltuktan, heyecanlılar binene kadar kalkmayan o rahat insanları sevin. Eminim onlar uzun ve sağlıklı bir hayat yaşayacaklar. Bu arada kapılar açılıp yolcu alımı başladığında bu sefer uçağa ilk binenlerden biri ben oldum. Yanıma oturan kadın da kafasını tabletine gömerek maillerini son ana kadar cevaplama telaşına girdi. Geçen yıllardaki nadir gerçekleştirdiğim İzmir ziyaretlerimde ben de tam olarak aynı durumdaydım. Bu yüzden istifa ettiğim için kendimi bir kere daha tebrik ettim. Sahi, mail demişken, gece yarısı eski patronuma attığım, daha doğrusu atmaktan son anda vazgeçtiğim mail geldi aklıma. O satırları yazabildiğime göre herhalde kola ve cipsle kafayı bulmak gibi bir yeteneğim var. Bunun başka bir açıklaması olamaz. Neyse ki son anda kendime engel olacak kadar şuurum yerindeydi.

Nihayet harekete geçtik, yaklaşık bir saatlik yolculuğun ardından Adnan Menderes Havaalanı'na iniş yapıldı. Uçaktan indiğim an derin bir nefes aldım ve yüzümde saf bir gülümsemeyle kendimi ait olduğum yerde hissetmenin tadını çıkardım. Havaalanı otobüslerinden birine binerek bavullarımı alabilmek için binanın önünde indim. Kalaba-

lığı takip edip içeriye girdim. Etrafımdaki insanların yüzlerini incelerken büyük bir keyif içindeydim. Tabii bende bu şanssızlık varken mutluluğum sadece bavullarımın gelişini bekleyene kadar sürdü. Büyük bavulumu alırken hiçbir sorun yaşamamıştım ancak sıra orta boy, gri olana gelince işler birden karıştı. Bin bir emekle banttan indirip tekerleklerinden sürümeye çalıştığım bavullarımın önünü uzun boylu bir adam aniden kesti. Nazik konuşmaya çalıştığı otoriter sesiyle de konuşmaya başladı.

"Hanımefendi, sanırım bavulları karıştırdınız. O sürüklemeye çalıştığınız gri bavul benim."

Başımı sakince bavulun tutma yerinden kaldırarak bakmakla bitiremediğim adamla göz göze gelmeye çalıştım. Vücuduna oturan, oldukça güzel ve bildiğim kadarıyla pahalı bir markaya ait bir kot pantolon giymişti. Üstünde koyu gri, yuvarlak yaka bir tişört ve bol, düğmeleri açık bir kot gömlek vardı. Gömleğin kollarını kıvırmıştı ancak tüm bolluğuna rağmen geniş omuzlarını ve boğazımın kurumasına neden olan kol kaslarını saklamayı başaramamıştı. Tabii düz karnını da düşünecek olursak muhtemelen yirmilerinin başında spor salonundan çıkmayan bir üniversite öğrencisiydi. Baba parası yediğini de kolundaki saate bakınca anlayabiliyordum. Otuzlu yaşlarda göbeksiz adam bulmak çölde kutup ayısıyla karşılaşıp kanka olmaktan daha zordur. Adamlar da haklı, ev geçindirme derdine düşüp tüm gün memurluğun pençesinde bilgisayar karşısında oturuyorlar. Yani hiçbirini yargılamıyorum. Neticede ben de *Victoria's Secret* mankeni olmadığımı biliyorum. Karşımdaki adam bir kere daha seslenip benimle göz teması kurmak için başını eğince toparlanıp yüzüne bakmayı akıl edebildim. Dudaklarımdan dökülen cümle ise pek mantıklı değildi.

"Lanet olsun."

"Anlamadım?"

"Ben de."

Vallahi ben de anlamadım. O sevimli kahverengi gözler, burnuma dolan parfüm kokusu, koyu kumral gür saçlar... Yani gür diyorum! Adamın ileride kel kalma olasılığı yüzde kaç acaba? Bakımlı olduğu her halinden belli, birkaç günlük kirli sakalı bile öyle güzel ki utanmasam dokunup seveceğim. Boyu bir seksen beş ile bir doksan arasında olmalı, bunun benim bir erkekte aradığım ideal boy olduğunu söylemiş miydim? Ayrıca kesinlikle yirmilerindeki bir delikanlı değil. *Ne olur Allah'ım benden genç olmasın*, diye bildiği tüm duaları okuyan iç sesimi dahi duymazdan gelerek incelememe kaldığım yerden devam ettim. Haziran ayının ortasındayız, otobüste, metroda ter kokusuyla bizi bayıltma tehlikesi geçirten insanları düşününce adamın parfüm kokusunda kaybolmak istedim. Markasını tahmin etsem bulup alacağım da, oda parfümüm yapacağım. Tabii önce mantıklı bir cümle kurup iletişime geçsem daha iyi olacak. Hadi Bahar, yapabilirsin! Bir dakika ya, bu adam ne için benim önümü kesmişti? Yani konuşmaya nereden başlamam gerekiyor? Sanırım benden bir tepki alamayacağını anladığı için sol eliyle koluma dokunup, "İyi misiniz?" diye sordu.

Ben o yüzüksüz sol eli tutup bağrıma basar, bir daha da bırakmam. Onlar ne güzel, biçimli ve tekrar ediyorum, yüzüksüz parmaklar öyle! Bu ellerin sahibi ya sanatçı ya da doktor olabilir, başka bir mesleği yakıştıramıyorum bile. Böyle bir adamın nesli nasıl tükenmez? Çevresindeki kadınlar kör mü, ne diye şimdiye kadar üstüne atlayıp parçalara ayırmamışlar? Ne oluyor bana ya? Yirmi sekiz yıldır sabit duran hormonlarım coşmak için bugünü mü buldu yani? Yoksa cidden kız kurusu oldum da erkek budalasına mı dönüştüm? *Daha fazla abartma istersen Bahar.*

"İyiyim, teşekkür ederim. Sanırım tansiyonum düştü."

"Anlıyorum, isterseniz bir yakınınızı arayalım, gelene kadar size eşlik edebilirim."

"Gerek yok, annem ve babam beni almaya gelecekti."

"O zaman artık bavulumu alabilir miyim?"

Bavul mu? Ne bavulu ya? dercesine etrafıma bakıp sadece kendime ait iki bavulu görünce kaşlarımı çattım.

"Bu bavullar benim, karıştırdınız herhalde."

"Diğerini bilemem ama gri olan benim, gerçekten yetişmem gereken bir yer var, eğer verirseniz..."

"Ne demek diğerini bilemem? Oradan bakınca ben bavul hırsızı gibi mi duruyorum? Kendi bavulumu tanıyacak kadar beynim çalışıyor. Ayrıca aklınızda bulunsun, herkesin yetişmesi gereken bir yer var."

Ne oluyor şimdi bana? Regl dönemimde de değilim, ne diye çatıyorum tanımadığım adama kavgacı emekli teyzeler gibi? Gerçi o da hak etti. Öyle geri zekâlıyla konuşur gibi kelimeleri tane tane söylemeler, benden kurtulma amacıyla bavula el atmalar...

"Bakın, cidden burada kalıp tartışacak vaktim yok."

"Benim de yok, bir zahmet önümden çekilin de ailem beni beklerken fosilleşmeden gidip onları bulayım!"

"Ya kardeşim! Benim bavulumla gitmene nasıl izin vereyim? Sabah sabah seninle mi uğraşacağım?"

"Kardeş derken? Sen önce tanımadığın insanla, özellikle de bir kadınla nasıl konuşacağını öğren! Nereden geliyor bu samimiyet?"

"Ben en azından konuşmayı biliyorum, senin gibi yarım saat insanın yüzüne bakmıyorum! Ver şu bavulu, iki saattir insan gibi konuşuyorum, anlamıyorsun."

İnanmıyorum, bana laf mı soktu o kendini bilmez çöl ayısı? Ne vardı yani tipini insana benzetip etkilendiysem? Egosunu tatmin edeceğine hakaret ediyor. Hayır, aksi gibi

havayolu şirketinin bavulu bagaja verirken yapıştırdıkları etiket de nasıl olduysa kaybolmuş. Bavulun üzerinde herhangi bir kimlik bilgisi yok, olsa gözüne sokacağım zaten.

"Sen havaalanının ortasında bavuluma el koymaya çalışırken ne yapmalıyım acaba? Seninle devlet dış borçlarıyla ilgili sohbet mi etseydim?"

"Tamam, bavulun içini açalım o zaman. Bakalım kim haklıymış?"

Kesinlikle mantıklı çözüm, hem de çok mantıklı da ben büyük bavula sığmayan iç çamaşırlarımı orta boy bavulun en üst kısmına son anda attığım için haklılığımı ispat etmeye pek hevesli davranamıyorum. Adamla sohbetime sutyen bedenim hakkında konuşarak devam edecek değilim.

"Ne münasebet? Eşyalarımı tanımadığım bir adamın karıştırmasına izin vermemi beklemiyorsun herhalde?"

"Bavulda kazı çalışması yapacak değilim. Açıp sadece kendi eşyalarım var mı diye üstten bakacağım."

"Başka derdin var mıydı? Olmaz, ellerini bavulumdan çek!"

"Havaalanı sapığıymışım gibi muamele etmeyi keser misin? Genç kadınların bavullarını zorla açtırıp özel eşyalarını karıştırmıyorum."

Genç kadın mı? Kedicik desenli külotlarımı görme tehlikesi olmasaydı bana genç dedi diye kısa süreliğine yirmi sekiz yaş sendromumdan kurtulabilirdim. Ama tehlike hâlâ göz ardı edilemeyecek kadar büyük. Kısa süre içinde bavulun bir ucundan o, diğer ucundan ben tutmuş etrafta bizi izleyen insanlara aldırmadan çekiştiriyorduk. Aslında gerçekten böyle kavgacı bir insan değilim inanın. Sadece acayip yakışıklı bir adam iç çamaşırlarımı görmek isteyince hırçınlaşabiliyorum. Ayrıca kafam kadar kolları olduğu için karşısında şansım olmadığının da farkındayım. Sonuç

olarak bavulun tutma yeri benim elimde, tekerlek tarafı da onun elinde kalarak plastik kısmı kırıldı, ikimizden de uzak bir yere gürültüyle savruldu. O kadar uzun boylu, fit vücutlu bir adama koşma konusunda da yetişemeyeceğimi bildiğim için sonunda omuz silkerek bavulun yanına gitmesine izin verdim. Ben, seyrettiğim bir filmde de söylendiği gibi bir insanın kovalanmadıkça koşması gerekmediğini düşünüyorum. Belki de onu gerçekten havaalanı güvenliğine sapık diye şikâyet edebilirim. Bavulun önünde eğilmiş, içindekileri izleyen adamın yanına ağır adımlarla yaklaşırken kelepçelenmiş hali hayal dünyamda iyice cazibe kazandı.

Planlarımı suya düşürüp beni saç diplerime kadar kızartan şey ise bavuldan benim eşyalarımın çıkmaması oldu. Tıraş takımını, bir gömlek ve pantolonu alay eder gibi gözümün önünde salladıktan sonra asabi sesiyle konuştu.

"Oldukça değişik bir kıyafet zevkin varmış. Ayrıca ilk defa yanında tıraş takımıyla gezen bir kadınla karşılaşıyorum."

Şaşkınlıkla yüzüne baktım ve beş saniye kadar ne diyeceğimi bilemedim.

"Ben gerçekten nasıl oldu bilmiyorum. Bu bavul benimdi." Sanki hâlâ kedicikli çamaşırımı bulabilirmişim gibi bavulun içine göz atarken konuşmuştum. Bavulun kapağını öfkeyle kapağını kapatıp adeta beni öldürmek isteyen gözlerle baktı.

"Hâlâ mı? İzin verirsen parçalanan bavulumla beraber geç kaldığım toplantıya gideceğim. Eğer acelem olmasaydı burada kalıp seninle uğraşmaya devam edebilirdim. İzninle."

Sinirini belli eden hareketlerle ayağa kalkıp yıldırım hızıyla yanımdan giden adamın arkasından utançtan ölmek

isteyerek baktım ve duymayacağını bilsem de özür dilerim diye fısıldadım. Durduğum yer toprak zemin olsaydı hiç üşenmeden ellerimle kazıp kendi isteğimle yerin yedi kat dibine girerdim. Benimle dalga geçer gibi elimde kalmış kırık bavul sapını kenara bıraktım. Bu sırada çekingen bir şekilde bana seslenen orta yaşlı bir kadın, bandın üstünde terk edilmiş gibi tek başına dönüp duran gri bavulu gösterip, "Sanırım sizin," deyinceye kadar da etrafıma bakamadım.

Sonra iki bavulumla zorlanarak yürümeye çalıştım ve çıkışa vardım. Tabii kapıların iç tarafındaki annemle babam beni, uzun süre beklemiş olmanın ruh sağlıklarında yarattığı kötü etkiyi saklamadan karşıladılar.

"Neredesin sen Bahar? Biraz daha bekletseydin seni anons ettirecektik. Telefonunu da açmamışsın."

"Özür dilerim, bavullar karışmış da onunla uğraştım."

Kısa ve aslında hiçbir şeyi açıklamayan açıklamam neyse ki bizimkiler için yeterli oldu. Benim hayatımda böyle klişeleşmiş şanssızlıklar her zaman olur. Onlar da artık buna alıştıkları için sorgulamıyorlar. Bu yüzden doğruca annemin şefkatli kollarına kendimi atarak kokusunu içime çektim. Sonra babama sıkıca sarılıp huzurun ve güvenin tadını çıkardım. İş yüzünden aylardır görüşemiyorduk. Havaalanından çıktığımızda ikisini de inceleyip gördüklerimden memnun oldum. Annemin yosun yeşili gözlerinden etrafa neşe saçılıyordu. Düzenli olarak çikolata kahvesine boyattığı kumral saçları her zamanki gibi bakımlıydı. Üstündeki çiçek desenli elbise ona çok yakışmıştı. Babam da gri gözleri gülümsemekten küçülene kadar beni inceleyerek dikkatimi çekti. Son zamanlarda göbeği biraz büyümüş ama o da annemin seçtiğinden emin olduğum mavi gömleği ve bej rengi pantolonuyla yakışıklı görünüyor. Beyaz saçlarını arkaya doğru taramış. Tepesi biraz açılmış

ama yaşıtlarının aksine kesinlikle kel bir adam değil.

"İkiniz de kıskandırıcı derecede güzel görünüyorsunuz."

"Keşke senin için de aynı şeyi söyleyebilseydik tatlım ama sorun değil. En kısa zamanda toparlanmanı sağlayacağız."

Anneme gözlerimi devirmemek için çaba harcayarak arabanın bagajına bavulları koyan babama yardıma gittim.

"Cidden hâlâ bu arabayı kullanabiliyor musun baba? Resmen benden yaşlı, Allah aşkına değiştirelim artık."

"Sen benim kızımla uğraşacağına kendi külüstür arabana bak. Sahi ne oldu, onu satacak bir enayi bulabildin mi?"

"Sen benim Vosvos'um hakkında nasıl konuşuyorsun öyle? Onun bir adı var ve..."

İsyanım annemin azarıyla kesilince bazı şeylerin hiçbir zaman değişmeyeceğini düşünmekten kendimi alamadım.

"İkiniz de aynısınız. Biri Skoda'sına laf ettirmez diğeri Vosvos'una. Sonra ikide bir yolda kalıyorsunuz. Bir kız doğurdum, onu bile kendime benzetmeyi beceremedim."

İtiraf ediyorum, annem biraz haklı olabilir. Babamın 1985 model kırmızı Skoda'sı çocukken kısa bir süre de olsa en yakın arkadaşımdı. Hafta sonları tek eğlencem babamla birlikte araba yıkayıp üstümü ıslatmaktı. Sonrasında annem tarafından azarlanıp kaynar suyla yıkanmak bile mutluluğuma gölge düşüremezdi. Bu yüzden babamın yargılayıcı bakışlarını üzerimde hissedince hainliğim için utandım.

"Nankörsün kızım sen, Rukiye halana çekmişsin, ne diyeyim."

Yine mi Rukiye hala? Ne zaman bizimkileri sinir edecek bir şey yapsam ailede sevilmeyen, aforoz edilen akrabala-

ra benzetiliyorum. Bu arada benzetmek demişken, anne kumral, baba sarışın, ikisi de maşallah renkli gözlü, bu kız kime çekmiş diye ailemle tanışan herkes evlatlık olduğumu sanıp bana tuhaf gözlerle bakıyor. Yani aklınızdan ne geçtiğini biliyorum. Yıllardır babaanneme çektiğimi söyleyerek açıklama yapmaktan yoruldum. Utanmasam çantamda fotoğrafıyla gezeceğim.

Ben yine iç sesime kendimi kaptırmış, ailemin gen havuzunu düşünürken bir yandan da beni Rukiye halaya benzeten babama surat asıp arabanın arka koltuğuna binmeye yeltendim ama annem benden önce davranarak göz koyduğum yere yerleşti.

"Yıllarca ön koltuğa oturmak için yaygara kopardın. Eskiden pek hevesliydin. Eh, İzmir'e dönüşünün şerefine bugünlük izin veriyorum küçük hanım, değerini bil."

Cidden bu kıymeti bilinmesi gereken bir durum, annemin sultan koltuğudur babamın yanı. Öyle ki rahmetli babaannem hayattayken öne kim oturacak kavgalarına nasıl tutuştuklarını hâlâ ilk günkü gibi hatırlıyorum. Malum, çocukluk travmaları kolay unutulmuyor. Nihayet arabaya binip kemerimi taktığımda yolculuğumuz başladı. Annemle babamın radyo kavgasını duymazdan gelerek başımı pencereden dışarı uzattım ve memleketimde olmanın keyfini çıkarmaya çalıştım. Ancak radyoda en sevdiğim sanatçılardan biri olan Erkin Koray'ın bana göre en güzel şarkısı *Sevince* çalmaya başlayınca sesini açmak için annemlerin arasına döndüm. Bu, aynı zamanda annemin de en sevdiği şarkıdır. Sözleri dinlerken her zamanki gibi kendimi aşka meyilli hissettim.

Sevince, sevince, sevince durma durma koş ardından
Zaman yoktur git aşkı iste ondan
Sevince tüm insanlar bir başka
Durma dostum sen de yer ver aşka

Sevmek bil ki doğmaktır yeni baştan
Âşık oldum galiba yavaştan

Aklım kontrolüm dışında havaalanında karşılaştığım çöl ayısına takıldı. Hiç tanımadığım, büyük ihtimalle de hiçbir zaman resmi olarak tanışmayacağım, hatta karşılaşmayacağım bir adama rezil olmak fazlasıyla berbat hissettirdi. Bu kadar etkileyici bir görüntüsü olmasaydı muhtemelen şu an onu düşünerek üzülmeyecektim. Ama kötü talihim yüzünden sürekli yakışıklı adamlara rezil olmaktan sıkıldım. Neden bekârdı acaba? Belki de alyans takmayı sevmeyen adamlardandı ya da sevgilisi tarafından henüz evliliğe ikna edilememişti. İş adamı olabilir miydi? Sonuçta toplantıya geç kaldığını söylemişti.

"Aman neyse ne, hem bence kesin eşcinseldi. Bu yaşta o fizik, bakımlılık olacak da boş bırakacaklar. Mümkün değil. Gerçi ayının da önde gideniydi ama..."

"Bahar, ne anlatıyorsun yine sen?"

"Anlaşılan bizim deli kız hâlâ kendi kendine konuşmaktan vazgeçememiş Ayten."

"Senin bir Elmas teyzen vardı böyle, Deli Elmas diyorlardı, ona mı benzedi acaba? Kız kurusuydu bir de o, sonları benzemez inşallah."

"Ayten Sultan'la sabah sabah gıybet saati. Elmas teyze ölen nişanlısını unutamadığı için evlenmedi bir kere anneciğim. Kadın âşık olduğu adamın yasını tuttu. Benim durumum daha trajik, ortada hüzünlü hikâye de yok. Bu arada biz neden şehir merkezine değil de yazlığın yoluna girdik?"

Kafamı yeniden arabanın camından çıkardım, yüzüme çarpan rüzgârın nefesimi kesmesine izin verdikten sonra yapacakları açıklamayı dinledim.

"Haziran ayındayız artık canım, yazlığa gitme vakti

geldi diye biz üç gün önce diğer evi kapadık. Biliyorsun, ben Bornova'daki evde yazın nefes alamıyorum."

Annem sohbeti, "sıcaklık sorun değil de nem çok nem" geyiğine bağlamadan kafamı arabadan içeriye soktum. Bornova'daki eve gitmemek benim için büyük sıkıntı demekti.

"Sizi anlıyorum da ben iş başvurularımı oradan nasıl yapacağım? Sık sık görüşmelere gitmem lazım."

Sözüm üzerine iç geçirerek arabayı filmlerdeki gibi havalı şekilde kenara çekti babam. Bana doğru döndü ve gözlerimin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Bunları eve gidip hasret giderdikten sonra konuşalım diyordum ama sabırsız olduğun için yine ilk dakikadan başladın kızım. Sen en son ne zaman gerçekten tatil yaptın Bahar? Okul bittiğinden beri koşturup duruyorsun. Artık kendine vakit ayırman gerekiyor. Eskiden güldüğünde gözlerinin içi parlardı. Yüzünde renk vardı, ışıldardın. İstanbul seni tüketti ve sen buna izin verdin. Şimdi eski sakin günlerine dönmeye ihtiyacın var. Annenle karar verdik, bu yaz tatil yapacaksın. Zaten çalışmaya ihtiyacın yok. Benim hayatta bir tanecik kızım var. Yıllardır senin için çalışıyorum. Neyim varsa senin, sana da bakamayacaksam bana yazıklar olsun."

Babamın haklılığı can yakıcı olsa da ortada bir gerçek var, ben çalışmadan yapamam.

"Anlamıyorsun baba, ben hiçbir zaman geleceğim için böyle bir endişeye kapılmadım. Senin bana bakabileceğini, her zaman arkamda olduğunuzu zaten biliyorum. Sorun benim kendi hayatımı sürdürmek istemem. Dizilerdeki şımarık kız çocukları gibi konuşmaya başladığımı biliyorum ama ben o kadar yıl üniversiteyi evde oturup baba parası yemek için okumadım. Artık çalışmadan yapamam. Bu yaştan sonra senden harçlık isteyemem."

"Ben bunun farkında değil miyim sanıyorsun? Sırf bu yüzden zamanında İstanbul'a gitmene razı geldik. Bu devirde sana ev kızı ol diyecek değilim. Elbette çalışacaksın. Sadece birkaç ay tatil yapacaksın. Ayrıca kredi kartımı sana veririm ya da banka hesabına her ay düzenli olarak yatırdığımız paradan harcarsın. Zaten yıllardır kullanmıyorsun, birikti."

Böyle konuşunca insanın içi gidiyor, ömrümün kalanını yatarak geçirme isteğiyle doluyorum. Yalnız böyle anlayışlı, modern ebeveyn profili çizdiklerine bakmayın. Aslında zamanında benim İstanbul'a gitmeme izin vermediler. Ben sözlerini dinlemeden kaçınca kabullenmek zorunda kaldılar. Babam benden olumlu bir yanıt almadan arabayı hareket ettirmeyeceğini söylemek ister gibi gözlerimin içine bakarken annem oturduğu yerden kolumu dürttü.

"Otuz yıllık kocam, bir kere bile kredi kartını al da istediğin gibi harca demedi. Tabii ben el kızıyım, sen onun kanındansın. Ben olsaydım şimdi kartın şifresini ezberlemeye çalışıyordum. Hâlâ neyi düşünüyorsun? Bu arada banka hesabındaki paraya dokunmayı aklından bile geçirme. O senin çeyiz ve düğün paran. Evlilik masrafların için harcayacağım. Bir tane kızım var, istediğim gibi şöyle ismimize yakışır bir düğünle evleneceksin küçük hanım."

"Sen de haklısın anne, sonuçta kraliyet ailesine mensup olduğumuz için düğün önemli. Ayrıca hani benim çeyizim altı yaşımdan beri hazırdı? Tabii ortada bir damat aday adayı bile yokken düğünümü planlıyor olmanı duymazdan geliyorum."

Cidden abartmıyorum. Ben yeni doğduğumda anneanem ile babaannemin girdikleri yarış sonucu üç kuşak torunlarıma yetecek kadar havlu kenarım, seccadem, vitrin takımım, dantellerim, el işlemesi yorganlarım, kanaviçelerim ve şu an aklıma gelmeyen her türlü çeyizlik malzemem

daha küçücük yaştayken hazır edildi. Bunlara porselen yemek takımları da dâhil.

"Sen öyle durduğuna bakma, iş evlilik hazırlığına gelince insanın bir sürü eksiği çıkıyor. Kendimden biliyorum. Ayrıca kraliyet ailesi olmayabiliriz ama seni bin bir emekle ben büyüttüm, okuttum da mühendis oldun. Öyle kendini küçümsüyorsun da yolda şöyle bir salınarak yürüsen bir bakan dönüp bir daha bakıyor. Zamanında sözümü dinleyip İzmir'de kalsaydın şimdi çocuklarını seviyor olurduk. Okulun biter bitmez kaçtın, görücüleri de kabul etmedin."

Bu konuşma önümüzdeki üç saat devam edebilirdi. Babam bu yüzden çoktan arabayı çalıştırmıştı. Birbirimize acıyarak baktık ve annemi susturmak için söze karışmak zorunda kaldım.

"Tamam! Siz neyi nasıl isterseniz öyle olacak. Ben başıma buyruk davranarak başarısız oldum, kabul. Bundan sonra sözünüzden çıkmayacağım. Uzun bir tatil yapacağım. Anneciğim senin çöpçatanlık yapmana bile izin verebilirim. Yeter ki şu İstanbul maceramı kafama kakmaktan vazgeç artık."

Verdiğim sözlerin büyüklüğünün farkındayım. Fakat başka çarem de yok gibi duruyor. Anne baba sözü dinlemediğim için lanetlenmiş olma ihtimalim yüksek. Kendi bildiklerimi yapmak hayatımın beş senesini çaldı. Başladığım yere döndüm, şu durumda kaybedecek neyim kaldı? Bu sefer de başarısız olursam en azından suçlayacak birileri olur. Sizi dinledim de ondan böyle oldu derim. Arabanın içinde bir sözümle mutlu olan ailemin halini görünce rahatlayarak ben de arkama yaslandım. Karnımın gurultusuyla da tamamen arsızlığı ele alıp şikâyete başladım.

"Bari yazlığa gitmeden bir İzmir turu yapsaydık. Ne bileyim Alsancak'a gitsek, Kordon'da yürüyüp kumru yesek ya da Konak'ta saat kulesinin orada gevrek yiyip çay içsek

güzel olmaz mıydı? Daha kahvaltı yapmadım."

"Ben böyle söyleyeceğini tahmin ettim. Eve gitmeden fırına uğrayıp tazesinden alırız gevreğin, şöyle sıcak boyoz da alırız. Özlemişsindir, sen seviyorsun diye tulum peyniri de aldım. İzmir tulumunu İstanbul'da bulamazsın."

Babamı taparcasına sevdiğimi daha önce söylemediysem büyük ayıp etmişim demektir.

"Baba, arka bahçeye bu yıl bir şeyler ektin mi?"

"Domatları mı soruyorsun? Sabah seni almaya gelmeden, kahvaltıda yersin diye topladım."

Kocaman gülümseyerek yanaklarından öpüp araba kullanan babamın boynuna sarıldım. Evde olmak harika bir şey, domatese "domat" denmesini bile özlemişim. İnsanların benimle aynı dili konuşması içimi sevgiyle doldurdu. Öyle ki yolculuğun sonunda arabadan inip evimi hasretle incelerken bile sırıtmaya devam ettim. Çocukluğumdan beri her yaz tatilini geçirdiğim, her tarafı anılarımla dolu bu ev sanki benim bir parçam. Üç katlı binanın her katında, her odasında hayatım var. Ön bahçeye demir kapıyı açarak girip kısa bir yürüyüşün ardından verandanın üç basamağını çocukluğumdaki gibi atlayarak çıktım. Sarmaşık güllerimiz, yaseminler ve melisalar güzel kokularıyla mest olmamı sağladı. Başka zaman olsa asla babamı iki bavulla baş başa bırakmazdım ama evimin özlemi şu an her şeyin ötesinde. Evin verandaya açılan kapısından girerek yıllardır tek bir eşyası değişmemiş salonumuzu geçip koridorda ilerledim, mutfağa girdim. Kalpli porselen fincanıma su doldurarak içtim ve verandamızı dışarıdan dolanan anneme el sallayarak mutfağın, evin etrafını saran büyük balkonumuza açılan kapısını açtım. Arka bahçedeki meyve ağaçları büyümüş. Yüzümde hüzünlü bir gülümsemeyle bu değişikliği fark ettim. Ardından mutfaktan çıkıp alt kattaki misafir odasıyla tuvaleti es geçerek üst kata

giden merdivenleri çıktım. Odamda hiçbir şey değişmemiş, kitaplarım bile bıraktığım gibi duruyor. İçerisinin yeni temizlendiği yalnızca ferahlatıcı deterjan kokusundan belli oluyor ve havalanması için penceremle balkonumun kapısı açık bırakılmış. Bir süre izledikten sonra annemin odasıyla diğer misafir odasını yine atlayarak banyoda ellerimi yıkadım. Çocukluğumda oyun oynamayı en çok sevdiğim yer çatı katındaki odaydı. Orayı merak ederek merdivenleri çıktım. Burada ne yazık ki bazı değişiklikler yapılmış. Misafir odasına çevrilmiş ve geniş terasımızın ben yokken pek kullanılmadığı kilitli kapısıyla tozlanmış teras terliklerinden anlaşılıyor.

Bir de sokağımıza yapılan iki yeni ev yüzünden benim odamın deniz manzarası kapanmış. Ama yine de birçok şey hâlâ bıraktığım yerde, evim tüm sadakatiyle dönüşümü beklemiş. Emektar tek kişilik yatağıma uzanıp gözümde canlanan anılara gülümserken gerçekten yıllardır olmadığım kadar huzurlu hissettim. Hayatıma, evime nihayet döndüm. Bundan sonra beni nelerin beklediğinin şu an için pek de önemi yok. Kendi topraklarımda hayatla daha iyi savaşacağımdan eminim.

Fondöten Surat

Tıka basa karnımı doyurduğum kahvaltı sofrasından kalkarken bu yaz tatilinin sonunda obezite tedavisi için hastaneye yatma ihtimalim üzerinde düşündüm. Annemin enfes reçellerini yerken değil de neden yedikten sonra kalorileri için endişelendiğimi bilmiyorum. Sonuç olarak denize girip en azından kahvaltıda yediklerimi yakmaya karar verdim. Önce Gonca ve Sema'yı arayarak yaşadığımı ve iyi olduğumu söyledim. Ardından mayomu giyip üstüme askılı bir elbise geçirdim. Güneş gözlüğümü ve şapkamı takıp plaj çantama havlumu koydum. Başucumda yıllardır beklemekten sararmış bir kitabı çantama attım. Merdivenleri on yaşında bir çocuk gibi inerek mutfaktaki annemin beline sarıldım.

"Annelerin en güzeli, kılığımdan da anlaşılacağı üzere ben denize gidiyorum."

"Güneş kremini alsaydın, bak Bahar kendini kaptırıp ilk günden yanma kuzum, öğle vakti güneş çok yakıyor biliyorsun."

"Merak etme anne, hem zaten krem aldım yanıma, şapkam da var."

"Bir de geç kalma. Akşam misafirliğe gideceğiz."

"Ne misafirliği?"

"Vallahi söz verdin daha bugün arabada, gelmeyeceğim dersen küserim. Hani sözümden artık çıkmayacaktın? İnsanlar sen döndün diye hepimizi çağırdılar."

İlk günden mi koz olarak kullanılmaya başlanır verilen söz? Canım anam resmen söz vermemi bekliyormuş.

"Anne, sizinle gelmem için beni böyle tehdit etmene gerek yok. On beş yaşında ergenliğinin zirvesindeki bir çocuk gibi tepinip gelmeyeceğim diyeceğimi mi sandın? Akşama daha çok var, gideriz."

"Bahar!" Arkamı dönmüş koşar adım kaçmaya hazırlanırken yine seslenince iç geçirmemeyi başararak anneme gülümsedim.

"Geldiğinde anneannenin kurabiyesinden yap. Misafirliğe giderken eli boş gidilmez, ayıp olur. Ben senin gibi güzel yapamıyorum onu biliyorsun, yoksa senden istemez, ben yapardım."

Annem mutfakta harikalar yaratabilen bir kadın. Ben ancak onun yamağı olabilirim. Sadece bu kurabiyeyi ondan daha iyi yapabiliyorum. Neden özel olarak bunu istediğini sorgulamadan onaylayarak evden çıktım. Beni mutfağa sokarak eline ne geçecek bilmiyorum. Belki de kızının elinden bir şeyler yemeyi özlemiştir. Ya da arkadaşlarına "Bakın kızım ne kadar marifetli" demek istiyordur. Sahille evimiz arasındaki iki evden dolu olanda oturan komşularımıza selam verip nezaket kuralları gereği onlarla biraz sohbet ettikten sonra plaja ulaştım. Etrafta kimse yoktu ve benim şemsiyem ya da şezlongum da yoktu ama umursamadan havlumu kumların üstüne serdim. Kremimi sürdükten sonra sıcaktan bunalan bedenimi tuzlu suda rahatlatıp parmaklarım buruşana kadar yüzdüm.

Dalga sesleri, denizden esen tatlı rüzgâr, dağ manzarası... Cennet herhalde şu an bulunduğum yerden çok da farklı değildir. Sahipsiz bir köpek yanıma gelip ayakucuma

oturunca, sonraki yarım saati zamanın farkında olmadan onunla oynayarak geçirdim. Sonra güneş kremimi yeniden sürüp elime kitabımı aldım. Hayatım boyunca benim için kitap okumak; yemek yemek, tuvalete gitmek, uyumak ya da nefes almak gibi temel bir ihtiyaç olmuştur. Bu yüzden kitap okumaya zaman ayıramadıklarını söyleyen insanları hiçbir zaman anlayamadım. Diğer hayati aktivitelerimizi yerine getirirken yirmi dört saati onlara ayırabiliyorsak bu durum neden kitap okumak için geçerli olmasın? Zihnimizin de dinlenmeye, gerçeklerden sıyrılıp başka dünyalara yolculuğa çıkmaya ihtiyacı var. Böyle büyük laflar ettiğime de bakmayın, ben de çalışma hayatına girince o anlamadığımı söylediğim insanlardan birine dönüştüm. En son kaç ay önce kitap okuduğumu hatırlamıyorum. Belki de bu yüzden sayfaları çevirirken hayatımda ilk kez uyuyakaldım. Normalde, okuduğum şey bir ders kitabı değilse asla uyumam. Ne yazık ki sahilin ortasında dalga sesleri eşliğinde kucağımda bir kitapla ne kadar uyuduğumu bilmiyorum. Omzumdan dürterek uyandıran babam olmasaydı belki de güneş batana kadar kendime gelemeyecektim.

"Sana inanmıyorum Bahar. Öğle güneşinin altında, deniz kenarında uyumaya nasıl cesaret edebildin? Başına güneş geçme seviyesini atlayıp doğrudan beyin kanamasını mı hedefledin?"

Yanağımdan akan salyayı silmeye çalışarak – biliyorum iğrencim, yuh yani sızıp kaldığım yetmiyormuş gibi bir de ağzım açık mı uyudum? – yattığım yerde doğrulup uykulu gözlerle babamın yüzüne baktım.

"Ben ne zamandır uyuyorum, nasıl böyle oldum anlamadım."

Pürüzlü sesimi boğazımı temizleyerek düzeltmeye çalışırken babamın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Ne oldu? Niye öyle bakıyorsun?"

"Sen o koca güneş gözlüklerinle uyurken bir şey olmuyor da ben gülünce mi gücüne gidiyor?"

Güneş gözüme gelirken uyumamı beklemiyordu herhalde, değil mi? Babam da yaşlandıkça neye güleceğini şaşırdı. Ben gözlüklerimi de şapkamı da seviyorum. Eşyalarımı plaj çantama yerleştirirken hâlâ çaktırmadan gülmeye çalışan babama tüm huysuzluğumla homurdanarak telefonumdaki cevapsız çağrılara baktım. Telefonu sessize alırken aklım neredeydi? Sanki savaş çıkmış gibi defalarca aranmışım. Listenin birincisi tabii ki annemdi. Onun dışında çocukluk arkadaşım Hazal iki kez arayıp bir de mesaj bırakmış. İzmir'e döndüğümü öğrenmiş tabii. Üniversiteden sonra hemen evlenip kısa sürede iki tane çocuk yaptı. Şimdi işletme mezunu, iki çocuk annesi bir ev hanımı. Kendisi ergenliğimi beraber geçirdiğim yazlık arkadaşım, muhtemelen şu anda da evlenir evlenmez satın aldıkları yazlık evde tatiline başlamıştır. Bize pek de uzak değil, komşu sayılırız. Aklım Hazal'la ilgili bir sürü anıyla meşgulken ve eski arkadaşımı ne kadar özlediğimi düşünürken eve girip salonun ortasında annemle karşılaştım.

"Bahar, bu halin ne böyle?"

"Ne olmuş?"

Gözlerindeki dehşet ifadesi paniğe kapılarak bulduğum ilk aynaya bakmama sebep oldu ve başkasında görsem kahkahalarla güleceğim rezil manzarayla karşılaştım. Elbette kendi başına gelince insanın içi daha çok ağlama isteğiyle doluyor. Güneş gözlüğümün etrafı kırmızının en korkunç tonuna bürünmüş. Sahilde uyuyakalmanın olumsuz sonucu çok kötü güneş yanıklarının oluşmasıdır elbette. Üstelik benimki ucuz komedi filmlerindeki kadar kötü olmuş. Muhtemelen bu gece acıdan uyuyamayacağım. Şu an bile tenimin gerildiğini hissedebiliyorum.

"Anne! Ne yapacağım ben şimdi?"

"Ben sana dedim değil mi? İnsan gibi uyardım. Gir banyoya çabuk da sonra yanık kremi sürelim. Olan olmuş artık, trafik lambası gibi gezeceksin kırmızı kırmızı."

Cidden anne sözü dinlememenin sonu her zaman hüsran, benim bunu anlamam için başıma daha neyin gelmesi gerekiyor? Banyoda sinirden akıttığım birkaç damla gözyaşımın yoldaşlığıyla yıkanıp havluma, gömleğin yarasına değmesinden korkan sünnet çocuğu edasıyla sarıldım. Annem her yerime tabaka halinde krem sürdü ve ince askılı bir badi ile mini şortu acı içinde giyip kremin işe yaramasını bekledim. Sonuçta içtiğim iki ağrı kesicinin de etkisiyle bir şey hissetmezken annemin gönlünü almam gerektiğini fark edip mutfağa girdim. İstediği kurabiyeyi pişirdim. Akşam yemeği için öğlen pişirdiği yemekleri ısıtıp balkondaki masayı hazırladım. Yemeğe oturduğumuzda babam nihayet alaycı değil de endişeli gözlerle beni inceleyip nasıl olduğumu sordu.

"Daha iyiyim, krem rahatlattı. Zaten o kadar beyaz tenli değilim, ciddi bir yanık oluşmadı. Siz misafirliğe nereye gideceksiniz? Akşamları komşuları gezip çay içmeyi eskiden sevmezdiniz."

Sorumu babama hitap ederek sorsam da annem cevapladı.

"Ayşe yengenin kızı Nazlı var ya, işte o evlenmeye karar vermiş. Hani şu Zeynep Hanım'ın yeğeniyle, çocuğun babası doktordu, hatırlarsın. Bu yaz sonu düğünleri var. Akşam da ailecek oturup sohbet edilecek. Bizi de çağırdılar."

"Bir dakika, Ayşe yenge hani şu babamın kuzeni Koray amcanın karısı, bizim Ayşe yenge değil mi? Onların kızı daha çocuk, nasıl evleniyor?"

"Ne çocuğu Bahar? Kızın birkaç gün sonra diploma töreni var. Üniversiteden mezun olacak. Yirmi iki yaşında

koca kız oldu, evleniyor. Damat da aynı yaşta, buradan komşuyduk ailesiyle de, adı Toprak."

Duyduklarımı sindirmeye çalışarak surat astım. Babamın kuzeni Koray amca zamanında biz bu evi yeni aldığımızda ziyaretimize gelmiş ve çok beğenmiş. Kısa sürede yaklaşık bir kilometre uzaklıkta kendisine de bir ev yaptırmış. Ben çok küçüktüm, pek net hatırlamıyorum ama her yaz tatilinde onlarla sık sık görüşmek, ailenin vazgeçilmez geleneğiydi. Ayşe yengeyle evliliklerinin ilk dört senesinde çocuk yapmayarak tüm sülaleye karşı çıkmışlar. Ardından Nazlı dünyaya geldiğinde ben altı yaşındaydım. Kucağımda Nazlı ile bu evde çekilmiş bir fotoğrafım olmasa herhalde bu kadar ayrıntılı hatırlamazdım o günleri. Toprak diye bahsettikleri çocuk da bizden üç sokak ileride oturan Doktor Mehmet Amca'nın sümüklü oğlu. Bu ikisi çocukluklarını ve ergenliklerini gözümün önünde yapışık ikiz gibi geçirdiler. Şimdi evlenecek olmaları o kadar sürpriz olmasa da yaş itibariyle beni bunalıma soktu. Millet kocayı çişini söylemeyi öğrenir öğrenmez buluyor da yıllarca yapışıp bırakmıyor. Sonuç olarak okul biter bitmez parmağına yüzüğü takıyor. Ben de burada tabağımdaki taze fasulyeyle oynayayım.

"O çocuk askerliğini yaptı mı ki evlenmeye kalkıyorlar? Nasıl geçinecekler?"

"Askerliği evlendikten sonra da yapabilir. İkisi de üniversite mezunu, çocuğun işi hazırmış. Nazlı da düğünden sonra çalışmaya başlayacak. Ayrıca aileler yardım edecekmiş. Herkes senin gibi değil Bahar Hanım."

Sanki ben mesajı yeterince almamışım gibi annemin durumumu yüzüme vurma hevesini saygıyla karşıladım. Ama imrendiğim şey, babamın konuşmamızdan uzak, fasulyesiyle huzur içinde aşk yaşamasıydı, çünkü bende iştah diye bir şey kalmadı.

"Bu akşam kimde oturacaksınız peki? Herhalde Ayşe yengelere gidersiniz."

"Hayır, Toprak'ın babası Doktor Mehmet amcanla Sevim teyzenlere gidiyoruz. Koray amcanlarla Toprak'ın halasıgil oraya gelecek."

"Anne biraz yavaş olur musun? Toprak'ın halası kimdi, ben hatırlayamadım. Tanıyor muyum?"

"Tanımaz olur musun kızım? Sizin çocukluğunuz hep bir arada geçti. Gülüş cümbüş görüşüyorduk ailecek hepsiyle. Toprak, Zeynep teyzenin yeğeni, onlar da üç sokak ileride oturuyorlar. Mehmet amcanların iki ev ilerisi Zeynep teyzenlerin evi işte, Mehmet amcanla Zeynep teyzen kardeşler. Kocası vardı hani kadının, Cüneyt Arkın gibi adam diyorlardı, Faruk Bey. Her gün spor yapıyordu adam gençliğinde, ay Bahar inanır mısın adam hâlâ öyle. Kendisine bakıyor maşallah."

Burada herkesin birbirini tanıdığını ve bu tanıdıkların da akraba çıkmak zorunda olduğunu unutmuşum. Doktor Mehmet amcayı, çocukluğumun böcek sokma maceralarında kapısını çaldığımız adam olduğu için çok iyi hatırlasam da Zeynep teyzeyi ya da kocası Faruk amcayı net olarak gözümün önüne getiremedim. Aman her neyse, sanırım bilmeden de yaşayabilirim. Annem de sessizliğim karşısında bir süre beni izledikten sonra baktı hatırlayamıyorum, sonunda pes etti.

"Neyse kızım hatırlayamadıysan da bu akşam tanışacaksın."

Tanışmak? Pancardan hallice kırmızı tenimle evden çıkacağıma cidden inanıyor mu annem? Hayır, yani beni insanlara gösterirken utanmayacak mı?

"Söz konusu bile olamaz!"

Bakışlarındaki ifadeyi okumamak için aptal olmak gerekirdi. Kaybedeceğim baştan belli olan bir mücadeleye

girdim. Ancak ortada şöyle bir durum var, ben insanları kendi isteğimle üzmekten ya da hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Yani annem her neye heves ettiyse hevesini kursağında bırakmam mümkün değil. Bu yüzden on dakika sonra masadan kalktığımda yüzümdeki kırmızılığı nasıl kapatabileceğimi düşünürken buldum kendimi. Odama çıkıp dolabın karşısına geçtim ve hangi kıyafetle daha az gülünç duruma düşebileceğimi hesaplamaya çalıştım.

"Ben bavulundan çıkardığın beyaz elbiseyi ütüledim, onu giy."

Annem arkamdan böyle sinsice yaklaşmayı nereden öğrendi? "Neden anneciğim? Mehmet amcalar çok mu milliyetçi? Türk bayrağı gibi gezerek ne mesaj vereceğim?" Hayır, bayrağımın renklerini elbette çok seviyorum ve gururla üstümde taşırım da kırmızıyı cilt yanıklarımla temsil etmek istemiyorum.

"Bahar, alacağım şimdi seni ayağımın altına, göreceksin anneyle alay etmeyi! Sıkıldım nazlanmandan o saçlarını da aç güzelce tara, makyaj da yap bir şeyler sür yüzüne kapansın kırmızılığın."

Annemin cidden beni ayağının altına alabileceğini bakışlarından anlayarak susmayı tercih ettim. Sonuç olarak daha fazla itiraz edemedim çünkü boyundan bağlamalı, sırtı açık, belime oturan beyaz elbisemi gerçekten beğeniyorum. Hem dökümlü eteği sayesinde tenime yapışarak canımı da acıtmaz diye umuyorum. Giydikten sonra aynanın karşısına geçip saçımın örgüsünü çözdüm. İri dalgaları elimle şekillendirip açık bıraktım. Yüzüm ne kadar az görünürse o kadar iyi, malum pancar gibiyim. Sıra makyaja geldiğinde, ne sürersem süreyim başarıya ulaşamayacağımdan emin oldum. Ben hiçbir zaman şu internetteki makyaj videolarında harikalar yaratan kadınlardan ola-

mayacağım. Her zaman mümkün olduğunca sade makyaj yaparım. Çünkü yüzümdeki boya miktarı belli bir miktarın üstüne çıktığında kendimi palyaço gibi hissediyorum. Aslında annem elindeki makyaj setiyle karşıma geçmeseydi ben olayı bir şekilde çözmeyi başaracaktım. Bana fondöten ve pudra banyosu yaptırmasındaki amacın rengimi insana benzetmek olduğunu bilsem de benimle işi bittiğinde gördüğüm şey sadece bir fondöten surattı. Gecenin sonunda arkamdan takılacak lakap kesinlikle buydu. Ne diyebilirim? Ben annemi uyarmıştım. Çocukluğumu bilen elli yaş üstü insanlara rezil olmak çok da kötü olmasa gerek. En fazla sümüklü Toprak'la sıska Nazlı'yı da görürüm. Yapacak bir şey yok şu saatten sonra.

Nihayet aşağıya inip elimde kurabiye tabağımla sandaletlerimi giydim. Normalde ilk gençlik yıllarım boyunca yazlıkta geçirdiğim tüm yazları parmak arası plaj terliklerimle geçirirdim de madem o kadar hazırlandık bari tam olsun bugün diye düşündüm. Ebeveynlerim kapılarımızı kilitleyip salonun ışığını yakarak her zamanki "aslında evdeyiz, sakın soymaya gelmeyin" mesajını potansiyel hırsızlara verdikten sonra üç sokak ötedeki komşularımıza gitmek için bahçeden çıktık. Güzel, kısa, olaysız ve acısız bir yolculuktu. Çünkü ben annemin öğütlerini dinlemedim. Gerekli yerlerde başımı dinlermiş gibi sallayıp çaktırmadan bir tane kurabiyeyi yolluk niyetine yedim.

Evin girişinde Mehmet amca tarafından hacdan dönmüşüz gibi büyük bir coşkuyla karşılandık. Ön bahçeden geçip arka tarafa ilerlerken sohbetin konusu benim böcek sokması için kapılarını çalan o küçük kız çocuğundan kocaman bir genç kıza dönüşmüş olmamdı. Mehmet amcanın nazik davranmaya çalıştığını biliyorum ama ben artık pek genç kız sınıfına girmiyorum, hafiften tohuma kaçmaya başladım. Klasik bir akşam oturması yaşayacağımızın

inancıyla yüzüme rahat bir gülümseme yerleştirdim ama arka taraftaki kalabalık tezimi çürütmek istercesine gözlerini çevirip üstüme diktiler. Öncelikle sıska Nazlı'nın artık göğüsleri olduğunu görebiliyorum. Otuz altı beden manken fizikli bir hatuna dönüşmüş. Saçları kuaförden çıkma gibi bakımlı duruyor. Sağ elinin yüzük parmağında kafam kadar tek taş var, cidden anlamıyorum. Tatlım, adamı kapmışsın, parmağına yüzüğü de takmışsın. Biraz bakımsız olsaydın da bulunduğun ortamda çıtayı yükseltmeseydin olmaz mıydı? Toprak deseniz Amerikan dizilerindeki seksi esas oğlanlara dönüşmüş. Sevgiliyi çocuk yaşta yaptıktan sonra neden spor salonuna gitme gereği duydu acaba? Erkekler kız tavlamak için vücut geliştirmez miydi? Demek ki yanlış biliyormuşum. Sevim teyzeyle Ayşe yenge her zamanki koalisyonlarını kurmuşlar, beni resmen el ele incelediler. Çocuklar birbirini o yaşta bulunca anneler de dünürden çok yakın arkadaş oluyor haliyle. Sanırım asıl dikkat etmem gereken Zeynep teyze ve Faruk amcaydı. İkisi de buraya ait değilmiş gibi duruyordu. Sanki İngiliz kraliyet ailesiyle beş çayına gidip dönüşte yollarını kaybederek buraya uğramışlardı. Benim balıketli teyzelerime inat Zeynep teyzemle aynı beden ölçüsündeyiz, belli. Elli küsur yaşında kadınla aynı kiloda olduğuma mı üzüleyim yoksa benden daha şık ve bakımlı olduğuna mı bilemedim. Ayrıca o *Heidi* gibi kırmızı yanaklı değil. Gerçi ben de şu an fondöten yanaklıyım. Kumral güzeli kadından gözlerimi ayırıp kocasına döndüğümde ellili yaşlarda maddi durumu iyi bir adamla evlenmenin o kadar da kötü olmadığını düşündüm. Kabul ediyorum, bu iğrençti. Ama yani insanın o yaşta da göbeği olmayacaksa ne zaman olacak ki? Kırlaşmış saçlar, yılların eritemediği kemikler, yaşına inat upuzun boy, geniş omuzlar ve etkileyici kahverengi gözler... Ben bu gözleri bir yerden tanıyacağım sanki ama

nereden? Neyse ki karşılıklı selamlaşma kısmı sona erdi de oturduk. Tam birilerine elimdeki kurabiyeleri vermek için etrafıma bakınırken Faruk amcanın sesini duyunca ilgimi ona yönelttim.

"İzmir'e hoş geldin kızım, nasılsın? İstanbul nasıldı?"

Ben bu adama amca demeye utanmayacak mıyım? Ağabey desem yine olmayacak. Hanımlı beyli konuşmak hiç olmaz. Bu kararsızlıkla bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama bahçenin karanlık tarafından yürüyerek gelen adamı görünce kapatmayı ya da mantıklı bir cümle kurmayı beceremedim. Tuhaf bir ses çıkardığımı biliyorum fakat o sesi de betimleyecek kelimem yok. Çöl ayısı? Hem de Mehmet amcanın bahçesinde! Sanırım o da en az benim kadar şaşkındı. Üstünde beyaz bir gömlekle keten bir pantolon vardı. O gömlek, bavulundan çıkarıp suratıma salladığı gömlek olabilir miydi? Ay ışığı altında da en az havaalanındaki kadar yakışıklı. Biz ayran budalası misali birbirimize bakınca annelerimiz bizi tanıştırma telaşına girdi.

"Selim, oğlum, geldiğimizden beri o telefonun hiç susmadı. Ne düşüncesiz insanlar var, bu saatte avukat aranır mı? Yüzünü göremedik resmen. Seni Ayten teyzenle Ahmet amcanın kızı Bahar'la tanıştıralım."

Yani şimdi kumral güzeli Zeynep teyzeyle karizmatik Faruk amcanın oğlu Selim aynı zamanda benim çöl ayısı mı? Ben bunun farkına varırken annem de söze karıştı.

"Bahar, belki hatırlamazsın. Hani sen dört yaşındayken sağ ayağını arı sokmuştu da babanın kucağında seni Mehmet amcana getirmiştik. Zeynep teyzenler de o zaman buradaydı. Sen, Selim yanına gelince çocuğa sarılıp dudaklarına yapışıvermiştin. Hâlâ o günü hatırlayınca anlatıp gülüyoruz."

Dört yaşındayken arsızlıkla dudaklarına yapıştığım

oğlan çocuğu, görünen o ki fazlasıyla büyümüş. Buradan çıkaracağım sonuç, eskiden de erkek zevkimin etkileyici derecede iyi olduğudur. Her ne kadar hatırlamasam da eskiden öptüğüm bir adamla tanıştırılırken bunun dile getirilmesi iyi hissettirmedi. Birbirimize karşılıklı olarak zoraki şekilde gülümseyip tokalaştık ve ben nihayet kurabiye tabağını Nazlı'nın kucağına bırakmayı akıl edebildim. Selim'in beni süzen alaycı bakışlarını üstümde hissederek kurabiye için teşekkürleri kabul edip istek üzerine hızlıca Sevim teyzeye tarifini verdim. Konuşurken iki kez kekelemeseydim daha hızlı olabilirdim.

Kısa sürede sohbet Selim'le benim etrafımda dönmeye başladı. Beyefendi oldukça başarılı bir avukatmış. Otuz yaşındaymış, bekârmış. Şu andan itibaren neden annem tarafından süslenerek buraya getirildiğimi anlıyorum. Selim resmen annemin hayallerindeki damat adayıydı, her şey iyiydi hoştu da anneciğim biraz dönüp kendi kızına baksaydın sonra da hayallerini yeryüzüne yaklaştırsaydın olmaz mıydı? Böyle uçuk hayallerin peşinden koştuğu yetmiyormuş gibi beni de beraberinde sürükledi. Hadi sürüklemeye utanmıyor da bari planlarını saklamadan, önceden benimle paylaşsaydı. Resmen tuzağa düşürüldüm. Ev halkı sözleşmiş gibi Selim'i övdükten sonra sıra bana geldi. Bakalım benden nasıl bir yaratıcılıkla bahsedecekler? Bu durumda konuya Sevim teyze dâhil oldu. Çünkü Ayşe yengeyle annem benimle olan akrabalık bağları yüzünden tarafsız davranamazlardı.

"Bahar, valla ne iyi ettin de İzmir'e döndün! Ne zamandır hepimiz güzel yüzüne hasret kaldık teyzeciğim. Gerçi annenlerden haberlerini alıp gururlandık hep ama yine de insan özlüyor."

Neyimden gururlandın Sevim teyze bir anlatsana? diye sormak istesem de susmayı seçtim. Gerçi o sanki sormu-

şum gibi hevesle anlatmaya başladı.

"Bahar çok zeki, dürüst, çalışkan, terbiyeli, hanım bir kız. Böyle kızlar artık kalmadı Zeynep. Üniversiteden mezun olunca hemen gitti kendisine iş buldu. Beş yıl kimseye muhtaç olmadan İstanbul' da yaşadı. Bir de Gonca diye ev arkadaşı vardı, iki kız el ele verdiler, koca şehrin üstesinden geldiler. Sizin ailede mi bir şey var bilmiyorum Ayten. Nazlı da Bahar da dört dörtlük yetiştirilmiş. Temiz, titiz, güzel ahlaklı, marifetli, üniversite mezunu ikisi de. Daha ne olsun? Üstüne bir de güler yüzlü, ışıl ışıl. Maşallah, kızlarımız çok güzel."

Ayşe yengeyle annem duyduklarıyla zevkten dört köşe olurken ben utançtan kucağımdaki ellerimle oynamaya başladım ve bu işkencenin bir an önce bitmesi için sessizce dua ettim. Çünkü çöl ayısının bakışları hâlâ üzerimdeydi. Sanki onun gibi boylu poslu, yapılıyım. Neyime baka baka bitiremedi yani? Sonunda belki rahatsız olur diye başımı kaldırıp onunla göz göze geldim. Ama adamda utanma duygusu gelişmemiş. Başını çevireceğine bakışlarıyla beni yargılamaya devam etti. Bu durumda doğal olarak pes eden taraf ben oldum.

Sanki kapana kısılmış gibi nefes almaya bile korkar halde, hiçbir sohbete katılmayıp başımı kaldırmadan otururken çay servisi için ayağa kalkan Nazlı'yla Sevim teyzeyi gördüm ve oturduğum yerden kalktım.

"Olur mu öyle şey, biz Nazlı'yla hallederiz. Siz oturun lütfen Sevim teyze."

Annemin tüm arkadaşlarını kendime hayran bıraktıran gelinlik kız ses tonumla konuşmuştum ve tabii ki bu her zamanki gibi işe yaradı. Erkeklerin ilgi odağı olmadığım doğrudur ama ben de birçok orta yaşlı kadının ideal gelin adayıyım. Yıllar içinde performansımdan bir şey kaybetmedim. Beğeni dolu bakışlar altında arkamda Nazlı'yla

beraber mutfağa kaçıp derin bir nefes aldım. Kısa süreliğine de olsa cehennemden kurtulmanın rahatlığını yaşadım.

"Bahar abla, sen iyi misin?"

"İyiyim Nazlı, neden sordun?"

"Biraz gergin duruyorsun, bir de yüzün biraz şey..."

"Solgun mu?"

"Öyle değil de neyse boş ver."

Ne söylediği hakkında bir fikrim olmadığını belli eden gülümsemem eşliğinde çayları döktüm. Nazlı da kurabiyelerle çörekleri tabaklara koyup peşimden geldi. Bahçeye yeniden çıktığımızda duyduğum konuşmaysa utançtan morarmama neden oldu. Sabah İstanbul'daki iş gezisinden dönen Selim'in havaalanında karşılaştığı deli kadın yüzünden müvekkiliyle görüşmesine nasıl geç kaldığı anlatılıyordu. Olayı şu an anlatan Zeynep teyzeydi ama ben deli sıfatını benim için çöl ayısının bulduğundan eminim. Öldürücü bakışlarımı üstüne yöneltmek istesem de yerinin boş olduğunu gördüm. Elimde onun çay bardağıyla ortada kaldığımı gören Faruk amca da gerekli açıklamayı yaptı.

"Yine telefonu çaldı, ön tarafta telefonla konuşuyor. Sen masanın üstüne bırak istersen kızım."

Dediğini yapıp yerime geçtim de bu "deli kadın" sohbeti ne zaman bitecek? Konuşuldukça utançtan morun her tonuna büründüm. Ayrıca sabahki davranışımın ne kadar yanlış olduğunu, ayı da olsa Selim'den özür dilemem gerektiğini fark ettim. Adama çamur atıyorum da sonuçta onu kızdıran bendim.

Çayları tazeleme zamanı geldiğinde Selim hâlâ ön taraftan dönmeyince elime bardağını alıp ayağa kalktım. "Ben gidip çayını vereyim daha fazla soğumadan, belki konuşurken içer." Ve ben de özür dileyerek yaptığım deliliği unutturabilirim. Kafamda durumu açıklayacak birkaç cümleyle ön tarafa yürürken telefonla konuşan Selim'in

sesini duydum. Elbette konuşmasını dinlemek gibi bir niyetim yoktu ama laf arasında bahsettiği "manyak kız"ın kim olduğunu merak ettim.

"Arda, bu seferki sondu. Annemin bulduğu abuk sabuk kızlarla beni zorla tanıştırmaya çalışmasına izin vermeyeceğim! Üstelik bu seferki havaalanındaki manyaktı. İçeride oturuyor, bizimkilerin gözünü boyamak için uysal haller, iyi aile kızı gibi hizmet etmeler... Bir de yüzünü fondöten fıçısına batırıp çıkarmış, iki dirhem bir çekirdek gelmiş. Başta tanıyamadım, o derece boyanmış, düşün yani. Fondöten fazlasından rengi görünmeyen bir suratla oturmuş tüm uysallığıyla bizimkilerin gönlünü fethediyor. Sabahki cadı halini bilmesem ben bile inanacağım. Beni gördükten sonra utanıp rahatsız olma durumu da yok, annesinin koluna girip koca bulmaya gelmiş. Dediğim gibi bir daha bu saçmalıklarla uğraşmayacağım ben. Annem de gidip başkalarına çöpçatanlık yapsın."

Utançtan yanan yüzümü mü saklasam yoksa dolan gözlerimden akmaya çalışan gözyaşlarıma mı engel olsam? Elin kendini beğenmiş çöl ayısı telefonda beni insanlara anlatıp alay ediyor. Sinirden elimdeki çay bardağı titreyince, onu sabit tutmak için diğer elimle de kavradım. Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım ve bu tabii ki işe yaramadı. Ben nasıl onun karşısında otururken yüzümdeki boyaları unutmak gibi bir hataya düştüm? Ama bir konuda haklı şimdi, ben de bir daha bu duruma kimsenin beni düşürmesine izin vermeyeceğim. Kararlı adımlarla yanına giderek omzundan dürtüp bana doğru dönmesini sağladım. Bir eli hâlâ kulağındaydı ve ne olduğunu anlamasına fırsat vermeden çay bardağını göğsüne boşalttım.

"Sen insanların dış görünüşüne bakarak onları yargılayamazsın, tamam mı? Bilip bilmeden, tanımadığın insanlar hakkında konuşup onlarla alay edemezsin. Kendini çok

mu iyi bir şey sandın? Suratsız, dedikoducu, kibirli, egoist, terbiyesiz... Nemrut suratlı, kendini beğenmiş pislik!"

Aklıma gelen tüm hakaretleri bir çırpıda saymak beni rahatlatmanın yanında nefes alma ihtiyacıyla doldurdu. Ancak bir saniyelik molamın ardından hemen devam ettim.

"Bir kere benim sana kendimi beğendirmeye çalışmam için önce insan olman gerek! Çünkü ben insanlardan hoşlanıyorum. İçinde bulunduğun türü belirleyecek bir kelime henüz bulunmamış, hâlâ utanmadan bana manyak diyorsun. Sensin manyak! Kafana kimse silah dayamadı herhalde, otuz yaşına gelmişsin hâlâ annenin bulduğu kızlarla tanışıyorsun. Sebebini söylememi ister misin? Muhtemelen dışarıda bulduğun kızlar ağzını açtığın an kafatasının içinde bir şey taşımadığını fark ediyorlardır. Yani spor salonlarında boşuna vakit öldürmüşsün. Keşke vücudun yerine beynini, kişiliğini geliştirseydin. Ben en azından neler planlandığını bilmeden oyuna getirilerek buraya geldim. Senin gibi annemin bana ayarlamaya çalıştığı insanlarla tanışıp onları aşağılayarak egomu tatmin etmeye çalışmıyorum. Bu fondöten surata iyi bak, senin gibisine bunun bin kat beteri bile fazla!"

Çöl Ayısı

Sinirden titreyen ellerimi kimseye göstermeden insanların arasına döndüğümde yaptığım şeye kesinlikle inanamadım. Bu kadar insana sadece birkaç metre uzaklıktaki ön bahçede Selim'in üstüne çay döküp bin çeşit hakaret saydırdım. Cinnet anında yükselttiğim sesimi duymamış olmaları bir mucize gerçekten. Kısa bir aydınlanma anının ardından içimi bir korku sardı. Ya arkamdan gelip beni insanlara rezil ederse ne yapacağım? Bir şey söylemesine izin vermeden arka tarafa kaçtım ama bu adam beni rezil etme fırsatını kesinlikle kaçırmayacak birine benziyor. Ben neden öfkelendiğim zaman ağzımdan çıkanları kontrol edemiyorum? Neyse ki kalabalığa karışınca toparlandım. Yüzüme ölçülü bir gülümseme yerleştirip elime telefonumu aldım ve felaket anlarında gelen hızlı yalan söyleyebilme yeteneğimi kullandım.

"Sevim teyzeciğim, her şey için teşekkür ederim ama kusura bakmazsanız benim gitmem gerek."

"Nereye Bahar?"

Annem niye beni insanların içinde sorguya çekiyor? Dost mu düşman mı anlayamadım.

"Gonca aradı anne, kendisi İstanbul'daki ev arkadaşım oluyor. İki ay sonra düğünü var. Normalde orada olsaydım tüm detaylarla birlikte ilgilenecektik. Şimdi bana sor-

mak istediği şeyler varmış. Birazdan görüntülü arayacak, benim daha fazla oyalanmadan eve geçmem gerekiyor. Sen sormadan ben söyleyeyim anne, daha sonra sorulamayacak kadar acil şeyler. Hepinize iyi akşamlar."

Elimden geldiğince hızlı kaçmaya çalışırken veda sözcüklerini nasıl sıraladım bilmiyorum. Nazlı ve Toprak'ı evlilik için tebrik etme inceliğini neyse ki gösterdim. Ayrıca düğünle ilgili her türlü konuda yardımımı istemeleri durumunda çekinmeden söylemeleri gerektiğini, bizim bir aile olduğumuzu Türk ısrarcılığıyla dile getirmeyi ihmal etmedim. Nihayet sokağa çıktığımda evime giden yolun hiç olmadığı kadar uzadığını fark ettim. Bu noktada sinirden bacaklarım da titremeye başladı ve buna rağmen tek parça halinde evime ulaşıp odama kapandığımda kendimi tebrik ettim.

Bir yanım yatağa girip çarşafın altında kendimi boğma, dünyadan saklanma isteğiyle dolarken diğer taraftan yaptığı şey için annemle kavga edip beni düşürdüğü durumun hesabını sormak istedim. Her iki durumda da yüzümü makyaj kalıbından temizlemem gerektiğine karar verip dakikalarca banyoda kaldım. Nihayet bir saat sonra eve döndüklerinde pijamalarım ve çikolata kavanozumla beraber ailemi karşıladım.

"Erken geldiniz, ben bir üç saat otursunuz diye düşünmüştüm."

"Bizi öylece ortada bırakınca oturamadık. Sen ne yaptığını sanıyorsun Bahar? Beş sene başına buyruk yaşadın diye canın her istediğinde bize emrivaki yapabileceğine mi inanıyorsun? O çok sevdiğin arkadaşın Gonca iki ay sonra evleniyor. Kendi hayatını kuracak. Ama sen bu kafayla devam edersen ancak arkadaşlarının ayak işlerini yapıp çocuklarına bakıcılık yaparsın."

Annemin sözleri canımı yakmasının yanı sıra sağduyu-

mu da öldürdü. Babamın uyarısını duymazdan gelerek bir cevap vermem için gözlerimin içine bakıyordu.

"Sen de bu yüzden mi arkamdan iş çevirip beni tuzağa düşürdün? Tanımadığım bir adamla karşı karşıya getirdin tanışayım diye, bu devirde olacak iş mi bu anne?"

"Tanışın diye bir araya getirdim. Ama senin kaçmak gibi bir aptallık yapacağını düşünemedim!"

"Ben mi aptalım? Yüzüm fondötenden turuncuya dönmüş, adam benim neyime baksın? Kendi zevkine göre hazırlayıp süs bebeği gibi karşısına koydun. İnsanlara rezil ettin, ömrümün sonuna kadar bekâr kalmamı garantilemeye çalışıyormuş gibi duruyordun! Üstelik çay götürmeye gittiğimde adamın telefonda arkadaşıyla benim hakkımda konuştuğunu duydum. Resmen alay ediyordu! Fondöten suratlı bir evlilik heveslisi kızla zorla tanıştırıldığını ve bir daha annesinin bulduğu kızlarla görüşmeyeceğini söyleyip mağduriyetini dile getiriyordu. Ayrıca şunu kafana sok anne, ben sen istiyorsun diye kimseyle evlenmeyeceğim. Medeni durumumla bir alıp veremediğim yok. Eğer bir daha böyle bir durumda bırakılırsam tepkimi insanların içinde gösteririm. Yarın sabah da ev bakmaya başlayacağım. Anlaşılan evindeki varlığıma tahammül edemediğin için beni evlendirmeye çalışıyorsun. Yirmi sekiz yaşımdan sonra bunlarla uğraşacak değilim."

Sinirden kelimenin tam anlamıyla gözüm döndüğü için önümü kesen babamı bile birkaç saniye fark edemedim.

"İkiniz de kendinize gelin! Bu ev bizim evimiz, kimsenin kimseyi kovmaya ya da varlığından rahatsız olmaya hakkı yok. Ben yaşadığım sürece aynı şehirde kendine ayrı ev tutamazsın Bahar Hanım. Biz o kadar modern bir aile değiliz. Ayrıca sen Ayten, benim yanımda benim kızımı böyle oyunlarla kandırarak ne yaptığını sanıyorsun? Kız yıllarca bizden uzakta yaşadı, evine döndüğü gün kaçırmaya mı

çalışıyorsun onu? Bir daha böyle bir saçmalık istemiyorum! Kızım bir gün âşık olduğunu söylerse, bulduğu adam da karşıma geçip beni sevgisine ikna ederse evlenmesine izin vermeyi düşünebilirim. Ama şu an evlendirip kızımdan ayrı kalmak gibi bir niyetim kesinlikle yok."

Çocukluğumun süper kahramanına neden bu kadar hayran olduğumu bir kere daha hatırladım. İşte şimdi de beni kötü kalpli cadının elinden kurtarıyordu. Bu mükemmel adamın kolları arasında kendimi dünyanın en güvenli sığınağında gibi hissediyorum. Tamam, annemi cadıya benzetmek zalimlik, kabul ediyorum. Ayrıca babamla güçlerimizi birleştirdiğimiz için de muhtemelen çok kırıldı. Ama bana yaptığı şey de sakinlikle karşılanacak gibi değildi. Daha fazla bir şey söyleyip kavgayı iyice büyütmek istemediğimden babamın yanaklarından öpüp odama giden merdivenleri çıktım. Bu uyarı annem için zaten yeterli oldu. Çarşaflarımın yumuşatıcı kokusunu içime çekerek uyumaya çalıştım. Memleketimdeki ilk akşamımın bu kadar olaylı geçeceğini hiç düşünmemiştim. Bundan sonraki günler için endişelenmeli miyim gerçekten bilmiyorum.

* * *

Uzun yıllar boyunca, çalıştığı için erken kalkmak zorunda bırakılmış biri olarak sabahın köründe uyanmayı asla sevmiyorum. Ama tüm gece açık bıraktığım camdan klasikleşmiş şekilde sokaktaki seyyar satıcının sesi geldi.

"Var gevreeeoo... Taze, sıcak gevreeekçii!"

Adamın sesi kesildi sanıp kafamı yastığa gömmeye çalışırken babamın onunkini aratmayan sesiyle yerimden yeniden sıçradım.

"Taze mi bunlar? Alttakilerden ver. Boyozunu beğenmedim, almayacağım. Neyse hadi kumru da ver üç tane. Senin yeğenin vardı arada balık tutup satıyordu, ne oldu

o?"

Daha fazla zorlamanın bir anlamı olmadığını kabul ederek yataktan kalktım. Anlaşılan bu saatte uyanmak zorunda kalan da bir tek ben değilim. Yüzünde ciddi bir ifadeyle odamın kapısında dikilen annem de benzer dertlerden muzdarip gibi duruyor.

"Günaydın anne."

"Biraz konuşabilir miyiz Bahar?"

Hafif bir baş hareketiyle onu onaylayarak yatağıma oturdum. Özdemir ailesinin altın kurallarından biri asla bir tartışmayı küslükle noktalamamaktır.

"Dün akşam isyan boyutunda bir tepki gösterdim. Özür dilerim anne."

"Özür dilemesi gereken benim. Sinirlenince ne söylediğimi bilmiyorum. Seni kıracak şekilde konuştum. Bahar, sen benim canımsın. Dünya bir yana sen bir yana. Ben de her anne gibi kızımın mutluluğunu istiyorum. Bunu söylerken sakın seni başımdan atmak istediğimi falan düşünme. Aksine, ben yıllardır senden ayrı kaldım. Şimdi yeni kavuşmuşken dizimin dibinden ayırmak istemiyorum. Ama bugün gözümüzü kapatsak yalnız kalacaksın. Biz kalabalık bir aile değiliz. Baban ve ben bir gün illaki öleceğiz. O gün geldiğinde kendi aileni kurmuş olmanı istiyorum. Annelik yeryüzünün en özel, en güzel duygusu ve ben senin bu duygudan mahrum kalmanı istemiyorum. Çocukları ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Her gece yatağa girip başımı yastığa koyduğumda senin geleceğin için endişeleniyorum. Dün akşam gerçekten kötü bir niyetim yoktu. Selim'in ailesini uzun zamandır tanıyoruz. Çok düzgün, terbiyeli, saygılı bir çocuğa benziyordu. Ben hiç birtanecik kızımın küçük düşmesine izin verir miyim?"

Gülümseyerek anneme sarıldım. Elbette kötü niyetli olmadığını biliyorum. Çünkü ben ürkütücü derecede an-

neme benziyorum. Bana deli dediğine bakmayın, bizim ailede delilik genetik. Üç kuşaktır anneden kıza aktarılıyor. Sinirlendiğimiz zaman ne yazık ki en son söylememiz gereken şeyleri başta söylüyoruz.

"Bir şey soracağım, valla öğrenmezsem çatlarım."

Kollarını bedenimden sıyıran annem dedikodu havasına girince gülümsedim.

"Sorun bakalım sultanım."

"Dün Selim senin arkandan balkona çıktığında gömleğinde kocaman çay lekesi vardı. Doğruyu söyle, sen mi döktün o çayı?"

"Zaten soğumuştu çay, yani sadece üstünü kirletmek için döktüm. Yakmak gibi bir amacım yoktu. Henüz o kadar delirmedim."

Soğukkanlılıkla itiraf ettiğim şey annemin kahkaha atmasına sebep oldu. Ben dehşete düşer ya da en azından beni ayıplar sanıyordum.

"Aferin benim delibaşım. Az bile yapmışsın, oğlanın duruşunda bir bozukluk vardı zaten kanım almadı benim onu. Kendisine bakmadan bir de benim güzelimi eleştiriyor. Nemrut suratlı, soğuk nevale... Avukat diye de insanın mahkeme duvarı gibi suratı mı olurmuş?"

Tahmin edileceği üzere sabahın kalanı Selim isimli çöl ayısına lanet ederek ve hayal dünyamızda onun için kusurlar bularak geçti. İşin komik tarafı, olayın dışında olmama rağmen, yani beni beğensin diye oraya gitmemiş olmama rağmen o sümsük beni nasıl beğenmez diye depresyona girdim.

Şükürler olsun ki kahvelerimizi içerken iki küçük çocuğuyla birlikte canım arkadaşım Hazal geldi de onu görüp mantık çerçevesi içinde düşünmeye yeniden başlayabildik. İkimizin de ağzından birbirimizi görmenin ortaya çıkardığı coşkuyla sevinç çığlıkları döküldü. Daha bahçe ka-

pısında, gelişini gördüğüm arkadaşımın boynuna özlemle sarıldım. En son geçtiğimiz mart ayında kocası iş için yurt dışına çıktığında çocuklarla birlikte İstanbul'a beni ziyarete gelmişti. Yaklaşık üç aydır görüşmediğimiz için birbirimizi deli gibi özlemişiz. Üç buçuk yaşındaki oğlu Emre hayatımın aşkı ve sanırım ben de bu yakışıklının ilk aşkıyım. Henüz bir yaşını doldurmamış küçük kızı Ece Naz ise benim terapistim. İnsan bu çocukların sesini telefonda duyduğu zaman bile yaşam enerjisiyle doluyor.

"Nihayet kavuşabildik Bahar Hanım, beni iki çocukla buraya kadar yordun ya sana bir şey demiyorum artık. Hayırsız arkadaşlıkta zirveye oynuyorsun."

"Hazal'ım şu tipimi görmüyor musun? Maceradan maceraya koşarken insanlıktan çıktım. Halka karışacak hal mi kaldı bende?"

Samimi acındırma taktiklerim pek işe yaramasa da beni baştan ayağa inceleyerek kaşlarını çattı ve sordu. "Sahi, sen niye pembe panter gibisin? Daha doğrusu Çingene pembesi panter... Kırmızı desen değil, pembe desen hiç değil. Görgüsüz gibi tatilin ilk gününden sahile kamp mı kurdun? O nasıl bir ten rengi öyle? Ayten teyzemin sözünü dinlesene."

O nasıl bir benzetme asıl? Çocukluğumun sevimli çizgi film karakterini niye katıyor benim dramıma? Çoluk çocuğun da psikolojisini bozacak bu kız. Bir süre görünüşümle ilgili fantastik benzetmelerini dinliyormuş gibi yaptım ve kucağımda biricik aşkım Emre'yle oturup bebek arabasındaki Ece Naz'ın çıkardığı saçma sesleri dinleyerek güldüm. Kadınlar hamamına dönen ev babamı bunalttığı için o da markete gitti. Bu yüzden ortalıkta koşturmaya başlayan Emre'nin, bahçesindeki güllerden birini koparıp bana getirdiğini göremedi.

"Bahay, gül getirdim sana. Annem yalan söylüyo. Sen

çok güzelsin, prensessin."

Gülsem mi ağlasam mı bilemeden tombik ellerindeki gülü alıp Emre'ye teşekkür ettim. Emre'nin tüm kelimeleri düzgün şekilde telaffuz edip bana kendi isteği ile "Bahay" demek gibi bir alışkanlığı var.

"Hazal, kızım ben bu oğlanı yerim. Hayatımda bana romantik jestler yapıp iltifat eden ilk ve tek erkeği doğurduğunun farkında mısın? Bu gidişle ben bu büyüyene kadar kimseyi bulamayacağım. Türünün tek örneği resmen oğlun..."

"Seni yine kim depresyona soktu?" Annem bir şeyler hazırlamak için mutfağa gitmiş olsa da Hazal sesini özel olarak kısık tutarak sordu. "İşten de ayrıldın artık, ne olur kapat şu Okan meselesini, adam evlendi. Beş seneni onun etrafında boş yere tükettin. Şimdi bir de yas mı tutacaksın?"

Cidden o kadar acınası vaziyette mi duruyorum? Ben yalnızlığım için üzülüyorum, Okan meselesini aylar önce aştım. Sanıldığı kadar saplantılı bir âşık değilim.

"Canım sen geriden geliyorsun. Beni depresyona sürükleyen şey bizim sıska Nazlı'yla sümüklü Toprak'ın bile evleniyor olması. Üstelik bir de dün rezil olduğum çöl ayısı var!"

Söylediklerimi anlamadığı her halinden belli olan arkadaşım dedikodunun kokusunu alarak mamasını yedirmeye çalıştığı kızını unutup tamamen bana döndü. "Bahar, o ufaklıkların evlenecekleri çocukluğumuzdan beri belliydi. Ayrıca Türkçe konuş, ben Baharca bilmiyorum. Çöl ayısı ne kızım?"

Derin bir nefes alarak havaalanından itibaren Selim'le ilgili ne yaşadıysam anlattım ve bu korkunç hikâye benim sadist arkadaşımın kahkahalarla gülmesiyle sonuçlandı.

"Bu kadar zevk alacağını bilseydim elin çöl ayısına

daha önce rezil olurdum canım."

Gülmekten yaşarmış gözlerindeki yaşları silerken ciddi durmak için çabaladı ama tabii ki beceremedi.

"Her şeyi anladım da sen Selim'e niye çöl ayısı diyorsun?"

"Selim derken? Sen onu tanıyor musun?"

"Burada herkes birbirini tanır canım. Selim Arda'nın en yakın arkadaşlarından biri. Bizim düğünde nikâh şahidimizdi, tabii sen işten izin alıp gelemediğin için bilmiyorsun. Nikâh fotoğraflarından da mı hatırlamıyorsun?"

"Nasıl ya, bizim Arda'yla? Bir dakika, yoksa Selim'in telefonda hakkımda ileri geri konuştuğu o Arda senin kocan olan Arda mıydı? Rezilliğin bu kadarına inanamıyorum. Arda'ya da yazıklar olsun yani..."

Ben tam gaza gelmiş, gerçekten sadece arkadaşımın kocası olduğu için değil, benim de arkadaşım olduğu için sevdiğim *Batman* karizmasına sahip Arda'ya lanetler yağdıracakken Hazal tarafından durduruldum.

"Sakin ol şampiyon! Arda senden bahsettiğini anlasaydı asla izin vermezdi. Bizim sizin için çöpçatanlık yapan anneler çetesinden haberimiz yoktu. Ama yalan söylemeyeceğim. Daha iki gün önce kendi aramızda konuştuk. Hazır sen de dönmüşken Selim'le seni tanıştırıp görüştürmeyi planladık aramızda. Tabii annenler bizden hızlı davranmış orası ayrı."

"Ben adamı bir daha görmeyeyim diye dualar ettikçe tanıdığım herkesle bir ilgisi olduğunu öğreniyorum. Hazal bir şey söyleyeyim mi? Bence ben kesin lanetliyim. Bu kadar şanssızlık olamaz."

Hazal abartılı isyanıma gülerek karşılık verdi ve kolumu çürütmek istercesine dürtüp göz kırptı.

"Niye çöl ayısı diyorsun Selim'e söylesene, sen kimseye boş yere lakap takmazsın. Hepsinin hikâyesi vardır."

Birkaç saniye kadar itiraf edip etmemek arasında kararsız kalsam da sonrasında omuz silkerek cevap verdim.

"Şimdi, şöyle bir durum var. Hayatımda tanıdığım en sinir bozucu adam olma yolunda ilerleyebilir ama yiğidi öldür hakkını yeme. Çok yakışıklı, karizmatik, otuz yaş üstü erkeklerde bulmaktan umudumu kestiğim mükemmel fiziğe sahip. Nesli tükenmek üzere gibi duruyor. Böyle bir adamı özel olarak arasan bulamazsın. Çölde kutup ayısıyla karşılaşma olasılığımla aynı gibi. Ne yazık ki kutup ayılarının bile kendilerince bir sevimliliği var. Bundaki sadece kabalık ve iticilik, bu yüzden adı benim için çöl ayısı. Sonsuza dek de öyle olacak."

"Uzun vadeli planlar yapıyorsun bakıyorum."

Sandalye minderlerinden birini ona vuracakmış gibi kaldırarak sallayıp gözlerimi tehdit edercesine kıstım.

"Hazal!" O ise tüm pişkinliğiyle sırıtarak benimle uğraşmaya devam etti.

"Senin yanakların mı kızardı Baharcığım?"

"Benim iki gündür her yerim kızardı canım, olayı bölgeselleştirme." Ayrıca benim utandığım zaman yanaklarım değil kulaklarım kızarır.

Kek ve poğaçayı servis eden anneme yardım ederken neyse ki bu sorgulamadan biraz olsun kurtuldum. Sonra Emre'yi öğle uykusuna yatırmak için içeriye girdik, yakışıklıma sıkıca sarıldım ve uyuyana kadar yanında kaldım. Böyle sinir bozucu bir anneden insana bu kadar huzur veren çocuklar nasıl çıkar, hâlâ anlayabilmiş değilim.

Hazal odanın kapısından fısıldayınca misafir odasından çıkıp salona, Ece Naz'ın koku bombası etkili kirli bez değiştirme aktivitesine katıldım. Tabii Hazal da rahat durmayıp konuşmaya devam etti.

"Bak, beni konuşturmayacaksın belki ama ben Selim'le aranızda bir yanlış anlaşılma olduğunu düşünüyorum. O

dünya iyisi bir adamdır. Merhametli, anlayışlı, idealist biridir. Ayrıca insanlara, özellikle de kadınlara değer verir. Geçen sene Emre'nin yuvadan arkadaşlarından birinin annesi, kocasından şiddet görüyordu ve adamdan korktuğu için ne yapacağını da bilmeden duruma katlanmaya çalışıyordu. Ben durumu Selim'e anlattım. Kadınla hemen bir görüşme ayarladı, darp raporunu aldı. Kocası için uzaklaştırma kararı çıkarttı. Mal paylaşımı için dava açtı. Kadın boşanıp dava sonucunda kocasından malların yarısını alana kadar da Selim her şeyi kendi parasıyla karşılayıp kadını güvenlikli bir sitede eve yerleştirdi. Üstelik davadan bir kuruş para almadı. Genelde kadına şiddet, taciz, tecavüz, pedofili davalarını gönüllü olarak alan bir avukattır. Senin iddia ettiğin kişilikte bir adam olsa bunları yapabilir miydi?"

Sözlerinin etkisini artırmak istercesine benimle göz temasını korudu ve konuşmaya devam etti Hazal.

"Babasının tekstil firması var. Faruk amcanın büyük oğlu Sinan, işlerin İtalya ayağını yönetiyor. Tasarım ofisleri falan orada. İtalyan bir kızla evlenip tamamen Roma'ya yerleşti. Fabrikada hâlâ Faruk amca işleri yönetiyor. Selim'e işlerin başına geçmesi için yalvardılar zamanında adam ben kendi işimi yapacağım diye tutturdu. Biliyorum, dışarıdan bakıldığında başta insana biraz sert ve ukala geliyor ama Selim'in kalbi çok güzeldir. Sen çok kötü, sinirli bir gününe denk gelmişsin. Eh, başta da adamın biraz damarına basmışsın, kabul edelim."

Bu Hazal bilerek mi bana çöl ayısını övüyor acaba? Resmen bir kahraman gibi anlatılan yakışıklı bir adamdan etkilenmemek için hormonlarımın taşlaşması gerekiyor. Sanki asla elde edemeyeceğim kocaman bir çikolatalı pastaya uzaktan bakıyorum ve şu an Hazal'ın yaptığı tek şey onun üstüne sos dökmek oluyor.

"İyi bir insan olabilir, hatta dünyanın en iyi insanı da olabilir. Söylediklerini gerçekten yaptıysa kendisini tebrik ederim. Ama bu bana yaptığı saygısızlığı ya da hakkımda söylediklerini değiştirmez. Ayrıca ben de çok kötü şeyler söyledim ona, haklısın. Adamla bir daha karşılaşmam durumunda bana hakaret etmezse kendimi şanslı hissedeceğim ve bana saldırmadığı sürece şu saatten sonra üstüne bir şeyler de dökmem. Mesaj alındı, korkmana gerek yok. Fakat lütfen Selim sanki yavru ördek gibi peşimdeymiş de ben tavır yapıyormuşum gibi konuşma. Resmen ucube muamelesi gördüm ben. Özgüvenime vurduğu darbeden sonra bir dahaki görüşmemizde karşısına geçip iletişime geçmeye çalışmamı beklemiyorsun herhalde?"

Ne diye imkânsızı gözümün önünde süslemeye çalışıyorlar ki? Umutsuz bir aşk hikâyesinin peşinde beş yıl sürüklendiğim yetmiyormuş gibi bir de ukala bir adama kendimi küçük düşürmemi mi istiyorlar? Unuttukları bir şey var. Ben eski saf Bahar değilim artık. İnsanlara hak ettiklerinden fazla değer verip egolarını gökyüzüne taşımamaya kararlıyım. Yani anlayacağınız, olmayacak hayallerin peşinden koşup mutsuzluğa yelken açmayacağım. Şapşal bir romantik gibi davranacak yaşı geçtim. Mantık evliliğinin, çocuğuma baba olabileceğini düşündüğüm bir adam bulmanın suyu mu çıktı? Gözünü yükseklere dikersen tüm o acı dolu tırmanışa rağmen tam zirveye ulaştığını düşünüp umutlanırken korkunç bir vaziyette dibe çakılırsın. Tecrübeyle sabit; yeryüzünde öyle Hazal'ın övdüğü gibi kusursuz bir adam yok, varsa da benim karşıma çıkacağını hiç sanmıyorum. Zaten bana gelene kadar çoktan başkaları tarafından kapılır öylesi.

* * *

Koca günü Hazal ve iki çocuğuyla geçirmek sanırım

gerçekten depresyon tedavisi yerine geçiyor. Ertesi sabah şafak vaktinde uyanıp kendimi dünyanın en enerji dolu insanı gibi hissetmemin başka bir açıklaması olamaz. Gerçi bunda, sonunda tenimdeki kırmızılığın geçtiğini fark etmemin de etkisi olabilir. O kadar pozitif hissettim ki eşofmanlarımı giyip kulaklığımı takarak sabah koşusuna çıkmaya karar verdim. Belki bu sayede bağımsızlığını ilan etmeye başlamış popomu da yeniden kontrolüm altına alabilirdim. *Belki.*

Ama tabii ki benden bahsediyoruz. Ne zaman böyle sorunsuz, huzur dolu vakit geçirmeyi başardım ki? En son ne zaman spor yaptığını hatırlamayan biri olarak yaklaşık beş dakika içinde kamu spotu gibi nefessiz kalıp koşudan yürüyüşe geçtim. Bir de sigara tüketsem ne hale gelirim düşünemiyorum. Yanımdan koşarak geçen ellilik amcadan mı utansam, terden enseme yapışan atkuyruğu saçlarımı mı düzeltmeye çalışsam, yine kararsız kaldım. Bir elim saçlarımda, diğer elim şarkı listemden sevdiğim şarkıyı bulmak için telefonda, önüme bakmadan yürümeye çalışırken iri cüsseli bir adama çarpıp kendimi toparlayamayarak kıç üstü düştüm. Kalkmaya çalışırken de bana elini uzatan adamın elleri gözüme fazlasıyla tanıdık ve güzel geldi. Başımı kaldırıp baktığımda ağzımdan isteğim dışında bir hayret nidası döküldü.

"Çöl ayısı?"

"Anlamadım?"

"Ben de."

Yeniden kalkmam için elini uzattı ve ben şansıma içimden lanetler yağdırmaya başladım. Benim kaderim bu adamın karşısına kırmızı yanaklarla çıkmak mı yani? Bu sefer de spor mağduruyum. Çirkinlik konusunda hakkımda zaten yeterince nesnel bir yargıya varmıştı. Israrla rezil olmaya bir son versem hiç fena olmayacak artık. Ama

sabahın bu saatinde basit bir şort ve tişörtle de bu kadar yakışıklı olunmaz ki! *Olanı var olmayanı var kardeşim, o üstündeki kol kaslarını saklayamıyor, örtünmek amacıyla giydiysen başarısız bir çalışma olmuş,* diyen bakışlarımı üzerinden çekmeye çalıştım.

"Bizim bu diyaloglar hiç değişmeyecek galiba. Bahar, izin ver de kalkmana yardım edeyim. Seni düşürmek istememiştim, iyi misin?"

Tahmin edildiği gibi uzattığı eli tutmak yerine ellerimi yere koyup zeminden destek alarak tek başıma ayağa kalktım. Sonra kollarımı göğsümde birleştirerek savunma pozisyonuna geçtim.

"Koskoca yolda nasıl bana çarpıyorsun ve bunun kaza olduğunu iddia ediyorsun anlamadım. Hâlbuki o kadar da *benim gibi kızlardan* uzak durmaya çalışıyordun. Ucubelik bulaşır diye korkmadın mı?"

Onu görür görmez başlattığım saldırı karşısında kaşları havaya kalktı ve derin bir nefes alıp sakince karşı atağa geçti.

"Kafanı o telefondan kaldırmayacağını, düz yolda kör gibi önüne bakmadan yürüyeceğini tahmin edemedim diyelim."

Selim vurdu gol oldu. Yine laf soktu ama! Düşünmeliyim, ben ki çenemle nice yontulmamış odunu hayatından bezdirmiş, bir marangoz edasıyla şekillendirmiş bir halk kahramanıyım. Bu avukat kılıklı çöl ayısından mı korkacağım? Gerçi adam avukat, haklı çıkmak onun işi. Bu sefer sert kayaya çarptım sanırım.

"Ben de senin gibi bir yürüyen egonun önümü keseceğini bilmiyordum. Tahmin etseydim yolumu değiştirirdim."

"İşe yaramazdı."

"Nedenmiş o?"

"Seni takip ediyordum, yani karşılaşmamız tesadüf de-

ğil. Yürüyüş yolunda olduğunu görünce kestirmeden karşına çıktım."

Çatılan kaşlarımı düzeltmek ve yüzümdeki sert ifadeyi yumuşatabilmek için insanüstü bir çaba gösterdikten sonra gözlerimi Selim'in yüzünde gezdirdim. Bu suratsız, havalı, aşırı yakışıklı, soğuk nevale benimle ne halt yemeye karşılaşmak istiyor ki?

"Geçen akşamın rövanşını mı almak istedin? Aynanın karşısında çalışıp yeni aşağılama cümleleri mi buldun, hayırdır?"

Derin bir nefes alarak ellerini birbirine sürttü. Oynayan çene kaslarından biraz sinirlendiğini tahmin ettim ama dik duruşumu bozmadan yüzüne bakmaya devam ettim. Biliyorum, yine belamı arıyorum ama bu adamın karşısında ağzımdan çıkanları kontrol edemiyorum ben. Hakkımda söylediklerini hazmedemiyorum işte. Onu bugüne dek özgüvenime zarar vermiş tüm erkeklerin temsilcisi ilan ettim sanırım.

"Aramızdaki yanlış anlaşılmayı düzeltmeye ve seninle barışmaya geldim."

Ben tam savaş baltalarımı bilerken söylenecek söz müydü bu şimdi?

"Ortada bir yanlış anlaşılma falan yok. Sen bana hakaret ettin, ben de sana hak ettiğin cevabı verdim. Bu durumda özür dilemen gerekiyor ama öyle bir şeyi de ben senden beklemiyorum."

Kendimden emin bir şekilde yanından yürüyüp geçmek istedim ama kolumdan tutarak beni durdurdu ve ben de buna rağmen kurtulmaya yeltenince teklifsizce burnumun dibine girdi.

"Özür dilerim Bahar. Geçen akşam senin hakkında söylediklerim çok çirkin şeylerdi. Normalde insanların arkasından bu şekilde konuşup dedikodularını yapmam.

İnan, öyle bir insan değilim. Havaalanındaki tartışmamız yüzünden önyargılı davrandım. Üstelik kötü bir gün geçiriyordum."

"Kesinlikle önyargılı davrandın. Ama şimdi neden özür dilediğini anlamadım. Birden aydınlanma mı yaşadın da pişman oldun? Önyargıların nasıl oldu da yıkıldı?"

Bu adamın parfümünün markasını öğrenmek zorundayım. Sonra ilk bulduğum erkek arkadaşa en kısa zamanda hediye etmezsem ben de Bahar değilim. Bu kadar güzel kokmak zorunda mısın be adam?

"Üstüme döktüğün çayı temizlerken aydınlandım diyelim. Söylediklerin kafama dank etti. Nasıl bir profil çizdiğimi anladım. Belki de nefes almadan saydırdığın hakaretleri dinlerken aklım başıma gelmiştir, bilmiyorum. Ayrıca sen, annemin benimle tanıştırdığı öylesine sıradan bir kız değilsin. Nazlı'nın kuzenisin. Bu durumda akraba olacağız, yani sürekli karşılaşacağız. Hem Hazal'la Arda'nın da yakın arkadaşıymışsın. Çok fazla ortak tanıdığımız var. Bundan sonra illaki aynı ortamlara gireceğiz. Gerginlik çıkmasını istemiyorum. Birbirimizi yanlış tanımayalım lütfen, arkadaş olabiliriz."

Yani annesinin karşısına çıkardığı rastgele bir kız olsaydım bu özrü hak edemeyecektim, öyle mi? Bir daha beni gördüğünde arıza çıkarmamam için önlem alıyor paşa. Başka derdi var mı?

"Sen benim hakkımda ileri geri konuşmadan önce de Nazlı'yla akraba olduğumu biliyordun. Ama hakaretlerini duymayacağımı sandın, değil mi? Sorun söylediklerin değil, sensin. Amacını gayet iyi anladım. Merak etme, bir daha olur da bir düğünde, aile yemeğinde birbirimizi görürsek medeni bir insan gibi davranabilirim. Bunun için arkadaş olmamıza gerek yok. Toprak'ın her akrabasıyla iyi anlaşmak zorunda değilim ben. Kusura bakma ama sen

benim arkadaş olabileceğim biri değilsin. Özrün için teşekkür ederim fakat samimiyetine inanmıyorum."

Kolumu hâlâ tuttuğunu ve bırakmaya da niyeti olmadığını belirtmiş miydim?

"Bahar, şimdi de sen önyargılı davranıyorsun. Bak, gerçekten özür dilerim. İzin ver seni bu akşam yemeğe çıkarayım. Yeniden tanışalım. Birbirimizi anlayalım."

Yemek? Biz? Nasıl yemek; randevu gibi yemek mi, özür dilemek gibi mi? Ne yemeği ya? Bana bugüne dek yemek teklifinde bulunan bir karşı cins olmadığından ağzım istediğim dışında açıldı. Yani, "Acayip acıktım, gel bir buçuk İskender gömelim şurada" diyen arkadaşlarımı saymıyorum.

"Nasıl yemek? Niye?"

"İnsan olduğumuz için olabilir mi? Yoksa sen yemiyor musun?"

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Hayır, öyle bir iddiam yok. Tabii beni eğlenceli bulduğunu söyleyenler olmuştu geçmişte ama... Sadece senden bu akşam yemeğini benimle yemeni istiyorum. Cevap verecek misin?"

"Hayır."

"Neye hayır? Cevap vermeye mi, teklife mi?"

Bu adam benim tansiyonumu çıkarıyor. Bir cinnet anıma bakıyorsun Selim Bey, tehlikenin farkında mısın?

"Asfalyalarımı attırmaya yemin ettin herhalde. Seninle yemeğe gelmiyorum. Tamam, özrünü kabul ettim, artık uzatma lütfen. Kolumu da nüfusuna geçirmek zorunda kalmadan bırak. Hiç gerek yok böyle şeylere, anladık işte birbirimizi."

Kesin ve soğuk tavrım karşısında kaşları alayla kalktı ve yüzüne sinirli bir gülümseme yerleşti.

"Bak İzmir kızı, asfalyaların umurumda değil. O yeme-

ğe gidilecek. Kabul edene kadar da peşindeyim."

"Kardeşim sen manyak mısın?" diye sormak istesem de gözlerine öldürmek ister gibi bakmakla yetindim. Bu adama "kardeş" diye hitap edersem dilimin taş olmasından korkuyorum.

"Sapıksın yani? Hayır demekten anlamıyorsun. Gereksiz bir ısrar peşindesin."

"Bunu o yemeğe gelmeden anlayamazsın."

Ve sen bunu iyice eğilip nefesinle tenimi gıdıklamadan da söyleyebilirdin. Kahve ve nane kokusu? Hımm...

"Size bol şans avukat bey..."

Nihayet kolumu kurtarıp yürümeye başladım ama arkamdan seslendiğinde kalp atışlarım yine hızlandı.

"Size de bol şans mühendis hanım. Bu arada bana çöl ayısı dediğini duydum. Yemekte bu konuyu da konuşacağız!"

Heidi

Sabah sporu benim gibi dengesiz insanın neyine? Huzur ve mutluluğun ismimle aynı cümlede geçemeyeceğini daha öğrenemedim mi? Ne yürüdüğüm yolu ne de attığım adımı bilmeden biraz daha dolandım. Selim gibi bir adam beni niye takip eder? Yani açıklama yaptı ama özür dilemek için peşimden gelmesi, yolumu kesip önüme çıkması neden? Adam beni tanımıyor bile, ne düşündüğümü niye önemsiyor? Ayrıca özür diledikten sonra yemeğe çıkarmak istemesi öyle samimiyetsiz ve zorlamaydı ki derdi ne, gerçekten anlamadım. Kabul etmediğimde gereksiz şekilde ısrar etmesine ne demeli? Yüzümde belli belirsiz bir gülümsemeyle fırının önüne geldim. Demek ona çöl ayısı dediğimi fark etmiş. Sanırım iyice utanmaz bir hatuna dönüştüm. Çünkü bu durum hoşuma gitti. Aldığım iki taze ekmekten birinin ucunu kopardıktan sonra evimin sokağına keyif içinde girdim.

Bahçe kapısını açıp içeri girdiğimde kimseye yakalanmayacağımı bildiğimden ağzımdaki ekmeği çiğnerken zıplayarak çocukluğumdaki gibi yürümeye başladım. Ne yapayım, elimde ekmek poşetiyle yürürken beynim isteğim dışında nostaljik emirler veriyor. Tabii ben en şapşal halimle balkona yönelirken annemlerin yanında oturan uzun boylu adamla göz göze gelince ağzımdaki ekmeği nasıl

yutacağımı bilemedim. Elimdeki poşeti babama uzatırken boğulma sinyallerini ciğerlerimi bedenimden ayırmak istermiş gibi öksürerek herkese gönderdim. Annem sırtıma vururken gözlerimden akan yaşları silip gülümsemeye çalıştım. Yalnız bu daha çok *Joker*'in gülüşü gibi ürkütücü bir şeydi. Selim? Evimin balkonunda?

"Günaydın Selim, hoş geldin."

Öksürmekten kısılmış sesimi mümkün olduğunca normal tutmaya çalışarak konuşmayı başardığım için kendimi tebrik ediyorum.

"Günaydın Bahar, iyi misin?"

O suratsız, yüzüme tüm arsızlığıyla bakarak sırıttı mı yoksa ben mi yanlış gördüm? İyice sinirlerimi bozmaya başladı.

"İyiyim, teşekkür ederim. Sen nasılsın? Zeynep teyzeyle Faruk amca nasıl?"

Sanki daha yirmi dakika önce tartışmamışız gibi, aman ne tatlıyız.

"İyiler, selam söylediler. Ben de tam annenlerden seni akşam yemeğe çıkarmak için izin istemiştim."

"Ne?"

Al bir de buradan yak. Emrivaki nedir? Nasıl yapılır? Utanmadan bizimkilerin karşısına geçip kızınızla baş başa yemeğe çıkmak istiyorum demiş anlaşılan. Neyin peşinde bu adam ya? Yürek yiyip gelmiş herhalde. Annem neyse de babam tanımadığım adamla baş başa yemek yememe asla izin vermez. Böyle düşününce biraz sakinleşip gülümsedim. Nihayetinde babam tanıdığım en kıskanç adamlardan biridir ve ben onun kıymetlisiyim. Tehlikeyi gördüğü an Selim'i evin bir kilometre çevresine bile yaklaştırmaz. Ergenliğim ve üniversite yıllarım bu barikatları aşamayıp benimle görüşmeyi kesen arkadaşlarla dolu. Benden uzaklaştırılmaları için karşı cins olmaları yeterli olmuştu.

"Ne dersiniz Ahmet amca, Bahar'ı bu akşam dışarı çıkarabilir miyim? İstediğiniz saatte geri getiririm."

"Bahar artık kocaman kız oldu Selim. Bunu sorman gereken kişi ben değilim o. Tabii benden izin alma nezaketini gösterdiğin için teşekkür ederim. Seni de aileni de tanıyıp seviyoruz. Kızımı senin gibi bir delikanlıya emanet ederken düşünecek değilim. Yine de sen Bahar'a sor."

Yirmi sekiz yıl sonra anlayışlı, modern bir babaya dönüşmek için bugünü mü seçtin babam? Güvendiğim dağlara kar yağdı. Bana ihanet etti. Yazıklar olsun. Bu noktada, "Bana ne, ben gelmiyorum," nasıl diyeyim? Annem önümüzdeki yirmi yıl bu konuda başımın etini yer. Ayrıca ne olursa olsun reddetmek şu saatten sonra büyük rezillik olur, madem bu kadar ısrar ediyor, mecburen gideceğim. Ama yine de son kez bir şansımı denemek istedim.

"Teşekkür ederim Selim. Aslında ben akşam Hazal'a gidecektim ama..."

Annemle babam bana, *Evli barklı kızın evinde akşam akşam ne işin var?* bakışı atınca cümlemi hızlı bir şekilde tamamladım.

"Fabrikada bir sorun olmuş sanırım. Akşam sevkiyat yapılırken Arda adamların başında duracakmış. Ben de yalnız kalmasın diye Hazal'ın yanına gidecektim."

Felaket anlarında ortaya çıkan yalan söyleme yeteneğim kesinlikle kutsanmış olduğumu gösteriyor. Aferin Bahar! Yalan daha ben düşünmeden dudaklarımdan döküldü.

"Seni yemekten sonra Hazal'a bırakırım o zaman. Fazla geç kalmayız, merak etme."

İlla o yemeğe gidip zıkkımın kökünü yiyeceğiz diyorsun yani.

"Tamam, o zaman akşama görüşürüz."

Surattaki ukala gülümsemeye bak, utanmasa zafer dan-

sı yapacak sevimsiz. Başını sallayıp ailemle ideal damat adayı pozlarında vedalaşmasaydı iyiydi. Annem kaş göz işareti yapınca Selim'i geçirmek için bahçe kapısına kadar ona eşlik etmeyi teklif etmek zorunda kaldım. Ne yazık ki o da kabul etti. Bizimkilerin görüş açısından çıkınca öldürücü bakışlarımı üzerine dikip koluna dokundum.

"Ne yapıyorsun sen ya? Seninle yemeğe çıkmak istemediğimi söylemedim mi? Neyin peşindesin de cehennem zebanisi gibi başımdan ayrılmıyor, evimde bile karşıma çıkıyorsun? Sen avukatsın, daha iyi bilirsin. Bir insanı takip etmek suç değil mi? Seni tanımıyorum bile, akşam yemekte ne konuşacağız? Şu halimize bak, ikimizden arkadaş olur mu sence? Ortak bir tane noktamız olduğunu sanmıyorum. Resmen ailemin karşısında bana çıkma teklif ettin."

"Bence sen bu performansla illaki konuşacak bir şeyler bulursun. Sana çocukken büyüdüğünde avukat ol diye hiç demediler mi? Hâkimi bıktırabilirdin bence, yazık olmuş."

Yine laf soktu, iyi mi? Bu olay alışkanlık haline gelmeye başladı yalnız.

"Madem çenemden rahatsızsın ne diye tüm akşam benimle vakit geçirmek istiyorsun? Mazoşist misin sen?"

"Belki de."

"Bak, bana bir iyilik yapmak istiyorsan benden uzak dur. Bu yaptığın şey çok saçma. Arkadaş olmak gibi bir niyetin olmadığı çok belli, geçen akşam hakkımda neler söylediğini de gayet iyi biliyoruz. Sen de bana sinir oluyorsun. Sürekli laf sokup beni delirtiyorsun. Ama anlayamıyorum. Ben sana ne yaptım da benimle uğraşıyorsun?"

Gülümsedi, gerçekten çok güzel gülümsedi ve bana doğru bir adım atarak konuştu. "Ne mi yaptın? Ben senin cadılığının havaalanına özel olduğunu sanıyordum ama şirretlik konusunda bayağı ısrarcı çıktın. Seni öldürmeye değil yemeğe çıkarmaya çalışıyorum farkındaysan."

"Sen var ya..."

Yumruk haline getirdiğim ellerimle üstüne yürüdüm, daha doğrusu birkaç santim yaklaştım çünkü o beklediğim gibi benden korkup geri kaçmadı.

"Niye bu kadar abartıyorsun? İnsan kendisine yemek ısmarlamak isteyen birine bu kadar tepki gösterir mi? Beni daha tanımıyorsun bile, belki çok seveceksin? Biraz rahat ol. Kötü bir niyetim yok benim. Geçen akşamı unutamaz mısın?"

"Selim, sen az önce aileme benimle baş başa yemeğe çıkmak istediğini söyledin, babamın karşısına geçip bunun için izin istedin. Yaptığın şeyin ne demek olduğu konusunda fikrin var mı? Benimle ilgilendiğini düşünecekler. Bunun gerçek bir randevu olduğunu sanıp aramızda bir şeyler olduğuna inanacaklar. Üstelik bunu benden önce aileme sorduğun için ciddi bir ilişkiye başlamak istediğimizi düşünecekler. Ya daha üç gün önce bu insanlar bizi birbirimize yakıştırıp tanıştırmaya çalışıyorlardı, ne çabuk unuttun? Belki de şu an annem düğün mekânı bakmaya başladı. Niye yapıyorsun bunu?"

Ben benimle birlikte dehşete kapılmasını – ve mümkünse arkasına bakmadan kaçmasını – beklerken o umursamazlıkla omuz silkerek konuştu.

"O kadar da abartılacak bir şey değil. Ayrıca beni azarlayacağına Hazal ve Arda'ya kız. Dün akşam karı koca bize geldiler. Seninle olan yanlış tanışmam konusunda tüm detayları dile getirip beni uyardılar. Annemler de söylenenleri duydu. Benim seni yemeğe çıkarıp kendimi affettirmekten başka çarem yok. Gönlünü almazsam tüm ailem ve dostlarım tarafından linç edileceğim. Çevremdeki herkesi bir şekilde büyülemişsin. Sana kötü davrandığım için hep birlikte beni azarladılar. Açıkçası bu durumda ben de sende ne bulduklarını merak ettim ve kendi gözlerimle görmeye karar verdim."

Otuz yaşına gelmiş bir adam annesi, arkadaşları kızdı diye beni yemeğe mi çıkarıyor? Hazal'ı da ilk bulduğum yerde öldüreceğim. Artık çocuklara bundan sonra Arda bakar. Ben o kadar zavallı mıyım? Bir adamla yemeğe çıkabilmem için seferber olduklarına inanamıyorum. Rezil olma konusunda uzmanlık sertifikamı almayı sanırım hak ettim.

"Hazal'ın böyle işgüzarlıkları vardır, keşke ciddiye almasaydın onları. Ayrıca daha geçen akşam artık annenin seni benim gibi kızlarla tanıştırıp görüştürmesine izin vermeyeceğini söylüyordun. Bence bu konudaki kararının arkasında durmalısın."

Yüzünde ukala bir ifadeyle gülümseyip ensesini kaşıdı. Acaba ağzının ortasına yumruk atsam gülüşü yamulur muydu?

"Bak Baharcığım..."

"Yalnız ben bu gereksiz samimiyetten hoşlanmıyorum."

"Tamam. Bak, al yanaklı Heidi, havaalanında yaşananlarda suçlu olan taraf sendin. Ondan sonra dayımların evinde en sevdiğim gömleğimin üstüne çay döktün, yetmedi bana çöl ayısı diye hakaret ettin."

"Ne şimdi bu, kim daha haklı onu mu bulmaya çalışıyoruz? Ayrıca ben al yanaklı falan değilim. Heidi ne alaka ya? Hiç hoşlanmam bana böyle lakap takılmasından."

"Elinde ekmek poşetiyle eve gelirken kırlarda koşuyor gibi duruyordun. Valla ceylan gibi pek güzel sekiyorsun. Yaptıklarına gelince, yoğun tahrik altındaydın, yani hafifletici sebeplerin vardı. Seni affediyorum. Konumuza dönecek olursak, sana iyilik yapıyorum, farkında değilsin. Bu yemekten sonra beni istediğin gibi reddederek hakkında söylediğim şeylerin intikamını alabilirsin. Kadınlık gurunu kurtarman için sana fırsat veriyorum. Gerçi sadece

Arda'yla konuşmuştum, yani kimseye rezil olmadın, ortada bence kurtarılacak bir durum yok ve seninle ilgili bu izlenime kapılmak için sebeplerim vardı ama yine de iyi niyetimi gösteriyorum."

Çakala bak sen... Kendisini mağdur gösterecek. Annesine, bulduğun kıza kur yaptım ama o beni istemedi diyecek. Arda ve Hazal'ın gözünde iyi niyet elçisi olacak ve ben annemler tarafından yine yılın geçimsizi ilan edileceğim. O hayalini kurduğun şeyi ancak rüyanda görürsün sen.

"Anlaşıldı. Günün sonunda kendini kahraman ilan etmene izin vermeyeceğim. Akşama görüşürüz avukat bey."

"Görüşürüz mühendis hanım. Bu arada sahilde bir restorana gideceğiz, haberin olsun. Saat sekizde gelip alırım seni."

* * *

Dolabımdaki her elbiseyi tek tek deneyip aynanın karşısında benden beklenmeyecek bir defile performansı sergiledim. Annemin öğütlerine yaklaşık üç saat maruz kaldıktan sonra kafama huni geçirip Konak Meydanı'nda dans etme isteğiyle dolacak seviyede delirdim. Gitmek istemediğim yemek için hazırlanma işini neden bu kadar abarttığımı düşünebilirsiniz. Haklısınız, sanırım Selim gibi bir adamla aynı ortama yan yana gireceğim için etrafımdaki insanların "Bu adamın o kızla ne işi var?" bakışlarından korunma çabasındayım. Ayrıca çöl ayısının o kadar da çirkin olmadığımı düşünmesini istiyorum. Aslında bir kıyafet ve makyajla yaşanan mucizevî değişimlerin sadece filmlerde olduğunun farkındayım. Yine de çirkin kadın yoktur, bakımsız kadın vardır tezini üstümde denemenin kimseye zararı olmadığını düşünüyorum.

Nihayet mor, kalp yaka, sıfır kol bir elbisede karar kıldım. Üst kısmı bedenime oturup belimin bitiminden iti-

baren bollaşarak dizlerimde bitiyordu. Siyah dolgu topuk ayakkabılarımı giyip Selim Bey'in bana yukarıdan bakma avantajını büyük ölçüde yok ettim. Geçen seferkinin aksine sade, zarif bir makyaj yaparak saçlarımı düzeltip iri dalgalar halinde belimden aşağıya doğru dökülmelerine izin verdim. Sonuçtan memnun olana kadar aynadaki görüntümü izledim. Bu sırada çalan telefonum yüzünden yerimden sıçrayarak saate baktım. Daha yarım saatim vardı. Yatağın üstündeki kıyafet cennetimin ortasında bir kazı çalışması yaparak telefonuma ulaştım. Yüzümde şaşkın bir ifadeyle kayıtlı olmayan numaraya baktım ve odaya giren annemin meraklı bakışları eşliğinde yanıtladım.

"Efendim?"

"Merhaba Bahar, ben Selim. Yarım saat sonra seni almaya geleceğim, hatırlatmak istedim."

"Sen benim telefon numaramı nereden buldun?"

"Tanıdığın insanların yarısı ya akrabam ya da arkadaşım, bu durumda çok zor olmadı. Geldiğimde beni bekletme, görüşürüz."

Suratıma kapanan telefona sinirle bakıp annemin meraklı tavrı üzerine iç geçirdim. Ne demek beni bekletme? Bu kadar ukala olmayı nasıl başarıyor? Ayrıca telefon numaramı başkalarından alması hiç hoşuma gitmedi. Gerçi didişmekten benden istemeye fırsat bulamamış olması da normal ya neyse.

"Adam benimle uğraşmadan rahat edemiyor. Bu akşam nasıl geçecek böyle, bilmiyorum."

"Bana bak Bahar, çocuk insanlık etti, geldi. Seni yemeğe götürüp özür dileyecek, belli. Bu sefer delilik yapmanı istemiyorum. Geçen gün üstüne çay döküp o hakaretleri saydırdığın için özür dileyeceksin, hanım olacaksın. Tımarhane kaçkını gibi davranmaktan vazgeç, azıcık medeni ol."

Derin bir nefes alarak onuncu defa dinlediğim şeylere cevap verdim. "Anne, ben yetişkin bir kadınım. İnsanlarla nasıl iletişim kuracağımı biliyorum."

"Hiç belli olmuyor."

"Ne yapayım, adamı görür görmez boynuna mı atlayayım? Zorla güzellik olmaz diye bir şey duymadın mı?"

"Zorla mı? Bahar, bu çocuğa karşı da bir şey hissetmezsen artık tercihlerinden şüphe edeceğim. Bak ne güzel seninle ilgileniyor, telefon numaranı bile uğraşıp bulmuş. Bunlar minik jestler..."

"Beni yemeğe çıkarıyorsa kesin ilk görüşte âşık olmuştur. Eminim hayallerinin kadını ona çay banyosu yaptırsın diye yıllardır beklemiştir."

Bu sefer ne yazık ki popoma yediğim şaplakla minik bir çığlık atıp susmak zorunda kaldım.

"Onun da kusuru senin gibi çatlaktan hoşlanması olsun. Hep diyorsun ya bana normal adam gelmez diye, Selim'in anormalliği de sana rağmen sana ilgi göstermesi demek ki."

"Seni babama söyleyeceğim."

Tehdidimi duymazdan gelerek üstümdekileri incelemeye aldı. Birazdan kıyafetimde kusur bulacağından emindim ama beni yanıltarak memnuniyetle gülümsedi.

"İstemem yan cebime koy diyorsun da valla güzel olmuşsun. Çıkmadan parfüm de sık. Çocuğun yanında çok yemek yeme, göbeğin çıkar. Kibar ol, minik lokmalar ısır, ağır ağır ye. Sonra çocuk bir şey söyleyecek, iki saat ağzındakini yutamayacaksın. Soğan falan yeme sakın."

"Ben de seni seviyorum anne."

Adam annesinin tehdidiyle benimle yemeğe çıkıyor, benim saf anam da bugünün kızının mutluluğa ilk adım attığı gün olduğunu sanıp heyecana kapılıyor. Eve döndüğümde ne diyeceğim ya? Kadıncağızın hayalleri başına yıkılacak.

Söylediği gibi parfümümü sıktım, siyah el çantama telefonumla birlikte atıp bahçeye çıktım. Daha fazla öğüt dinlersem devrelerim yanacak. Neyse ki on beş dakika sonra son model bir siyah Mercedes kapımızın önüne yanaştı ve Selim Bey ne yazık ki oldukça karizmatik bir halde inerek bana doğru yürüdü. Üstündeki uçuk mavi gömlek ve koyu renk pantolonla sinir bozucu derecede yakışıklıydı. Yüzüme kontrollü olduğunu umduğum bir gülümseme yerleştirerek ağzımı sulandıran fiziğine değil de kahverengi gözlerinin içine bakmayı başardım. Ama bakışlarındaki ifade kulaklarımın utançtan duman çıkaracak seviyede ısınmasına neden oldu. Bu adam bilerek mi bakışlarıyla içimi ısıtıyor? Elimle yüzümü yelpazeleme isteğimi bastırarak ben de yürümeyi akıl edebildim.

"Hoş geldin."

Derin bir nefes alarak yine burnumun dibine girdi. Yok, bu adam hormonlarıma yaptığı şeyin kesinlikle farkında ve benimle oyun oynuyor. Allah'ım sen yardım et! İnsan insana bunu yapar mı? Resmen bakışlarıyla üstümdeki kıyafetleri tek tek inceledi, hatta çıkarıp yeniden giydirdi. İncelediği hatun ben olmasam havalara gireceğim. Ben bu adama fırsat versem beni çiğ çiğ yer, üstüne de kemiklerimi tükürür. Kalbimin üstüne çıkar da bir güzel tepinir.

"Hoş buldum, bu sefer kırmızı yanak yok. Konuşmaya da hemen başladık. Sanırım iletişimimizde gelişme var."

Espri mi yaptı şimdi de? Kıyamam, bir de kendisini komik sanıyor.

"Sabaha kadar kapının önünde benimle mi uğraşacaksın yoksa beni bir yere götürmeyi düşünüyor musun?"

Alaycılığının altına saklanmış şirin tavrını görmezden gelerek üste çıkmaya çalıştım. O da bunu fark etmiş gibi gülümsedi. Ne olur o dişleri göstererek gülme, bak son kez uyarıyorum, hormonlarıma iyi gelmiyorsun. Eyvahlar ol-

sun, kalkanlarımı evde mi unuttum nedir?

"Erken hazırlanmışsın, ben beni biraz bekletirsin diye düşünmüştüm."

Çünkü saatlerdir hazırlanıyorum canım. Yoksa tabii ki gittiğim her yere geç kalmak konusunda insanüstü bir yeteneğim var ve bunu sana beni burada kessen yine itiraf etmem.

"Dakik bir insanım, sen de on dakika erken geldin. " Yalandan kim ölmüş?

"Seni bekletip iyice kızdırmak istemedim diyelim, iyi ki de öyle yapmışım, çok güzel görünüyorsun."

Duyduğum şeyin etkisiyle kaşlarım huysuz bir şüphecilikle havaya kalktı. Bu adam bana gerçekten kur yapıyor olamaz. Herhalde kendince aradaki buzları eritmek için iltifat ediyor. Ama böyle davranacağına kabalık etse inanın daha mutlu olacağım.

"Teşekkür ederim."

Arabanın kapısını açıp binmem için gülümseyince centilmenliğini takdir edip binmek için adım attım. Atmaz olaydım, klişe ucuz romantik film sahnesi gibi sol ayağım burkuldu ve saçma bir hareketle son anda toparlanıp Selim'in kaslı kollarına tutundum. Kaslı kollar? Bir bu eksikti.

"İyi misin?"

"Evet, bana genelde böyle şeyler olur."

Ama gerçekten yok artık ya, bir de az ünlü bir popçunun şarkısını arka fona koyup dakikalarca birbirimize bakalım da tam olsun. Cidden ikinci sınıf bir romantik komedi filminin içine düştüm. Neyse, benim akıl sağlığım ve Selim'in beden sağlığı için toparlanarak ellerimi kollarından ayırdım. Daha fazla rezillik çıkarmadan arabaya binip kemerimi taktım. Bu adamın yüzündeki ifade, üstümden ayırmadığı gözleri niye beni tedirgin ediyor? Ah

Hazal, neler anlattınız siz buna benim hakkımda böyle? Yanıma yerleşip arabayı çalıştırınca çaktırmadan bana bir bakış gönderip yine gülümsedi.

"Ne oldu? Niye öyle bakıp gülüyorsun?"

"O topuklu ayakkabıyla yürüyemeyeceğini tahmin etmiştim. Madem yürüyemiyorsun, niye giyip kendine işkence çektiriyorsun ki?"

Bu sefer sen kaşındın Bahar. Sana ne, adam neye gülüyorsa gülüyor. Bir de öyle masum bir merakla sordu ki...

"Bu dolgu topuk, yani sandığın gibi yürümesi zor değil. Ben zaten topuklu ayakkabıyla da yürüyebiliyorum."

Sorun benim genel anlamda sakar oluşum. Heyecanlandığım ya da utandığım zamanlarda elim ayağım birbirine dolaşır ve özellikle sol ayak bileğim kendimi bildim bileli böyle anlarda ters döner. Hatta artık burkulma sonrası yürüyememe durumunu bile yaşamıyorum. Bağışıklık kazandığımı söyleyebiliriz.

"Sen öyle diyorsan öyledir."

Çarşıyı geçip cadde üzerinden Seferihisar yoluna girince kaşlarımı çattım. Ürkmez tarafı bize daha yakındı, ne diye beni o kadar uzağa götürüyordu?

"Korkma, seni kaçırıp senden faydalanmak gibi pis düşüncelerim yok. Gerçekten sapık ya da katil değilim. Sadece seni yemeklerini sevdiğim bir yere götürmek istedim. Aç kalmanı istemiyorum."

Harika, çöl ayısının hazır cevaplığı, zekâsı ve yakışıklılığının yanında akıl okuma yeteneği de var. Ayrıca itiraf etmek zorundayım, gözüme ufaktan sevimli de gelmeye başladı.

"Sadece nereye gittiğimizi merak ettim. Çok mu uzak?"

"Benimle geçireceğin saatlerin uzamasından mı korkuyorsun?"

"Sen neden bana kur yapıyorsun?"

Yuh! Baharcığım, konuşmadan önce söylediklerimizi akıl süzgecinden geçirmek çok mu zor? Patavatsızlıkta bir markayım. Konuşmayı nasıl bir yere çekiyorum böyle?

"Sadece kibar davranmaya çalışıyorum. Sanırım pek alışık olmadığın bir durum. Sonuçta bu bir özür yemeği, birbirimizi yanlış tanıdığımız için hoş olmayan şeyler yaşadık. Ben kendi açımdan telafi etmeye çalışıyorum. Sen de bana yardımcı olmayı deneyemez misin Bahar?"

"Hakkımda söylediğin onca şeyden sonra mı?"

"Cidden bu sohbeti burada mı gerçekleştirmek istiyorsun? Hayatımda kıymet verdiğim herkes seni tanımak için sana bir fırsat vermem konusunda beni uyardı, ben de onları dinliyorum. Kötü başlangıcımızı unutamaz mısın? Bu geceden sonra hâlâ benden rahatsız olursan söz veriyorum bir daha karşına çıkmamaya özen göstereceğim."

Sanırım Selim gibi bir adamın başta gösterdiği ukala, bana yukarıdan bakan tavrın ardından şimdi birden düzgün davranmaya çalışması işin içinde bir pislik olduğunu düşünmeme neden oldu. Tanıştığımız günkü sözleri egomu fena halde yaraladı ve onun karşısında on beş yaşında bir ergen kadar özgüvensiz hissetmeme neden oldu. Liseden kalma bir güvensizlik mi cidden bu? Ergenlik yıllarımda insanların acımasız yüzüyle tanıştım ve Selim'e karşı ilk izlenimim onun o nefret ettiğim, kendisini dünyanın merkezinde sanan tiplerden olduğunu düşünmeme neden oldu. Hepimiz biliriz öylelerini. Lisede basketbol oynarlar, hatta takıma kaptanlık yaparlar. Çapkındırlar, sosyaldirler. Herkes onları çok sever ve onlar lise hayatları boyunca en az on kızın genç kızlık hayalleriyle oynarlar. Sizce de Selim o adamlardan biri gibi durmuyor mu ama? Bu yaşıma kadar böyle adamlardan uzak durarak hayatta kaldım ben. Böyleleri kendisine hayran insanlar olurlar ve çevresindekileri üzerler. Üzülmek istemiyorsan bu insanlardan kaçman ge-

rekir. Yine de işi şakaya vurarak savunma mekanizmamı biraz devre dışı bırakmaya karar verdim. Ya sandığım gibi değilse? Belki de adam sadece benimle arkadaş olmaya çalışıyordur. En iyisi şu flört havasından bir an evvel kurtulmak.

"Her şey yolunda giderse gecenin sonunda eve dönünce annemin karşısına geçip hayallerindeki damat adayı ile kanka oldum demem gerekebilir. Kadıncağızın duygularıyla oynamaya çekiniyorum."

Kahkahası arabanın içini güzel bir melodi gibi doldururken gözlerimin içine sıcacık bakıp gülümsemeye devam etti.

"Aynı durum benim için de geçerli, annemi geçen akşamki performansınla gerçekten çok etkilemişsin. Bugün beni üç kez arayıp sana nasıl davranmam gerektiğiyle ilgili öğütler verdi. Anlayacağın sen de bizimkilerin hayallerindeki gelinsin."

Sanki ihtiyacı varmış gibi ona bir de tavsiye mi veriyorlar? Dile getirdiği şey egomu biraz tamir etmedi desem yalan olur. Ben de ister istemez arkama yaslanıp gülümsedim. Kendimi böyle kasmaya devam edersem zaten yarın sabah her tarafım tutulmuş olacak. Yolun geri kalanında sessizliğimizi korusak da bu artık gergin bir sessizlik olmaktan çıktı ve ben Selim'in profilden görüntüsünü doyasıya inceleyerek rahatladım. Bir noktadan sonra gözüme iyice tatlı gelmeye başladığını söylemek zorundayım. Fakat gecenin başında yelkenleri bu kadar suya indirdiysem, ilerleyen saatlerde başıma neler gelir hayal bile edemiyorum.

İlk Macera

Selim gibi bir adamın beni böyle bir yere getireceğini aslında içten içe biliyordum ama yine de arabadan indiğimde istemsizce yeniden gerildim. Deniz kenarında oldukça lüks bir balık restoranında akşam yemeği, karşı cinsle ilk randevu için fazlasıyla gergin bir ortamdır. Garsonlar, "Hoş geldiniz Selim Bey," deyince iyice strese girdim. Romantik filmlerdeki esas oğlan olmak için yaratılmış resmen Selim. Ama ortada ufak bir sorun var. Ben kendimi herhangi bir filmin başrolü olarak hayal edemiyorum. En azından bugüne dek hep böyle oldu. Korku filmi ya da komedi çevirsek hadi neyse de... Aklımda bu düşüncelerle gülümsemeye çalışarak bizim için ayrılan masaya oturdum ve yine dudaklarımdan dökülen kelimelere engel olamadım. Biraz sessiz, gizemli kadını oynasam hiç de fena olmazdı.

"Restoranın en güzel masasını biz kaptık sanırım."

"Sana söylemiştim, benimle yemeğe çıkmak o kadar da kötü bir şey değil."

Gecenin sonunda iki tarafın da pişman olmaması mümkün mü peki? Çöl ayısı ve kırmızı kulaklı Heidi nasıl bir ikili olurlar? Bizim için ikinci randevu diye bir şey olabilir mi? Düşününce kulağa çılgınlık gibi gelse de bu ihtimal heyecandan boğazımın kurumasına sebep oldu. Kadehime su doldururken masadaki bıçağı yere düşürmeseydim uzağımızdaki iki masada oturanların dikkatini üstümüze

çekmeyecektim. Ona yine, *Bana böyle şeyler hep olur,* bakışımı atıp yaklaşan garsonu fark etmeyerek eğilip bıçağı almaya çalıştım. Sanırım bu benim için bir çeşit refleks, bilmiyorum. Sonuç olarak hareketim, bakışları daha fazla üstüme çekince içimden kendime söylenmeye başladım. Bu arada bıçağı aldığımda kafamı masanın sivri yerine çarptığımı söylemeye gerek bile duymuyorum. Selim'in artık klasikleşmeye başlayan, "İyi misin?" sorusuna sadece başımı sallayarak karşılık verdim.

Garson siparişlerimizi beklerken Selim büyük bir ciddiyetle menüyü incelemeye aldı. İtiraf etmek gerekirse benim bakmaya pek cesaretim yok. Yirmi sekiz yaşındayım ve hayatım boyunca hiç balık restoranına gitmedim. Çünkü ben, birileri beni zorlamadığı sürece balık yemem. Evet, o birileri annemdir ve ne zaman bir araya gelsek benim için balık pişirir, kılçıklarını tek tek elleriyle ayıklayıp bana zorla yedirir. Aslında derdim balığın tadıyla değil. Çocukken boğazıma kaçan dev bir kılçık yüzünden boğulma tehlikesi atlattığımdan beri benim için yeryüzünün en tehlikeli besin maddesi balık olagelmiştir. Ayrıca yedikten bir süre sonra midem bulanıyor. Her neyse, aklımdan geçenleri yüzüme yansıtmadığımı umarak sessizliğimi korudum.

"Ben levrek alacağım, ortaya deniz börülcesi..."

Çatalımın yerini düzeltip siparişi dinlemeyi hemen bıraktım. O an kendimi başka bir yerde hayal etmeye çalıştığım doğrudur. Tabii masanın üstünden Selim'in o güzel eli benim tombik elimi tutunca irkilerek gözlerine baktım.

"Bahar, senin siparişini bekliyoruz ama sanırım aklın burada değil. Ne yiyeceksin?"

"Fark etmez, ben sana uyarım."

"Tamam, peki ne içersin? Ben araba kullanacağım için alkol alamayacağım. Ama sen ne içmek istiyorsan söyle lütfen."

Omuz silkerek yüzüme zoraki bir gülümseme kondurduktan sonra başımı ilk defa garsona çevirdim.

"Ben sadece su içeceğim, teşekkür ederim."

Adam yanımızdan uzaklaşınca Selim gözlerini alaycı bir şekilde kısarak masanın üstünden bana yaklaştı.

"Seni sarhoş edip faydalanmamdan mı korkuyorsun?"

"Ne?"

Böyle bir olasılık var mıydı ki? İstemsizce güldüm. "Saçmalama, benden faydalanacak adam yemeğe çıkarmak için babamdan izin almazdı."

"O zaman sorun ne? Gerildiğini hissedebiliyorum. Balığın yanında beyaz şarap ya da rakı içebilirsin, güzel gider."

Derin bir nefes alarak ben de bedenimi mümkün olduğunca masaya, yani ona doğru yaklaştırdım.

"Eminim öyledir Selim ama ben içki içmiyorum. Tadını beğenmiyorum, çeşidi önemli değil."

Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırıp kısa bir süre beni inceledi. Sonra arkasına yaslanarak benim az önce yaptığım gibi masadaki çatal ve bıçağı düzeltip su içti.

"Birazdan dönerim."

Göz kırpıp masadan kalkan adamın arkasından iç geçirmeden bakmayı başararak gözlerimi kırpıştırdım. Daha önce arkadan görüntüsünü izlemeyerek büyük ayıp etmişim. Manzaranın güzelliğini betimleyerek fesat düşüncelerimi kimseyle paylaşmayacağım. Selim beklediğimin aksine lavaboya gitmek yerine şef garsonun yanına giderek bir şeyler söyledi ve restoranın içinde kaybolup görüş açımdan çıktı.

Parmaklarımla masaya vurup ritim tutarak beklemeye başladım ama bir anda aklıma gelen düşünce dehşete kapılmama sebep oldu. İlk andan sakarlıklarımla, sıkıcılığımla adamı kaçırmış olabilir miyim? Ya beni bırakıp arka kapıdan kaçtıysa? Yok artık Bahar, akraba sayılırız herhal-

de böyle bir şey yapmaya utanır diye umuyorum. Neyse ki beni benimle baş başa bırakmanın ne kadar tehlikeli olduğunu anlamış gibi yeniden görüş açıma girdi. Hızlı adımlarla masaya döndü ve kalkmam için bana elini uzattı.

"Saat daha fazla geç olmadan seni buradan çıkaralım ve doyabileceğin bir yere götürelim."

"Anlamadım?"

"Restorana girdiğimiz andan beri burayı sevmediğini yüzündeki rahatsız ifadeden anladım. Menüye bakarken acı çekiyor gibi duruyordun ve ben siparişi verirken iyice tedirgin oldun. Balık sevmiyorsun, değil mi?"

Kulun kölen olayım Selim, ne olur bana böyle gülümseme. Sen nasıl bir sanat eserisin? Seni yapan anne babayı tebrik etmek gerek.

"İşte şimdi etkilendim, gözlem yeteneği diye ben buna derim."

Nihayet havada kalan elini tutup ayağa kalktım, çantamı diğer elime alarak bizi izleyen insanların arasından geçip Selim'in sahiplenici tutuşu eşliğinde arabaya kadar yürüdüm. El ele yürüyüş? Ben bu akşam ruhumu teslim etmezsem ortalıkta ölümsüzlüğümü ilan ederek gezebilirim. Ya da Selim'in yeterince uzaklaştığımızı düşündüğünde elini hızla çekerek yaptığı açıklamayı dinler ve yerin yedi kat dibine girerim.

"Yanlış anlama, kendini içeride rahat hissetmediğini bildiğim için yardım etmeye çalıştım. O yüzden elini tuttum. Ayakkabılarının yeniden sorun çıkarmasını istemeyiz."

Hadi bakalım, al bir de buradan yak. Adam elimi tuttu diye zevkten dört köşe oldum ama onun derdi düşüp rezil olmamı engellemekti. *Hayaller, hayatlar* diye ben buna derim. En iyisi kıvırayım bari.

"Tahmin ettim, açıklama yapmana gerek yok."

Her ne kadar nazik olmaya çalışsam da yüzümde ciddi bir ifadeyle arabaya binip olabilecek en düşmanca tavırla kemerimi taktım. Selim de yanımdaki yerine yerleşince arabayı çalıştırmadan kahverengi gözlerini üstüme dikip sordu.

"Köfte sever misin? Seni buraların en lezzetli köftelerinin yapıldığı yere götürebilirim."

"Fark etmez."

"Bu akşam aç kalmanı istemiyorum Bahar, biraz yardımcı olur musun? Gecenin sonunda bana lanet etmene engel olmaya çalışıyorum."

Dudağımı mahcubiyetle ısırarak tatlı sitemi karşısında huysuzluğumu bir tarafa bırakmaya çalıştım. Bu sevimli bakışları inadına yapar gibi içimi ısıtıyor ama...

"Affedersin. Köfte çok severim, umarım götüreceğin yerde köfteler bahsettiğin kadar lezzetlidir çünkü gerçekten çok acıktım."

Sözlerimi anladığından şüphe ederek kaşlarımı çattım çünkü gözlerini ağzıma dikmişti. Bir şey de yemedim ama acaba dişime ruj mu bulaştı? Gözlerini kısa bir süre benimkilere odaklayıp bir şey söylemeden arabayı çalıştırdı. Çaktırmadan dilimle dişlerimi kontrol ettim, ruj tadı almayınca rahatladım. Başka bir restorana gitmeyi beklerken birkaç dakika sonra sahil kenarına arabayı çektiğindeyse meraklı gözlerle etrafıma baktım. Ardından minibüsünü seyyar restorana çevirmiş, orta yaşlı, sevimli adamı fark ettim. Arabadan indiğim an köftelerin kokusu burnuma doldu. Selim'in bu sefer belime koyduğu ılık elinin varlığıyla adımlarımı şaşırarak minibüsün önüne dizilmiş minik taburelerden birine oturdum. O, yarım ekmek arası köfteleri ve ayranları sipariş verirken odak noktam yeniden guruldayan karnım oldu.

"Seni restoran yerine buraya getirdim diye bana kızacak mısın merak ediyorum."

Sahile vuran dalgaları, geceyi süsleyen yıldızları izleyip mis gibi köfte kokusuyla kendimden geçerken sorduğu soru karşısında başımı çevirip yüzüne baktım.

"Ciddi misin sen? Burası çok güzel, resmen insana huzur veriyor. Aslında böyle bir yerin varlığını bilmene ben şaşırdım."

"İtiraf ediyorum, yaklaşık beş yıl önce bir kere buraya gelmiştim. Yerini tam hatırlamadığım ve hâlâ burada olup olmadığını bilmediğim için restorandakilere sordum."

Dürüst erkekleri çekici bulan tek kadın ben miyim? İnsanda öpme isteği uyandıran bir tarafınız var avukat bey.

Köftelerimiz oldukça iştah açıcı bir görüntüyle geldi ve ben annemin uyarılarını unutarak kontrolsüzce saldırdım. İlk üç lokmayı yutup ayranımdan koca bir yudum aldığımda insanlığıma biraz daha kavuşarak nefes almayı akıl edebildim. Ancak karşımdaki adam eline aldığı mendili gülümseyerek dudaklarıma götürünce doğal olarak yeniden beni heyecan bastı.

"Ayran dudağının üstüne bulaşmış."

Uyarışındaki nezaket içimi eritirken, "Anne sözü dinlemedin, iyi halt ettin Bahar" diye yine iç sesimle kendimi azarladım.

"Teşekkür ederim. Selim, aslında benim sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

Konuya bodoslama dalınca ilgisini olması gerekenden daha fazla üstüme çektim ama bunu yapmak zorundaydım.

"Sana bir açıklama yapmalıyım ve özür dilemeliyim. Havaalanındaki davranışımın saldırganca ve kaba olduğunun farkındayım. Ama inan bana sandığın gibi değil. Ben o bavulun gerçekten benim olduğunu sandım. İçinde senin ya da bir başkasının görmesini istemeyeceğim kişisel eşyalarım vardı. Yani biliyorum, şimdi diyeceksin madem

kimsenin görmesini istemiyordun niye bavulun en üst kısmına koydun diye de..."

"Bahar, sakin ol. Sorun yok."

Utanç içinde dudağımı yeniden ısırdım, adam sonunda çenem yüzünden kaçıp gidecek valla. Yine bakışları ağzıma yöneldi, bu bana aklımın bir oyunu mu yoksa bu adam elindeki yemeğe göndermesi gereken aç bakışları benim dudaklarıma mı gönderiyor? İçinden *Mr. Grey* çıkmaz inşallah. Hiç de hazzetmem o heriften.

"Hazal haklıymış, daha önce senin gibi bir kız görmedim ben."

"Umarım iyi bir şey demeye çalışmışsındır."

"Akşam akşam senin asfalyalarını attırmam, merak etme İzmir kızı."

Tüm açlığımı unutarak küçük bir kuşun kanat çırptığı kalbimi sakinleştirmeye çalıştım ve sıcacık gülümsemesine benimkiyle karşılık verdim.

"Hazal benimle ilgili sana gerçekten ne söyledi?"

"Senin şimdiye kadar tanıdığım hiçbir kıza benzemediğini söyledi. Şimdi görüyorum ki haklıymış."

Direkt ucube deseydin be Hazal, böyle lafı uzatmışsın.

"Hazal işte, genel olarak abartmayı sever. İzin verirsen ben açıklamamı tamamlamak istiyorum. Bir seferde söylersem daha acısız olur. Ben daha havaalanında senden özür dileyecektim ama ben o kadar tuhaf davranınca sen de haklı olarak, koşarcasına uzaklaştın yanımdan."

"Gerçekten acelem vardı. Senden kaçmadım."

Sözlerindeki samimiyeti kalbimde hissederek gülümsedim ve açıklamama kaldığım yerden devam ettim.

"Senin Faruk amcayla Zeynep teyzenin oğlu olduğunu da bilmiyordum. Aslında onların bir oğlu olduğunu bile bilmiyordum. Annem yıllardır İstanbul'da olduğum için benimle birlikte misafirliğe gitmeye heves etti sandım. Yaşı

benimkine yakın herhangi birini göreceğimi düşünmüyordum. Ne planladıklarını bilseydim gelmezdim. Bu yüzden saklamışlar. Yüzüme gelecek olursak..."

"Güneşten yanmışsın. Sonra da annen sana zorla makyaj yapmış. Hazal oraya gelirken nasıl oyuna getirildiğini de anlattı."

"Ayrıca arka bahçeye üstüne çay döküp sana hakaret etmek için gelmemiştim. Özür dileyecektim ama söylediklerine kulak misafiri olunca delirdim. Kan beynime sıçradı resmen."

Bir insan nasıl bir bakışıyla karşısındakinin kalbini rahatlatıp içine huzur verebilir? Adamın gözlerine biraz daha bakarsam âşık olacağım. Mantıklı olan gözlerimi ondan başka bir yere çevirmek, en azından bu kadarını yapabilirim diye umuyorum.

"Tanıştığımız gün gerçekten bir sürü aksilik üst üste gelmişti. Berbat bir gün geçiriyordum. Yoksa ne olursa olsun bir insan hakkında o şekilde konuşmazdım ya da havaalanında tartışmamızın kontrolden çıkmasına izin vermezdim. Söylediklerim çok çirkin şeylerdi, ben de tekrar özür dilerim Bahar."

Benim odunun önde gideni olmakla suçladığım adamın bir salon erkeği olduğunu düşünmeye başladığım an da tam olarak her şeye rağmen benden özür dilediği bu an oldu. Meseleyi tatlıya bağlamanın getirdiği rahatlıkla hafifçe arkama yaslandım ve minik taburenin ağırlık merkezi kayınca sallanarak aniden sağa kaydım. Selim kollarımı bir süper kahraman edasıyla kavramasaydı popo üstü düşerek yine rezil olmayı garantileyebilirdim. Sıkıntıyla iç geçirdim ve karşımdaki adamın bir şey söylemesine izin vermeden onu uyardım.

"Yalvarırım bir kere daha iyi misin diye sorma bana, sen böyle davranınca iyice utanıyorum."

Gülümseyerek ellerini geri çekti, ben de bu geceyi sağ olarak atlatamayacağımdan emin oldum. Sanki kalbimin orta yerine bir kurşun yedim. Ne oluyor bana böyle? Gözlerimi kaçırmaya çalıştım ve bir süre sessizce karnımı doyurmakla meşgul olduktan sonra bedenimi saran ürperme hissiyle kollarımı kendi etrafıma doladım. Başımı beyaz köpüklü dalgalara çevirip kendi yarattığım sessizliğin tadını çıkarıyordum. Ancak Selim dikkatimi çekmek için koluma dokunarak konuştu.

"Üşüdün mü?"

"Biraz ama sorun değil."

Yani adamın üstünde ceket olmadığının farkındayım, beni ısıtsın diye gömleğini mi isteyeceğim? Bir an hayal dünyamda yarı çıplak halde bir Selim belirince görüntüyü kovalamak için başımı iki yana salladım. O ise hemen döneceğini söyleyerek arabaya doğru hızlı adımlarla gitti. Bagajdan aldığı şeyin minik bir battaniye olduğunu yanıma döndüğünde fark ettim.

"Tamam, işte bu çok fazla etkileyiciydi."

İnce, ekoseli battaniyeyi omuzlarıma dolayıp gülümsedim. Bir insan her duruma karşı ancak bu kadar hazırlıklı olabilirdi.

Belki bedenim ısındığı için belki de kahverengi gözler içimde bir yerlere dokunduğu için kısa süre içinde kendimden bahsetmeye başladım. Dilim çözüldü, çekingenliğimi üzerimden atmayı başardım. Mezun olduğum Anadolu Lisesi, üniversite sınavından sonra meslek seçimim konusunda yaşadığım kararsızlık ve ana hatlarıyla İstanbul maceram... (Tabii ki patronuma âşık olduğum kısmı tamamen atladım.)

"Merak ettiğim bir şey var, sen başarılı bir mimarın kızısın. Neden babanın izinden gitmek istemedin?"

Beni sessizce dinleyen adamdan gelen ilgili soru hem

şaşırmama neden oldu hem de benimle alakalı bir şeyleri merak etmiş olması hoşuma gitti.

"Sen de bir fabrikatörün oğlusun. Yanlış hatırlamıyorsam baban tekstil işinde, sen neden onun işini devralmadın?"

"Belki de Faruk Bey'in oğlu olmaktansa Avukat Selim Erbaş olmayı tercih etmişimdir. Benim yeteneklerim, ilgi alanlarım onunkilerden farklıydı."

"Sanırım bana sorduğun şeyin de cevabını böylece almış oldun. Peki, neden avukat olmak istedin?"

Yüzünde alaycı bir ifadeyle çenesini kaşıdı.

"Adalet savaşçısı olmak için, ayrıca söylemesi havalı bir meslek, kadınlar bayılıyor."

Gülerek önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Bu adamda görünenden fazlası olduğunu hissedebiliyorum. Kafası çalışıyor, boş ya da sığ bir adam değil. Her hareketinden belli oluyor bu. Omzunun üstünden arkasına baktığımda Selim hakkındaki tespitlerim doğrultusunda hayatımın en güzel akşamlarından birini yaşadığımı düşünüyordum ama tabii ki ben başına güzel şeyler gelecek bir insan değilim. Selim'in arabasının biraz uzağına park etmiş üstü açık spor arabadan inen bir serseri, genç bir kızın kolundan tutup onu hırpalamaya başlayınca içgüdüsel olarak Selim'in elini tuttum.

"Selim, arkana baksana. Sanırım kızın yardıma ihtiyacı var."

Ben daha sözümü bitirmeden Selim gerçek bir süper kahraman gibi gösterdiğim yöne baktı ve ayağa kalkarak öne atladı, çabucak yanlarına gitti. Serserinin yakasına yapışmadan önce "Derya!" diye seslenince kızı tanıdığını da anlamış oldum. Gözü dönmüş haldeki Selim için karşı tarafı kurtarmanın bir yolu olmadığını fark ettiğimde kızı kollarımın arasına alarak sakinleştirmeye çalıştım.

Etraftan köfteciyle beraber birkaç kişi kavgayı ayırmak için koşturarak geldi. Ancak onlar gelene kadar Selim yirmilerinin başında olduğunu tahmin ettiğim çocuğun işini çoktan bitirmişti. Beni yemeğe çıkaran centilmen adam ne zaman terminatöre dönüştü bilmiyorum. Bir şövalye korkusuzluğuyla beni ve yanımdaki kızı koruyup büyük ihtimalle çocuğun burnunu kırmayı başardı. Zavallı kız biraz toparlanıp Selim'e sesleninceye kadar da kimse kavga eden ikiliyi, daha doğrusu çocuğu döven Selim'i durdurmayı başaramadı.

"Ağabey! Dur artık öldüreceksin!"

Ağabey mi? Bu iş gittikçe tuhaflaşmaya başladı. Kızın uyarısı Selim'de istenen etkiyi oluşturdu ve yakasını bıraktığı çocuk koşarak arabasına binip kaçtı. Terminatör gücündeki kahraman da yanımıza gelerek sanki kavgaya biz dalmışız gibi "İyi misiniz?" diye sordu. Ama sorunun muhatabının ben değil de yanımdaki kız olduğu her halinden belliydi. Kızcağız da başını yavaşça sallayarak Selim'in boynuna kollarını doladı.

"Senin burada ne işin var Derya? Bu herif kimdi? Sen bu akşam Mine'de kalacağım diye çıkmadın mı evden?" Sesini sakin tutmaya çalışsa da sözlerini bağırarak noktalamaktan kendisini alamamıştı.

"Özür dilerim, ben böyle olmasını istemedim."

Kızın perişan halini görünce olaya müdahale etme isteğimi bastıramadım.

"Selim, kızcağızın nasıl korktuğunu görmüyor musun? Bu sokak ortasında konuşulacak bir şey değil."

Beni onayladığını belli eder şekilde kafasını salladıktan sonra gidip köfteciye yediklerimizin parasını ödedi Selim. Bu sırada biz çoktan arabaya yerleşmiştik. Arabaya döndüğünde de dikiz aynasından arka koltukta oturan kızı kısa bir süre izledikten sonra arabayı çalıştırdı.

"Seni bu halde annemlerin karşısına çıkaramam, leş gibi de içki kokuyorsun. Bu akşam diğer evde kalalım, biraz toparlan. Şu yaşadığımız şeye inanamıyorum."

Selim'in sinirli halinin bu kadar soğuk ve otoriter olduğunu bilseydim kesinlikle onunla uğraşırken iki kez düşünürdüm. Kız kardeşini eve bırakmak istemesi normal de bu durumda ben ne olacağım? Müsait bir yerde inip taksiye binmem gerekiyor ama sanki konuşursam bana da kafa göz dalacakmış gibi oturduğum yerde küçüldüm. Bir süre sonra sakinleştiğini yüzündeki ifadeden ve benim yandan görünüşümü incelemeye almasından anladım.

"Özür dilerim, seni korkuttum mu?"

"Sorun değil, aile içinde böyle şeyler olur. Sadece olayın ortasında kalınca ne yapacağımı bilemedim diyelim."

Arka koltukta ısrarla başını kaldırıp bize bakmayan kıza kısa bir an bakıp Selim'in sesini yeniden duyunca ilgimi ona yönelttim.

"Galiba birlikte ilk maceramızı yaşamış olduk. Benim seni Hazal'a bırakmam gerekiyordu, değil mi?"

İlk macera mı? Yani söylediği şeyden bundan sonra da maceralarımız olacağı anlamını mı çıkarmalıyım?

"Sorun değil, beni uygun bir yerde indirirsen..."

"Saçmalama, ben babana bir söz verdim. Gecenin bu saatinde yanımdan ayrılmana izin veremem."

"Derya'nın eve gitmesi gerek, kızcağız bu saatte daha fazla perişan olmasın yollarda. Bir an evvel onu eve götür ve yanında kalıp kardeşinle ilgilen."

Bir süre bakışları kız kardeşiyle benim aramda gidip geldikten sonra derin bir nefes alıp beni onayladı. "Haklısın ama ikinizi de bırakamam. Zaten Arda konusunda yalan söylediğini biliyorum. Hazal evde yalnız değil şu an. Bu durumda bu geceyi belki de hep beraber geçirmeliyiz."

Günah Makinesi

Elli dakikalık sessiz araba yolculuğunun ardından Bornova'da pahalı villaların olduğu semtlerden birine geldik. Hava karanlık olduğu için istediğim gibi inceleme fırsatı bulamadım ama arabayı garaja sokan Selim'e, *Siz burada mı oturuyorsunuz?* bakışımı atmaktan kendimi alamadım. Nedense bizimki gibi bir apartman dairesine gideceğimizi düşünmüştüm. Gerçi niye şaşırıyorsam? Adamın babası fabrikatör, tıpkı bir Yeşilçam filmi gibi. Ancak bu konuda ağzımı açıp tek laf etmedim. Zaten beni buraya getirmesine de ağzımı açıp itiraz edemedim. Galiba kız kardeşinin hali itaat etmeme neden oldu. Yaşanan tatsızlıktan sonra onları yalnız bırakıp evime gitmek istemedim. *Umarım bu kararım yüzünden pişman olmam,* diye içimden geçirerek arabadan indim ve Derya'nın da kapısını açarak kızın koluna girdim. Ben yolu bilmediğim ve Derya da kimseye rehberlik edemeyecek halde olduğu için Selim önden giderek garajın evin alt katına açılan kapısını açtı. Dar merdivenlerden çıkarak salona girdik. Zavallı kızın yürümekte zorlandığını fark ederek hâlâ öfkeli olduğu her halinden belli olan Selim'e arkamı döndüm. Belki de kardeşine nasıl davranacağını bilemiyordu. Kontrolü elime almam gerektiğini hissederek konuştum.

"Ben Derya'yı odasına götüreyim, elini yüzünü yıkayıp

yatağına yatırayım. Kız kendisine gelsin, siz sabah konuşursunuz."

Selim Derya'nın üst kattaki odasını hızlıca tarif etti ve başka bir şey söylemedi. Sarhoş kıza destek olarak odaya gitmesine yardım ettim. Onu önce yatağa oturttum ve kendisine ait banyosunu görünce imrenerek baktım. Yirmi sekiz yıllık ömrümde hiçbir zaman kendime ait banyom olmadı. Gerçi yazlıkta annemlerin yatak odasındaki ebeveyn banyosunu kullandıklarını düşünecek olursak ortak banyonun bana ait olduğunu söyleyebiliriz ama aynı şey değil işte.

Yaşadığı gerginliği de düşününce kızın duş almadan toparlanamayacağını fark ettim. Nazik bir dille konuşarak onu banyoya soktum. Niyetim elini yüzünü yıkadıktan sonra yıkanması için tek başına bırakmaktı ama zavallı çocuk ağlamaya başlayınca kendi ellerimle duşa soktum. Güzelce yıkayıp tıpkı bir bebekmiş gibi havluyla kurulayarak pijamalarını giydirdim. Aslında tüm bunları kendisi yapabilecek kadar aklı başında olduğunun farkındaydım. Yani o kadar da sarhoş değildi. Ağlamasının sebebi yaşadığı gerginlik olmalıydı. Resmen tacize, zorbalığa maruz kaldı. Kolay bir şey değil yani yaşadığı şey. Endişeyle kaşlarımı çatıp yatağın ortasında pikeyi gırtlağına kadar çekmiş kızın yanına oturdum.

"Derya, canım konuşmak ister misin? Biliyorum birbirimizi henüz tanımıyoruz ama insan bazen hiç tanımadığı birine içini daha kolay açabilir."

"Ben çok utanıyorum Bahar abla."

Yanağından süzülen bir damla yaşı silerek ona güç vermek istercesine ellerini tuttum.

"Saçmalama, böyle olacağını bilemezdin."

"Evdekilere yalan söyledim çünkü Berkay'la dışarı çıkmama izin vermeyeceklerini biliyordum. Ben ondan çok hoşlanıyordum."

"Bugün işler pek yolunda gitmedi sanırım."

Başını önüne eğip hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Sakin ol tatlım, istemiyorsan konuşmak zorunda değiliz."

"O bana... Ben istemedim. Beni taciz etti. Zorla dokunmaya çalıştı. Böyle biri değildi, ben nasıl oldu anlamadım. Çok güzel sözler söylüyordu, sürekli iltifat ediyordu."

"Sana kendini özel hissettiriyordu ve güven veriyordu değil mi? Ama bugün her zamanki nazik hali yoktu. Seni isteğin dışında öpmeye çalıştı. Üstüne geldi, canını yaktı."

Bu sefer kendi dolan gözlerimi saklama çabasına girdim. Birden kendi rahatsız edici anılarım gün yüzüne çıkınca isteğim dışında ellerim titredi.

"Sen bunu nereden biliyorsun abla?"

"Üniversitedeyken benzer bir olay benim başıma gelmişti. Hoşlandığım çocukla sinemaya gitmiştim. Ondan önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Kalbim deli gibi atıyordu. Daha okuldaki ilk yılımdı. Heyecandan filmi izleyemeyeceğimden emindim. Meğer onun da niyeti filmi izlemek değilmiş. Daha ilk yarıda ışıklar söndükten kısa süre sonra neredeyse tamamen boş olan salonda beni sıkıştırmaya başladı. Kendimi o salondan dışarıya nasıl attığımı hatırlamıyorum. Bunu kimseye anlatamadım. Sanki benim utanmam gereken bir şeymiş gibi düşündüm. Hatta ona bu cesareti verenin ben olduğumu düşünüp kendimi bile suçladım. Böyle bir adam olduğunu anlamam gerekiyordu dedim. Ama ne yazık ki böyle adamların alnında yazmıyor nasıl bir pislik oldukları. Yani kendini suçlamaman gerekiyor. Ortada utanmanı gerektirecek bir şey yok. Ailene yalan söylemen ve onlardan izinsiz içki içmen dışında, on sekizini doldurdun mu sen?"

Gözyaşlarını kurulayarak gözlerime baktı. Söylediğim şey onu kendi utancından biraz da olsa uzaklaştırmıştı.

"Evet, geçen mayıs ayında on sekiz oldum."

"En azından kanun dışı bir şey yapmamışsın."

Gülümseyerek göz kırpınca o da yüzüne buruk bir gülümseme yerleştirdi.

"Bahar abla, ben bunu benimle paylaştığın için çok teşekkür ederim. Benimle ilgilendiğin için ve..."

"Derya, kızıyorum bak. Hiçbir şey yapmadım ki, ayrıca sana anlatmak bana iyi geldi. Arkadaşlığın için ben teşekkür ederim. Sen Selim'i merak etme, ben onu sakinleştiririm. Gerekirse konuşurum, seni anlamasını sağlarım. Ama zaten anlayacağından eminim."

"Ağabeyim çok kızdı. Ben onun yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyorum."

Yeniden saçlarını okşayarak yaklaştım.

"Hiçbirimiz mükemmel değiliz, aile içinde böyle şeyler olur. Sabah konuşup halledersiniz. Uyuyunca her şey gözüne daha iyi gelecek, güven bana."

Saçlarına bir öpücük kondurarak yataktan kalktım ve kapıyı sessizce arkamdan kapatarak odadan çıktım. Kapının önünde Selim'le karşılaşmak ise bu ruh haliyle kesinlikle beklemediğim bir şeydi.

"Sen kapının önünde ne yapıyorsun?"

"Derya'yı merak ettim, sen de içeride oyalanınca size bakmaya geldim."

"Ne zamandır buradasın?"

Konuştuklarımızı duydun mu demenin başka bir yoluydu bu ama Selim karşımda gözlerini kaçırıp bocalayınca duyduğundan emin oldum.

"Bir süredir, aslında ben sizi dinlemek istemedim ama..."

"Kızın kapısında konuşmayalım, aşağı inelim."

Sanki ev sahibi benmişim gibi kendimden emin bir tavırla merdivenleri indim. Neyse ki topuklu ayakkabılardan

girişte kurtulmuştum da basamaklarda yuvarlanıp Selim Bey'e bir görsel şölen yaşatmadım. Salon nefes alamayacağımız kadar sıcak olduğu için bu sefer Selim öne geçerek bahçeye açılan sürgülü kapıyı açtı. Ben, *Çıplak ayakla çimlere nasıl basacağım ya?* bakışımı atmadan ayakkabılarımı getirip ayakucuma bıraktı. Neden bilmiyorum ama bu hareket gözüme çok romantik ve centilmence geldi. Diz çökerek olabilecek en uzun sürede bin bir beceriksizlikle ayakkabımı giymemin ardından konuşmak için bahçeye çıkabildik. Anlamıyorum, filmlerde böyle sahneleri neden belirtmiyorlar da çabucak geçiveriyorlar? Sanırım dizi ve film setlerinde neden kimsenin ayakkabısını çıkarmadığını nihayet anladım. İşin içine çıplak ayaklar girince ortamın büyüsü bozuluyor olmalı.

Selim benim konuşmama, daha doğrusu saçmalamama izin vermeden çimlerin üstüne kurulmuş salıncağa oturarak yanındaki yeri işaret etti. Ben de uslu bir kız gibi gülümseyerek gösterilen yere oturdum.

"Bu akşam için özür dilerim ve teşekkür ederim. Sen yanımda olmasaydın Derya'yla ne durumda olurduk düşünemiyorum. Ona iyi geldin."

"Klişe bir cevap olacak ama benim yerimde kim olsa aynı şeyi yapardı. İşe yarayabildiğime sevindim."

"Kesinlikle çok işe yaradın."

Eyvah, yine güldü. Hem de yakın mesafeden gözlerimin içine bakarak güldü. Oy ben nerelere gideyim? Kimlerin kapısını aşındırayım? İçimde biriken fesat düşüncelerim için yarın tövbe etmem gerekecek.

"Derya çok üzgün ve senin göstereceğin tepkiden çekiniyor. Şu ana kadar sergilediğin performansı düşünecek olursak haksız da sayılmaz. Biraz daha sakince ve anlayışlı yaklaşman gerek sanırım."

İç geçirerek sıkıntıyla arkasına yaslandı. Bir adam bu kadar mı güzel dertlenir?

"O daha on sekiz yaşında Bahar, öyle tecrübesiz ki dışarıda nasıl adamlar olduğunu bilmiyor. Liseyi bu yıl bitirdi. Bu yaşına kadar pamuklara sararak büyüttük onu. Gecenin bir vakti arkadaşının yanında olduğunu sandığım kız kardeşimi sapık bir serserinin elinden kurtardım. O an Derya'ya zarar gelebileceği korkusuyla ne yapacağımı şaşırdım. Hâlâ toparlanabildiğimi de söyleyemem. Ya kardeşime bir şey olsaydı? Geç kalsaydık veya hiç bulamasaydık? Ben her gün nasıl dava dosyaları inceliyorum biliyor musun? Adliye koridorlarında nasıl acılar yaşanıyor hiç duydun mu? Gencecik kızlar tecavüze uğruyor, bunu kimseyle paylaşamıyor. Bazısı tecavüzcüsünün çocuğuna hamile kalıyor, yaşadıklarını kaldıramayıp intihar ediyor. Bazıları da onlara bunu yapan herifler tarafından işkence görüp öldürülüyor."

"Biliyorum ama düşünme artık. Derya şanslıydı, biz onları tartışırken gördük ve ona yardım ettik. O serseriye de iyi bir ders verdin. Ayrıca kırılan burnu için babasının parasıyla estetik ameliyat olması gerekebilir."

Ortamı yumuşatmak için yüzüme yerleştirdiğim gülümsemeye, sanki daha fazlasını görüyormuş gibi bakarak yaklaştı. "Huysuz cadının teki olduğunu düşünmüştüm ama sende insanı rahatlatan bir şey var. Teşekkür ederim, bu sefer Derya için değil, benim yanımda olduğun için."

Bu İzmir iyi hoş da havası fazla mı sıcak ne? Böyle insanın içini alttan alttan ısıtıyor. Nemi de kalpte çarpıntı yapıyor. Beş sene İstanbul'da kaldım diye memleketimin havasını unuttum herhalde.

"Bu akşam olanları annenlere anlatacak mısın?"

En iyisi bu tatlılığı görmezlikten gelmek, yoksa Allah korusun üstüne atlayacağım.

"Hayır, Derya yeterince üzüldü. Ben yaşananların üçümüzün arasında kalması taraftarıyım."

"Haklısın. Merak etme, ben kimseye bir şey söylemem."

"Biliyorum."

Bana bir şeyler oluyor, bu adamla aynı çatı altında bir gece nasıl geçireceğim ben? Bakışındaki anlamda kaybolayım Selim. Çöl ayısı olma, oyuncak ayım ol, sana sarılayım.

"Saat geç oldu, ben artık gideyim." Yoksa elimden bir kaza çıkacak.

"Bu saatte nereye Bahar? Seni bir yere bırakmam, biliyorsun. Konuşmuştuk."

"Ben taksiye binerim. Bir şey olmaz, gerçekten. Zaten Derya da uyumuştur."

"Olmaz öyle şey, bu kadar olaydan sonra gitmene izin veremem. Misafir odasında kalırsın. Derya'nın kıyafetlerinden sana ayarlarız."

"Benim bu gece burada kaldığımı herhangi biri duyarsa ne açıklama yapacağız? Derya'nın meselesini de anlatamayız. Olmaz, ben böyle bir ihtimali göze alamam. Herkesin gözü üstümüzde zaten..."

Salıncaktan kalkarak aramıza mesafe koydum. Selim de yüzünde bezgin bir ifadeyle gülümsedi. Ama sandığım gibi ikna olmadı.

"Senin ailen Hazal'da olduğunu sanıyor. Sen Derya'nın yanındayken annemi aradım, seni bıraktıktan sonra buraya geldiğimi söyledim. Sabah adliyede işim var diye biliyorlar. Annem misafir odasını hep hazır tutar. Evde bir gece de kalsam ben gittikten sonra her zaman yardımcımız Hacer abla gelip evi temizler. Yani özetleyecek olursak arkamızda delil bırakmamız imkânsız. Hâlâ muhalefet olmakta kararlı mısın?"

Hayatımda ilk defa zeki ve detaycı bir adamla karşılaşmış olmanın getirdiği şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırarak

Selim'i inceledim. Cevap vermek için ağzımı açmam gerektiğini biliyorum ama telefonum benden önce davranarak neşeli melodisiyle minik çantamda titremeye başladı. Ekranda Hazal'ın ismini görünce içgüdüsel olarak Selim'den iyice uzaklaştım. Sohbete limon sıkacak zaman mıydı be kızım? Belki de öyleydi çünkü Selim'in ağzına düşmek üzereydim hem de gerçek anlamda.

"Efendim Hazal?"

Bıkkın ses tonumdan utanmalı mıyım? Kesinlikle evet. İnsan namusunu kurtaran arkadaşına biraz olsun minnet duymalı. Bir dakika ya, aynı arkadaş beni yürüyen günah makinesiyle yemeğe gönderdi. Yani resmen beni Selim'in kucağına attı. Vazgeçtim, Allah seni nasıl biliyorsa öyle yapsın Hazal.

"Neredesin kızım sen? Saat kaç oldu, niye eve gelmedin?"

Evde küçük bebeği uyuyan her anne gibi fısıldayarak konuşurken insanı azarlayabilme yeteneğine sahip olan arkadaşıma kısa bir an hayran kalmaktan kendimi alamadım.

"Hazal'ım, içindeki anneyi beş dakikalığına susturur musun? İçine Ayten Sultan mı kaçtı kızım, ne oluyor? Ayrıca sen benim evde olmadığımı nereden biliyorsun ki?"

"Annene demişsin yemekten sonra direkt Hazal'a gideceğim diye, kadın az önce beni aradı. Yemekte neler olduğunu merak etmiş. Bahar'ı merak ettim ama şimdi beni kontrol mü ediyorsun anne diye bağırır, ondan seni aradım, bana 'Bahar yanında mı?' dedi."

Canım annemin üstüme çip taktırdığından şüphe ediyorum artık. İç sesim cenaze marşı mırıldanmaya başlarken korkuyla sordum. "Sen ne dedin?"

"Ayaküstü kırk tane yalan attım. Senin Emre'yi uyuttuğunu söyledim. O sizi birazdan arar dedim. Bahar, ilk

günden bokunu çıkarma istersen canım, bu saate kadar Selim'in yanında ne işin var? Çabuk geliyorsun eve, bak o kadar söylüyorum."

"Benim sana gelmem mümkün değil Hazal."

"Canım, ben o yalanı annene söyledikten sonra sizin eve gidip kadına ne açıklama yapacaksın? Daha önce gelmediğin yer değil, beni delirtme, söyle o Selim'e seni bize getirsin."

Bir insan fısıltı halinde konuşurken bu kadar mı korkunç olur? Ömrüm mahalle baskısıyla geçiyor. Önüme gelen bana emir veriyor.

"Hazal, ben Selim'in yanındayım, bu akşam onda kalacağım. Biz şehir merkezindeyiz. Beni idare etmen gerek."

"Ne?"

Arka fonda Ece Naz'ın ağlaması duyulunca bıkkınlıkla iç geçirdim. Söylediğim şeye öyle şaşırmıştı ki sesinin tonunu ayarlayamadan çığlığı bastı Hazal.

"Sana cinayet işledik demedim, abartmasan mı acaba?"

"Senin ilk buluşmada adamın evinde ne işin var? Hem de gecenin bu saatinde! Şaşırdın iyice! Kızım biz sana deli diyorduk da bu kadarı fazla yani. Tamam, Selim etkileyici bir adam olabilir de ne öyle adamın evine gitmeler falan! Bak Bahar, derhal o hormonlarını susturup buraya geliyorsun. Sakın saçma sapan bir şey yapma."

"Yeter ama Hazal. Adamın evine koynuna girmeye gelmedim herhalde! Asıl sen şaşırdın kendini. Beni tanımıyor musun, ben o kadar şuursuz muyum, nasıl laf o öyle? Mecbur kaldık geldik, seçim şansım yoktu yani! Kırk yılda bir senden bir iyilik istedim. İdare edemeyeceksen söyle. Ben zaten annemi arayıp bir şeyler uydururum. Şimdi kapatmam gerek, iyi geceler."

Öyle sinirlenip gaza geldim ki Hazal'ın cevabını beklemeden telefonu suratına kapatıp arkamı döndüm ve Se-

lim'in duyma mesafesinden çıkmamış olduğumu da o an fark ettim. Aklın nerede senin Bahar? Bir gecede üst üste ne kadar rezil olabilirsiniz sorusunun canlı cevabı gibiyim. Cidden koynuna girmek mi dedim az önce? Dedim valla!

"Her şey yolunda mı?"

"Duymamış gibi davranmana gerek yok. Annem Hazal'ı aramış, o da merak edip beni aramış. Sende kalacağımı duyunca hayal gücünü kullandı."

Battı balık yan gider. Madem rezil oldum, inkâr etmenin anlamı yok.

"Seni zor durumda bıraktığım için özür dilerim."

"Herhalde gitmekten bahsederken amacımın sana muhalefet olmak olmadığını anlamışsındır artık. Her neyse, şu misafir odası nerede? Ben bu akşam için yeterince saçmaladım. Uyuyup yarınki performansım için enerji toplayayım."

Bunu da yüksek sesle söyledim değil mi? Uykum gelince dilimin ayarı tamamen kaçıyor. Biri bana bilinçaltımla konuşmamayı öğretse hiç fena olmayacak.

"Tamam, ben sana Derya'nın kıyafetlerinden getireyim ya da sen al istersen."

Canım, sen kız kardeşinin beli kaç santim hiç dönüp baktın mı? Fındık kadar kıçı var, ben onun giydiği herhangi bir şeyin içine asla sığamam.

"Kız kardeşin otuz dört beden mi yoksa otuz altı mı? Otuz sekiz beden biri olarak benim onun kıyafetlerine sığmam fizik kurallarına aykırı olur muhtemelen."

Gözleri kısa bir süre bedenimde gezinince kulaklarım kırk dereceyi geçecek kadar ısındı. Gerçekten vücut ölçülerimi kız kardeşininkiyle mi kıyaslıyor şu an? Bu zamana kadar fark etmediyse bile, tam olarak şu an Afrika kıtası büyüklüğündeki popomla tanıştığından eminim. Lanet olsun size sıska hatun sever erkekler.

"Anneminkilerden vereyim diyeceğim ama..."

"Söz konusu bile olamaz. Kadının gizlice evine geldim zaten, bir de utanmadan kıyafetlerini mi giyeceğim? Merak etme, ben başımın çaresine bakarım."

Bu elbiseyle uyumam mümkün değil, pijamam da yok. Çıplak mı uyuyacağım yani el âlemin evinde? Başımın çaresine bakarım deyince onun da aklına aynı şey gelmemiştir inşallah.

"Benimle gel."

Başıyla işaret ederek eve girdi. Size de lanet olsun topuklu ayakkabılar, topuklarım eşiğe takılınca onları yeniden çıkardım. Ama ben gerçekten eskiden topukluyla yürüyebiliyordum, iyice sakar bir şey oldum. Elimde ayakkabılarımla, ceylan gibi sekerek Selim'in peşinden koşturdum. Önce misafir odasının kapısını açarak geçmem için bana müsaade etti. Sonra yüzünde çapkın bir ifadeyle, "Beni burada bekle," deyip göz kırptı. Siz göz kırpmadan da yeterince çekicisiniz avukat bey. Yani hiç böyle taktiklere gerek yok. Neyse ki aptal gibi odanın ortasında dikilme durumum fazla uzun sürmedi. Elinde kıyafetlerle gelip gülümseyerek kapıda belirdi.

"Benimkilerle idare edeceksin artık. Banyo koridorun sonunda, mutfak aşağıda, dolapta temiz havlu var ve çarşaflar temiz. Başka bir şey istersen lütfen çekinme."

"Teşekkür ederim."

"Bizim yüzümüzden buradasın madem, rahatını düşünmek görevim. İyi geceler."

Kapıyı usulca çekerek beni yalnız bırakan adamın arkasından deli gibi çarpan kalbimle bir süre öylece kıpırdamadan kaldım. Sonra çantamdaki lastiği kullanarak saçlarımı ördüm ve aksi için ne kadar çabalasam da getirdiği eşofman altını ve tişörtü koklama isteğime engel olamadım. Selim'in güzel parfüm kokusuna karışmış yumuşatıcı ko-

kusunu içime çekerek otuz iki dişim meydanda sırıttım. Bunlar hep hormonlar yüzünden, kız kurusu olduğum için erkek düşkünü gibi davranıyorum. On yıl sonra erken menopozdan rahatsız, huysuz bir cadıya dönüştüğümde tamamen lanetleneceğim. O gün geldiğinde, Allah'ım sen erkekleri benden koru.

Zar zor giyinip mis kokulu çarşafların arasına gömülünce yüzümde tatlı bir gülümsemeyle tavanı izlemeye başladım. Yaşadıklarımı ve nerede olduğumu düşünecek olursak zihnimi susturup uykuya dalmam mümkün değil. Hafiften de tırsmıyor değilim. Annem ve babam burada olduğumu öğrenirse beni öldürür. Kaderimde namus cinayetine kurban gitmek de varmış. Tam da bu noktada annemi aramamış olduğumu fark ederek telefonuma sarıldım. Başkası olsa çoktan uyumuştur diye bu işi sabaha bırakırdım ama lütfen, burada annemden bahsediyoruz. Su uyur, Ayten Özdemir uyumaz. Azar içerikli, kısa ve "Anne, herkes uyuyor, sabah konuşuruz" temalı, dakikada elli yalan sınırını aşan konuşmamın ardından telefonu kapatarak yatağa geri döndüm. Bu sefer panikten ne uydurduğumu bile bilmiyorum. İnşallah yemiştir.

Yine tavanı seyretme işime dönerken, *Acaba koyunları mı saysam?* diye düşündüm. Böylece belki tavanda bana gülümseyen Selim'in hayalinden de kurtulurum. Adam resmen karabasan gibi çöktü üstüme. Bir de tüm akşam çişimi yapmamış olduğum gerçeği eklenince uyumak iyice imkânsız hale geldi. Küçük bir çocuk gibi uyumadan tuvalete gitmeyi mi unuttum şimdi de? Başta bunu yok sayıp uyumaya çalıştım ama ya yerimi yadırgayıp altıma yaparsam? En son on bir yaşımdayken anneannemin evinde böyle mis kokulu yastıklara gömülüp tertemiz çarşafları çişlemiştim. Allah korusun, öyle bir şey yaparsam bu sefer gerçekten utançtan ölürüm. O panik duygusuyla, beni bir

rap şarkıcısına benzeten eşofman altı ve özellikle kol kısmı fazlasıyla bol gelen tişörtle koridora çıktım. Yani normalde insanların evinde, özellikle bekâr ve yakışıklı erkeklerin evinde bu kılıkta gezmiyorum. İlk defa bekâr ve yakışıklı bir erkeğin evinde kaldığım konusuna ise değinmiyorum bile. Sonuçta çiş bu, hiç laftan anlar mı? Neyse ki kimseye yakalanmadan mesanemi rahatlatıp banyodan çıktım ama bu sefer de susadım. Bari bunu yok sayıp odaya döneyim dedim ama kendimi biliyorum. Sabaha kadar aklım su içmekte olduğu için uyuyamam. Şansımı zorladığımın farkında olarak çıplak ayaklarım sayesinde ses çıkarmadan mutfağa girdim. Dikkat çekmemek için işimi karanlıkta yapmaya karar verip pencereden vuran ay ışığının yardımıyla bardağı buldum. Tam buzdolabını açıp şişeyi çıkarmıştım ki ışık aniden açılınca çığlığı basıp gözüne far tutulmuş tavşan gibi şapşal bir ifadeyle Selim'in yüzüne baktım. Daha da utanç verici olan şeyse teslim olur gibi ellerimi havaya kaldırmam oldu. Neyse ki şişeyi düşürüp etrafı kirletmedim.

Ne diyeyim? Demek ki henüz rezil olma kotamı doldurmamışım. Kıyafetimden mi utanayım, insanların mutfağına hırsız gibi sinsi sinsi girdiğim için mi yoksa yaptığım saçma hareketlere mi? En iyisi sabah olmadan tünel kazarak kaçmak, beni bu saatten sonra ancak o paklar. İnşallah kazdığım tünel, ben içindeyken üstüme çöker de ben de hak ettiğim yere, cehennemin dibine giderim. Zaten tüm geceyi günah makinesiyle geçirip olabilecek tüm fesat düşüncelere kapıldıktan sonra cehenneme gitmeyi de garantiledim. Allah taksiratımı affetsin.

Rüya

"Sakin ol Bahar, korkmana gerek yok, benim."

Selim'in güven verici sesini duyunca, yüzümdeki tuhaf ifade eşliğinde gözlerimi kırpıştırarak içinde bulunduğum saçma durumu açıklama çabasına girdim.

"Ben su içmek için şey ettim."

"Onu anladım, korkuttuğum için özür dilerim."

Omuz silkerek bardağa suyu doldurmaya çalıştım ama elim sinir bozucu bir şekilde titredi. Selim de arkamdan yaklaşıp elimi tuttu ve beni kendisine çevirerek durumuma müdahale etti.

"Ben hallederim."

Mutfaktaki minik masanın yanındaki sandalyeye otururak bana uzattığı bardağı iki elimle kavrayıp suyumu içtim. Tezgâha dayanmış görüntüsü nedense bana çikolata reklamlarındaki seksi erkekleri hatırlattı. Ah hormonlar, siz insanı resmen günaha sürüklersiniz. Tabii ben onu incelerken Selim de boş durmadı ve bakışlarını üstümdeki eşofmanlarına dikip gülümsedi.

"Yakışmış. Sende, bende olduğundan daha güzel durmuş."

Gözlerimi devirerek üstümdekilere bakıp kendimle alay ettim.

"Ya, ne demezsin, *Victoria's Secret* defileleri için benden ilham almalılar."

Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez panik içinde dudağımı ısırdım. Konuşmayı beceremiyorsam belki de bu dili bir yerlere bağışlamalıyım. O aşırı seksi mankenlerin konumuzla ne ilgisi var? Yüzünde acayip havalı bir gülümsemeyle beni yeniden inceledi Selim. Umarım kafasında Miranda Kerr ile kıyaslama falan yapmıyordur.

"Pekâlâ kahverengi gözlü Adriana, suyunu içtiğine göre sorabilirim. Yerini mi yadırgadın? Yoksa seni biz mi rahat ettiremedik? Bu saatte uyanık olmanın sebebi olmak istemem."

"Uykum kaçtı işte, su içmeye indim. Sen neden bu saatte ayaktasın?"

"Benim de uykum kaçtı. Zaten aklım Derya'da, hali gözümün önünden gitmiyor. Konuşamadım, iyice içime dert oldu. Kahve yapmaya geldim. Sen de ister misin? Gerçi muhtemelen iyice uykun açılır içersen."

"Aslında isterim. Eğer senin için sakıncası yoksa sana arkadaş da olabilirim. Yani yalnız kalmak istemiyorsan..."

"Başını şişirmemi istediğinden emin misin?"

"Ben başı kolay şişen bir insan değilimdir. İnsanlarla dertleşmeyi severim. Zaten odaya çıksam da yapacağım şey tavanı seyretmek olacak."

Tavanda da senin yüzünü gördüğümü düşünecek olursak sanırım başka seçeneğim yok. Selim tüm tatlılığıyla kahvelerimizi yapıp benimki için süt ısıtırken gözlerimi üstüne dikip onu doyasıya izledim. İçeriden getirdiği ince hırkasını giymem için bana verdi ve birlikte yine bahçeye, salıncaktaki yerimize kurulduk. Bu sefer ayağımda Derya'nın parmak arası terlikleri vardı. Rüzgârda yaprakları savrulan çınar ağacının görüntüsünü keyifle izleyip gözlerimi gökyüzüne çevirdim.

"Bu şehirle ilgili her şeyi seviyorum. İnsanların telaşsız halini, tanıdığım, bildiğim sokaklarında yürümeyi, sürekli değişen hava durumunu dahi seviyorum. İnsana nefes aldırmayan nemini, Ege insanının o dünya tatlısı şivesini..."

"Sen de bendensin. İstanbul çok güzel bir şehir, gezilip görülecek çok yeri var ama..."

"Yaşamak için İzmir'e geleceksin."

"Aynen öyle. Ben üniversiteyi Ankara'da okudum. İstanbul'da stajımı yaptım, çalıştım. Üniversiteden sonra Sinan ağabeyimin yanına, İtalya'ya sayısız kez gittim, sonra bir ara Londra'ya gittim ve sonuç ortada. Kürkçü dükkânı misali yine memlekete döndüm. Gerçi ben döneli üç yıl oluyor. Senin özlemin daha fazladır."

Gülümseyerek iç geçirdim. Döndüğümden beri hiçbir yeri göremedim ki.

"Geldiğim andan beri yazlıktayım, daha hasret gideremedim anlayacağın."

"Sen ciddi misin? Hemen bu durumu düzeltmeliyiz."

"Nasıl?"

"Yarın sana güzel bir İzmir turu attırabilir miyim? Hem bu gece rezil olan yemeği de telafi etmeye çalışırım."

Yüzümde içten bir gülümsemeyle ay ışığının aydınlattığı yüzüne baktım. "Ben bu akşam çok güzel vakit geçirdim, yani ortada telafi edilmesi gereken bir durum yok ama İzmir turu kulağa güzel geliyor. Yalnız baştan uyarayım öyle iki yer gezip bırakmak yok. Gezeceksek tüm gün ayaklarımızı hissetmeyecek hale gelene kadar durmayacağız."

"Anlaştık mühendis hanım. Saat Kulesi, Konak Meydanı, Kordon, Alsancak... Sen nereye istersen oraya gideceğiz."

"Otuz beş buçuk Karşıyaka ama öyle arabayla değil vapurla gideceğiz. Midye dolması da yeriz."

Birden kendimi kaptırdığım coşkuya gülerek gözlerime baktı.

"Karşıyaka taraftarısın anlaşılan. Ben Göztepeliyim."

"Olmadı bak bu şimdi, gerçi ben Göztepe'yi severim. Sonuçta Karşıyaka'yı güzel kılan kıyıdan görünen Göztepe manzarasıdır."

Sözlerimi anlamlandırıp cümlemi bitirebildim mi bilmiyorum çünkü o, güzel sol elini kaldırarak saçlarıma götürdü. Eline saçlarımın arasına saklanmış minik bir yaprak alarak gülümsedi.

"Rüzgârdan saçına gelmiş. Vay be, demek sen şu alışveriş merkezlerinde yaşayan kızlardan değilsin. Nesliniz tükenmek üzere, farkında mısınız Bahar Hanım?"

"Alışveriş için Kemeraltı'na gideceksin. Bizim mis gibi tarihi çarşımız var, ne yapayım o klimalı kocaman binaları? Galiba biraz geri kafalıyım."

"Hayır, bence böyle çok güzelsin. Yani düşünce tarzın güzel, ben de senin gibi düşünüyorum. O anlamda söyledim."

Selim'in sesi mi titredi yoksa ben mi yanlış duydum? Saçmalama Bahar, elbette sen yanlış duydun. Belki de flört etmeye çalıştığını sanmamdan korktu. Hemen açıklama yaptı umutlanmayayım diye. Yine de bana hitap ederek "güzel" dedi. Gülümseyerek durumu geçiştirmeye çalıştım ama bu cümlenin önümüzdeki günlerde defalarca kulağımda yankılanacağının farkında olarak şimdilik düşünmemeye çalıştım. Saat gecenin ikisiydi ve biz sonraki üç saati o salıncakta oturarak geçirip birbirimize okul anılarımızı anlattık, aynı yerlerde birbirimizi görmeden geçirdiğimiz yıllara şaşırdık. Hazal ve Arda dışında da ortak arkadaşlarımız olduğunu öğrendik. İkimiz de Fenerbahçeliymişiz, o da tıpkı benim gibi sol elini kullanıyormuş. Burcumuz bile aynı, ikimiz de İkizleriz. (Tabii ki adamla burç muhabbeti yapmadık yani doğum gününün yirmi sekiz mayıs olduğunu öğrenince o kadarını kendim hesapladım.) En kısa

zamanda doğum saatini de bir şekilde söyletip yükselen burcuna, uyumumuza bakmayı aklıma not ettim. Hayatımda ilk defa yetişkin ve akrabam olmayan bir adamla kocaman bir geceyi birlikte geçiriyordum. Sabahın beşine kadar sohbet ettik ve sırıtmaktan yanaklarım ağrıyıncaya kadar onunla beraber güldüm. Sonunda birkaç saat de olsa uyumamız gerektiğini düşünerek odalarımıza çekildik. Başımı yastığa koyar koymaz, yüzümde olabilecek en şapşal sırıtma ifadesiyle, huzur içinde uykuya daldım. Hayatımın en güzel gecesini, beni zorla yemeğe çıkaran adamla geçireceğimi söyleseydi kesinlikle inanmazdım.

* * *

Altın sarısı kumlara çıplak ayaklarım değince şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Güneş bu kadar parlakken benim ayaklarımın yanması gerekmiyor muydu? Etrafıma neredeyse uzaylılar tarafından kaçırılan bir insanın çaresiz bakışlarını göndererek gözlerimi ayaklarımdan ayırdım. Uçsuz bucaksız kum tepecikleri, bulutsuz gökyüzü ve üstümde uçuşan beyaz elbise beynimde tehlike çanları çaldırmalıydı ama nedense sakinliğimi koruyarak sadece bu elbiseyi nereden bulduğumu düşündüm. Beyaz, ipek, yere kadar uzun ve belli ki el işçiliği fazla. Bir dakika ya, benim üstümde gelinlik mi var? Gelinlik! Bu bir mucize olmalı, etrafıma bu sefer coşkuyla bakarak gelinliğimi gösterecek bir insan aradım. Aslında insan olmasına da gerek yok, bir canlı bulsaydım yeterdi şu anda. Ancak sınırsız kum dışında hiçbir şey yoktu. Ne yani, gelinlikle çölün ortasında bir başıma mı kaldım? Ne oluyor ya? *Kesin düğünden önce bir tuhaflık yaptım, damat da benden kurtulmak için çölün ortasına atıp kaçtı. Muhtemelen*

ahtapot gibi yapıştığım için adamcağız buraya atmadan önce beni bayıltmak zorunda kaldı. O şanssız insanı hatırlamadığıma göre *de bir çeşit hafıza kaybım var. Ben bu çölden nasıl kurtulacağım diye kara kara düşünürken bir yandan da gelinliğimin modelini incelemeye çalıştım. Fakat nedendir bilinmez, beynim gördüğüm şekilleri düzgün algılayamadı. Bunun üzerine çölde yürümeye başladım. İçinde bulunduğum durumun bir rüya olduğunu, karşıdan bana doğru üstsüz ve acayip seksi bir şekilde gelen Brad Pitt'i gördüğümde mi anladım yoksa yanı başımda beliren çikolata şelalesinin sesini duyunca mı, karar veremiyorum. Yüzümde edepsiz bir gülümsemeyle, madem cennet gibi rüyaya düştüm o zaman tadını çıkarayım, diye düşündüm. Önce çikolataya mı saldırsam yoksa Brad'in üstüne mi atlasam kısa bir an karar veremedim. Tahmin edildiği gibi savaşı çikolata kazandı. Adımlarımı sıklaştırarak çikolata şelalesine dalıp yüzmeyi planlarken, büyük bir hayal kırıklığıyla, ben yürüdükçe uzaklaştığını fark ettim. Bu nedir ya? İnsana rüyasında da rahat yok. Madem çikolata yok, o zaman en Mr. Smith haliyle bana yaklaşan Brad ile mutluluğa yelken açayım dedim. Hem hazır üstümde gelinlik de vardı. Adamın karın kaslarından bakışlarımı ayırıp yüzüne bakmaya tenezzül etmeden beni kollarına almasına izin verdim. Başımı sağa çevirince etrafımızda koşan beyaz atı fark ettim. Tam Brad'e, "At senin mi canım?" diye soracakken o benden önce davrandı ve kulağıma fısıldadı.*

"Hoşuna gitti mi mühendis hanım?"

Mühendis hanım derken? Selim? Gözlerimi, Ne oluyoruz ya? dercesine kırpıştırarak Selim'in kolla-

rından sıyrılmaya çalıştım. Bir yandan öfkeyle söylenmeyi de ihmal etmedim.

"Senin benim rüyamda ne işin var ya çöl ayısı!"

"Etrafına bir bak istersen Bahar'ım, çöldeyiz. Karşına burada çıkmamdan daha doğal ne olabilir?"

"İyi halt yedin! Çabuk çık git rüyamdan, bana Brad'i ver. İki kuruşluk hayalim var, onun da içine etme ne olur!"

Sanki söylediklerimi duymamış gibi bedenini tamamen benimkine yasladı ve dudaklarımı hiç çekinmeden büyük bir istekle öptü.

"Üzgünüm kırmızı kulaklı Heidi, senin beyaz atlı prensin benim. Beni bu rüyadan kovmak için geç kaldın karıcığım."

Ne? Selim'in Brad Pitt seksiliğindeki üstsüz vücudu yok olup yerine damatlık gelince ağzım iki karış açık aval aval yüzüne baktım. Ne yani, biz şimdi Selim'le mi evleniyoruz? Hem de çölün ortasında? Sol tarafta beliren orkestra damat halayı çalmaya başlayınca durumdan iyice emin oldum. Eh, olayın absürtlüğü bir yana, şu andan sonra adam bana karım demiş, itiraz etsem ne değişir? Madem evlenmişim, koca bulduğuma sevineyim, diye düşünerek ben de oynamaya başladım. Ancak lütfen, benden bahsediyoruz. Düğünün çölde olması yeterince garip değilmiş gibi "Allah'ım sonunda kızımı evlendirdim" diye ortaya çıkıp oryantal şov yapan annemle onun kolundan zorla çekiştirdiği Zeynep teyze arasında bir yerlerde, babamın Selim'in omzuna vurarak "Bu var ya, çocukken bir keresinde misafirliğe gitmiştik de herkesin üstüne kusmuştu. Sadece o da değil. On bir yaşında bile altına işiyordu" diye beni rezil etmesiyle kulakları tırmalayan çığlığımı bastım. *Tabii*

mesele orada kapanmadı. Selim beni parmağıyla göstererek gülmeye başladı ve ben aynı anda pompayla şişirilen bir balon gibi kocaman oldum. Nasıl bir anda yüz kilo oldum derken gelinliğin dikişleri patladı. Ağlasam mı gülsem mi? Selim'in söylediği cümlenin üstüne ağlayarak gülmeye karar verdim.

"Takma kafana be şişko, hem böylelikle birbirimize daha uyumlu olduk."

Aniden karşımdaki yakışıklı damat kaybolup yerine gerçek bir kutup ayısı geldi ve hızla üstüme atladı.

* * *

Yirmi sekiz yıllık ömrümde hiç bu kadar saçma bir rüya gördüm mü bilmiyorum. Ama uyandığımda enseme yapışmış saçlarım sırılsıklamdı. Başta nerede olduğumu anlayamadım. Sonra Selim'in evinde olduğumu hatırlayarak hızla yataktan çıkıp saate baktım. Neredeyse öğlen olmuş. Koşturarak banyoya gidip serinlemek için yüzümü, boynumu ve kollarımı yıkadım. Başımı kaldırdığımda silmeyi unuttuğum makyajın beni bir zombiye dönüştürdüğünü keşfederek sıkıntıyla yüzümü buruşturdum. Neyse ki yüzümü temizlemek için gerekli malzemeler banyodaydı. İşim bittiğinde aynadaki görüntüme baktım ve gözlerim dudaklarıma takıldı. Dalgınlıkla elimi dudaklarımın üstüne götürerek Selim'in rüyamda beni öptüğü anı hatırlayıp gülümsedim. Sonra hayalini kurduğum şeyin edepsizliğini idrak ederek kaşlarımı çatıp kendi kendime söylendim.

"Ne oluyor bana ya? Tövbe estağfurullah, azdım mı ben? Elin adamıyla rüyalarda öpüşmeler falan, bir an evvel kendime gelmek zorundayım. İyice saçmalamaya başladım."

Kaptırma kendini Bahar, bulutların üstüne çıkıp hayal-

ler kuracak yaşı geçtin. Kafanda çalmaya başlayan düğün marşını sustur. Çocuklarına "babanızla havaalanında tanıştık ve daha o gün onun hayallerimin erkeği olduğunu biliyordum" diye başlayan muhteşem aşk hikâyeni anlatmayacaksın.

Beni azarlayan iç sesim eşliğinde kapısını aralık bıraktığım banyodan çıktım. Kelimenin tam anlamıyla uğursuz, şanssızlık abidesi bir ahmak olduğumu daha önce söylemiş miydim? Adımımı atar atmaz Selim'in iri cüssesine çarpınca adam beni kollarımdan kavrayarak geriye savrulup düşmeme engel oldu. Örgüsü bozulmuş saçlarımı düzeltmeye çalışmak için sanırım geç kaldım. Ama muhtemelen pişmiş kelle gibi sırıtmasının sebebi saçlarım değildi.

"Allah kahretsin ama ya."

"Bu sefer ne geçiyor aklından? Yüzüme bakarak lanet etmeyi iyice alışkanlık haline getirdin."

"Senin ben banyodayken kapının önünde ne işin var?"

"Saat on bire geliyor. Uyandın mı diye bakmaya geldim. Banyonun kapısını aralık görünce yaklaştım. Röntgenci muamelesi yapmayı keser misin?"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Bakışlarınla çok güzel ima edebiliyorsun."

Banyoda kendi kendime konuşurken söylediğim şeyleri duydu kesin. Ben bu banyonun kapısını kapatmayı unutan ve el âlemin evinde en olmadık şeyleri yüksek sesle söyleme emrini veren başımı duvarlara vursam nasıl olur? Böyle bir intihar yöntemi var mıdır acaba? İyi de suç bu adamda, sinsi sinsi kapıları dinlemelere doymuyor.

"Sen de insanları çok güzel kapı önünde bekliyorsun! Gizlice bir köşeye sinip anlattıkları şeylere 'kulak misafiri' olduktan sonra dinlemek istememiştim diye savunmaya geçiyorsun."

"Sen neden bahsediyorsun? Banyoda tek başına değil miydin? Sence ne duymuş olabilirim?"

Şaşkın bakışlarına şüpheyle bakarak ona karşılık verdim. Acaba günahını mı aldım?

"Telefonla konuşuyordum. Onu duydun sandım, affedersin."

"Dün akşam gerçekten Derya'yla konuştuklarını dinlemek istemedim. Bu konuda konuşacak değilim. Sadece ortada duyulmasından utanman gereken bir şey olmadığını söylemek istiyorum. Başkalarının günahlarını üstlenme. Hadi toparlan da aşağıya in, kahvaltı için seni bekliyoruz."

Arkasını dönüp giden adamın ardından bunu yapmak istemesem de ince davranışından etkilendim ve bir süre bedenime hareket emri veremedim. Ancak gözlerinin konuşurken takıldığı dudaklarımı hatırlayınca kalbimi bir korku da sardı hafiften. Acaba bir şey duydu da yalan mı söylüyor? Rezil oldum mu, olmadım mı? Bu hormonlarımın esiri halimi Selim duyduysa utancımdan ölürüm. Bu gidişle adamın egosu sayemde Everest'in zirvesine ulaşacak.

Aceleyle odama dönüp akşam çıkardığım elbisemi giydim. Saçlarımın örgüsünü açıp dalgalarını düzelttim. Minik çantamdaki az sayıdaki makyaj malzemesini kullanarak kendimi hissettiğimden normal göstermeye çalıştım. Herhangi bir kazaya kurban gitmeden merdivenleri inip yüzümde ciddi bir ifadeyle mutfağa girdim. Ne yazık ki bu etkileyici girişim birbiriyle şakalaşan iki kardeşin varlığımı geç fark etmesi yüzünden ziyan oldu. Sabah ne konuştular, Selim ne yaptı bilmiyorum ama dün gece perişan halde bıraktığım Derya'yla sabahki hayat dolu kız birbirinden tamamen farklı. Elbette onu böyle gördüğüme sevindim. Ancak içinde bulunduğum karmaşık ruh haliyle bunu yansıtabildiğimi sanmıyorum.

"Günaydın."

"Bahar abla! Günaydın! Nasılsın, iyi uyudun mu?"

"İyiyim Deryacığım, teşekkür ederim. Gayet iyi uyudum. Sen nasılsın?"

"Sayenizde çok iyiyim. Dün gece seni de düzeninden ettim. Çok zahmet verdim, her şey için teşekkür ederim."

"Rica ederim canım, ne olacak biz akraba sayılırız. İyi olmana sevindim. Ayrıca seninle tanıştığıma da çok memnun oldum."

"Ben de. Nazlı abla hep senden bahsederdi. Sen İstanbul'dayken aile yemeklerinde ismin anılırdı. Seni neden bu kadar çok sevdiklerini artık biliyorum. Temelli döndün, değil mi?"

"Evet, tatlım. Sonunda eve döndüm. Çok teşekkür ederim. İtiraf etmek gerekirse ben dün geceye kadar Selim'in bir kız kardeşi olduğunu bile bilmiyordum. Gerçi Selim'le de tanışalı daha bir hafta olmadı. Ama bu düğün koşturmasının içinde Nazlı'yla ilgilenirken senin gibi bir arkadaşa asla hayır demem. Okullar tatil olduğuna göre artık sık sık görüşürüz diye umuyorum."

"Çok sevinirim. Aslında boş bir zamanında sana sormak istediğim şeyler var. Ağabeyim tekstil mühendisi olduğunu söyledi. Ben de aynı bölümü okumak istiyorum."

Hayır, Bahar! Bu kız senin dünya tatlısı görümcen değil. Ona hep hayalini kurduğun kız kardeşmiş gibi bakmayı kes lütfen. Genç kızlık yıllarımın ilk zamanlarında kurduğum hayaller arasında evleneceğim adamın kız kardeşiyle mükemmel derecede iyi anlaşmak vardı. Neyse ki Selim bu sevgi yumağı halimize müdahale etti de beni umutsuz hayallerimden kurtardı.

"Oyalanmadan karnını doyur Bahar, daha dışarı çıkacağız. Bugün bu iki güzel hanıma rehberlik yapacağım. Sonra iki yer gezip döndük diye bana kızma. Fırına gidip gevrek

aldım. Çayın altı açık, istersen kahve de yapabilirim. Sohbetinize kahvaltınızı yaparken devam edin hanımlar."

Kahvaltı masasına beğeniyle bakarak Derya'ya döndüm.

"Ellerine sağlık canım, zahmet etmişsin."

"Ağabeyimin ellerine sağlık, ben uyurken hazırlamış."

Kahvaltı hazırlayan erkek tatlılığı? Allah'ım sana geliyorum.

"Ellerinize sağlık avukat bey, kahvaltı için teşekkür ederim. O zaman izin ver de çayları ben koyayım."

Bir parça gevrek koparıp ağzıma attıktan sonra mutfak tezgâhına yaslanmış Selim'in yanına gittim. Bakışlarını bedenimin her noktasında aynı anda hissettiğime yemin edebilirim. Çekilip yol vermesini bekleyerek gülümsedim. Ama o, birkaç metre uzağındaki kız kardeşini umursamadan dar alanda önümü kesip buzdolabıyla onun arasında kalmamı sağladı. Elini kaldırıp ağzıma götürürken bu sefer gerçekten aklımı kaçırdığımı düşündüm. Dudağımın kenarında varlığından haberdar olmadığım susam tanesini alarak kendi ağzına attı. Masadaki yerine geçmeden önce de sanki yaptığı şey gayet normalmiş gibi, "Benim çayım koyu olsun," dedi.

Eğer yaşananlar bununla sınırlı olsaydı kontrolü elimde tutmaya devam edebilirdim. Ama oturduğu yerden öyle bir laf etti ki utançtan pancara dönmekten başka bir çarem kalmadı.

"Ee Bahar, dün gece rüya gördün mü?"

"Nereden çıktı şimdi bu?"

Biliyordum! Pis, sinsi çöl ayısı! Benimle resmen oynuyor. Selim'in pis oyunlarından habersiz Derya da sohbete dâhil olunca gerçekten mutfaktan kaçmak istedim.

"Evet Bahar abla, anneannem hep ilk kez uyuduğunuz evde gördüğünüz rüya gerçek olur der."

"Ne münasebet?"

Ben o çöl ayısıyla gerçekte de mi öpüşeceğim yani? Üstelik bana "karıcığım" dedi. Hayatta olmaz. Bu adamın egosuyla, oyunlarıyla hayat mı geçer ya? Allah korusun. Aklımdan bunlar geçerken Selim'in yüzünde gördüğüm anlık gülümsemenin benim sonsuz hayal gücümün bir ürünü olup olmadığını düşündüm. Sonra Derya'nın bozulan yüz ifadesinden farkında olmadan kızcağızı terslediğimi hatırladım.

"Kusura bakma canım, ben dün gece saçma sapan kâbuslar gördüm. O yüzden öyle ani tepki gösterdim."

Yüzüme bakıp yalanımı anlamasın diye çayları koymaya başladım ama sinirden ellerim titrediği için tüm beceriksizliğimle elimi yaktım. Minik bir çığlık eşliğinde bardağı da tezgâhın üstüne devirince Selim koşarak yanıma geldi. Aynı anda Derya'nın telefonunun çalmasına sevinmeli miyim yoksa üzülmeli miyim gerçekten bilmiyorum. Koşarak mutfaktan çıkıp ikimizi yalnız bırakan kızın ardından, sanki beklediği buymuş gibi Selim Bey yine burnumun dibine girdi.

"İyi misin? Gel, elini suya tutalım."

Yüzünde ciddi bir ifadeyle önce suya tutup ardından buz koyduğu elimi bırakmaya niyeti olmadığını bakışlarından anladım. Hayır yani Deryacığım, o telefonla dünyayı mı kurtarıyorsun? Gel, yoksa çok fena olacak. Elim yandı bari ben yanmayayım.

"Bahar, yanlışlıkla dilini de mi yaktın? Böyle susma lütfen."

Sen bana neden iyi davranıyorsun Selim? Beş gündür tanıdığın kızın burnunun dibinden ayrılmıyorsun. Yüzüme niye ezberlemek ister gibi dikkatle bakıyorsun? Böyle güzel kokmak zorunda mısın? Benimle ne halt yemeye oynuyorsun? Bu küçük flörtlerin benim gibi bir umutsuz

vakanın bünyesini ne kadar sarstığının farkında mısın?

Düşüncelerimi yüksek sesle dile getiremeyeceğim için sessizliğimi korudum ve benim yerime o konuştu. "Düşünmekten konuşamıyorsun. Bazen insanın aklını susturması gerekir mühendis hanım. Sana kendini yönetmeye çalışmaktan vazgeçmeni tavsiye ediyorum."

"Ne demek şimdi bu?"

"Bence biz birbirimizi anladık."

"Aynı zamanda psikolog olduğunu bilmiyordum. Ne yaptın şimdi, bana teşhis mi koydun?"

Selim derin bir nefes alarak elimi bıraktı. "Çok fazla soru soruyorsun. Ben sadece, seni dışarıdan oldukça dikkatli gözlemleyen biri olarak tavsiye veriyorum. Tavsiyemi uygulamak senin tercihin, buna karışamam."

Daha yeni tanıştığı insan hakkında karakter analizi yapıyor yani paşa. Ne diyeceğimi bilemeden yüzüne baktım ve aramızda garip bir sessizlik oluştu. Neyse ki Derya mutfağa döndü de bizi bu tuhaf andan kurtardı.

"Kusura bakmayın ama ben bugün sizinle gelemeyeceğim. Az önce Mine aradı, yani bu sefer gerçekten aradı ve eve çağırdı. Sanırım bir arkadaşıyla kavga etmiş. O benim en yakın arkadaşım ağabey, yanında olmam lazım. Sizi yalnız bırakacağım ama sorun olmaz değil mi? Zaten planı bensiz yapmışsınız, ben sonradan dâhil olmuştum. Birlikte başka zaman çıkarız. Size iyi eğlenceler."

Bir Gün

Derin bir nefes alarak Derya'nın söylediği şeyi anlamaya çalıştım. Durum değerlendirmesi yapacak olursam; Selim yeni tanıştığım ve tanışır tanışmaz edepsiz rüyalarımın başkahramanı haline getirdiğim adam. Üstelik beni ne kadar etkilediğinin de farkında, yani kedinin fareyle oynadığı gibi benimle uğraşmaktan sadistçe zevk alıyor. Peki, ben koca bir günü bu adamla birlikte geçirirsem ne olur? Yirmi sekiz yaşında, kendi ayakları üzerinde durabilen yetişkin bir kadınım. Herhalde bir aile dostumuzun oğluyla vakit geçirirsem dünyanın sonu gelmez. Alt tarafı birlikte İzmir'i gezeceğiz. Ne kadar rezil olabilirim ki?

Tamam, kendi ayaklarım üzerinde durabildiğim kısmı koca bir yalan. Umutsuz şekilde patronuma âşık olduğum için istifa ettim, işsizim ve bu yaştan sonra beş parasız baba evine döndüm. Bir kariyerim yok, karşı cinsle ilişkiler konusunda acınacak haldeyim. Beş sene İstanbul'da yaşadım diye övünerek kendimi kandıracak değilim. İki odalı, öğrenci evinden hallice bekâr evinde beş senemi harcayıp ev ve iş arasında geçen asosyal hayatımın sonunda hayatımı tek başıma idare edecek kadar para biriktirmeyi bile başaramadım. Ayrıca rezil olmak konusunda sonsuz bir yeteneğim var. Ama hayatımı daha ne kadar bu şekilde geçirebilirim ki? Belki de bugün hayatımın dönüm nokta-

sı olabilir. Bugünün, şeytanın bacağını kırıp şansımı döndürdüğüm gün olarak tarihe geçebilmesi için kendime bir fırsat vermeliyim.

Gözlerimin içine bakıp bir şey söylememi bekleyen adama tüm ciddiyetimle bakarak yukarı çıkmak için kapıya yöneldim.

"Nereye Bahar?"

"Oyalanmadan çantamı alacağım. Önce beni eve bırakmalısın, üstüme bu elbise yapışmadan değiştirmek istiyorum. Sonra dün gece verdiğin sözü tutacaksın, tabii vazgeçmediysen?"

Arkamda halinden memnun, keyif içinde gülümseyen bir adam bırakarak yukarı çıktım. Hayatım boyunca aileme neredeyse hiçbir konuda yalan söylemediğim yani genel olarak yalanı tercih etmediğim düşünülecek olursa dün gece anneme sıraladığım saçma cümlelere bugün yenilerini ekleyecek olmak bana kendimi biraz tedirgin hissettirdi. Elime telefonu aldım ve cesaretimi toplayıp onu aradım. O da sanki elinde telefonla beni bekliyormuş gibi ikinci çalışta cevap verdi.

"Nihayet, Bahar Hanım! Neredesin sen? Eve gelince alacağım ayağımın altına, gelinlik kız oldun ama hâlâ aklın havada. Şöyle bir güzel döveyim seni, belki akıllanırsın."

"Anneciğim bir nefes al istersen, dün gece Hazal'da kaldım, bugün de Arda'yla birlikte şehre geldim. Buradaki evden almam gereken bazı eşyalarım vardı. Hazır gelmişken biraz gezeceğim. Sizin yanınıza akşam gelirim."

"Sana bir kez soracağım Bahar, sen ne haltlar karıştırıyorsun?"

Yakalanacağımı tahmin etmeliydim. Kimle dans ettiğimi sandım acaba? Sanırım itiraf etmekten başka çarem yok.

"Annem, bir kez olsun şu delibaşına güvensen nasıl olur? Kötü bir şey yapmıyorum. Selim bugün birlikte vakit geçirmeyi teklif etti. Biraz gezeceğiz hepsi bu, sen yine de babama söyleme."

Telefonun karşı tarafındaki sessizliği ve sevinmekle kızmak arasında kalan annemin yaşadığı ikilemi nefes alışlarına yansıtmasını sabırla dinledim.

"Biz bu çocuğu tanıyoruz dedik ama sen yine de güvenme, erkek sonuçta Bahar. Ben babana bir şey söylemeyeceğim. Bak kendini kaptırma, arana mesafeni koy. Niyeti ciddiyse o senin peşinden gelir zaten."

"Anneciğim, sen yanlış anladın. Sadece arkadaşça vakit geçireceğiz. Sandığın gibi bir durum yok, yemin ederim."

"Ben senin sesinin titreyişinden anlarım delibaşım, boşuna kendini yorma. Onca yıllık kızım ilk defa annesine yalan söyleyip bir şeyleri saklamaya çalışıyor, hem de bir oğlan için. Görüşmen konusunda ısrar eden zaten bendim, bu işte ayıp yok. Ben sadece kendini kaptırmandan korkuyorum. Sen safsın, bugüne dek böyle şeyler yaşamadın, incinmenden endişe ediyorum."

"Sen merak etme sultanım, ortada bir şey yok. Şimdi kapatmak zorundayım, seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum Bahar'ım."

Elimde telefonla bir süre odanın ortasında öylece dikildim. Annem zeki kadındır, tavsiyelerine uymak gerekir. Selim'i tanıyıncaya kadar tedbirli davranacağıma dair kendi kendime söz vererek yanına döndüm. Selim elinde arabanın anahtarlarıyla salonda beni bekliyordu. Önce Derya'yı arkadaşı Mine'nin evine bıraktık, tabii o eve girene kadar, hatta Mine'nin annesi pencereden bize el sallayana kadar evin önünden ayrılmadık. Bu sırada istemsizce Derya'nın ebeveynleriymişiz gibi hissettim. Bunda ön koltukta, Selim'in hemen yanında oturmamın da etkisi vardı. Beynim-

de çocuğunu bale kursuna ya da okula bırakan sorumluluk sahibi anne ve baba görüntüsü canlandı. Ne zaman bir evlilik budalasına dönüştüm bu kadar ben? Fantezilerim bile bu konunun etrafında dönüyor.

Yüzümde kontrollü bir ifadeyle kendi evimin adresini Selim'e tarif ettim. Mahalleye geldiğimizde mezun olduğum ilkokul ya da çocukken sık sık gidip oynadığım park hakkında tahminlerde bulunup beni konuşturması dışında sessizliğimi korudum. Neredeyse iki yıldır uğramadığım evimin sokağına girince tuhaf hissettim. Evlerinin balkonunda oturan komşu teyzeler, yaz ortasında bile yapraklarını döküp sokağı kirletmeyi başarabilen ağaçlar... Arabadan inmeden önce penceresinden mahalleye gelen yabancı arabayı şahin bakışlarıyla izleyen Gülümser teyzeye baktım. Şimdi Selim benimle birlikte eve girerse iki yıl sonra mahalleye dönen "İstanbullu" olarak eve erkek atmış olacağım. Üniversiteden mezun oluncaya kadar tam yirmi üç yıl burada yaşayıp hiçbir dedikoduya malzeme olmamışken bu yaştan sonra kimseye bu fırsatı vermeye niyetim yok. 1960'lı yılların ahlaki değerleriyle yaşayan, birbirine bağlı bir mahalleyiz evet. Apartman hayatının bozamadığı komşuluk ilişkilerimiz var.

"Bir sorun mu var?"

Tabii arabadan inmeden tuhaf bakışlarla pusuya yatıp mahalleyi izlemek Selim'i ürkütmüş olabilir. Sanki FBI ajanıyım, hayır yani bu neyin gizemi?

"Kusura bakmazsan ben gelene kadar burada beklemeni isteyeceğim. Komşular benimle eve girmeni yanlış anlayabilir. Zaten oyalanmadan hemen hazırlanırım. Vakit kaybetmemiş oluruz."

"Tamam, sıkıntı yok. Ben seni arabada beklerim."

"Teşekkür ederim."

Yüzümde mahcup bir gülümsemeyle arabadan ayrıl-

dım. İyice liseli kızlar gibi oldum. Laf söz olmasın diye adamı arabada bekletmek ne demek? Oldu olacak bir de iki sokak geride bekletseydim kimse görmesin diye. Aslında iyi fikirmiş.

Balkondan sokaktan geçenlere laf atma hobisi olan Hayriye, Saniye ve Sabiha teyze tarafından yaklaşık on beş dakika eve giremeden lafa tutuldum. İstanbul'dan, işimden memnun olmadığım ve ailemi özlediğim için döndüğüm açıklamasını yaptıktan sonra her birinin, "Zaten gitmen hataydı" temalı azarlarını dinledim. Sonra annemle babamın sağlık durumları, yazlıktaki hava durumu, eve gelme sebebim ve arabada beni bekleyen aile dostumuz hakkında onları tatmin eden cevaplar verdim. Nihayet eve girmek için izin çıktı. Son anda, "İnşallah iş bulursun," dualarıyla uğurlanırken apartmanın içine kaçmayı başardım. Doğduğunuz andan beri aynı mahallede yaşıyorsanız, bu, mahalledeki herkesin sizi fazlasıyla benimsediği ve hepsiyle akraba yakınlığında olduğunuz anlamına geliyor. En azından bizim durumumuz böyle. Annemin kucağında hastaneden getirildiğim günden itibaren ben bu mahallenin kızıyım. Çocukluğum annemle birlikte günlere giderek, okul çıkışı anahtarımı evde unuttuğumda mahalledeki tüm evlerin benim olduğunu bilmenin rahatlığıyla geçti. Özetle, bu insanları seviyorum.

Evimden içeriye girer girmez koşarak odama geçtim. İstanbul'dan getirdiğim bavulumdaki eşyalar yazlıkta olduğu için bu evde yıllar önce bıraktığım üç beş parça kıyafetten başka bir şey yok. Sınırlı sayıdaki kıyafetlerimin arasından ince, yüksek bel yırtık bir kot pantolon ve bol bir tişörtü hızla üstüme geçirip tişörtün etek ucunu pantolonun içine soktuktan sonra görüntüme baktım. Daha çok yirmilerinin başındaki bir öğrenci gibi görünüyordum. İzmir'in nem ve sıcağında mahvolacağını bildiğim saçları-

mı gelişigüzel topladım. Ayağıma dolaptan bulduğum spor ayakkabılarımı giydim. Çekici ya da kadınsı görünmediğimin farkındayım. Ama ben buyum, kırk yaşıma da gelsem vaktimi ayna karşısında harcayarak rahatsız elbiseler ve yüksek topuklularla yaşamam mümkün değil. Olmadığım biri gibi davranıp kimseyi kandıramam. Selim üstümdeki kıyafetler için benimle ilgilenecekse, benden uzak durması ikimiz için de çok daha iyi olur.

Merdivenleri beni tık nefes hale getirecek bir hızda inip apartmanın dışına çıktığımda amacım doğrudan arabaya koşmaktı. Ama Selim'i göremeyince endişeyle etrafıma baktım. Annemin beni çocukken sayısız kez emanet ettiği, elinde büyüdüm diyebileceğim atmış yaşını geçmiş Meliha teyze Selim'in koluna girmiş bana doğru yürürken el sallıyordu. Doğru gördüğümden emin olabilmek için birkaç kez gözlerimi kısarak dikkatle bakmam gerekti. Selim'in elinde mahalle marketinin poşetleri vardı. Anlaşılan avukat bey yine kahramanlık peşinde, etrafındaki kadınları etkilemeye karar vermiş.

"Bahar! Kızım hoş geldin."

"Hoş bulduk Meliha teyze, nasılsınız?"

"Seni gördüm, iyi oldum."

Yanına gittiğim kadının elini öperken iltifatına gülümseyerek karşılık verdim.

"Ben de sizi gördüğüme çok memnun oldum. Arkadaşımla tanışmışsınız."

"Evet, avukat oğlumla tanıştık. Tam bir beyefendi, sağ olsun poşetlerimi taşıdı. İşiniz yoksa gelin, size bir kahve ikram edeyim. Ama kahveleri sen yapacaksın, ben kızımın elinden içmeyi özledim."

Kısa bir an halinden fazlasıyla memnun olan Selim'le göz göze geldim. Olur desem yeni damat gibi süzülerek kadına kahve içmeye gidecek. Bu adam benim hayatımdaki

tüm kadınlara potansiyel damat adayı sinyalleri göndermekten zevk mi alıyor?

"Çok teşekkür ederiz ama bu seferlik bizi mazur görün. Acelemiz var, zaten artık İzmir'deyim. Ayrıca işsizim. Bol bol vaktim var, en kısa zamanda ziyaretinize geleceğim, söz veriyorum."

"Ama arkadaşını da getir bir gün muhakkak."

Neden şaşırmadım acaba? Selim'in anneleri etkilemek konusunda süper güçleri olduğunu düşünmeye başladım. Sarıldığım Meliha teyzenin poşetlerini evine taşımak için kapıyı açan Selim'in arkasından engelleyemediğim bir ilgiyle baktım ve tam bu sırada yaşlı kadına yakalandım. Kulağıma doğru eğilerek usulca söyledikleri ise fazlasıyla utanmama neden oldu.

"Aferin Bahar, ben bu çocuğu çok sevdim. Bak bu çocukla görüşebilirsin kızım. İnşallah hayırlısıyla birlikte gelip elimi öptüğünüzde kahvelerimizi içeriz. İsteme kahvelerin olsun. Yakışıklı, boylu poslu, zeki, terbiyeli yani tam sana layık."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ne diyeceğimi bilemediğim için susmayı tercih ettim. Görünen köy kılavuz istemezmiş. Adamın arkasından yiyecek gibi bakmaya bir son vermezsem tüm dünya fesat düşüncelerimden haberdar olacak. Meliha teyzenin merdivenleri çıkıp evine girmesine yardım ettikten sonra arabaya bindik ve emniyet kemerimi takarken Selim'in bakışlarını üzerimde hissettim.

"Ne diye öyle bakıyorsun?"

"Mahalledeki herkes seni çok seviyor galiba. Meliha teyze bana seninle ilgili öğütler verdi. Bakkal Ali Abi'yle tanıştık."

"Seni arabadan çıkmaman konusunda uyarmıştım."

"Bakkala gitmem gerekiyordu Bahar. Ayrıca yaşlı kadın poşetlerle yürüyemiyordu. Arkamı dönüp gitse miydim?"

"Ben sen şikâyet ediyorsun diye söyledim."

Kaşlarını çatıp bakışlarını tamamen üzerime çevirdi, hatta arabada yan döndü.

"Sen benimle görünmekten mi utanıyorsun? Şikâyet falan etmiyorum ayrıca."

Söylediği şeyin saçmalığı üzerine histerik bir kahkahanın dudaklarımdan dökülmesine engel olamadım. Utanmak? Ben Selim gibi bir adam yanımda diye ikide bir durduğum yerde kendimi çimdikleyip rüya görmediğimden emin olmaya çalışıyorum. Adam utanmaktan bahsediyor.

"Sen paranoyak mısın? Yanımdaki varlığından utanmam için bana bir tane mantıklı sebep söyle. Sadece senin erkek arkadaşım olduğunu düşünüp yanlış fikirlere kapılmalarına engel olmaya çalışıyorum. Ki Meliha teyze yeterince yanlış anladı."

"Öyle düşünseler ne olacak?"

"Sen niye bu kadar rahatsın? Bak ben yirmi sekiz yaşındayım ve sen bu mahalledeki insanların yanımda gördükleri ilk adamsın. Yani ben böyle yanlış anlaşılmalardan hoşlanmıyorum. Kimseyle ismim anılsın istemiyorum. Kişisel bir şey değil."

Başını yeniden direksiyona doğru çevirerek gülümsedi. Söylediğim şeyde gülünecek ne bulduğunu merak ederek sanki cevap bulabilirmişim gibi yüzüne baktım.

"Artık gidebilir miyiz Bahar Hanım?"

"Gidebiliriz Selim Bey, bu arada etrafımdaki tüm kadınları kendine hayran bırakmaktan acilen vazgeçmen gerek."

"O nereden çıktı şimdi?"

"Önce annem ve Ayşe yenge, şimdi de Meliha teyze. Kadınlar sana hayran kalıp ikimizle ilgili hayallere kapılıyorlar."

"Sen benim annemi ve kız kardeşimi kendine hayran

bırakırken ben bir şey diyor muyum? Derya'yı görmedin herhalde, Sinan'ın karısı yıllardır bu kızın gözüne girmeyi başaramadı. Sen bir gecede kardeşimin kalbini fethettin."

Ağabeyinin karısıyla anlaşamayan kız kardeşi beni benimsedi diye sevinmeli miyim? Ya da özel mi hissetmeliyim? Galiba hissediyorum.

"Biz akrabayız, siz bizim aile dostumuzsunuz. Kardeşine iyi davrandım diye beni suçlayamazsın."

"Aynı durum benim için de geçerli. Ayrıca kadınları kendime hayran bırakmak için özel bir çaba sarf etmiyorum."

Laf yetiştiremediğim bu adamla daha fazla tartışmamak için sustum ve arabayı ustalıkla kullanışını izledim. Aslında sessizliğimi korumaya karar vermiştim ama yine de altta kalmayı hazmedemeyip sonunda yine cevap verme isteğimi geçiştiremedim.

"Kadınlar senin kadar ukala, kendi kendisine hayran olan adamları genelde etkileyici bulmazlar. Haberin olsun."

"Bu konuda uzun süre düşünmüş gibi duruyorsun. Bir yerlerde yazılı mükemmel erkek tanımın mı var? Erkeğinizde bulunmasını istediğiniz özellikler diye bir liste mi çıkardın?"

"Bunun için düşünmeye gerek yok. Ne istemediğimi gayet iyi biliyorum. Ayrıca mükemmel erkek nesnel bir kavram değildir. Rahmetli babaannem, 'O adam karşına çıktığında bunu bilirsin,' derdi. Önemli olan o kişinin senin için mükemmel olması."

Kaşlarını ilgiyle kaldırıp söylediklerimi dinledi ve yüzündeki sinir bozucu gülümsemeyi koruyarak cevap verme gereği bile duymadı. Kısa bir süre sonra arabayı metro istasyonunun yakınında durdurup park edince merakıma yenilerek, "Ne yapıyorsun sen?" diye sordum.

"Arabayla gezeceğimizi düşünmedin herhalde? Her gittiğimiz yerde park yeri arayamayız ve unuttuysan hatırlatayım. Ayaklarımızı hissetmeyecek hale gelinceye kadar gezeceğiz."

Kendinden emin bir yüz ifadesiyle arabadan inip metroya doğru yürümeye başlayan Selim'in arkasından nasıl koşturduğumu bilmiyorum. Kaç numara bunun ayakları? Palet gibi resmen, adamın bir adımı benim iki adımıma denk. Tabii bunda bacak boyunun da etkisi olabilir.

Uslu bir kız gibi davranıp peşinden gittim. Kısa süreli yolculuğumuz boyunca ağzımı açıp tek laf etmedim. Metrodan Basmane'de indiğimizdeyse ne yapmaya çalıştığını anlama isteğim yüzünden konuşmak zorunda kaldım. Tarihi Basmane Tren Garı'nın içinden geçerken onu kolundan tutarak durdurdum.

"Biz şu an nereye gidiyoruz?"

İhtimalleri kafamdan geçirirken fuara gideceğimizi düşünmüştüm ama yıllar önce hayvanat bahçesi fuardan taşındı. Bunun dışında ilgimi çeken tek etkinlik, her yıl nisan ayında gerçekleştirilen kitap fuarı olduğu için yılın bir tek o zamanında buraya gelmeyi tercih ediyordum. Yani İzmir'deyken öyle yapardım. Acaba lunaparka mı gideceğiz? Adamın gözünde o kadar mı çocuk ruhluyum? Gerçi şimdi seni lunaparka götüreceğim dese sevinç çığlığı atarım. Ayrıca hiçbir şey olmasa bile fuarda yürüyüş yapmayı tercih edebilirim. Kocaman palmiye ağaçları, yürüyüş yolları, gölet, dört mevsim çiçeklerle süslü yollar... Acaba bizim fuarın peyzaj işleriyle kimler ilgileniyor?

"Gidince görürsün Baharcığım."

Baharcığım? Allah korusun, bu avukat beni atlama kulesine götürmeye falan kalkmasın şimdi? Acaba hâlâ kullanıma açık mı orası? İnşallah değildir, diye kendi kendime dua ettim. Elini belime koyarak beni fuarın kapısından so-

kan adama itaat ederken tırsmadım desem yalan olur. Yine de iç tarafa doğru yürürken gördüğüm manzara dikkatimi dağıtıp korkumu yatıştırdı.

"Çocukluğum, hafta sonları babam tarafından buraya getirilerek geçti. Eskiden birbirinden güzel çay bahçeleri vardı, bir tanesi tam lunaparkın karşısındaydı ve annemle babam semaverden çay içerken ben ikide bir bilet parası istemek için yanlarına giderdim. Eğer hava yeterince sıcaksa dondurma yerdim. Ancak genellikle hasta olmamdan korkan annem bana pamuk helva aldırırdı. Dönme dolaba binip en tepeden fuar alanını seyretmeye bayılırdım. Bizim gittiğimiz çay bahçesinin sahibi, babamın askerlik arkadaşıydı. Benim yüzümden saatlerce burada oturup nargile içerdi babam. Benim için pazar günleri şenliğiydi buraya gelmek. İç taraftaki gazinolardan birinde ilkokul mezuniyetim yapılmıştı. Bir keresinde annemle birlikte kadınlar matinesine geldiğimizi hatırlıyorum. Mahallenin tüm kadınları bir araya gelmişti."

"Evet, fuar eskiden bir başka güzeldi. Sinan'la sünnet düğünümüz de gazinolardan birinde yapılmıştı. Babam dansöz de çağırdı diye annemin nasıl kavga çıkardığını hâlâ hatırlıyorum."

"Şaka yapıyorsun! Faruk amca da az değilmiş."

"Sen bir de rahmetli amcamın zamparalık anılarını dinlesen gazinoların kapatıldığına sevinirdin emin ol."

Acaba çapkınlık bu ailede genetik mi? Faruk amcanın karizmatik görüntüsü gözümün önüne gelince yakışıklılığın, paylaşılan mükemmel genlerin ürünü olduğundan emin oldum. Bu yüzden daha fazla sorgulamadan konuyu değiştirdim.

"Sasalı'ya hiç gittin mi Selim? Ben en son hayvanat bahçesi taşınmadan önce fuardakine gitmiştim. Sasalı'dakini hiç ziyaret etmedim."

"İzmir fil bir yaşındayken Derya'yı götürmüştüm. Oraya da seni bir gün götüreceğim ama biliyorsun İzmir bir günde gezmekle bitmez. Bugün için başka planlarım var."

Lunaparka girip bana pamuk helva alan Selim'e, sırf beni çocukluğuma yeniden döndürdüğü için bile hayran kalabilirim. Ellerimin yapış yapış olmasını umursamadan ağzımı kirleterek arsızlıkla pamuk helvamı yedim. Selim bana göre daha akıllıca bir seçim yapıp kâğıt helva aldı. Aman onun karizması bozulmasın zaten. Kalabalık olmadığı için çoğu oyuncağın öğle sıcağında kapalı olduğu yerde dönme dolabı açtırmak için görevli adamla uzun bir konuşmaya giren Selim nihayet istediği makineyi açtırmayı başardı ve biz yine tıpkı çocukluğumdaki gibi en tepeye çıkıp etrafı izledik. Sonra küçükken annemin korkudan ödüm patlar diye binmeme bir türlü izin vermediği korku trenine bindik. Karanlıkta Selim'le baş başa olmak dışında çok fazla bir özelliği yoktu tabii. Bu yaşa gelince insana böyle şeyler sadece komik geliyor.

Beni tamamen turist havasına sokan şeyse Selim'in ısrarla fotoğraflarımı çekmek istemesi oldu. Öyle ki fuardan çıkana kadar telefonunda bir albüm oluşturduğumuza eminim. Yeniden metroya bineceğimizi düşünürken kolumdan tutup beni çarşıya sokan adama bu noktada güvenerek beni istediği yere götürmesine sorgulamadan izin verdim. Tarihi karakol binasını geçtikten sonra iç taraftan ilerleyip bir kısmı otel haline getirilen, restore edilmiş evlerin arasından geçtik. Ancak eski evlerin olduğu sokaklara sinen o tuhaf koku burada da vardı. Babaannemin eski evini görünce istemsizce gülümsedim. Yıllar önce dedem öldüğünde koca evin üstüne geldiğini iddia ederek baba yadigârını babama zorla sattırmıştı.

"Sen bu evi nereden biliyorsun? Hatırladığım en eski bayram anıları buraya ait. Tüm akrabalar bu konağa top-

lanırdı. Kocaman yemek sofraları kurulurdu. Salondan taşan insanlar arka kapıya bakan oturma odasına geçerlerdi. Çift taraflı büyük kapı açılırdı ve sıradan herkesin elini öpmeye başlardım. Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi gelirdi."

"Bilmiyordum. Ben de seni dedemden kalan eve götürecektim. Anlaşılan bizimkiler komşuymuş. Şimdi öğrenmiş olduk."

"Nasıl yani?"

Bu kadar tesadüf mümkün olabilir mi? Soruma cevap vermek ister gibi elimden tutup beni yan taraftaki çıkmaz sokağa soktu Selim. Bir kısmını görebildiğim büyük bir konağın önüne geldik. Evinin önüne oturmuş, bizi fark edince heyecanla el sallayan yaşlı bir adamın yanına gittik. Selim'in rahmetli dedesinin eski bir arkadaşı olduğunu söylediği Cemal amcanın elini öpüp hayır duasını aldık. Tabii aynı zamanda evin anahtarını da aldık ondan. Dünya tatlısı Cemal amca bana tüm sevecenliğiyle sarıldıktan sonra Selim'e yaklaşarak duyamadığım bir şeyler söyledi. Ancak, "Yine gel e mi gelin kızım?" deyince ne söylemeye çalıştığını da anlamış oldum. Selim kapıyı büyük bir ciddiyetle açıp beni iç bahçeye soktuğunda Cemal amcanın imasıyla ilgili herhangi bir şey sormadım. Onun da açıklama yapmayacağını düşünmüştüm ama bana etrafı göstermeden önce sanki dünyanın en önemsiz açıklamasını yapıyormuş gibi umursamaz bir ses tonuyla konuştu.

"Dedem öldüğünden beri bu ev kullanıma kapalı. Arada gelip bahçedeki ağaçlarda yetişen meyveleri topluyoruz. Zaten konak iyice eskidi. Yakında ben aslına uygun olarak restore ettireceğim. Buradaki tüm evler tarihi bina, sen de bilirsin. Belediye tarafından korumaya alındılar. Cemal amca buraya kimseyi getirmediğimi bildiği için senin gelin kız olduğunu sandı."

"Beni niye getirdin?"

"Gezdirmek için, bu şehre dair eski şeyleri sevdiğini fark ettim ve hoşuna gideceğini düşündüm."

Ne diye adamın hareketlerini sorguluyorum ki? Evlenme teklifi falan mı bekliyorum yani? Kocaman armut ağaçlarına, mermer masaya ve demirden yapılma eski tip sandalyelere hayranlıkla baktım. Ağaçlar bahçe duvarının üstüne çıkacak kadar büyüktü. Yine mermerden yapılma küçük süs havuzu tüm sevimliliğiyle duruyordu.

"Böyle güzel bir evde kimsenin oturmaması çok kötü Selim. Bence de bir an evvel tamir edilmeli."

Salonun bahçeye açılan kapısı kilitli olduğu için girdiğimiz yerin sağ tarafındaki diğer büyük kapıyı açarak beni oturma odası olduğunu tahmin ettiğim yere soktu. Yerlerde halılar yoktu ama üstü örtülü koltukların birer antika olduğunu anlamak zor değildi. Babaannemlerin evine mimari açıdan fazlasıyla benziyordu. Büyük ahşap pencereler yılların yıpranmışlığını üzerinde taşıyordu. Gıcırdayan döşemelere basarak salona geçtik. Kocaman yemek masasını görünce gülümsedim.

"Eskiden aileler kalabalık olurmuş."

Masanın biraz uzağındaki zili fark ettiğimi görünce yanına gidip çaldı Selim. Aynı anda açıklama yapmayı da ihmal etmedi. "Hizmetçi zili, yemek hazır olduğunda böyle haber verilirmiş. Ben çocukken bununla çok oynardım. Gürültü çıkardığım için de azar yerdim."

"Aynı şey benim de başıma gelirdi, itiraf ediyorum."

Kocaman mutfağa girmek için adım attım ama kolumdan tutarak beni durdurdu. "Farelere dikkat etmeni tavsiye ederim."

"Eski, büyük evlerin hepsi böyledir, belli bir boyutun üstüne çıkmadıkları sürece baş edebilirim."

Arkamda cesaretime hayran kalan bir adam bıraktıktan sonra kocaman mutfağı, eski taş fırını ve yüksek tava-

nı inceledim. O kadar yüksekti ki yan tarafta eskiden nasıl çıkıldığını bilmediğim minik bir hizmetçi odası vardı. Sol tarafta ise sıkıca kapılı duran kapının muhtemelen farelerle dolu bodrum katına indiğini bir bakışta fark ettim. Hamamın olduğu banyoyu, yine antikalarla süslü yatak odasını, salona bakan büyük misafir odasını, evin başka bir sokağa bakan asıl büyük girişini ilgiyle inceledim. Üst kata giden merdivenleri çıkarken neden önde ilerlediğim konusunda hiçbir fikrim yok. Yıllardır seyrettiğim tüm korku filmlerinden hiç mi ders almadım ben? Öğrendiğim her şey boşa gitmiş. Basamaklardan biri aniden çöktü ve ahtapot gibi panikle Selim'in koluna sarıldım. Bu da yetmezmiş gibi kocaman, dev bir fareyle göz göze geldim. Düşünün yani, hayvan benimle göz göze gelebilecek kadar büyüktü! Tamam, biraz abartmış olabilirim. Tabii o andan sonra o evin içinde vakit geçirmeye devam ettiğimi düşünmüyorsunuz değil mi? Çığlığı bastıktan sonra merdivenleri koşarak indim ve bahçeye çıkıp orada beklemeye başladım. Neyse ki odaları yeniden kapatan Selim büyük bir soğukkanlılıkla yanıma döndü ve her yeri kilitleyip beni evden çıkardı.

"Galiba evin etkileyiciliği fareyle tanışana kadardı."

"Benim çocukluğum da bu evlerden birinde geçti Selim ama fare zehri diye bir şey var. Bu fare resmen kedi boyunda! Yani hayvan düşmanı olduğumu düşünmeni istemiyorum da..."

"Haklısın, bence de temizlenmesi gerek."

"Ama yine de bayıldım. Yani tamirat, farelerin temizlenmesi falan kolay şeyler. Lütfen gözün korkmasın. Hatta istersen evi adam etmene yardım edebilirim. Böyle evlerin ruhu olduğuna inanıyorum. Sakın satma, bir gün yeniden çocuk sesleriyle dolmasını bekle. Ailenin sana emanetinden vazgeçme."

"Sen ciddisin."

"Elbette, böyle güzel bir evden biraz bakımsız kaldı diye vazgeçemezsin."

Neden yüzünde o kadar şaşkın bir ifadeyle bana baktığını anlamaya çalışırken gülümseyerek konuştu Selim. "Ben de senin gibi düşünüyorum. Yıllar önce bir gün değerini bilecek bir kadın hayatıma girerse ailemi bu evde kurmayı hayal etmiştim. Sen de beni onaylayınca biraz şaşırdım."

Düşünme Bahar, anlamlar çıkarma Bahar. Adam evlenme teklif etmeye getirmedi seni buraya tatlım. Sadece eski şeyleri sevdiğin için getirdi ve öylesine kafasında kurduğu bir fanteziyi de seninle paylaştı. Tahmin edildiği üzere bu düşüncelerle boğuştuğum için tüm telkinlerime rağmen ben metroya yeniden binip Konak Meydanı'na nasıl gittik pek hatırlamıyorum. Saat Kulesi'nin önünde fotoğraf çektirip kuşlara birlikte yem verdik. Kısa bir süre tarihi çarşı Kemeraltı'nda gezdik. Kızlarağası Hanı'nda birer Türk kahvesi içtik. Sonra Kordon boyunca yürüyüp deniz havası aldık. Alsancak'taki bir restorana gidip karnımızı doyurana kadar ne kadar çok yorulduğumu fark edemedim. Tüm çarşıyı, Kordon'u yürümek fazlasıyla yorulmama neden olmuştu. Denizi seyredip çimlere uzandığımız sıradaysa yanımıza gelen falcı abladan kaçmak için fazlasıyla geç kalmıştık. Önce benim güzelliğime ve birbirimize ne kadar yakıştığımıza dair edilebilecek en yaratıcı iltifatları dinledik. Ardından Selim'e uygulanan sözlü işkence doğrultusunda kırmızı bir gül bana hediye edilmiş oldu. İşin en ilginç kısmıysa zorla falıma bakmak için elimi tuttuğunda ve sonra bizim için bakla falı açmaya kalktığında yaşandı.

"Maşallah kızım bu yakışıklı oğlanın gönlü sana düşmüş. Kaderiniz bir görünüyo. İkiniz de birbirinizin aklına girmişsiniz ama işiniz zor. Daha düğün dernek yok. Sen

istiyon ama yanındakiyle çok zor. Seni üzcek bu, işi gücü yerinde bana bakar diyon da cübbesine, paşa duruşuna aldanma. Siz burada geziyonuz tozuyonuz iyi hoş da daha düğüne var. Allah sabır versin kızım. Sana deli diyenler yanındakine ne der bilemedim. Sen benden inadı yok diyon da yanındaki herkesten inat. Size düğün görünüyo ama kimin düğünü bilmem."

Sanki Selim yanımda konu mankeniymiş gibi benim gözlerime bakarak konuşan kadın çenesiyle onu gösterip durduktan sonra birden benim elimi bırakarak ona döndü.

"Bu kız evlenecek, yuvasını da kuracak ama yanındaki sen mi olursun orasını bilemem. Aklını başına topla oğlum. Bu kızı başka isteyen de çıkacak. Kısmeti açık. Aklın varsa elini çabuk tutarsın, bu kızın kaderinde, gönlünde sen varsın. Olur da elinden kaçırırsan ikiniz de mutsuz olursunuz."

Yanımızdan kalkıp giden kadının arkasından, "Ne demek bu şimdi?" diye Selim'e sormak istesem de sessizliğimi korudum. Tabii ki bir falcı kadının söylediklerine inanacak değilim de insan ister istemez etkileniyor. Sevgili olduğumuza dair yapılan imaları hatırlayınca yüzüme kontrollü bir gülümseme yerleştirdim.

"Bizi yan yana görünce iyi salladı kadın. Onlarınki de ekmek parası işte, hayal satıyorlar. Bu arada çiçek için teşekkür ederim."

Cevap olarak ağzının içinde bir şeyler homurdandıktan sonra çimlerden kalkmam için bana yardım etti Selim. Sorun neydi bilmiyorum, belki de kadının söylediklerine bozuldu. Az önce yaşananları yok sayarak çiğdem satan orta yaşlı bir adamın yanına gitti. Sahilde çiğdem çitlemek bir çeşit İzmir ritüeli olduğu için biz de çitledik. Bir de çöp külahı isteyerek o güzelim Kordon'u çiğdem çöpüyle rezil eden insanlara inat çöpümüzü külahta biriktirdik. Güzel

bir tur attık ve vapura binmek için iskeleye gittik. Elimi tutan Selim'in kalbimde yarattığı sıcaklık eşliğinde zevkten dört köşe olarak vapura bindim. Pasaport manzarası, martılar, yaklaştıkça belirginleşen Karşıyaka... Saçlarımın rüzgârda savrulmasına izin verip denizin kokusunu içime çektim. Kıyıya ulaştığımızda bu sefer sıra Karşıyaka Çarşısı'na geldi. Akşam yemeği vakti geldiği için yine ilk bulduğumuz restoranda karnımızı doyurduk. Sonra Karşıyaka Sahil'de karşı kıyıdan görünen Göztepe manzarasını izledik. Güneşin batışını seyredip buralarda geçen ilk gençlik yıllarımızda biriktirdiğimiz anılardan bahsettik. Selim satıcının uzattığı tabancayla balon patlatıp bana gösteri yaptı. Silah kullanma konusundaki yeteneğiyle de her zamanki gibi beni etkilemeyi başardı. Birlikte midye yiyip etrafımızda dolaşan insanları inceledik. Hayat hikâyeleri hakkında fikir yürüttük.

Artık ayaklarımı hissetmeyecek noktaya geldiğimde ayakkabılarımı çıkardım ve çimlerde çıplak ayakla gezmenin tadına vardım. Bu noktada Selim'in de bana katılması kesinlikle planlamadığım bir durumdu. Önümüzden geçen mısırcıdan haşlanmış darılarımızı alarak yeniden çimlere uzandık. Normalde sürekli yemek yiyen bir insan değilim ama lütfen, tüm gün deniz kenarında hiç durmadan yürüdükten sonra ne yapmamı bekliyordunuz? Umarım adamın gözünü iştahımla korkutmamışımdır, diye düşündüm. Çünkü öğle yemeğini yemek için girdiğimiz restoranda hesabı en azından Alman usulü ödeyelim diye ısrar ettiğimde sağlam bir azar yedim. Selim de şu yanındaki kadına hesabı ödetmeyen erkeklerden, ne diyeyim. Bu yüzden daha sonra alacağı şeyleri, isteyip istemediğimi bile sormadan önüme getirdi. Sanırım çekinip onu reddetmemi istemedi.

Ben elimdeki darı koçanıyla avını mideye indiren bir aslan gibi cebelleşirken ne yazık ki onun yanımdaki varlığını

unuttum. Biraz daha dişi davransam hiç fena olmayacak. Ama bu da mısır sonuçta, nasıl kibar yenir ki? Benim bu halime gülümseyen adam karşısında mahcup hissederek yemeye ara verdim. Fakat o, gözlerimin içine tüm sıcaklığıyla bakıp ağzımın kenarında varlığını fark etmediğim mısır tanesini alıp kendi ağzına attı. Çok güzel, önce susam şimdi de bu, artık yemek yemeyi bilmediğimi düşündüğünden eminim. Hayır yani, insan hiç tiksinmez mi? Benim ağzımın değdiği şeyi bir an bile tereddüt etmeden alıp kendi ağzına atıyor. Ne alıp veremediği var benim rızkımla, bir anlasam.

Koçanları çöpe attıktan sonra gökyüzündeki yıldızlara bakıp iç geçirdim. Yirmi dört saattir yanından ayrılmadığım ve kocaman bir günün her saniyesini yanında geçirdiğim adamın yakışıklı yüzüne mutlulukla baktım. Ömrüm boyunca asla unutmayacağım güzellikte bir gün geçirdikten sonra bunu bana yaşatan insandan etkilenmemem mümkün mü? Bakışımdaki hayranlığı hissederek o da gülümsedi.

"Bu, halinden memnun bir kadının bakışıdır umarım."

"Mutluluktan ayakları yerden kesilmiş bir kadının bakışı, tabii yorgunluktan ayaklarımı hissetmiyor oluşumun da bunda etkisi var. Her şey için çok teşekkür ederim Selim. Uzun zamandır bu kadar güzel vakit geçirmemiştim."

İtiraf ediyorum, ömrüm boyunca bu kadar güzel vakit geçirmemiştim. Bana cevap vereceği sırada telefonuna gelen mesajla dikkati dağıldı. Birkaç saniye telefon ekranına bakıp kaşlarını çattı. Telefonunu cebine sokup başını kaldırdığı sıradaysa gözleri hızla etrafta gezindi. Tam bir sorun olup olmadığını soracaktım ki toparlanarak beklemediğim bir şey yaptı. Aramızdaki mesafeyi tamamen kapatıp elimden tuttu ve beni peşinden sürüklerken konuşmaya devam etti.

"Henüz teşekkür etmek için erken çünkü senin için bir sürprizim daha var."

Ne demek istediğini biraz daha ilerleyince duyduğum müzik sesiyle anladım. Bir sokak kemancısının yanına geldik. Selim, adamın yanına gidip ona bir şeyler söyledi ve sonra yanıma gelip bana elini uzattı. "Benimle yıldızların altında, sahilin en güzel noktasında, duyabileceğin en güzel keman sesinin eşliğinde dans eder misin?"

Etraftan geçen insanlara utangaç bakışlar gönderdim ve daha bu sabah Selim'in bana söylediklerini hatırladım. Fazla düşünüyorsun, demişti bana. Düşünmeyi bırakıp en azından şimdilik kendimi bu adamın kollarına bırakma fikriyle heyecanlandım. Bana uzattığı elini tutarken kalbimde hissettiğim sıcaklığı ona da yansıtmak istercesine gülümsedim. Belime sarılan kolu, yüzüme değen nefesi ve gözlerimden ayırmadığı güzel gözleri...

Derken, *Fikrimin İnce Gülü* çalmaya başladığı an, Selim'e âşık olmaktan başka çarem yokmuş gibi hissettiğim an oldu. Hayatım boyunca dans konusunda başarısız bir insan olmadım ama akrabalarla düğünlerde edilen dansların bu konuda belirli bir ölçü olarak kabul edildiğini sanmıyorum. Yine de adımlarım ben farkında olmadan Selim'e uyum sağladı. Sanırım bu başarı partnerimle aramızdaki garip uyumdan kaynaklanıyordu. Tüm kalabalığı ve bizi izlemeye başlamış insanları umursamadan sadece Selim'i gördüm, bir tek onun yanımdaki varlığını hissettim. Hani dünyadaki herkes bir anda silinir ve gözünüz tek bir şey görür ya, benim için sonsuzluk kadar uzun ve bir o kadar kısa gelen süre o anlardan biriydi. Zaman dursun istedim, sadece Selim, ben, yıldızlar, dalga sesleri ve keman sesi... Sonunda müzik sustu ve bizi izlemeye başlayan insanların alkış sesleri geceyi doldurdu. Fakat Selim benden uzaklaşmadı. Dudaklarımızın arasında sadece birkaç santim ola-

cak şekilde yakınımdaydı. İşte, dedim, şimdi beni öpecek ve ben hayatımda ilk defa bir erkek tarafından öpülmeyi *böyle büyük bir istekle bekliyorum.* Hemen arkamızdan direksiyon hâkimiyetini kaybederek üstümüze doğru gelen bisikletli, anın rehavetinde olduğumdan kaçmaya fırsat bulamadığım için sırtıma acıdan gözlerimi yaşartacak bir şiddetle çarpmasaydı hayatımda ilk defa romantik bir sahnenin başrolü olacaktım.

Ben anın şaşkınlığıyla acı içinde inlerken Selim kavradığı kollarımı bırakmadan aramıza güvenli bir mesafe koydu.

"İyi misin Bahar? Çok canın acıdı mı?"

"Ben iyiyim, bir şey yok."

Kısa bir an durum tespiti yapmak istercesine beni süzdü ve sonra düştüğü yerden toparlanarak kalkmaya çalışırken bir taraftan da özürlerini sıralayan gence çevirdi bakışlarını.

"Sen iyi misin peki? Kullanmayı bilmiyorsan çıkma kardeşim bisikletle sokağa. Kocaman yolda üstümüze sürdün resmen."

Hem de tam zamanını buldu yani, neyse... Selim dudaklarında yarım bir gülümsemeyle tekrar benden tarafa dönmüştü ki bu defa telefonu çaldı. Anlaşıldı, tüm dünya onca yıl nasip olmayan ilk öpücüğümden bu gece de mahrum kalmamı istiyor. Aynı düşünceleri paylaşıyor olmalıydık ki Selim de yüzünü düşürerek cebinden telefonunu çıkardı fakat ekranda yazan isim ya da numara kime aitse Selim'in kaşlarını çatmasına neden oldu. Yanımdan uzaklaşarak telefona cevap verdi. Kısa süreli konuşmasının ardından başka birini daha aradı ve bu defa daha da kısa konuştu. Geri döndüğündeyse gözleri hızlı bir şekilde, huzursuzca etrafı taradı. Açıklama yaparken de bana karşı tutumunda bir mesafe, resmiyet hissettim. Az önce, hatta

tüm gün yaşadığımız şey her neyse sona erdiğini görebiliyorum. Saat on ikiyi de geçmedi ama yine de sihir bozuldu.

"Benim önemli bir işim çıktı Bahar. Hemen yan taraftaki durakta taksicilik yapan güvendiğim bir ağabeyim var. Seni yazlığa, annenlerin yanına o götürecek. Az önce çağırdım. Lütfen kusuruma bakma, ben sonra uygun bir zamanda seni arayacağım."

Konuşurken bir taraftan da koluma dokunarak beni beraberinde yürütüp yönlendirdi ve köşeye yanaşmakta olan taksiye doğru ilerledik. Şaşkınlıktan sudan çıkmış balığa dönmüş haldeydim, ne diyeceğimi, Selim'e nasıl veda etmem gerektiğini bilemedim. Neler olduğunu da soramadım. Açıklama yapmak isteseydi ya da buna vakti olsaydı zaten kendisi yapardı. Taksiye binişimi izledikten sonra başını camdan uzatarak iyi geceler diledi ve ben yanımdan böyle apar topar ayrıldığı için gözlerinde biraz da olsa üzüntü aradım. Fakat onun aklı çok başka bir yerdeymiş gibiydi. Hoş, şu andan sonra benimkinin de pek başımda olduğunu söyleyemezdim.

Sır

Yeni bilgisayarım karşımda açık halde, önümde beş farklı gelin dergisi var ve elbette Gonca'yla tam bir saattir görüntülü konuştuğum için deliliğin sınırlarındayım. Durum öyle vahim ki hâlâ gelinlik straplez mi olmalı, öpücük yaka mı, prenses mi yoksa balık model mi olmalı karar veremedik. Fransız dantel modelleri, İstanbul ve İzmir'de ki modaevlerinin listesiyle birlikte çıkarıldı. Bunun daha gelin ayakkabısı, şekeri, davetiyesi, mekân düzenlemesi, mobilyası, gelin başı, fotoğrafçısı, dış mekânı, düğün günü ile ilgili hava tahmini... Böyle uzayıp giden karar verilecekler listesi var. Gelinlik modelleri gözümün önünde uçuşurken istemsizce, bir gün kendim için de aynı seçimleri yapabilecek miyim diye merak ettim. O gün geldiğinde sanırım benim delirtecek kimsem olmayacak. Çünkü tüm arkadaşlarım, çocuklarıyla ilgilenmeleri gereken sorumluluk sahibi annelere dönüşecekler. Muhtemelen ilgilerini ancak sünnet düğünleri çekiyor olacak. Son bekâr arkadaşım da evleniyor. Bu durumda kız kurusu unvanım resmiyet kazanmış mı oluyor? Madem kız kurusuyum, düğünüm için endişelenmeme de gerek kalmadı. Nasılsa bir damat bulamayacağım. Acaba tıp ne zaman mitoz bölünebileceğim kadar ilerleyecek? Bari anne olabilseydim. Şu kadınların omurilik sıvısından sperm üretildiğine dair söylenenler doğru mu ki?

"Bahar! Kırılıyorum ama artık, yine mi dinlemiyorsun beni?"

Ekranın diğer tarafında yüzünde sinirli bir ifadeyle beni azarlayan arkadaşıma gülümseyerek sakinliğimi korumaya çalıştım. Tüm gelinler mi manyak yoksa bu durum sadece benim arkadaşlarım için mi geçerli? Biliyorum, "Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim" diyeceksiniz. Delileri üstüme çekiyor olmam bir tesadüf değil, farkındayım.

"Canım, son on beş dakikadır gelinliğinin rengini tartışıyoruz farkında mısın? Beyaz işte, neyine karar veremiyorsun?"

"Bunu sen söylüyor olamazsın! Beyaz, fildişi, kemik, şampanya..."

Sabır dilenerek iç geçirip tüm içtenliğimle bu işkencenin bitmesini istedim. Hatun kocayı buldu, buna sevinip şükredeceğine iş gelinliğin tonunu seçmeye kaldı!

"Gonca, ben sana fildişi yakışır diye fikrimi zaten üç kez belirttim. Ayrıca..."

"İyi de fildişi de kumaşın cinsine göre değişiyor, ya tenime gitmeyecek bir şey..."

"Gelinlikçide her denediğin modelin fotoğrafını atmayacak mısın?"

"Ama ışık yüzünden göz yanılsaması yaşarsak diyorum..."

Ben ne şanssız, ne bahtsız bir insanım böyle? Bu durumda ağlama krizine girmek istiyor olmam arkadaşımı kıskandığım anlamına gelmiyor, yanlış anlaşılmasın. Ama yani insanların nasıl dertleri var ya. Sen nerenin kraliçesisin Gonca? Ben de bu yaştan sonra hâlâ telefon başında bekleyeyim flörtüm beni arayıp mesaj atsın diye. Hayatın bu kısmında takılıp kalmış olmam çok kötü. Hayatın sefasını dostlarım sürerken düğünlerinin de cefasını hep ben çekiyorum.

"Anlaşıldı, sen yine çöl ayısını düşünüyorsun. Hâlâ aramadı mı?"

Aniden gelen soru ve çöl ayısının adını duymak bozulan sinirlerime hiç iyi gelmedi. Yüzüme umursamaz bir ifade yerleştirmeye çalışarak savunmaya geçtim. "Ne alakası var Gonca? Daha adamla tanışalı iki hafta olmadı. Alt tarafı beraber bir gün geçirdik. Niye düşünecekmişim elin çöl ayısını? Saplantılı mıyım ben? İki kez randevuya çıktığım adam beni aramıyor diye karalar bağlayacak halim yok."

"Bahar, biz seninle beş yıl aynı evde yaşadık. Ondan önce üniversitede beş yıl boyunca en yakın arkadaşlarından biri olarak her an yanındaydım. İzin ver de kimi düşündüğünü anlayacak kadar seni tanıyayım. Hayatında ilk defa yirmi dört saat boyunca bir adamla baş başa zaman geçirdin. Yakınlaştın, özel anlar paylaştın, neredeyse öpüşüyordunuz. Küçümsenecek bir durum değil bu."

Ve o adam beni tam üç gün boyunca bir kere bile aramadı. Şimdi geriye dönüp düşündüğümde paylaştığımız birçok anın benim hayal ürünüm olduğuna inanmaya başladım. Yani belki de yüzünü benimkine öpmek için yaklaştırmamıştı? Ama insan en azından eve güvenli şekilde ulaşıp ulaşmadığımı merak ederdi, bir açıklama yapardı. "Seni mal gibi bıraktığım için özür dilerim," derdi. Sanki hiç tanışmamışız gibi nasıl beni arama gereği bile duymaz? Madem aramayacak, niye ben seni arayacağım diyor? Kötü geçen iş görüşmesinden sonra insanı geçiştiren insan kaynakları departmanı gibi çıktı adam resmen.

"Boş ver Gonca. Adam anası zorladı diye buluştu benimle zaten. Herkes üstünde baskı kurdu, Hazal'la Arda bile meseleye dâhil oldu. O kadar zorlarlarsa olacağı buydu işte."

Ben de şu depresyon havasından çıkıp önümdeki maç-

lara bakmaya başlasam hiç fena olmayacak. Zaten bu yaştan sonra, hislerime karşılık vermeyenin arkasından üzülmeye zamanım da yok. Malum, biyolojik saatim almış başını gidiyor. Bu gidişle üç beş yıla kalmaz erkenden menopoza da girerim ben, tam olur.

"Aslında Ömer'in kuzeninin bir arkadaşı var. Adam kimya mühendisi, bizim sektöre yakın biri ve kötü bir evlilik geçirmiş. Düğün için buraya geldiğinde seni onunla tanıştıralım diyoruz."

Ben bu hikâyenin devamını biliyorum. Halime acıyan arkadaşlarım tanıdıklara haber yollayarak bana koca bulmaya çalışıyor yine. Karşıma getirecekleri adam benden de tuhaf ve umutsuz vaziyette olmalı. Tecrübeyle sabit, arkadaş düğünleri aynı masaya zorla oturtulduğum ürkütücü adamlar yüzünden her zaman işkence tadında geçmiştir.

"Böyle bir şey yaparsan valla artık küserim Gonca. Her neyse, kapatalım şu konuyu. Benim kronik yalnızlığım hakkında yıllardır herhangi bir çözüm bulamadık zaten. Şimdi gelinliğinde bulunmasını istediğin detaylardan devam edelim. Aplik mi yoksa dantel mi?"

Bir yarım saat daha bu şekilde geçtikten sonra davetiye tasarımcısıyla olan randevusuna gitmek zorunda olduğu için bana telaşla veda eden arkadaşıma ve son anda onu almaya gelen Ömer'in düğün çılgınlığı yüzünden bezmiş yüz ifadesine gülümseyip bilgisayarımı kapattım. Artık kafamı toparlamam gerekiyor. En azından birkaç saat bakışlarımı karşımda sessizliğini koruyan telefonumdan ayırıp zihnimden çöl ayısını kovalayabilirim. Bunun için mayomu giyip üstüme askılı bir elbise geçirdim, plaj çantamı aceleyle omzuma taktım ve merdivenleri koşarak indim.

"Ben sahile gidiyorum anne. Biraz yüzüp geleceğim."

Mutfaktaki anneme tüm sakinliğimle seslenirken, onun halime acıyıp beni azat edeceğini sanmıştım. Gerçi kader-

de azar yemek varsa, istersem tünel kazarak kaçayım bu evden, yine de kurtuluşum olmaz.

"Nereye Bahar? Kahvaltıdan sonra mutfağı toparlamama yardım etmeden çıktın odana, bir buçuk saat Gonca'yla konuştun. Şimdi de anne bir şeye ihtiyacın var mı demeden kaçıyorsun. Kaç tabii kızım, burası beş yıldızlı otel, annen de hizmetçi! Zaten deliydin, üç gündür iyice âşık gibi geziyorsun ortada, bugün de mi telefon gelmedi?"

Üvey evlat olma olasılığım yüzde kaç acaba? Selim meselesini anlattığımdan beri adamın beni aramama sebebinin benim yaptığım bir delilik olduğundan ürkütücü derecede emin annem. Neden sürekli sorunu bende arıyoruz?

"Telefon gelmedi, bu saatten sonra gelse de açacağımı sanmıyorum."

"Sen burnunun dikine gitmeye devam et delibaşım, daha çok düğünü organize edersin bu kafayla! Arkadaşlarının da hepsi evlendi, bu bilgiler boşa gitmesin diye istersen düğün organizatörü ol da insanlık faydalanmaya devam etsin senden. Olmadı, arkadaşlarının çocuklarını evlendirirsin."

"Bendeki o mühendislik diplomasını fakültenin önünden geçen herkese dağıtmıyorlar anneciğim, verdiğin fikir için teşekkür ederim ama mesleğimden memnunum. Eve döndüğümde yemeği ben yaparım, sen oturup dinlen şimdi. Sonra görüşürüz."

Derin bir nefes alarak öfkemi kontrol altında tuttum ve bahçe işleriyle uğraşan babama el sallayıp sokağa çıktım. Bana delibaş diyen annem merak ediyorum, hayatı boyunca hiç öz eleştiri yaptı mı? Ya da benim kime benzediğimi düşündü mü?

Geldiğim günden beri boş duran, sokağımıza yeni yapılmış iki evden tam olarak benim odamın deniz manzarasını kapatanın önüne koyulmuş kamyonu fark ettiğimde

kaşlarımı çatarak baktım. Bir bunlar eksikti zaten. Yolu bu şekilde kapatırken akıllarından ne geçiyordu? Henüz ambalajı açılmamış koltuk takımını taşıyan adamlardan geçmek için müsaade istemeye çalıştım ama adamlar kendi gürültülerinden kimseyi duymuyorlardı.

"Pardon ama geçmem için yol verebilir misiniz?"

Annemin azarları beni gerçek anlamda mı yerin dibine soktu? Yoksa bugün farkında olmadan görünmezliği mi keşfettim? Ağızlarındaki sigarayı keyifle içen adamlar homurdanarak kendi aralarındaki sohbeti devam ettirdiler. Anlaşıldı, benim sakin kalmamam için tüm insanlık bir arada hareket ediyor.

"Kardeşim, oradan bakınca kanatlarım varmış gibi mi duruyorum? Sahile uçarak mı gitmemi bekliyorsunuz? Bu evin sahibi nerede, siz sokağı kapatıp insanların geçişini engellerken o ne yapıyor?"

Uzun boylu ve zayıf olan adam, yanındaki diğer iki adama işaret ederek aceleyle geçebileceğim kadar yol açtı. Ağzındaki sigarayı çekerek hızla konuşmaya çalıştı.

"Özür dileriz abla, gürültüden duymamışız."

Abla mı? Abla nereden çıktı şimdi ya? Koskoca adam bana nasıl abla der? İsterse altına bir de bez bağlasın! Gözlerimden kıvılcımlar çıkararak açtıkları yoldan geçtim ancak arkamdan Selim'in sesini duyunca ne yapacağımı şaşırarak donup kaldım bir an.

"Bahar!"

Arkamı dönmeyeceğim, onu duymamış gibi davranıp yoluma devam edebilirim. Çöl ayısını gördüm diye günler sonra içimde havai fişek gösterisi başlatmayacağım. Beni üç gün boyunca aramayan bir adam zahmet edip yolda gördü diye selam verecek, ben de bir şey olmamış gibi davranacağım, öyle mi? Yok öyle bir dünya kardeşim, kimse kusura bakmasın.

"Duymuyor musun beni?"

Ne yazık ki yetişti ve kolumdan tutarak yüzümü kendisininkine doğru çevirdi. Yine mi o parfüm kokusu? Her gördüğümde nasıl bir öncekinden daha yakışıklı bulabiliyorum bu adamı ya? Basiretsizlik örneğiyim resmen.

"Duymamışım, merhaba."

Asker yeşili tişörtünün gerilen omuz kısmına ve kol kaslarına bakmamaya çalışarak gözlerimi sağ yanağına diktim. Evet, bir adamın yanağından etkilenmek mümkün değildir herhalde, değil mi? Minicik, sevimli sakallar... Bu sabah tıraş olmamış, acaba teni ne kadar pürüzlüdür?

"Bahar, cevap vermeyecek misin?"

İrkilerek kendimi toparladım. Ne anlatıyordu ki bana? Elinden koluma yayılan sıcaklık benim hayal ürünüm müydü? Kendimi geri çekerek dokunuşundan kurtuldum.

"Biraz acelem var."

"Sanırım aynı zamanda dikkatin dağınık, yüzüme bile bakmıyorsun."

Boynuna atlamamı bekliyordu herhalde, kıyamam. Benden cevap gelmeyeceğini anlayınca, "Nakliyeciler seni sinirlendirdiği için özür dilemeye çalışıyorum. Lütfen kusura bakma," diye devam etti sözlerine.

"Sen niye özür diliyorsun ki onlar adına?" Bu adamda akıl noksanlığı var da ben mi fark edemedim? Beni günlerdir aramadığı için özür dilemesi gerekirken nakliyeciler için mi konuşuyor yani?

"Ev sahibi ben olduğum için açıklama yapmaya çalışıyorum. Az önce de söyledim ya, dinlemiyor musun sen beni?"

"Aptal mı demeye çalışıyorsun sen bana? Zekâ geriliğim var, o yüzden tek seferde anlayamıyorum herhalde söylediklerini. İma ettiğin şey sanırım buydu. Belki de yolun ortasını kapattığınız için o kadar çok öfkelendim ki

ne anlattığını dinlemedim. Bir dakika ya, bu eve sen mi taşındın gerçekten?"

Zekâ geriliği konusunda kendimden şüphe ettiğim an da cidden bu an oldu. Selim üç sokak ileride ailesinin evi varken neden benim dibimdeki eve taşındı ki? Şaşkınlıktan bakışlarım evle karşımdaki adam arasında bir süre gidip geldi.

"Anlaşıldı, sen bana yine kızmışsın. Havaalanı cadısı geri dönmüş."

Gözlerimi içgüdüsel olarak kısıp sinirli bakışlarımı karşımda gülümsemeye çalışan adamın üzerine yolladım. "Senin benimle ne derdin var ya? Böyle laf mı sokuyorsun, alay mı ediyorsun ben anlamıyorum seni. Şirinlik mi yapmaya çalışıyorsun? Eğer öyleyse hiç başarılı değilsin, belirteyim."

"Aynı şeyi tam olarak ben sana sormak üzereydim. Seninle konuşmaya çalışıyorum ama dinlemiyorsun. Bırak dinlemeyi, yüzüme bile bakmıyorsun. Ben iyi niyetimle konuşmaya çalışırken de saldırıyorsun sözlerinle."

"Boynuna mı atlamalıyım?"

"En azından gülümseyebilirsin, böyle bir yeteneğin olduğunu biliyorum. Düşman değiliz sonuçta."

"Bir dahaki sefere karşıma çıkmadan önce önden üç adamını yollayıp sinirlerimi bozma, özür dilerken bir taraftan da laf sokma, bir de bana lakap takmaktan vazgeç. O zaman gülümseyebilirim."

"Sen bana çöl ayısı derken sorun olmuyor ama? Ayrıca öyle bir ayı türü bile yok. Bu ismi takarken neyden esinlendiğini merak ediyorum."

Öfkemin kontrolden çıktığının ve tartışmanın aşırı derecede saçma bir boyuta ulaştığının farkındayım ama kendimi kontrol edemiyorum. İyi kötü o kadar vakit geçirdik biz ya, insan arayamıyorsa bari mesaj atar. Hem bu ha-

vaalanı cadısı meselesi yine nereden çıktı? Biz bu konuyu konuşup çözmemiş miydik? Günlerdir bu muamele için mi beklemişim ben telefonun başında?

"Türünün tek örneğisin işte, sevinebilirsin Selim."

"Tüm samimiyetimle soruyorum, biz şu an niye kavga ediyoruz Bahar?"

"Asıl soru şu, biz niye şu an burada konuşuyoruz? Hatırladığım kadarıyla üç gün önce beni öylece bırakıp yanımdan ayrıldığında sonra arayacağım demiştin. Kontörün mü yoktu Selim?"

Benim dilimi eşek arıları soksun inşallah. Gerçekten o soruyu yüksek sesle sordum, değil mi? Küçük çocuk gibi, "Benimle niye oynamadın?" deyip ağlasaydım bir de. Ancak Selim gözlerinde ciddi bir ifadeyle bana bakıp yanıt verdi. "İşim vardı. Uygun bir zaman bulamadım seni aramak için."

"Açıklaman bu mu yani?"

Beni neredeyse öpüyordun be! Ne demek işim vardı? Dünyayı mı kurtarıyordun? Üç gün boyunca mı işin vardı? Mesaj da mı atmayı bilmiyorsun? İç sesimin aksine sakin duruşumu korumaya çalıştım. Başka bir şey söylemeden, *Sen ne saçmalıyorsun?* dercesine yüzüne baktım.

"Tamam, anlatacağım. Gel eve geçelim, daha fazla sokak ortasında tartışmayalım, insanlar duyacak."

"Gerek yok bence, evin hayırlı olsun. Ben denize gireceğim, sahile gidiyorum. Sana iyi günler."

"Bahar..."

"İkimizin de uygun olduğu bir zaman olursa sonra konuşuruz Selim."

Arkamı dönüp hızlı adımlarla ondan uzağa, deniz kenarına gittim. Plaj çantamdan havlumu çıkarıp öfkeyle kumsala yaydım ve derhal üstümdeki elbiseden kurtulup denize atladım. Ne umuyordum ki? Bir açıklama yapacak

kadar beni önemsediğine nasıl inanabildim? Daha tanışalı kaç gün olmuş Allah aşkına? Sadece uyduruk bir akşam yemeği yedik. O yemeğe de etrafımızdaki insanların zoruyla çıktık. Sonrasında geçirdiğimiz gün de kız kardeşine yaptıklarım için teşekkür etme amacıyla yaşandı. Adamın neyiyim de hesap soruyorum? Liseli genç kızlar gibi davrandım. O sinir ve gazla kollarımda güç kalmayana dek kıyıdan uzaklaşıp yüzdükten sonra dinlenebilmek için denizin üstünde sırtüstü döndüm. Neden sürekli çenemi tutamayıp kendimi rezil ediyorum? Aklıma her geleni karşımdakine yumurtlayıvermesem öleceğim sanki.

Sıkıntı içinde rotamı kıyıya çevirdiğimde başta eşyalarımın nerede olduğunu göremedim. Ancak sonra geçen gün oynadığım köpeğin havlumun ve çantamın üstüne uzandığını, güneşin yansıması ile parlayan plaj çantam sayesinde fark ettim. Köpek neden o şekilde kıyafetlerimi koklayıp yerleşti ki üstüne? Başka bir sahipsiz köpek daha koşarak diğerinin yanına gelince, bu işte bir terslik olduğunu hissederek kulaçlarımı hızlandırdım. Ancak kıyıya yaklaştığım an köpeklerden biri resmen gözlerimin içine bakarak eşyalarımın üstüne tuvaletini yaptı. Geç kaldığımı bilsem de denizden çıktığım gibi koşarak ikisini birden kovalama telaşına girdim. Ama sanki bu davranışım bir oyun çağrısıymış gibi etrafımda dönerek bacaklarımı yalamaya başladılar, hatta beni ısırır gibi bacaklarımı ağızlarına almaya çalıştılar. Haliyle sinirlerim bozuldu ve gülmeye başladım. Daha ufak olan köpek çantamı ağzına alıp burnuyla bacağıma dokununca o çantanın içinde telefonumun olduğunu hatırlayarak kurtarabilme umuduyla salya ya da çişten ıslanmış haldeki çantanın ucundan yakaladım. Bir taraftan ben, diğer taraftan köpek çekiştirirken de çıplak ayakla bastığım kumların acısına daha fazla dayanamayıp terliğimi giymeye çalıştım ve dengemi kaybedip dizlerimin üs-

tüne düştüm. Benim küçük dostlarım da fırsattan istifade, düşene bir tekme de kendileri vurmak istediler. Ben diyeyim otuz siz deyin kırk kiloluk iki köpek aynı anda üstüme atlayıp beni yalamaya, üstüme çıkmaya karar verince iki seksen uzanmak durumunda kaldım yerde. Hayır, Selim beddua mı etti nedir? İşin içinde çiş olmasa halime üzüldüler de ondan sevmek istediler beni diyeceğim de yer gök çiş ve salya oldu maşallah. Pes etmiş ve sinirden kahkahalara gark olmuş durumda beklediğim kadar uzun süre kalmadım. Çünkü kumun üstünde duyulan ayak seslerinin ardından gelen ziyaretçim köpeklerin yanımdan uzaklaşmasına neden oldu. Başımın tepesinde, ayakta dikilen Selim'le göz göze geldik ve kalkmam için uzattığı elini tutarak dikkatlice ayağa kalkarak sırtımı kaplayan kumlardan kurtulmak istercesine kendi kendime silkelendim.

"Hayırdır Selim? Sen niye geldin şimdi buraya?"

"Senin peşinden geldim, konuşmamız yarım kaldı. Haliyle benim de aklım sende kaldı."

Bakışları kısa bir an bedenime yönelip yeniden gözlerimle buluştuğunda yutkunarak sadece mayomla, yarı çıplak halde karşısında dikildiğimi fark ettim. En azından popomu kapatabilecek bir şeyler bulma umuduyla etrafıma baktım ama aynı anda idrar kokusu burnuma dolunca vazgeçtim. O da aklımdan geçeni anlamış gibi yerde dağılmış ve ıslanmış halde duran kıyafetlerime baktı.

"Köpekler... Oyunu biraz fazla abarttılar da."

Beni onaylayarak bir adım geri çekildi ve bir çırpıda tişörtünü üstünden çıkarıp uzattı.

"Ne yapıyorsun?"

Ben örtünebileyim diye onun soyunması ne kadar doğru bir hareket bilemedim şimdi. Allah affetsin ama ben de insanım. Bu adamda Adonis kası mı var yoksa ben sıcaktan serap mı görüyorum? Boğazım kurudu, dikkatim

dağıldı. Daha da kötüsü, gözlerimi bedeninin çıplak kısmından çekmeyi başaramadım. Saydım, valla tam tamına altı tane baklavası var, hey maşallah! Sonunda kollarımı bedenime sararak saçma bir kapanma çabasına girip gözlerimi yüzüne çevirmeyi akıl edebildim. Benim diyete girip spora başlamam şart oldu artık. Ama o benim aksime, sanki bedenimi görmüyormuş gibi ısrarla gözlerime bakmaya devam etti.

"Giy şunu."

Bir an kararsızlıkla tişörte elimi uzattım. Hangisi daha kötü? Selim'in karşımda çıplak olması mı yoksa benim onun karşısında çıplak olmam mı?

"Gerek yok..."

"Giy dedim Bahar."

İtaat ederek uslu bir kız gibi tuzlu ve ıslak bedenime tişörtü giydim. Allahtan tişört üstüme mini bir elbise gibi oldu. En azından popom kapandığı için mutlu olarak teşekkür ettim. Eşyalarımın biraz uzağında kaldığı için köpeklerin gazabından korunmayı başarmış geniş kenarlı, hasır şapkamı eline alıp başıma taktı ve içimi ısıtacak şekilde gülümsedi.

"Şimdi oldu, artık uygun şartlar da hazırlandığına göre konuşmama izin verecek misiniz mühendis hanım?"

Bu centilmen, ilgili tavrı karşısında az önce ona bağırdığım için kendimi kötü hissettim. Öyle güzel bakıyor ki yüzüme zalimin oğlu, içim ısınıyor yeminle. *Ey büyük Allah'ım, sen konuyu biliyorsun Ya Rabbim, çok âmin.*

"Ben az önce sana öyle bağırdığım için özür dilerim ya. Biraz gerginim bugün, nakliyeciler de senden önce sinirlerimi iyice zıplatınca sana patladım. Kusuruma bakma lütfen."

"Öfkenin kaynağı ben değil miyim yani?"

Yüzündeki tatlı gülümsemeyi koruyarak bana doğru

bir adım attı. Aramızdaki mesafe azalınca benim de heyecanım arttı. Ne diyeyim ki şimdi? Öyle bir çarpıldım ki kendime gelemiyorum, senin niye ağzın burnun yamulmuyor beni görünce mi diyeyim? İnsan insana bunun için kızmamalı yani.

"Hayır, o an öyle, aklıma ne geldiyse onu söyledim. Yoksa tabii ki beni aramak zorunda değilsin. Eminim işlerin vardı. Kapatalım mı bu konuyu?"

"Bence yalan söylüyorsun. Tanıştığımız günün akşamında ve seni yemeğe çıkarmak istediğimde annenlerin karşısında seni yalan söylerken gördüm. Kötü bir yalancı değilsin ama ben de iyi bir gözlemciyim." Saçlarımı teklifsizce kulağımın arkasına ittirerek sırıttı. "Bak Bahar, yine kulakların kızardı."

Bakışlarımı yüzünden indirerek parmaklarımla oynamaya başladım. Allah'ım bu defa cidden sana geliyorum. Karşısında dut yemiş bülbül gibi sustuğumu görünce bu defa iyice keyiflendi ve tavan yapan özgüveni eşliğinde, "Oturalım da konuşalım hadi," diye devam etti sözlerine.

Başımı sessizce sallayarak gösterdiği yere oturdum, onun da yanıma yerleşmesini bekledim ve sonunda konuşacak cesareti kendimde buldum. "Neden üç sokak ötede zaten evin varken benim sokağıma taşındın?"

Aniden gelen sorum üzerine gülümseyerek derin bir nefes aldı. "İnanmayacaksın ama bu da tanışmamız gibi tesadüf. Dört ay önce o evi yatırım amaçlı satın almıştım. Başta kiraya vermeyi düşündüm ama sonra uzun zamandır tatil yapmadığımı fark ettim. Sanırım biraz da senden özendim. Bugünlerde bu sokak gözüme güzel görünmeye başladı. Bu yıl adli tatil başladığında ben de güzel bir yaz tatili geçirmeye karar verdim. Otuz yaşından sonra ailemin yanında yaşamak da biraz sıkıntı oluyor artık. Normalde zaten onlarla birlikte yaşamıyorum. Alsancak'ta ufak bir dairem var, orada kalıyorum."

"Senin baktığın davalar için de adli tatil geçerli mi? Tecavüz, taciz, kadına yönelik şiddet, pedofili..."

"Evet, o davalarla ilgileniyorum ama sen bunu nereden biliyorsun? Hatırladığım kadarıyla mesleğim hakkında sohbet ederken üstendiğim davalardan bahsetmemiştim."

"Hazal anlatmıştı."

Söyler söylemez acaba beni yanlış anlar mı, rahatsız olur mu diye düşünüp endişelendim. Sonuçta böyle söyleyince sanki hakkında araştırma yapmışım gibi bir sonuç çıkarabilir.

"Başka neler anlattı Hazal? Hakkımda neler biliyorsun merak ettim."

Şakaya vursa da onun da biraz tedirgin olduğunu hissederek, "Ne bilmem gerekiyor? İstersen sen anlat, ben dinlerim," dedim.

"Hiçbir şey. Pek anlatılacak bir şey yok benimle ilgili."

Peki, ben neden bu konuşmanın altından başka bir şey çıkacakmış gibi hissettim o zaman? Ben sorgulayan bakışlarımı üzerinden çekmemekte diretince Selim konuşmaya devam etmek durumunda kaldı. "Madem biliyorsun, o zaman açıklaması daha kolay olacak. Geçen akşam eski bir müvekkilim aradı beni. Yardımıma ihtiyaç duyduğunu söyledi. Onun yanına gitmem gerekti. O yüzden apar topar senin yanından ayrıldım."

"Nasıl bir yardım?"

"Her detayı öğrenene kadar ikna olmayacaksın değil mi? Normalde işimle ilgili konuşmam ama seni madem bu kadar kızdırdım, açıklamasını da yapmam gerek. Müvekkilimle geçen sene tanıştık. Henüz on altı yaşındayken bir uyuşturucu çetesinin eline düşmüş, üvey baba elinde büyümüş bir kız çocuğuydu. Benzerlerine birçok defa şahit olduğumuz bir hikâye. Üvey baba tacizinden kurtulmak için evden kaçmış, bu adamların eline düşmüş. Önce gü-

venini kazanıp uyuşturucuya alıştırmışlar sonra da fuhuş yapması için zorlamışlar. Benimle tanıştığında çaresiz haldeydi. Güvenliğini sağlayıp uyuşturucu tedavisini yaptırdık. Devlet koruma altına aldı. Onu bu işe bulaştıranlar yargılandı. Ama geçen gün beni aradığında birilerinin yine izini bulduğunu söyledi. Günlerdir onu emniyetli bir yere yerleştirip meseleyi çözmeye çalışıyoruz. İşim dün gece bitti, sana gelmek istedim ama onun yerine ayarlamaları yapıp bu sabah yanındaki eve taşınmaya karar verdim. Zaten taşındıktan sonra seni göreceğimi biliyordum. Yüz yüze açıklama yapmayı daha doğru buldum. Belki sürprizim de hoşuna gider, yeni komşunun ben olduğumu öğrenince mutlu olursun dedim ama seni bu kadar kızdırdığımı bilmiyordum."

Selim'in açıklamasının tam olarak kaçıncı cümlesinde ona tamamen âşık olduğumu kabullendim, kestiremiyorum. Pes ediyorum, benim bu adamın karşısında hiç şansım yok. Değil savaş baltalarım, koruma kalkanlarım, topla, tüfekle de çıksam karşısına, kendimi savunamam. Adam füze attı resmen üstüme, kalbimi uçurdu, buhara çevirdi. *Nasıl sevmeyeyim ben seni Selim?*

"Selim... Ya ben sen söylemeyince tabii kafamda bin tane şey kurdum, sana sinirlendim. Şimdi ne diyeyim bilemedim. Mahcup oldum."

"Seninle görüşmek istemediğimi, senden kaçtığımı sandın sanırım. Tamam, her zaman zekâ küpü bir adam sayılmam ama o kadar büyük bir salaklığı ben bile yapmam. Kesinlikle seninle iletişimimi kesmek gibi bir niyetim yok. Aslında tam aksi için çabalıyorum şu an."

Üstümden bir an bile ayırmadığı gözleri, bakışındaki sıcaklık benim başımı önüme eğmeme neden oldu. Zannedersiniz on yedisinde bir tazeyim.

"Dürüstlüğün ve açıklaman için teşekkür ederim. Ayrı-

ca yaptığın iş için de tebrik ederim. Yardıma ihtiyacı olan insanların, doğrunun, mazlumun yanında olmak kolay bir şey değil. Tanıştığımız gün karşımda böyle bir adam olduğunu bilmiyordum."

Kelimeler kalbimden geçtiği gibi dudaklarımdan döküldü ve samimiyetimi göstermek isteyerek dostane bir tavırla da olsa Selim'in elini tutup gülümsedim. Bu davranışım onu da şaşırttı ve aynı zamanda memnun etti. Kaşlarını ilgiyle kaldırarak bakışlarını yüzümde gezdirdi. Sonra göz kırparak omzunu hafifçe benimkine değdirdi. "Barıştık mı mühendis hanım?"

"Barıştık avukat bey."

"Güzel, çünkü seninle iyi geçinmek istiyorum. Malum, artık komşuyuz da, iyi anlaşmak için daha fazla sebebimiz var. Ayrıca sinirlendiğinde biraz korkutucu oluyorsun. Düşmanlığını kazanmayı hiç istemiyorum."

Haklı sitemi üzerine gülerken bana bakışlarındaki sıcaklığı iliklerime kadar hissettim. Bu öyle güçlü bir histi ki aramızdaki bağın bu kadarla sınırlı kalmayacağını, gün geçtikçe Selim'in hayatımda daha fazla yer kaplayacağını düşündüm. Bir süre havadan sudan sohbet ettikten sonra rezil vaziyetteki eşyalarımı topladım ve birlikte eve döndük. Birbirine bitişik bahçe kapılarımızın önünde vedalaşırken onun artık bu kadar yakınımda yaşayacak olmasının beni ne kadar mutlu ettiğini saklayamadım. Ama aslında hafiften tırsmıyor da değildim. Kalbimi yerinden hoplatan, hatta bununla yetinmeyip kanatlandırmaya başlamış bir adam aniden jet hızıyla hayatıma girdi. Olur da işler yolunda gitmezse, şimdiden kendimi böyle kaptırmışken ilerleyen günlerde ne olurum Allah bilir.

Lokma

Saçlarımdaki yemeninin başımın üstündeki fiyonk şeklindeki düğümünü sağlamlaştırarak, önümdeki ocakta kızgın yağın içindeki lokmaları kızartma işime büyük bir ciddiyetle odaklandım. Asla Selim'in kapı komşum olmuş olmasıyla ilgili mantık sınırlarını zorlayan fanteziler kurmuyorum. Hatta Selim birbirimizi görmediğimiz yirmi saat otuz iki dakika boyunca bir kere bile aklıma gelmedi. Şaşırdınız değil mi? Eminim saplantılı bir âşık olduğuma inanmıştınız ama fena halde yanıldınız. Ben aklı başında, yetişkin her kadın gibi mutfakta hamur kızartmakla ilgilendim. Tamam, aklı başında kadınlar ve hamur kızartmak pek bağdaşmamış olabilir ama lütfen, bu benim sorumluluk sahibi, yetenekli, evcimen bir kadın olduğumu göstermez mi? Annemin dün gece rüyasında rahmetli babaannemi görmesi sonucunda komşulara dağıtılmak üzere sabahın kör saatinde lokma yapmaya başladık. Bedenimden yayılan yağ kokusunun on metre öteden alınabildiğinden eminim.

Bu arada Hazal dünden beri telefonlarıma çıkmadı. İki çocuklu bir kadın ve sürekli ilgi isteyen bir kocaya sahip, bu yüzden bana dönemediğini düşünebilirdim ama insan kırk dört arama boyunca nasıl meşgul olabilir? Emre aklı erecek yaşa gelmemiş olsa tüm cumartesi gecesini üçüncü

çocuğu yapmaya ayırdıklarına inanacağım. Ancak çocuğu bırakabilecek benden başka birileri olduğunu sanmıyorum. Hatırladığım kadarıyla aileleri çocuk bakımını üstlenmek konusunda fazla saldırgandı.

Sinirimi Selim'le ve onun ne kadar mükemmel bir adam olduğunu düşünüp durmakla bozmadım. Ya da Nazlı ve Gonca'nın düğünleri hayatımdaki tek aksiyon değil. Gerçekten. Dün gece internetteki iş ilanlarına baktım mesela ve tahmin edin ne oldu? Bu şehirde kimsenin tekstil mühendisine ihtiyacı yok. Yani iki ilan buldum ama daha çok tam zamanlı köle, hizmetkâr ilanı gibi duruyordu. Beş yıllık tecrübeden sonra o kadar ağır şartlarda çalışmayacak kadar kendimi seviyorum. En azından bunu başarabiliyorum. Sonuçta birilerinin de beni sevmesi gerek, değil mi?

Babamın mutfaktan aşırdığı lokmaları fark edip azarlayan annemin çıkardığı gürültü eşliğinde bir süre daha önümdeki işle ilgilendim. Belki de ev kadını olmak konusunda uzmanlaşmalıyım, acaba beş sene üniversiteyi boşuna mı okudum? Eskiden sadece kız kurusuydum, şimdi işsiz kız kurusu oldum. Mevcut ebeveynlerimin de durumuma faydası olduğu söylenemez. Gonca ve Ömer'in beni evlat edinmesi tek kurtuluşum olabilir. Bu konuda Hazal'la Arda'ya hiç güvenmiyorum. İyi ebeveynler çocuklarının kırk dört aramasını cevapsız bırakmazlar.

"Çocuklar kavgaya lütfen ara verin. Ben lokmaları dağıtmaya başlayacağım, döndüğümde ikinizi de tek parça halinde bulmak istiyorum."

Şimdi neden evlat edinilmek istediğimi anladınız mı? Annemle babam benden çılgın, böyle genlere sahip bir kızdan – ki o kız ben oluyorum – insanlar nasıl normal davranmasını bekleyebiliyor, anlamıyorum. İkisine de gözüm üzerinizde bakışımı attıktan sonra iki sokak boyunca tüm komşulara lokma dağıtıp işsizliğim ve kronik bekârlığım

hakkında bilgi verdim. İnsanlar nasıl hiç çekinmeden özel hayatıma burunlarını bu kadar kolay sokup onlara açıklama yapmak benim görevimmiş gibi davranabiliyor anlamıyorum. Ayrıca Selim'in kapısını çalmamış olmam ya da ona yakalanmamak için bahçe duvarından atlamam beni berbat bir komşu yapmaz. Sadece işler iyice kontrolden çıkmadan önce biraz frene basmak istiyorum. Zaten âşık oldum çoktan adama, bari sırılsıklam âşık olmayayım.

Yorulmuş, sıcaktan bunalmış halde eve döndüğümde telefonda Nazlı ve Ayşe yengeyle konuşan annemin aşırı neşeli sesini duydum.

"Tabii, Bahar seve seve yardımcı olur, ben söylüyorum şimdi geldi eve zaten hemen hazırlanır."

Canım anam, güzel anam, kadın anam... Niye insanlarla benim adıma konuşup ısrarla randevulaşıyorsun, tutabilir miyim diye düşünmeden sözler verip duruyorsun? Doğurup büyüttün diye de bu kadar iplerimi elinde tutmasan mı ki acaba? Telefonu kapatır kapatmaz hevesle durumu bana da anlatmaya başladı. Nazlı'nın bugün gelinlik randevusu varmış. Gelinliğin modeline henüz karar veremediği için diktirmeyi düşünüyormuş. Modaevindeki randevusuna gidilecek dünür kafilesinde benim de olmamı istediği için aramışlar. Tekstil mühendisiyiz dediysek de moda tasarımcısı değilim yani. Biraz abartmıyor muyuz bendeki bilgi havuzunu? Artık ailemin gözünde nasıl bir düğün uzmanı olduysam, doğrudan tüm gelinlerin baş nedimesi ilan ediliyorum.

Hızlı bir banyonun ardından üstüme sade bir elbise giyip ayağıma babetlerimi geçirdim. Uzun zamandır yapmadığım bir işe girişerek saçlarıma fön çektim. Hatta başarılı bir makyaj bile yaptım. Kendimden altı yaş küçük birinin gelinlik alışverişine gidiyorum madem, en azından acıyan bakışları üzerimden uzak tutmalıyım. Bana bakıp ne ka-

dar güzel ve bakımlı olduğumu gören insanlar yalnızlığın benim seçimim olduğuna inanabilirler. Tek başına ayakları üzerinde durabilen yetişkin bir kadın olarak erkeklerin boyunduruğuna girmek istemiyorum belki de? Özgür ruhlu, bağlanma sorunu yaşayan ve bekârlığın sultanlık olduğuna inanan kadın imajımı aynada son kez kontrol ederek annemin yanına gittim. Orada da gelinliklere bakıp burun kıvırırsam ve "Ay hiç benlik işler değil ya, ben zaten evlilik insanı değilim!" dersem oldu bu iş.

"Bahar, kalan lokmaları giderken yanına al da Nazlı'ya götür. Onların başı kalabalık, orada yerler. Bu arada sen banyodayken Hazal aradı, kayınvalidesine yemeğe gideceklermiş. Birazdan iki dakikalığına size uğrayacağım dedi. O kadar çok aramışsın ki kızcağızı, birimize bir şey oldu sanmış."

Annem konuşmasını bitirirken bahçede Emre'nin sesini duydum. "İyi insan lafının üstüne gelir" derler de neyse... Üstünde en hanım hanımcık elbisesi, omzunda kocaman bebek çantası ve önünde bebek arabası içindeki Ece Naz'la beraber Hazal geldi. Emre de bahçenin ortasında siren sesi çıkararak koşturmaya başladı. Başımı dışarıya çıkardığımda arabadan henüz inen Arda'yla göz göze geldim. Bana el sallayarak Selim'in bahçesine doğru ilerledi. Aynı anda Hazal da dikkatimi çekebilmek için önümde dikildi ve bana laf attı.

"Hayırdır delibaş, beni o kadar aradıktan sonra geldiğimi görünce ilgi gösterirsin diye düşünmüştüm. Sahi, sen kim için süslendin? Eşofmanlarına ne oldu?"

Beni baştan aşağı inceleyen Hazal'a bakışlarımla kızarak Ece Naz'ı bebek arabasından çıkarıp kucağıma aldım. "Demek sizi aradığımı fark edebildiniz Hazal Hanım."

"Canım, kırk dört defa arayınca insan istemese de fark ediyor. Bir sorun mu var?"

Bakışlarımı bebeğin üzerinden ayırmadan, soğuk bir sesle, "Benim telefonlarıma niye cevap verilmiyor? Hayır, yani sana ihtiyacım olduğu hiç mi aklına gelmiyor? Sen de beni ciddiye almayacaksan öleyim bari," diye cevap verdim ona.

"Bahar sen ciddi misin? Tatlım, kocam bana böyle kapris yapmıyor. Senin sinirlerin mi bozuldu? Benim güzel arkadaşımın asfalyalarını kim attırdı?"

Kucağımda şirinlik yapan kızının haline gülerek bacağıma sarılan Emre'yi de zapt etmeye çalıştım. "Olay kapris yapmak değil, ya ben evde yalnızken hırsız, sapık bir katil içeri girmiş olsaydı ve ben ondan kaçarken panikle yardım istemek için seni aramış olsaydım? Sen beni merak edip gelene kadar sanırım cesedim çürümeye başlardı. Ya da tüm dünyayı etkisi altına alan ölümcül bir virüs ortaya çıksaydı ve ben arayarak seni uyarmaya, güvenli bölgeye gitmemiz gerektiğini söylemeye çalışsaydım? Veya..."

Hazal, hayal gücümün fantastik ürünlerini daha fazla dinlemeye hevesli olmadığını göstermek istercesine elini susmamı sağlamak için havaya kaldırıp güldü. "Anladım, çok özür dilerim. Telefonum bozulmuş, aramaları sonradan fark ettim. Dün Arda evde olduğu için de telefona bakmam gerekmemişti. Şimdi anlat bakalım, sorun ne? Yoksa yeni komşun mu?"

Yan gözle Selim'in evine bakarak gülen arkadaşımın, olayları neredeyse benden hızlı öğrenebilme kabiliyetine hayran kaldım. Arda sanırım Selim'le aramızda olup bitenler için karısına ajanlık yapıyor.

"Hazal ya, ben hiç iyi değilim. Böyle bir haller oluyor bana Allah korusun. Selim'i her gördüğümde çarpılıp duruyorum."

Arkadaşım söylediklerim karşısında zevkten dört köşe olarak sırıtmaya devam etti. "E, ne güzel işte kızım. Sen

daha ne istiyorsun ki? Nihayet sen de âşık olmuşsun."

Derin bir nefes alarak ona derdimi anlatmak için doğru kelimeleri aradım. "Söyleme şöyle ne olur. Daha dün bir bugün iki, sence de çok çabuk âşık olmadım mı? Aldım başımı gidiyorum, bir durduran, sen ne yapıyorsun diyen yok. Sonunda çakılacağım, sonra artık nasıl toparlanırım bilmiyorum."

"Niye aklına hemen kötüyü getiriyorsun ki? Şu an çok güzel bir şey yaşamaya başladın, bence tadını çıkarmalısın. Akışına bırak biraz, Selim de sen de çok iyi iki insansınız. Her şey çok güzel olacak, ben eminim."

O da haklı tabii, ne desin kızcağız? Hazal'ı dinleyip kendimi rahatlatmam gerektiğini düşünürken Arda da Selim'in tarafından çıkıp bizim bahçeye girdi ve doğrudan yanımıza yürüdü.

"Selam, nasılsın Bahar? Bizim canavarlar hemen etrafını sarmış."

Benimle tokalaşan Arda'ya gergince gülümsedikten sonra karısının yanağını öpüp beline sarılışını imrenen gözlerle izledim. Benim kendi canavarlarım ve misafirliğe gitmek için hazırlandığım bir kayınvalidem ne zaman olacak? Daha doğrusu hayatımın öyle bir dönemi bir gün gelecek mi? Tabii Arda'nın rahat, havalı bir tavırla, "Hazırsanız daha fazla oyalanmadan gidelim hayatım," diyen hali depresif tavrıma tuz biber ekti. Karşımdaki manzaraya iç geçirdikten sonra telaşlı bir şekilde benimle vedalaşıp arabalarına binen ailenin arkasından el salladım.

Elimde kocaman lokma tası ve omzumda minik çantamla Nazlı'nın yanına gitmek için evden çıktığımda fazlasıyla dalgındım, bu yüzden bahçe kapısının önünde karşılaştığım Selim laf atana kadar onu fark edemedim.

"Nereye böyle, komşu kızı?"

Başımı çevirip onunla yüz yüze geldim. Selim vücuduna

güzelce oturan beyaz ütülü gömleği, siyah pantolonu ve elindeki güneş gözlükleriyle yine bir moda dergisinden fırlamış yakışıklı bir mankene benziyordu.

"Nazlı'nın gelinlik provasına gideceğim. Beni de çağırdılar."

Sesimi bilerek hissettiğimden sakin tutmaya çalıştım. Ne kadar işe yaradı bilmem ama başını sallayarak aramızdaki mesafeyi kapatacak şekilde yakınıma geldi Selim. Elimdeki tası, kıyafetimi, saçlarımı ilgiyle inceledi ve omzumun arkasından etrafa bakıp sokakta bizi izleyebilecek kimse olmadığına ikna olunca beni teklifsizce kendi bahçesine çekti. Adamda zaten öyle bir hava var ki ne yaparsa yapsın sorgulamak aklına gelmiyor insanın, benim gibi bir deliyi bile itaatkâr bir hale getirdi. Sırtımı, evlerimizi birbirinden ayıran bahçe duvarına dayayarak ne yapmaya çalıştığını anlamak ister gibi Selim'in yüzüne baktım. Aramızda da öyle daracık bir mesafe bıraktı ki dikkatimi hiçbir şeye odaklayamıyorum. Kafam sadece onun yanımdaki varlığını algılayabiliyor. Başka her şeye karşı şartelleri indirdi beynim.

"O tasta ne var?"

Bunu sormak için mi beni tenhaya çekti? Oy ben o üstüme dikilmiş gözlerine kurban olayım. Gözler göz değil sıcak çikolata mübarek. Bu adam bana dokununca aramızda çıkan kıvılcımlar benim hayal ürünüm mü acaba? Yoksa sadece ikimizin görebildiği bir sihir mi bu?

"Nazlı'ya götürüyorum. Lokma yaptık, annem dün gece rüyasında babaannemi görmüş de işte komşulara dağıttım."

Ne anlatıyorum ya ben uzun uzun? Sanki annemin rüyası Selim'in çok da umurunda ya da bizim tek meselemiz bu tasın içinde gerçekten ne olduğu.

"Ben de tüm sokak niye böyle güzel kokuyor diyor-

dum. Yalnız, ben komşudan sayılmıyorum sanırım. Gerçi sabah evde değildim ama geleli yarım saati geçti."

Evet, resmen kendi kaleme gol attım. Bu noktada bir savunma yapmamın yolu var mı ki? Ondan kaçmaya çalıştığımı ancak bu kadar belli edebilirdim herhalde.

"Seni unutmuşuz." İnanma sen bana Selim, seni unutan beyinler Alzheimer olsun inşallah. O da benimle aynı fikirde olacak ki, *Sen beni nasıl unutursun?* dercesine yüzüme baktı. O değil de, az önce özgüvenine mi zarar verdim ben onun? Demek Selim'in bile bozulabileceği böyle anlar varmış.

"O zaman şimdi ver."

Ciddi ciddi benden lokma mı istiyor yani? Hem de çocuk gibi.

"Hayır, bunlar Nazlı'nın, ona götürüyorum."

Sevgili kafatasım, çok affedersin rahatsız ediyorum ama acaba içeride kimse var mı? Sırası mıydı kepenkleri indirip dükkânın kapısına kilit vurmanın? Kalbim aldı sazı eline, düştüm bir belaya da âşık oldum diye beynim niye küsüyor yani bana? Sonuçta onca yıllık hukukumuz var. Arada o da lafa karışsa, fikrini belirtip yardımcı olsa fena mı olur? İyice saçmalamaya başladım heyecandan.

"Bunları sen mi pişirdin yoksa annen mi?"

Selim de baktı konuşunca saçmalıyorum, cevaplarımı ciddiye almıyor herhalde yazık, ne yapsın? Hâlâ iletişimi sürdürme derdinde garibim. Ortak yaptık demek için ağzımı açtıysam da vazgeçtim. Belki de marifetlerimle ona övünmek istedim bilmiyorum.

"Ben yaptım."

Kaşları şaşkınca havaya kalktı, elimdeki tasa şüpheyle baktı ve sanki içinden zehir de çıkabilirmiş gibi ilgisini gözle görülür şekilde kaybetti. Ya, demek ki neymiş? O, "Senin elinden zehir olsa yerim gülüm" diyen erkeklerin

nesli tükenmiş. Kalmamış öyle aşklar, âşıklar... Valla bu dünyanın tadı tuzu kalmadı artık.

"Yalnız ben o yüzündeki ifadeyi, bakışındaki şüpheyi yakaladım Selim ve hiç yakıştıramadım, belirteyim."

Çıkışım karşısında çaktırmak istemese de dudaklarına yarım bir gülümseme yerleşti.

"Ne bakışıymış ya?"

Gözlerindeki muzip pırıltıları görsem de kendimi tutamayıp oltaya geldim. "Durduğun yerden bakınca pek bir şeye benzetememiş, güvenememiş olabilirsin ama mutfakta çok iyiyimdir ben. İstediğimde yapamayacağım yemek yoktur. Çok da lezzetli yaparım, elimin lezzetine de kendime de sonuna kadar güveniyorum."

"Eminim öyledir. Ama insan, gözüyle görmeden inanamıyor tahmin edersin ki."

"Valla denemesi bedava canım, buyur kendin bak."

Tasın kapağını açıp lokmalarımı iyice görebilmesi için gözünün önüne getirdim. O da yüzünü, bende yumruk atma isteği oluşturacak şekilde ekşitip, *eh işte* der gibi baktı.

"Şu bakışa bak ya, ukala mısın sen acaba biraz? Neyini beğenmedin? Mis gibi lokma işte."

"Önce sen ye o zaman, ben de ardından bakarım tadına."

"Ay kusura bakma da zıkkım ye Selim."

Gözlerimi kısarak elime bir lokma aldım ve iştahla ısırıp reklamlarda oyuncuların yaptığı gibi ne kadar lezzetli olduğunu göstermek istercesine abartılı hareketlerim eşliğinde yedim. Ancak Selim birden hamle yapıp elimdeki ısırılmış lokmayı ağzıyla yakaladı ve hiç çekinmeden o da karşımda afiyetle yedi.

"Niye öyle yaptın ki sen şimdi? Madem yiyeceksin niye benim artığımı yiyorsun? Tastan başka alsaydın ya. Hem

benim ağzımın değdiği şeyi yerken tiksinmiyor musun? Daha önce de yaptın aynı şeyi."

"Neden senden tiksinecekmişim? Ne var ki ağzında?"

"Bir şey yok ama sonuçta ona benim tükürüğüm bulaştı, dişim değdi. Pis misin sen?"

"Aslında oldukça titiz bir adamım."

Yüzüme değen nefesi durduğum yerde titrememe neden oldu. Bizim aramızdaki mesafe kendi kendine azalıyor mu nedir? Bahçe kapısını açan biri bizi bu halde görse ne yaparız acaba? Nefes almaya çalışarak tamamen duvara yapıştım. Gözleri dudaklarıma odaklandı, bu yaptığı şey için ona taciz davası açsam kazanma şansım var mı? Yoksa yine ben mi abartıyorum? Bu konuyu bir avukata danışsam hiç fena olmayacak. Konuşamayacak halde olduğumu fark edince bana ne yaptığının farkına vararak halime gülümsedi. "Sadece senin yemeğini yediğim zaman verdiğin tepkiler hoşuma gidiyor. Bu arada istediğimi aldım. Başta yiyemezsin demiştin, lokmandan yedim. "

Ben bu lokmaları pişirirken başıma bunların geleceğini bilseydim yapar mıydım? Ya da babaannem torununu böyle tenhalarda sıkıştıracaklarını bilseydi annemin rüyasına girer miydi?

"Sen yine beni kızdırmaya mı çalışıyorsun yoksa utandırmaya mı?"

"İkisi de sanırım. Seni kızdırması ayrı sonra karşına geçip bu halini izlemesi ayrı güzel..."

Öldürücü darbeyi vuran sözlerinin ardından ellerini ceplerine sokarak geri çekildi ve ben de nihayet toparlanmayı az da olsa başardım. Zaten düzgün olan üstümü elimle çekiştirerek ondan uzak tarafa doğru geri geri birkaç adım attım.

"Bahar..."

"Yine ne var Selim? Bir salsan mı artık acaba beni?"

"Ben salarım da sen yanlış tarafa gidiyorsun. Çıkış benden tarafta kaldı. Yani evime gelmek istiyorsan doğru yoldasın tabii ama..."

"Ne münasebet? Benim ne işim var senin evinde? Zaten geç kaldım, zorla yolumdan çevirdin. Gidiyorum ben."

"Tamam, güle güle."

Ben benimle böyle kedinin fareyle oynadığı gibi oynayan bir adama sevdalanmak için ne günah işledim acaba? Yanından geçip sokağa çıktığımda derin bir nefes aldım ve daha şimdiden bu hale geldiysem ilerleyen zamanlarda başıma ne işler açılacağını düşünüp iyice endişelenmeden edemedim. Kimlerin eline düşüp oyuncak oldum ben böyle? Nasıl becereceğim de yaralanmadan sıyrılacağım bu işten?

Oyun

Elimde sıkıca kavradığım lokma tasımla yürümeye çalışırken kalp atışlarımı yavaşlatabilmek için bildiğim tüm nefes egzersizlerini uyguladım. Bu duruma bir son vermek zorundayım. Selim'le aramızda peyda olan bu ilişki kontrolsüzce büyüyor. Her saniye biraz daha dallanıp budaklanıyor sanki.

O an yine, son günlerde alışkanlık haline getirdiğim üzere Selim'li düşlere dalmıştım ki arkamdan gelen korna sesi korkarak yerimde sıçramama neden oldu. Tam kim bu densiz diye saydıracaktım ki başımı çevirdiğim an Selim'i ve arabasını gördüm. Şoför koltuğunda oturduğu yerden camını açtı ve başını dışarı uzatarak sırıttı.

"Selim! Ya sen ne yapıyorsun öyle? Aklımı aldın resmen."

"E, bu bizim milli selamlaşma şeklimiz. Araba kullanırken bir tanıdığı görürsen kornaya basarsın, hatta gaza gelip tanıdığının üstüne sürersin. Bunu bilmiyor olamazsın, seni Fransız mürebbiyeler büyütmediyse tabii."

Yok artık ya...

"Oldu olacak bir de üstüme sürüp ezseydin beni de tam olsaydık. Yurdum insanının mizah anlayışından haberdarım tabii ki ama bu onayladığım ya da komik bulduğum anlamına gelmiyor."

Cevabım karşısında gülerek benimle uğraşmaya devam etti. "Yok ya, o kadar da değil. Ezmem seni korkma, sen bana daha lazımsın."

Ne demek istediğini sorgularcasına yüzüne bakınca kendince açıklamasına devam etti. "Malum, kuzenlerimiz evleniyor, onca hazırlık sensiz olmaz. Birbirimize daha çok işimiz düşecek. Hadi bin arabaya da götüreyim seni."

Çevir kazı yanmasın. Yeminle az değilsin Selim, çok fena bir adamsın sen.

"Niye ki? Yani gerek yok, o kadar yol için zahmet etme."

"Aynı yere gidiyoruz zaten, ben arabayla giderken senin yürümen saçma olmaz mı? Sizi gelinlik provasına ben götüreceğim. Önce Nazlılara uğrayıp diğer hanımları alacağız. Sonra tüm gün size şoförlük yapacağım. Bugünün talihlisi benim."

Açıklaması üzerine gülerek önünden dolandım ve arabaya binip yanındaki koltuğa oturdum. Aynı anda da manidar bir ses tonuyla sordum. "Talihli mi yoksa kurban mı?"

"Orası biraz göreceğim muameleye bağlı. Sen seç istersen."

İması karşısında eriyerek gülümsemeye devam ettim ama bakışlarımı da kaçırmak zorunda kaldım ve onu duymamış gibi yaparak konuyu değiştirmek istedim. "Az önce niye söylemedin sizin bahçedeyken senin de provaya geleceğini?"

"Dikkatim dağılmıştı, kafam pek yerinde değildi diyelim. Bugünlerde biraz avareyim, seninle uğraşmaya artık nasıl kaptırdıysam kendimi. Bu arada bir şey soracağım."

Benimle konuşurken bir yandan arabayı çalıştırıp ara yoldan caddeye çıktı ve ben de onun gözlerini trafiğe dikişini izleyerek sabırsızca söze karıştım. "Seni dinliyorum."

"Sen bugün neden böyle süslenip hazırlandın? İki dir-

hem bir çekirdek giyinmişsin. Yani özel bir sebebi mi var?"

Çok güzel, bugün herkes moda eleştirmeni oldu resmen. Normalde çok mu pasaklıyım ben? Alt tarafı elbise giyip makyaj yaptım. Bir de saçıma fön çektim. Sanki gelinlikle çıktım sokağa.

"Gündemi bu kadar meşgul edeceğimi bilseydim pijamalarımla çıkardım evden."

"Nasıl yani?"

"Hazal da aynı şeyi sordu da o yüzden öyle söyledim. Ben kendime biraz özen gösterince illa altında bir sebep aranıyor."

"Var mı peki? Yani sebebin, özel bir planın falan... Bir yere mi gideceksin gelinlikçiden sonra?"

"Kendime özen göstermek, güzel giyinmek için sebebe ya da randevuya ihtiyaç duymuyorum avukat bey."

Yalanını sevsinler be Bahar. Ama benden altı yaş ufak kıza gelinlik bakmaya gidiyorum diye böyle giyindim, kimse bana acısın istemedim nasıl diyeyim? Malumun ilamı olacak olsa da yiğitliğe bok sürmemeye çalışıyorum.

"Peki, mühendis hanım. Güzel olmuşsunuz, bu sebepsiz özenli halinizi beğendim. Sadece saçlarını dalgalıyken daha çok seviyorum ben. Yani seviyorum derken sana daha çok yakışıyor. Elbette bu benim şahsi düşüncem, böyle pek kendine benzememişsin. Yine tabii ki çok güzel olmuşsun ama seni görmeye alıştığım halinden farklısın."

Seviyorum mu? Benim algıda seçici kulaklarım yanlış duymadı değil mi? Selim benimle ilgili sevdiği şeylerden mi bahsetmeye başladı şimdi de? Beynim bunun şokunu atlatmaya çalışırken ağzım cevap verme eylemine geçti. "Saçlarımın dalgalı hali daha çok yataktan kalktıktan sonra saçlarımı şekillendirmeye, hatta taramaya üşeniyorum hali, öyle görünsün diye özel bir şey yapmıyorum. Doğal halim o."

Şimdi böyle söyleyince de kendi kendime bile pasaklı ve bakımsız geldim. O da aynı şeyi düşünmemiştir inşallah. Ne ara bu kadar boş konuşan bir insana dönüştüm ki ben zaten? Selim de benim saçlarıma yaptığım bakımı, günlük rutinimi merak ediyordu sanki. Ben böyle her şeyimi anlatayım herkese ya. Hiç özelim kalmasın, korkuyorum bir gün boşboğazlıkta seviye atlayıp günde kaç defa tuvalete çıktığımı falan da paylaşacağım insanlarla diye.

Cevap verişimdeki samimiyet mi hoşuna gitti yoksa patavatsızlığıma ve gevezeliğime mi güldü bilmiyorum ama Selim cevabım karşısında açıkça sırıtarak, "Doğallık en güzeli zaten, en iyisini yapıyorsun. Boş ver," diye cevap verdi bana.

Konuyu benden başka bir tarafa çekebilir miyiz artık acaba? Lütfen.

"Sen beni bırak da bu düğün telaşı senin de pazar gününü ele geçirdi. Bir planını bozmadık umarım."

Bu da şey gibi oldu ya, *biz de böyle konuşuyoruz ama enişte kızmasın?* Aslında öyle bir şüphem, ağzından laf alma çabam da yoktu. Benim derdim konuyu değiştirmekti. Genel olarak kıskanç biri değilimdir. Gerçi bu yaşıma dek kıskanmaya değer birini de bulamadım, orası ayrı. Herhalde birini kıskanacak olsaydım Selim bunun için uygun bir aday olurdu.

"Sabah erkenden bir müvekkilimle görüşmem vardı. Bir ofise gidip geldim, şehre indim yani. Onun dışında tüm gün boşum, emrinize amadeyim, merak etme."

"Müvekkillerinle pazar günleri de mi görüşüyorsun? Hafta sonları da çalıştığını bilmiyordum."

Sorduğum sorudan pek hoşlanmamış gibi yüzü düştü ve geçiştirircesine cevap verdi. "Her zaman değil ama bazen böyle durumlar olabiliyor. Bugünlerde biraz yoğunum."

Nazlıların sokağına yaklaştığımızı fark ederek gözleri-

mi yola çevirdim ama Selim'in telefonu çaldı ve kulaklığını takarak cevap verince istemsizce kulak kabarttım.

"Buyur ağabey söyle, müsaidim evet."

Kısa bir süre sessizlik oldu ve telefonun diğer ucundaki o ağabey artık ne söylediyse Selim'in yüzü iyice düştü. Sıkıntılı bir halde kolundaki saate baktı. Arabayı Nazlıların sokağında rastgele kenara çekerek iç geçirdi.

"Tamam, sen merak etme. Ben dikkat ederim. Bugün işim var ama sonra uğrarım. Sen de sıkma canını, hallederiz bir şekilde. İlk kez olmuyor sonuçta."

Bir şey anladıysam Arap olayım. Bir sorun var, orası belli ama herhalde işiyle ilgili. Başka bir şey söylemeden, kısa bir vedanın ardından telefonu kapattı. Aklının başka bir yere gittiği, dikkatinin dağıldığı öyle belliydi ki durumuna müdahale etme ihtiyacı hissettim.

"Selim, iyi misin? Can sıkıcı bir haber aldın sanırım."

Yanındaki varlığımı unutmuş gibi yüzüme baktı ve toparlanmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı.

"Yok ya, işle ilgili. Takılma sen bana."

"Yapabileceğim bir şey var mı peki?"

Yüzüne zoraki, samimiyetsiz, soğuk bir gülümseme yerleştirerek cevap verdi. "Teşekkürler ama dediğim gibi öyle ciddi bir şey yok. Sen arabadan in, ben düzgünce park edip sonra gelirim. Bekletme hanımları."

Dediğini yaptım ama yaparken kötü hissettim. Beni önden gönderince sanki aramıza bir sınır çizilmiş gibi hissettim. Canı sıkıldı, keyfi kaçtı diye uzaklaştı benden bir anda, farkındayım ve onu anlıyorum ama... Ne bileyim, sanki birden dev bir sorun ortaya çıkıvermiş gibi gerildim.

Selim'den etkilenerek düşen yüzüm eşliğinde eve girdiğim zaman boynuma atlayan Nazlı ve fazla coşkulu Ayşe yenge karşıladı beni. Etrafımdakiler yüzünden kendimi gelinlerin süper kahramanı gibi hissediyorum artık ger-

çekten. Yakında Fransız dantelden yapılma bir pelerin de diktiririm. Salona geçtiğim zaman da tam bir kayınvalide bakışlarına sahip, bugüne dek tanışma şerefine nail olamadığım bir kadınla tanıştım. Kendisi Toprak'ın halası yani Selim'in teyzesiymiş. Bakışlarıyla açıkça bana ayrıntılı bir sağlık taraması yaptığını söyleyebilirim. Onun dışında Derya ve Zeynep teyze her zamanki gibiydiler. Zaten Zeynep teyze her haliyle asil kadın, insan sadece ona bakıp imreniyor. Derya desen, kuzum benim, tüm pozitif enerjisiyle, sıcakkanlı tavrıyla sarılıp üstüme henüz çökmüş hüznü dağıttı ve beni teyzesinin bakışlarından biraz da olsa kurtardı. Gerçi bu durum, "Siz birbirinizi nereden tanıyorsunuz?" sorularına neden oldu. Zeynep teyzenin daha uyanık versiyonu gibi duran, yürüyen MR makinesi Zehra teyze, bizi Hazal'ın tanıştırdığına dair ortaya attığım yalanı diğer dinleyicilerime nazaran daha fazla sorguladı. Bu arada Zehra teyzeyle Zeynep teyzenin, aralarındaki üç yaşa rağmen birbirlerine bu kadar benzemeleri, aynı asil genlere sahip olmaları Nazlı adına biraz endişelenmeme neden oldu. Toprak'ın halaları varlıklarıyla insana kendini yetersiz hissettiriyor. Gerçi dürüst olmak zorundayım, Zeynep teyze tanıştığımız günden beri – ki o günkü fondöten surat maceramdan sonra kadın ne yapsa haklı – bana iyi davranıyor ve beğeni dolu bakışları, iltifatlarıyla iyi niyetini belli ediyor. Selim'in annesi, iyi huyu ve nazik davranışlarıyla, sanki oğlunun hanesi yeterince artılarla dolu değilmiş gibi buraya yenilerini ekliyor.

Selim demişken, o da arabayı park ettikten sonra geldi gelmesine ama kadınların yanına, salona geçmek yerine Koray amcanın yanında, balkonda oturmayı tercih etti. Hoş, buna sevinmeliyim. Malum, adamın yörüngesine girince şaftım kayıyor. Tam niye hâlâ evde oturuyoruz diye düşünmeye başlamıştım ki Zehra teyze aniden aşka gelerek

Türk kahvesi içmek istediğini söyledi. Ben haliyle ev sahibi olan genç kız Nazlı ve bir de onların taze gelini olan da o diye hiç istifimi bozmadım. Ama açıkça adımı dile getirerek kahveyi benden istedi Zehra teyze. Öyle olunca mecburen kalkıp girdim mutfağa. Sevmedi herhalde beni, kanı almadı kadının da ondan böyle dikti gözünü üstüme. Yanlarından mı göndermek istedi nedir mutfağa yollayarak?

Neyse ki arada sakarlığım tutsa da mutfakta annemin mükemmel ev kadınlığı meziyetlerine sahibim. Kahveleri iki dakikada yapıp salona döndüm ve köpüklü görüntüleri Zehra teyzeyi tatmin edince nihayet bana bir gülümseme bahşetti. Yanına oturtup doğrudan benimle sohbet etmeye başladı. Özgeçmişim sanki herkes tarafından bilinmiyormuş gibi sorduğu sorular doğrultusunda ona da kendimi en başından anlattım. Sonra kahve bulaşıklarını yıkamak için mutfağa girdiğimde peşimden geldi ve hangi yemekleri yapabildiğimi sormak için bulaşık yıkadığım o anı seçip anladığım kadarıyla temizlik konusundaki durumumu da kendince incelemeye aldı. Sarı bezle tezgâhın tamamını silmenin tüm orta yaşlı kadınları size hayran bırakacağını bilecek kadar kıdemli olduğumdan kolayca gönlünü fethettim tabii. Nasıl bir mahallede büyüdüğümü, hangi yüzyılın değerlerine göre yetiştiğimi düşünecek olursak bu sınavlar bana vız gelir tırıs gider.

Sonunda mutfaktan Zehra teyzeyle kol kola çıktığımızda yokluğumuzda salona giren Selim'le karşılaştık ve samimiyetimizi görünce o da küçük çaplı bir şok geçirdi. Sanki teyzesiyle kol kola yürümemişiz de az önce kansere çare bulmuşuz zanneder onu gören. Galiba Zehra teyzenin beni sevmeyeceğini düşündü. İşte tam olarak bu noktada bende jeton düştü. Beni böyle ısrarla provaya çağırdılar ve tüm ailenin kadınlarını bir araya topladılar çünkü iyice gözlemleyip kendilerince testlere tabi tutmak istediler.

Ailede bu kadar erkek varken bize bugün eşlik etsin diye de Selim'i seçtiler sırf bizi yan yana görebilsinler ve ben Selim'le görüşmüş olayım diye.

Taşlar geç de olsa yerine oturdu. Resmen az önce görücüye çıkarıldım, Selim'in teyzesi uyuzluk olsun diye ya da Nazlı'nın kuzeni olduğum için değil, yeğenine yakıştırılan gelin adayı olduğumdan beni kadrajına aldı. Neyse ki olayı geç idrak etsem de farkında olmadan bu küçük testi geçtim. Böyle düşününce aptalca bir şey yapmadığım için bir an sevindim. Sonra oyuna getirildiğim için sinirlendim. Ama en çok Selim'in tüm bunları bilip bilmediğini düşündüm. Ailesinin beni iyice tanımak istediğinin, benimle ilgili hâlâ ciddi planları olduğunun farkında mı? Gözlerinden hislerini öğrenebilmem mümkünmüş gibi kısa bir an ona baktım ama sonra bu kalabalığın ortasında bakışmamızın doğru olmayacağını düşünerek başımı başka yöne çevirdim.

Nihayet provaya gitmek için evden çıktığımızda kapının önüne iki araba yanaştırılıp hazır edildi. İlk arabayı Nazlı kullanacaktı. Ayşe yenge hemen kızının yanına yerleşti. Zehra teyzeyle Zeynep teyze de arka koltuğa geçtiler. Bu durumda Derya ve ben Selim'in arabasına kaldık. Derya da ön koltuğu bana bırakınca memnuniyetsizlikle kaşlarımı çattım. Tüm gün bu küçük oyunlarla ve örgütleşmeyle mi devam edecek? Kocaman kadınlar resmen bir araya gelip çete oluşturmuşlar. Hem de dünür çetesi.

Herkesin gözü üstümdeyken Selim'in yanına oturma konusunda tereddüde düştüm ve bu halim Zehra teyzenin gözünden kaçmayınca duruma el koyup henüz binmiş olduğu arabanın camını açarak bana laf attı.

"Bahar, hadi güzelim, siz gençler sıkışmadan rahat rahat gidin ve sohbet edin diye size o arabayı bıraktık. Bizim dedikodumuzdan bunalırsınız. Bin de oyalanmayın, geç kalacağız."

Selim'le rahat yolculuk? Kafama soktukları tilkiler yüzünden pek mümkün olmadığını bilsem de artık yavaştan benimsemeye başladığım koltuğa, Selim'in yanına yerleştim. Siz eminim oyunların bundan ibaret olduğunu düşündünüz, hatta benim biraz abarttığıma inandınız. Ancak Derya otobana çıktıktan kısa süre sonra Selim'den onu arkadaşına bırakmasını isteyince bir kere daha gol yemiş oldum. Beş dakika sonra kısa bir vedayla arabadan inen kızın arkasından içine düştüğüm duruma inanamayarak baktım. Resmen bizi baş başa bırakmak için her yolu deniyorlar, pes artık.

Bir an Selim'le bu konuyu konuşsam mı diye düşündüm ama sonra vazgeçtim. Onun da daha tanıştığımız gün benim için arkamdan söylediklerini unutmuş değilim. Şimdi yine koca meraklısı etiketi yemenin anlamı yok. Konuyu kasten oraya çektiğimi sanmasını asla istemem. Ama bu konuda konuşmayacak olmamız tamamen sessiz kalacağımız anlamına gelmiyor. Zaten gerildim iyice, o da durup durup yandan beni kesiyor sağ olsun.

"Selim, yanlış anlamazsan dikkatini yola vermeni rica edebilir miyim? Şimdi gelinlik bakmaya diye gittiler, yolda öldüler diye ana habere çıkmanın anlamı yok. Allah korusun, aile dramı yaratmayalım."

"Yok, ben yola bakıyorum zaten. Ama sen gerildin sanki biraz."

Seni de görücüye çıkarsınlar da yiyorsa sen gerilme.

"Sana öyle gelmiş, ben gayet iyiyim."

"Sen öyle diyorsan..."

Yine yalan söylediğimi fark etti galiba, ondan böyle imalı konuşuyor. Ben de durumu toparlama umuduyla aklıma ilk gelene sarıldım.

"Ben birkaç gündür iş aramaya başladım da içime sinen bir şeyler bulamadım. Ondan gerginim biraz. Aklıma geldi, tadım kaçtı."

"Bu yaz tatil yapmayacak mıydın sen?"

"Yine de iş aramaya başladım ama pek umudum yok."

Duyan da yana yakıla iş arıyorum sanacak. Daha doğru dürüst soruşturmadım bile. Üniversiteden arkadaşlarımı aramadım, tanıdıklarıma başvurmadım.

"Erfa Tekstil hakkında ne düşünüyorsun?"

Birden babasının firmasının adını duyunca oturuşumu dikleştirdim ve kaşlarım çatıldı.

"Üniversitedeyken bir dönem mezun olduğum zaman çalışmayı istediğim yerler arasındaydı ama sonra staj başvurum kabul edilmedi. Mezuniyetten sonra da mülakatlarda elenmiştim."

"Yani beğendiğin bir firma, öyle mi?"

Bu konuşma, torpilli iş teklifine bağlanacak sanırım ama dur bakalım.

"Konuyu sizin fabrikaya getirerek nereye bağlayacaksın Selim?"

"Bence gayet açık, senden iyisini bulacak değiliz. Özgeçmişini insan kaynaklarına mail atalım, eminim sana uygun bir pozisyonumuz vardır. Tatilin bittiğinde, dilediğin zaman gelip başlarsın."

Meşhur, *Sen benimle dalga mı geçiyorsun?* bakışımı ona gönderip gözlerimi hissettiğim rahatsızlığı belli edercesine kocaman açtım.

"Bu söylediğin şeyi duymamış gibi yapacağım Selim. Teklifin için teşekkür ederim ama ben torpille bir yerde çalışmaya başlayacak biri değilim."

"Ben bunu torpil olarak görmüyorum. Senin gibi deneyimli, kafası çalışan, dinamik bir mühendisi bünyemize katmak bizim için faydalı olacaktır. Ben markanın hukuksal işleriyle ilgileniyorum. Babamlar kadar işlere burnumu sokmam ama firmanın yararına olmayan bir kararı da alacak halim yok."

Aslında Selim'le bir ilgisi olmasa bu çok iyi bir iş teklifi olurdu. Firma eskiden küçük bir konfeksiyon işletmesiyken işi büyütüp fabrika haline getirmiş Faruk amca, İtalya'da çalıştıkları bir stilist ekibi ve ofisleri var, kendi markalarını yaratmışlar ve uluslar arası alanda da kendilerine bir yer bulmayı zamanla başarmışlar. İzmir'de onlardan iyisini bulacağımı hiç sanmıyorum.

Arada kalmış halimi görünce beni ikna edebilmek için biraz daha konuştu Selim. "Ağabeyim Sinan İtalya'daki ofisin başında. O benden bir yaş büyük, zamanında babamın işleriyle ilgilenmeyi seçti. Ben asi evlat olup hukuk okudum. Hâlâ mirasçılardan, hissedarlardan biriyim ama sadece hukuki işlerde söz sahibiyim. Markayı babam yarattı, Sinan da bugünlere getirdi. Asıl patron onlar anlayacağın. Arkadaşlığımız endişelendirmesin seni lütfen."

Onun da aile işiyle ilişkisi benimki kadardı. Benim de babamın mimarlık ofisi zamanla büyüyüp şirket halini aldı. Büyük paralarla çalıştığını çok iyi biliyorum. Tek mirasçısı da benim fakat zamanında bu konuda ne kadar ısrar edip heveslendiyse de işleri hiçbir zaman ilgimi çekmedi. Her zaman için, mecbur kalmadıkça iş yerine gitmemeyi tercih etmişimdir. Muhtemelen Selim de benim gibi ayda yılda bir mecbur kalırsa gidiyordur fabrikaya. Ama yine de bu onun patronun oğlu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Önceki işimden sonra bu teklifi kabul edersem bir çeşit yükseliş yaşayacağımı bilsem de hissedarlardan biriyle yakınlaşmanın iş ahlakına uyan herhangi bir tarafı yok. Eski işimin bana öğrettiği en önemli şey iş yerinde herhangi bir duygusal aksiyona girmemem gerektiğidir herhalde. Bir hatayı iki kez yaparsam bu aptallık olur.

"Teşekkür ederim Selim ama kabul edemem, ısrar etme lütfen."

Hayal Kırıklığı

Boşuna dememişler bozuk saat bile günde iki defa da olsa doğru vakti gösterirmiş diye. Benim ara sıra da olsa aldığım mantıklı kararlar da o hesap. Yine de Selim bir kere daha hemen kestirip atmamamı rica etti. Fikrimi değiştirirsem diye de teklifinin her zaman geçerli olduğunu net bir şekilde ifade etti. Sonra da aramızda garip, gergin bir sessizlik oluştu. Selim'in daha önce aldığı telefon yüzünden böyle olduğunu kendime tekrardan hatırlattım. Yine de moralsizliği, soğukluğu beni etkilemeye devam etti. Neyse ki telefonum çaldı da yolun kalanında kendimi nasıl meşgul edeceğimi düşünüp durmaktan kurtuldum. Fakat bu defa da arayan Sema'ydı. Bugüne dek hiçbir pazar günü hayırlı bir haber vermek için aramadı beni sağ olsun. Zaten bende şans olsa...

"Efendim Sema?"

"Bahar, ay bir an açmayacaksın sandım. Sana bomba gibi haberlerim var. Neler olduğunu asla tahmin edemezsin!"

Madem tahmin edemeyeceğim neden doğrudan söylemeyi denemiyor?

"Hamile misin yine? Savaş çıktı ve İstanbul mu düştü? Yoksa uzaylı istilasına mı uğradınız? Hangisi?"

Bence tahminlerim coşkusuna göre gayet mantıklıydı

ama Selim Manisa'daki ruh ve sinir hastalıkları hastanesinden kaçmışım gibi bana baktı. Telefondaki arkadaşım ise bu tepkilerime alışkın olduğu için istifini bozmadan konuşmaya devam etti.

"Allah korusun kızım ya, yine açtın şom ağzını..."

"Sema, şu an arabadayım. Acil bir şey değilse..."

"Sakın kapama! Okan balayından dün döndü."

İzmir'e ayak bastığım andan beri ismini anmadığım, hakkında düşünmediğim eski patronumla ilgili bir şeyler duymak içimin hafifçe ürpermesine neden oldu. Ama garip şekilde başımı çevirip Selim'e baktım. Resmen onun Okan hakkında bir şeyler duyması fikrinden korktum. Tam beş senemi patronuma platonik olarak âşık geçirdiğimi öğrenseydi hakkımda ne düşünürdü?

"Bu sanırım normal bir durum, sonsuza kadar tatilde kalamazdı değil mi?" Bana ne canım Okan'ın karısıyla çıktığı balayından ne zaman döndüğünden?

"Gelir gelmez toplantı yaptı ve herkesin içinde bana seni sordu! Buna ne diyeceksin?"

Gayet normal değil mi beni sorması? Beş yıldır adamın yanında çalışıyordum. Her toplantıda masadaki yerimi alırdım. Yıllarımı o fabrikaya verdim ve iyi kötü Okan'la da bir arkadaşlığımız vardı.

"Allah'ın hikmeti işte, ne diyebilirim Sema? İşten ayrılacağımı onlar gitmeden önce söylemediğim için, haberi olmadığından sormuş olabilir mi?" İsim vermeden, genel konuşunca daha az dikkat çekeceğimi ummuştum ama Selim'in çaktırmamaya çalışsa da kulaklarını iyice açarak tüm dikkatini bana verdiğini hissettim.

"İşten ayrıldığını öğrenince sebebini sordu. Toplantının ortasında resmen üzüldü adam. İşi gücü bırakıp nereye gittiğini, neden gittiğini sorguladı."

"Sen ne söyledin?"

"Aileni özlediğin için gittiğini, artık İzmir'de yaşayacağını söyledim. Ne diyebilirim?"

"Yani?" Beni Selim'le baş başa araba yolculuğumda bunun için mi rahatsız ettin Sema?

"Toplantıyı aniden bitirdi ve sonra yanıma gelip telefon numaranın değişip değişmediğini sordu. Sanırım seni arayacak. Ayrıca karısı da toplantıda yoktu. İşe gelmedi kadın, yani yeni evli çift neden bir arada olmasın ki? Bence bunların arasında bir sorun var..."

Şu an Sema'yla baş başa olsaydık ona söyleyecek çok güzel cümleler bulurdum. Beni ne sanıyor canım? Evli bir adamla ismimi aynı cümlede bile geçirmeyeceğimi bilmiyor mu? Ne yapacağım, adam karısıyla sorun yaşıyorsa diye bir köşede leş kargası gibi üstüne atlamak için mi bekleyeceğim? Bu kadar gurursuz ve ahlaksız bir kadın görüntüsü mü çiziyorum farkında olmadan? Okan meselesi o nişanlandığı gün benim için bir daha açılmamak üzere kapandı. Tamam, belki düğün gününe kadar içimde ona dair bir şeyler beslemeye devam etmiş olabilirim ama o, deftere imzasını attıktan sonra benim için yasak bölgeye girdi. Aklımdan geçirdiklerimi Selim'in yanımdaki varlığı yüzünden dile getiremeyeceğim için kendimi toparlayıp sesime yapmacık bir nezaket kattım ve Sema'yı başımdan atmak amacıyla konuştum.

"Teşekkür ederim canım haber verdiğin için, şimdi gerçekten kapatmam gerek. Size iyi tatiller, bebeği öp benim için. Görüşürüz."

Cevap vermesini beklemeden telefonu kapatıp durum değerlendirmesi yapmak için Selim'in yüzüne baktım. Konuşmalarımızdan ne kadarını anladı? Anladığını da doğru anladı mı acaba?

"Her şey yolunda mı?"

Valla, ben de tam bunu sana sormak istiyordum Selim.

Ancak ben sorsaydım iyice yanlış anlaşılırdım.

"Evet. Sema işte, eski iş yerim hakkındaki dedikoduları anlatıyor."

"Orayı özlüyor musun?"

"Hayır."

Sorunun ve cevabın seriliği, keskinliği üzerine birbirimize baktık. Bir şey söylemesini bekledim ama o büyük bir ciddiyetle dikkatini tekrardan yola yöneltti. Zaten kısa süre sonra modaevinin önüne geldik. Arabadan inmek için kapıyı açtım ve Selim'in duruşunu bozmadığını fark edince merakla sordum. "Sen gelmiyor musun?"

"Gelinlik provasına mı? Erkekler için yasak bölge olduğunu sanıyordum."

"Damatlar için geçerli bir kural bu. O kadar yol geldin, içeri girmeyip ne yapacaksın ki?"

"Benim görevim size şoförlük yapmaktı. Kendimi, içeriye girmeyecek kadar seviyorum."

"Boşuna geldin o zaman. Sadece bana şoförlük yaptın. Ben de Nazlı'nın kullandığı arabada kendime yer bulabilirdim. Ya da babamın arabasıyla kendim gelirdim."

Selim omuz silkerek gülümsedi fakat fazlasıyla yapmacık bir gülümsemeydi bu. Artık aklı yine nereye gittiyse...

"Oldu artık, yapacak bir şey yok."

İnsan, "Olsun, birlikte vakit geçirmiş olduk, ben halımden memnunum" falan derdi. Selim de az odun değil yalnız. Ben desen zaten tescilli odun mıknatısıyım. Yine de bozuntuya vermemeye çalıştım. "İşimizin bitmesini bekleyecek misin? Uzun sürer büyük ihtimalle. İstersen sen git, sıkılırsın arabada."

Sözümü bitirmeden arka koltuğa uzanıp eline aldığı kitabı gösterdi ve bu defa gerçekten gülümsedi. "Hazırlıklı geldim. Siz keyfinize bakın."

Az önceki davranışına sinir olsam da elinde bir kitapla

bu kadar güzel gülen bir adama surat asmam mümkün olabilir mi? Hele ki o adam Selim'se hiç sanmıyorum. Sevimli görüntüsünden etkilendiğimi belli etmemeye özen göstererek arabadan indim ve ona el salladım.

Diğer arabadan benden önce inmeyi başaran dünür çetesi ise sanki fen deneyiymişiz gibi gözlerini dikmiş bizi izliyordu. Yüzlerindeki sinsi ifadeyi görmezden gelerek Nazlı'nın koluna girdim ve sonraki üç saati geçireceğimiz binaya adım attım.

Buradaki anılarımı anlatmalı mıyım yoksa kendime mi saklamalıyım bilmiyorum. Kadınlar ve gelinlikler arasında sanırım kutsal bir bağ var. Bu hepimiz için sıra dışı bir deneyim, özel bir ritüel bence. Dört yaşımdan beri gelinliğimin modeli hakkında düşünüyorum. Hayatınızın en özel günü düğün günü ve o gün başrolde yalnızca siz varsınız. Bir prenses kadar güzel, asil ve hayranlık uyandırıcı olmak zorundasınız. Hal böyleyken, gelinliğe bu kadar büyük anlamlar yükleyen bir grup kadın olarak biz de her şeyi en ince detayına kadar düşünüp kendimizden geçtik. Ben dantellere, saten kumaşlara dokundum. Beyazın her tonunu yakından inceledim. İşlemeler, duvak çeşitleri, taçlar, eldivenler... Cennette miydim? Yoksa bu kadar model arasında en uygununu bulamadığımız için kararsızlık cehennemine mi düşmüştük? İçinde bulunduğumuz topraklar lanetli miydi yoksa kutsal mı? İkizler burcuyum. Bu demek oluyor ki ben kararsızlık krallığının tek varisi, eşsiz prensesiyim. Üstelik Nazlı için çıktığımız bu yolda bir süre sonra modelleri kendi üstümde görme hevesi ve hayaliyle mantığımı yitirdim. Amacımdan şaştım, rotamı şaşırıp kayboldum. Tam olarak ne zaman; kolları işlemeli Fransız dantellerinden oluşmuş, kalçalarımdan itibaren yere kadar ipeksi, dökümlü saten kumaşıyla inen, kalp şeklindeki yakasında minik inci işlemeleriyle kalbimi fetheden o rüya

gibi şeyi elime aldım, âşık oldum hatırlamıyorum. Beyazın böyle güzel bir tonu var mıydı? Baştan aşağı asalet akıyordu kumaştan.

Sanırım bu yüzden gelinliği görevli kıza verip denemem için ısrar ettiklerinde ne yaptığımı bilmez halde giyinmeye gittim. Üstelik Nazlı bile kendisini unutup beni cesaretlendirdi denemem konusunda. Gerçi giydiği on gelinlikten sonra bunalıp ilginin üzerinden dağılmasını da istemiş olabilir kızcağız. Sonuç olarak bin bir zorlukla bir korse giymediğim için pişman hissederek gelinliğin içine girdim. Verdikleri ince, yüksek topuklu ayakkabılarla dengede durmayı da başardım. Büyük bir heyecanla kadife koltuklarda oturmuş beni bekleyen kadınların yanına ulaştım. Saçlarıma yerleştirilen duvağın varlığını hissetmek bile gözlerimin dolmasına neden oldu. Aynada kendimi doyasıya seyredebilmek için başımı çevirmeden önce hayranlık nidalarıyla bana bakmalarına izin verdim. İltifatları kabul edip gururla gülümsedim. Zeynep teyze, Ayşe yenge, Zehra teyze ve Nazlı... Dördü de vakti geldiğinde harika bir gelin olacağımı söylediler. Sanırım hayatım boyunca en çok duymak istediğim cümlelerden birisi buydu. Ayaklarım yerden kesildi. Dolayısıyla bu güzel anın ardından tüm zarafetimle çıktığım bulutların üstünden yeryüzüne çakılmam da oldukça acılı oldu.

Elinde telefonla çekingen adımlarla mağazadan içeri giren Selim doğrudan benim beyazlar içindeki halimi görünce kıpırdayamadan donup kaldı. Onu öyle görünce, daha doğrusu Selim'e üstümde gelinlikle yakalanınca benim de ondan çok farklı bir tepki verdiğimi söyleyemeyeceğim. Kızaran kulaklarım, yanaklarım ve titreyen bacaklarımla öylece adamın yüzüne bakakaldım. Neyi nasıl açıklayacağım ki zaten? Üstümde gelinlik var resmen! O da heykel misali yüzüme bakarak sağlıklı bir cümle kuramadı. Di-

ğerleri baktı ki bizim beyinler firarda, duruma müdahale etmek zorunda kaldılar. Zeynep teyze Selim'e neden burada olduğuyla ilgili bir şeyler sordu ama ben o sırada kulaklarım utançtan sağır olduğu için dinleyemedim. Sadece Selim'in cevabı akıl süzgecimden geçti.

"Babam seni arıyor, telefonunu açmadığın için merak etmiş."

Elindeki telefonu annesine uzatırken bakışlarını nihayet üzerimden çekmeyi başardı. Ben de etrafıma bakarak saklanabileceğim bir delik aradım. Ancak ne yazık ki o kadar büyük bir delik yoktu. Durumum yeterince vahim değilmiş gibi Zehra teyze ve Ayşe yenge de meseleye dâhil oldular.

"Nazlı'ya gelinlik ararken bu modeli gördük de çok beğendik. Üzerinde nasıl duracağını merak ettik, Bahar kızımız da bizi kırmayıp giydi. Çok güzel olmuş, değil mi Selim?"

Sol eliyle sıkıntı içinde saçlarını karıştırarak omuz silkti Selim ve yüzüme bakmadan kısa bir süre üstümde gözlerini gezdirdi. Dünyanın sonu yakın bir zamanda gelecekse bence şu an çok uygun. Çünkü ancak kıyamet koparsa bu rezil an akıllardan silinebilir diye düşünüyorum.

"Bilmem, gelinlik işte. Ben ne anlarım teyze? Herhalde Nazlı'nın gelinliğini seçtiniz de sıkıntıdan bir de defile yapmaya karar verdiniz. Dışarıda beklerken kök saldım. Toparlanın da gidelim artık."

Yer yarılsaydı da içine girseydim, kör kuyularda ışıksız kalsaydım. Issız çöllerde gece yarılarında donarak ölseydim. Ne bileyim zombi istilasında bedenim parçalara ayrılsaydı da iç organlarım çürüseydi. Bu nasıl bir rezillik Allah'ım? Ne hallere düştüm böyle? Ölseydim de kurtulsaydım!

"Biz de yatıya kalmayı düşünmüyoruz Selim. Üstümü

değiştireyim, hemen çıkarız. Sana demiştim zaten bizi beklemene gerek yok diye, şimdi laf edeceğine keşke o zaman sözümü dinleseydin."

Herkesin yerine cevap vererek hızlı adımlarla üstümü değiştirmek için soyunma odasına gittim. Ancak sanırım odaya gelinliğimin geniş eteğiyle beklediklerinden uzun sürede varacağımı hesap edemediler. Çünkü Selim, benim duyma mesafesinde olduğumu bile bile böyle bir çıkışa cesaret edemezdi diye tahmin ediyorum. Kaldı ki Zehra teyzenin sözde fısıltısını bulunduğum yerden duymamak için fazladan çaba sarf etmem gerekiyordu. Ya da ben, annemin her zaman dediği gibi üstün duyma özellikleri olan vahşi bir hayvanın kulaklarına sahibim.

"Allah aşkına ne yapıyorsunuz siz teyze? Bir bıkmadınız şu oyunlarınızdan!"

"Asıl sen ne yapıyorsun Selim? Az önceki terbiyesizliğinin mantıklı bir açıklaması var mı oğlum? Eğer yoksa gidip DNA testi yaptıracağız haberin olsun. Zira bizim aileden böyle bir öküz çıkması mümkün değil!"

"Hay ağzın bal yesin Zehra, bu ne canım? Oğlan benim ama huyu beş para etmez."

Bu noktada, genelde hep sessiz sakin Zeynep teyzenin konuya dâhil olmasını beklemediğimi belirtmem gerek.

"Anne, uğraşmayın benimle, işime karışmayın diye daha kaç kez söylemem gerekecek?"

"Uğraşmayalım da burnunun dikine gitmeye devam et değil mi? Oğlum otuz yaşındasın! Bahar'dan iyisini mi bulacaksın? Kız aile terbiyesi almış, zeki, güzel, titiz, oturmasını kalkmasını biliyor, büyüklerine saygılı, okumuş, kültürlü, sen daha ne istiyorsun?"

"Ben bunları bilmiyor muyum? Göremiyor muyum sanıyorsun?"

"Görüyorsun da niye kızıyorsun o zaman oğlum? Biz

bir şey yapmasak, harekete geçmesek sonunda ağzın açık kalacaksın ortada. Hiç duymadın mı, bir kızı bin kişi ister diye? Baktık Bahar'ın peşinde dolanıyorsun, gittin kızın evinin dibindeki eve taşındın. Yıllardır tatil lafı etmeyen sen, tutturdun bu yıl dinleneceğim diye. Kızla ilgilendiğini, ona tutulduğunu görünce işi hızlandıralım istedik. Ne kötülük var bunda? Âşık insanın üstüne aptallık çöker diye boşuna demiyor anneannen. Az önce ispat ettin onun teorisini."

Bir insanın kalbi göğüs kafesinden fırlayıp derisini delerek bedenini terk edebilir mi? Umarım öyle bir şey olmaz çünkü bu kalp bana bir süre daha lazım olacak. Heyecanla Selim'in annesine vereceği cevabı bekledim. Soyunmama yardım etmek için bana eşlik eden satış danışmanı kızın yürümeye devam etmem için beni yönlendirdiğini gördüğümde ise pek nazik olmayan bir el hareketiyle kendisini durdurdum. O an sadece onu değil dünyayı bile durdurabilirdim.

"Anne, bari sen yapma! Beni tanımıyormuş gibi konuşmaktan vazgeçin. Ben nelerle uğraşıyorum, siz burada ne yapıyorsunuz? Karışmayın benim işime demedim mi ben? Vakti mi şimdi bunun? Kanına girer gibi Bahar'ın da kafasını karıştırıp gelinlik giydirmeler falan... Zamanı gelince ne gerekiyorsa ben yaparım zaten."

"Neden vakitsiz olsun oğlum? Kendine bunu niye yapıyorsun? Hem Bahar farklı, bak bana güven. Teyzen bile beğendi bu kızcağızı. Halden anlayacak bir kızcağız zaten."

"Anne yeter! Kapatın şu konuyu artık. Bahar'ın farklı olduğunu biliyorum zaten. Ondan yana bir şüphem yok. Ama o kıza da yazık, gelininiz gibi davranmalar, bir haller... Yangından mal kaçırır gibi gözünü boyayıp kandırmayın Bahar'ı. Yapmayın! Umutlandırmayın erkenden,

hepimiz sorunun Bahar'da değil bende olduğunu biliyoruz. Kızı da bana övmekten vazgeçin. Zaten onun övülmeye ihtiyacı yok."

"Senin ne kusurun varmış?"

"Beni konuşturma burada daha fazla, gerçekten Bahar senin kızın olsaydı benimle evlenmesine izin verir miydin? Hem de şu anda? Oğlun olduğum için böyle yapıyorsun. Kızın başını yakmaya çalışma. Hepimiz ayrı bir taraftan gözünü boyuyoruz resmen, günah. Kime bulaştığını bilse arkasına bakmadan kaçacak belki, kaçmasa zaten başını yakacak. Allah aşkına ne yapıyoruz biz el birliğiyle? Kontrolden çıktık resmen, uçtuk gidiyoruz."

Karşı tarafın sessizliği sağır ediciydi. Selim'in alaycı gülüşünü sesinin tonundan bile anlayabildim.

"Ben cevabımı aldım anne, dışarıda bekliyorum. Bir daha da böyle şeyler yapmayın sakın."

Üstümdeki koca gelinliğe aldırmadan soyunma odasına ulaşıp koltuğa oturdum. Çünkü ayakta durmayı başarabileceğimi sanmıyordum. Midem düğümlendi, gözlerim doldu, dünyam hızla döndü ve parçalara ayrıldı. Sanki on şiddetindeki bir depremin ortasında ölümü beklermiş gibi çaresizlikle etrafıma baktım. Ne yazık ki enkaz altında kalıp bu lanet hayattan kurtulacak kadar şanslı değilim. Bu sefer bir köşede bekleyen kız bile halime acıyıp müdahale etmedi. Neyin derdine düştüm? Kendimi ne sandım? Nasıl bir psikolojiyle gidip gelinlik denedim? Nereden aldım bu cesareti? Daha dün bir bugün iki, nasıl bu kafaya ulaşabildim ki? Benimle ilgilenen kız üstümdekileri çıkarırken bu soruları kendime defalarca sorarak ağladım. Akan makyajım, kızaran yüzüm, burnumdan akan sümüklerim benim için bir sorun oluşturamayacak kadar dertliyim.

O kadar acınası bir haldeyim ki elime verilen mendiller yetmedi. Kızcağız da gizlice gidip bir bardak su getirdi.

Sakinleşip insanların arasına dönmem gerektiğinin farkındayım ama hayallerim, dünyam başıma yıkıldıktan, umutlarım öldükten sonra benim de biraz yas tutmaya hakkım var herhalde, değil mi? Ayrıca kendime kızıyorum. Kendimi nasıl bu kadar evliliğe odaklayıp bu konuyu bir saplantı haline getirebildim? Karşıma çıkan ilk adama can simidimmiş gibi sarılıp üstümde kurulan "evliliğe geç kalınmışlık" baskısından kurtulmak istedim resmen. Alnıma kocaman harflerle "Koca istirem gel beni al" yazsaydım daha iyiydi.

Beynimin içinde düet yapan Müslüm Gürses, Orhan Gencebay ve Ferdi Tayfur üçlüsünü yok sayarak burnumu sildim. Lavaboya gidip makyajımı temizledim. Çantamdaki tokayı çıkarıp saçlarımı topladım. Kızaran gözlerim için yapabileceğim pek de bir şey yoktu. Son olarak gururumdan kalanları toplayarak bir daha ömrüm boyunca girmek istemeyeceğimden emin olduğum binadan çıktım. Bu sırada insanların yüzüne bakacak takati kendimde bulamadım. Valla açıkçası içim viraneyken ayakta durduğuma şükretsinler.

Hızlı hareket etmeye çalıştım çünkü dönüş yolunda Selim'le aynı arabada olma düşüncesi midemi ağrıttı. Arabada tam olarak Nazlı'nın arkasındaki koltuğu gözüme kestirmiş, süratle o yöne ilerlerken çalan telefonumla irkilerek durmak zorunda kaldım. Arayan ismi gördüğümdeyse aklımda kalanlar da öylece uçup gitti. Okan? Beni aramak? Hem de şu an... Aklım bu kadar kısa sürede başıma gelemese de iç geçirerek telefonu cevapladım. Teker teker gelseydiler şaşardım zaten.

"Efendim?"

"İyi günler, Bahar Hanım'la mı görüşüyorum acaba?"

"Benim Okan Bey, buyurun."

"Bahar, nasılsın?"

Etrafımdaki meraklı bakışları yok sayarak konuşmaya çalıştım. "İyiyim, teşekkür ederim. Siz?"

"Senin sesin neden kötü geliyor? Bir şey mi oldu?"

Beş yıldır burnunun dibinde yapmadığım şaklabanlık, uygulamadığım taktik kalmayan adam ses tonumdaki değişikliği fark etmek için bugünü mü buldu? Helal olsun gerçekten.

"İyiyim, sadece biraz yorgunum."

"Yoksa hemen yeni bir işe mi girdin?"

Karşı taraftaki ses her zamanki gibi ilgili, nazik ve huzur vericiydi. Derin bir nefes alıp ağlama isteğimi bastırdım. Sokak kedisi gibi her başımı okşayana mırlamayıp sokulmayayım bir zahmet.

"Hayır, tatil yapıyorum. Muhtemelen başka bir yerde başlasaydım duyardınız zaten. Bir akrabam evleniyor da onun düğün telaşı yüzünden biraz yorulduk. Tatlı yorgunluk diyelim."

Bu sırada diğer arabadaki kadronun bana el sallayarak harekete geçişini hüzünle izledim. Kaldım yine çöl ayısıyla baş başa, iyi mi?

"Peki, tatilin ne zaman bitecek?"

"Bilmiyorum, Okan Bey ben..."

Karşı taraftaki adam sesinde hoşnutsuz bir ifadeyle sözümü kesti. "Bahar şu an seninle patronun ya da eski patronun sıfatıyla konuşmuyorum. Resmi bir dil kullanmana gerek yok. Biz henüz babam işleri bana devretmeden önce birlikte çalışan iş arkadaşlarıydık. Arkamı topladığın günleri unutmadım. Zaten seni bu yüzden aradım. Bir veda etme gereği duymadan işi bırakmana çok üzüldüm. Ben bilmeden seni kıracak bir şey mi yaptım? İşte gözümden kaçan bir sorun mu yaşandı? Dün o toplantı masasında seni görmekten mahrum olma nedenimizi öğrenmek istiyorum."

Arabanın kaportasına yaslanarak duyduklarımı sindirmeye çalıştım. Gözünde hiçbir değerim olmadığını düşündüğüm adam şimdi yokluğumdan şikâyet ediyor, öyle mi? Üstelik artık varlığımın bile farkında olmadığını zannediyordum. Ama o yokluğuma üzülüyor. Üslubumdaki resmiyeti de fark etti.

"Hayır Okan, sen her zaman çok iyi bir patron oldun. Ben sadece artık İstanbul'da mutlu olmadığımı anladım. O şehirde yapamıyorum ve ailemi özledim. Haklısın, haber vermem gerekirdi. Ama cesaretimi kaybetmeden harekete geçmek istedim."

"Bak, aslında hatalı olduğumun farkındayım. Arzu'yu departmanının başına geçirmemeliydim. Sen yıllar boyunca bu fabrikaya emek verdin. Üretimde harikalar yarattın ve ben bencilce bu durumdan faydalandım. Eğer dönersen istediğin terfi için elimden geleni yapacağım. Ayrıca maaşına tatmin edici bir zam da yapmayı düşünüyorum. Zaten gitmeseydin de yapacaktım."

"Çok teşekkür ederim. Her zamanki gibi çok naziksin ama bunu isteseydim zaten gitmeden önce karşına geçip söylerdim. Tamam, ayrılmamın sebeplerinden bazıları bunlardı ama gitmek benim seçimim. Dönmeyi düşünmüyorum."

Hattın diğer tarafında fazlasıyla tedirgin hissetmeme sebep olacak bir sessizlik yaşandı. Bir an hattın düştüğünü bile düşündüm. Nihayet konuşmaya karar verdiğindeyse Okan'ın sesindeki hüzün elimi uzatsam dokunabileceğim kadar belirgindi.

"Seni geri kazanabilmek için yapabileceğim bir şey yok, değil mi?"

Soruyu çok farklı anlamlarda sormuş olsa da yüzümde alaycı bir gülümsemenin oluşmasına engel olamadım. Bunu öyle uzun bir süre ondan duymak istemiştim ki şim-

di içimde yarattığı boşluk tarif edilemezdi.

"Uras Tekstil'de çalışırken çok fazla şey öğrendim, tecrübe kazandım. Yaşadığım deneyimi hiçbir şeye değişmem. Her şey için teşekkür ederim ama artık bunun geçmişimde kalması gerekiyor. Yani evet, yapabileceğin bir şey yok."

"Sen harika bir insansın. Mükemmel bir iş arkadaşısın, firmamızı ve beni referans olarak gösterebilirsin. Bizi arayan herkes hakkında güzel şeyler duyacak. Çünkü sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun. Gerçekten iyi olmanı isterim Bahar."

İstemsizce dolan gözlerimi kırpıştırıp sesimin düzgün çıkabilmesi için yutkundum. "Aynı duyguları paylaşıyoruz. Umarım hayalini kurduğun kadar başarılı bir iş adamı olursun ve Arzu'yla her şey yolunda gider. Düğünden sonra hemen balayına gittiğiniz için tebrik etme fırsatı bulamamıştım. İkinize de mutluluklar dilerim."

Garip bir şekilde sözlerimde samimi olduğumu fark ettim. Okan iyi bir adam ve beni sevmediği için kötülüğünü isteyecek değilim. Karısıyla mutlu olması beni de mutlu eder. Bir zamanlar içimde hissettiğim kıskançlık şimdi yerinde değil. Geride kocaman bir boşluk bırakarak bedenimi terk etmiş, bu defter gerçekten tamamen kapanmış. Yaşadığım farkındalık hissiyle hafifleyerek derin bir nefes aldım.

"Teşekkür ederim. Ben senin kadar umutlu değilim ama inşallah her şey güzel olur."

O ne demek şimdi? Hangi konuda nasıl bir umutsuzluğa düştü ki açıkça telefonda bana bile belli ediyor?

"Bir sorun mu var? Arzu iyi mi?"

"Bilmem, iyidir herhalde. Keşke burada olsaydın, etrafa saçtığın pozitif enerjiye öyle ihtiyacım var ki... Sanırım öğle paydoslarındaki, kahve molalarındaki sohbetlerimizi çok özleyeceğim."

Bu sözün üstüne ne diyebilirim ki? Ben de özleyeceğim falan mı demeliyim? Her zaman Okan'la aramda bir bağ olduğuna inanmıştım ve Arzu ortaya çıktığı andan itibaren bu bağ kayboluverdi. Sanki hiç arkadaş olmamışız, hiçbir şey paylaşmamışız gibi Okan benden tamamen uzaklaştı. Ben de bir süre sonra arkadaşlığımızın tamamen benim abartılı düşüncelerimden ibaret olduğuna kendimi inandırdım. Şimdiyse dile getirdikleri... Toparlanarak yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Biz sadece geçmişte keyifli anlar paylaşmış iyi arkadaşlarız. Yeni evli bir adam başka bir şey kastederek benimle konuşacak değil zaten. İçim yine, sohbetin gittiği yönden huzursuz olarak sonlandırma ihtiyacıyla doldu.

"Tekrar teşekkür ederim Okan her şey için, şimdi kapatmam gerek. Arkadaşım bekliyor. Görüşmek üzere, kendine iyi bak."

Az önce yaşananları inkâr etmek istercesine telefonumu çantama telaşla soktum ve Selim'in yüzüne bakmadan arabaya bindim. Yanımdaki yerine yerleştiğinde bakışları üstümdeydi. Bu işkenceye devam etmemesi için ben de gözlerimi onun üstüne diktim. Aslında yapmak istediğim yakışıklı yüzünü yumruklarımla dağıtmaktı ama ne yazık ki hayatta istediğimiz her şeyi yapamıyoruz.

"Beklettiğim için üzgünüm, önemli bir konuşmaydı."

"Bugün sürekli aranıyorsun. Yüzün soldu sanki. Kötü bir haber mi aldın?"

Sadece yüzüm değil komple ben soldum çünkü sen beni yerin dibine soktun. Bulutların üstünden betona çakılmış gibi hissetmeme neden oldun. Kötüyüm çünkü uzun zamandır hiç tatmadığım bir hayal kırıklığı yaşattın bana! Ne zaman sana bu kadar kapıldığını anlamadığım kalbimi binlerce parçaya böldün. Sakın suçu Okan'a ya da bir başkasına atma, senden nefret ediyorum Selim.

Evet, bakışlarımla söylemeye çalıştıklarım tam olarak bunlardı. Ama o kalın kafalının ne kadarını anladığından şüpheliyim. Yüzüme daha önce üstünde çalışılmış, soğukkanlı bir gülümseme yerleştirerek konuştum. Bu gülümsemeyi en son Okan'ı nişanı için tebrik ederken kullanmıştım.

"Hayır, eski patronum aradı. İşe geri dönmemi istiyor ve beni ikna etmeye çalıştı."

Selim yüzündeki ifadesizliği korumaya çalıştı ama yeterince iyi bir oyuncu değildi. Bir süre düşündü, ben ağzından mantıklı cümleler ya da sorular dökülecceğini sandım. Çünkü yüzüme oldukça ciddi bir ifadeyle bakmıştı. O ise tek bir şey sordu: "Sen patronuna ismiyle mi hitap ediyorsun?"

"Evet, çünkü aynı zamanda benim için özel biri ve arkadaşım. Birlikte çok fazla şey paylaştık."

"Dönecek misin?"

"Konuşmamızı dinlediğini sanıyordum. İşe geri dönecek olsaydım oradan hiç ayrılmazdım."

Başını sessizce sallamakla yetindi. Direksiyonu kavramış, boş gözlerle önüne bakıyordu.

"Arabayı çalıştırmayacak mısın?"

"Affedersin, dalmışım."

Harekete geçince bakışlarımı arabadan dışarıya çevirdim. Selim'in yüzüne bakmak istemiyordum çünkü. Sessizlik fazla rahatsız edici gelince radyoyu açarak sesini yükselttim. Böylelikle konuşmak zorunda kalmayacaktık.

"Bahar, biraz konuşabilir miyiz?"

Aniden sesini duyunca irkildim ve bunu ne yazık ki yerimden sıçrayarak belli ettim.

"Sen konuş, dinliyorum."

Radyonun sesini kıstı ve biraz huysuz bir ses tonuyla sordu.

"Yüzüme neden bakmıyorsun sen?"

"Dışarıyı seyrediyorum. Sanırım araba kullanırken seni izlemem tuhaf olurdu."

"Neyi kastettiğimi biliyorsun. Benimle muhatap olmamak için radyoyu açtın. Bak, gelinlik provasında yaşananan..."

"Sohbet etmek istediğini bilmiyordum Selim. Sadece sıkılmayalım diye müzik açtım. Galiba sen biraz alıngan davranıyorsun."

Bu konuda konuşup nereye varacağız da konuşmak istiyor? Beni yeterince utandırmadı mı zaten? Bu kız böyle ölmez, iyice üstüne gideyim mi dedi kendi kendine? Haberi yok zaten öldüm, bir gömülmem kaldı. Ama kendimi Selim'e gömdürecek halim yok. O kadar da uzun boylu değil.

"Bugün..."

"Biraz yorucuydu ama güzel geçti. Nazlı da her genç kız gibi zor beğeniyor. Yine de işimiz bittiğinde çok güzel bir gelin olacak. Toprak çok şanslı, yorulduğumuza değecek."

Onu konuşturmayacağım. Ne pahasına olursa olsun annesine söylediklerini bana karşı da dile getirmesine izin veremem.

"Gelinlik denediğin zaman ailemin sana olan tutumundan bahsediyorum. Seni zorlamaları doğru değildi. Çok üstüne geldiler. Ben de üstünde öyle görünce... Belki benim tepkim..."

"Saçmalama. Onlar yaşlı insanlar, benim de bir annem var, unuttun mu? O gelinliği sadece aileni kırmamak, terbiyesizlik yapmamak için giydim. Ayrıca beni soktukları gelin testinin de farkındayım. İlk defa başıma gelmiyor, endişelenme. Büyütecek bir şey yok. Beni oğluna yakıştırıp çöpçatanlık yapmak isteyen ilk anne değil Zeynep teyze.

Onlar adına özür dileme lütfen. Biz de bir gün yaşlanacağız, büyüklerimizin çocukça heveslerine karşı anlayışlı ve sabırlı olmalıyız."

Sözlerim karşısında bozulsa da kuyruğu dik tutmak isteyerek kaşlarını manidar bir şekilde kaldırdı. Bu sırada kırmızı ışık yandığı için arabayı da durdurmuştu.

"Heves mi? Bizi birbirimize yakıştırmaları için sen..."

"Elbette komik bir heves! Ama eleştiremiyorum çünkü benimkiler de aynı şeyi yaptı. Eminim annemle yengem de seni benzer şekilde bunalttı ya da bunaltacaklar. Bu yüzden, özür dileme işine girersek çıkamayız. Sorun değil Selim."

Konuştukça özgüvenim yerine geldi ve Selim'e meydan okuyan bakışlarım hiç olmadığı kadar soğuk, öfke dolu bir hal aldı. O da sanki aklımdan geçenleri okuyabilirmiş gibi yüzümü uzun uzun inceledi. Bir eli hâlâ direksiyondaydı ve parmakları baskı uygulamaktan beyazlaşmıştı. Birkaç saniye sessizce durduktan sonra derin bir nefes alarak davranışımın sebeplerini çözmüşçesine gözlerini kapatıp iç geçirdi ve arabayı yeniden çalıştırırken bezgin bir sesle konuştu.

"Sen bana gerçekten çok kızmışsın. O yüzden böyle konuşuyorsun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Sana kızmamı gerektirecek bir şey mi yaptın ki? Aslında sanırım sen kenara çeksen ve ben buralarda bir yerde arabadan insem daha iyi olacak."

Daha fazla onunla aynı havayı solumak istemiyorum. Bu konuşmayı da devam ettirecek gücüm yok. Kemerimi çözüp yavaşlamasını beklemeye başladım ama o sanki gitmeme engel olmak ister gibi koluma dokundu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Bir arkadaşımla buluşacağım."

Kaşları iyice çatıldı ve rahatsızlığını belli eden bir ses tonuyla, "Nereden çıktı şimdi bu?" diye sordu.

Mükemmel yalan söyleme yeteneğimden. Dışarıdan bakınca da zeki bir adama benziyorsun ama senden kaçmaya çalıştığımı göremiyor musun Selim? Neyi zorluyoruz?

"Bir yerden çıkmadı. Nasıl bir soru bu böyle?"

"Bugün sana biriyle mi buluşacaksın diye sorduğum zaman hayır dedin, şimdi de arkadaşımla buluşacağım diyorsun. Benden mi kaçmaya çalışıyorsun Bahar? Bu yaptığın çocukluk resmen... Lütfen beni dinler misin?"

"Sen bana biriyle buluşmak için mi hazırlandın diye sordun. Cevap verdiğim soru başkaydı yani. Hem her davranışımın sebebini kendinde mi arayacaksın böyle? Zaten saatlerdir konuşuyoruz. Seni dinliyorum ama daha fazlası için vaktim yok. İzin verirsen bu sohbete daha sonra devam etmek istiyorum."

"Bahar..."

"Cidden vaktim yok, arkadaşımı yeterince beklettim. Sonra Selim, lütfen."

Eminim gururumdan kalanları bu sığ yalan bir çırpıda kurtarır. Hey güzel Allah'ım, ben niye böyle bir insan oldum? Beyin nakli için başvurayım bir yerlere en iyisi. Bence artık tıp o noktaya gelmek zorunda...

"Hiçbir yere gitmiyorsun, seni evine ben bırakacağım. Sırf bana inat olsun diye şu arabadan inip taksi, otobüs mü arayacaksın yani eve gitmek için?"

Arabayı kenara çekerek bana bakınca sinirle ben de ondan tarafa döndüm.

"İster inan ister inanma, sana tavır yaptığım falan yok benim! Ya bir kere sen kimsin de sana küseceğim diye kendimi yollarda sefil edeyim? Ayrıca üslubuna dikkat et. Benim nereye gidip ne yapacağımla ilgili söz söyleme hakkın olduğunu sanmıyorum avukat bey. Her isteğini yerine getirmekle de yükümlü değilim. Acelem var, şimdi gidiyo-

rum. Biz aramızı Nazlı ve Toprak için düzelteceğiz dedik, evet ama bu kadar da değil. Anlaşılan aramızdaki sınırları yeniden çizsek iyi olacak."

Hışımla arabadan inerek caddede yürümeye başladım. Ağlamayı da kendime yasaklamayı ihmal etmedim tabii. Herkes haddini bilecek artık, yeter. Kimi tepeme çıkartsam üstümde tepiniyor. Ne diye hayatıma girdi zaten bu adam benim? Defolup gitmesini ve bir daha karşıma çıkmamasını istiyorum. Neyse ki Nazlı'nın düğününü atlattıktan sonra görüşmemiz için bir sebep de kalmayacak. Gerekirse onun sevimsiz yüzünü görmemek, bu komşuculuk oyunundan kurtulmak için bizzat ben evimi değiştiririm.

Kendi kendime söylenirken caddenin bittiğini ve beynimin isteğim dışında beni Kordon'a sürüklediğini fark ettim. Bu arada Selim'in peşimden gelmemesi sinirlerimi içten içe iyice bozdu. Tav oldum, karşıma çıkan ilk çiğdemciden çiğdem alıp çimlere oturdum ve sinirden kontrolsüzce çitlemeye başladım. Boyu devrilsin inşallah, bağırsakları bozulsun da adliyenin ortasında önemli bir dava sırasında midesinden gelen korkunç sesler yüzünden herkese rezil olsun. Hatta şu durumda altına doldurmasını bile isteyebilirim. Öfkemin yerini bir süre sonra her zamanki gibi karamsarlığım ve gözyaşlarım aldı. Bu şehirdeki tüm insanlar neden mutlu? Âşık olan herkes sevgilisinin elinden tutup Kordon'a mı koşmak zorunda? Bu yolda sevdiceğinizin elinden tutmadan yürüyemezsiniz diye hükümet yasa çıkardı da benim mi haberim yok?

Üstümü silkeleyerek ayağa kalktım, iskeleye kadar yürüyüp belki biraz açılırım diye vapura bindim. Elime aldığım gevreği kemirirken denizin kokusunu içime çekerek rahatlamaya çalıştım. Ancak hiçbir şey yanaklarımdan süzülen yaşlara engel olamadı. Gözlerimi kapatıp arkama

yaslandım. Farkında olmadan, beş sene önce bir ahmak gibi davranıp doğduğum şehri terk etmeseydim nasıl bir hayatım olurdu diye düşündüm. Artık bu hayalleri kurmak için geç kaldım. Geç kalmadığım herhangi bir konu da yok zaten.

Kendi iç dünyamda verdiğim savaşın ortasında düşüncelerimde boğulurken omzuma dokunan bir el, irkilerek gözlerimi açmama neden oldu. Başımı çevirip baktığımda gördüğüm tanıdık yüzün sahibini idrak etmemse birkaç saniyemi aldı.

"Ali?"

"Bahar, gerçekten sensin. Arkan dönük olduğu için sen olduğundan emin olamadım bir türlü. Nasılsın?"

Yıllardır görmediğim üniversite arkadaşımla bir vapurun ortasında kızarmış gözlerim ve akan burnum eşliğinde karşılaşmanın getirdiği mahcubiyet ve şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. Sonra ilk şoku atlatınca ayağa fırlayarak Ali'nin boynuna sımsıkı sarıldım. Akşam güneşinin aydınlattığı yüzü ve şefkatli ses tonuyla Hızır gibi yetişti resmen. O da davranışımdaki aşırılığı sorgulamadan beni kollarının arasına aldı, başımı göğsüne yaslayıp huzur veren göğsünün tadını çıkarmama izin verdi. Vapurdan inme vakti geldiğinde de ona ahtapot gibi yapıştığım için beni de beraberinde indirdi. Yıllardır görmediğin adama niye çölde bulduğun suymuş gibi bakıyorsun, arsız mısın da sarılıyorsun diyebilirsiniz. Haklısınız da ama Ali hiçbir zaman, sadece ders notlarımı paylaştığım, kantinde sohbet edip şakalaştığım sıradan bir arkadaş olmadı. Üniversitedeyken yediği içtiği ayrı gitmeyen, sürekli bir arada vakit geçirip her şeyimizi paylaşan arkadaşlardık biz. Yani onu görmek aynı zamanda beş sene önceki tasasız hayatıma dönmek gibiydi. Nihayet beni kendi halime bıraktığı takdirde ağzımdan tek kelime çıkmayacağını anlayıp başımı göğsünden kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Naneli şeke-

ri andıran sevimli mavi gözlerini görmek de yeniden gözlerimi doldurdu.

"Neyin var *peri kızı*?"

Yıllardır duymadığım lakabım onun dudaklarından dökülünce ne iyi geldi! Az da olsa toparlanarak konuşmaya çalıştım. "Sinirlerimin çok bozuk olduğu bir anda karşıma çıktın, tepkimle seni de endişelendirdim. Özür dilerim."

"Saçmalama, ne özrü? Ama böyle ayaküstü olmaz. Gel benimle, bir şeyler yiyelim. Vaktin var, değil mi?"

"Beş sene sonra karşıma çıkmışsın, gerekirse zamanı durdurup vakit yaratırım."

Yeniden boynuna sarıldım Ali'nin ama bu seferki çaresizlik değil sevgi dolu bir kucaklaşmaydı. O da bunu fark ederek gülümsedi. Restorana doğru yürürken yüzümü incelemeye aldı ve ben de aynı şeyi ona yaptım. Kıvırcık saçları, alışık olduğumun aksine kısacık kesilmişti. Dağınık sakalları da şekillendirilmişti. Gülümsediğinde ortaya çıkan kaz ayakları dışında hiç değişmemişti. Gülmeyi onun kadar çok seven birinde oluşan bu değişiklik de şaşırtıcı değil. Ayrıca siyah saçlarının arasında bir tel bile beyaz yok. Belki de ben bu orta yaş bunalımına erken girdim. Karşımdaki adam hâlâ genç ve yakışıklı, yani ben de hâlâ genç ve güzelim bu durumda galiba. Sanki aklımdan geçeni okumuş gibi omzuma kolunu atarak beni kendisine doğru çekip güldü.

"Hiç değişmemişsin peri kızı, hâlâ çok güzelsin."

Restorana girip rahatsız edici gözlerden uzak, köşede kalmış bir masaya geçtiğimizde siparişlerimizi almak için gelen garsona dönüp bakmadım bile. Ali öyle bir anda karşıma çıkmıştı ki içimdeki mutluluk kırıntılarına dokunarak yeniden yirmi üç yaşındaki halimi hatırlamama neden oldu. Bu yüzden ona sayısal lotodan çıkan büyük

ikramiyeymiş gibi bakıp tüm ilgimi ona yöneltmekten kendimi alamadım.

"Bize birer buçuk İskender gönderin şefim. Bol tereyağlı olacak, hanımefendinin yoğurdu fazla olsun, yanında da şekersiz kola."

Gülümseyerek arkama yaslandım. "En sevdiğim yemeği unutmamışsın."

"Sen unutulacak hatun musun İzmirli?"

İlgisi beni iyice duygusallaştırınca gözlerimi kaçırarak uzaklaşan garsonun arkasından baktım. O da dikkatimi üzerine çekebilmek için elime dokundu ve meraklı bir ses tonuyla sordu.

"Anlat bakalım, burada ne işin var? İstanbul'a ilk kaçtığın zaman pek dönmeye niyetin yok gibi duruyordun."

"İzmirli olan benim Aliş, sonunda kürkçü dükkânına dönmem o kadar da şaşırtıcı değil bence. Asıl sen anlat, siz Buse'yle düğünden sonra Denizli'ye taşınmamış mıydınız? Hanı çoluk çocuğa orada karışacaktınız? Ne yapıyorsun İzmir'de?"

Üniversitedeki ilk yılımda Ali'nin devamsızlıktan kalmak üzere olduğu derste yerine imza atmam sayesinde arkadaş olmuştuk. *Bunda ne var?* diyebilirsiniz. Ancak tüm sınıfın asistan tarafından sayıldığı ve birinin yerine imza attığınız anlaşıldığı an adeta aforoz edildiğiniz, işin uzaklaştırma almaya kadar gittiği, yıllarca dersten geçmenizin imkânsızlaştığı bir derste, bölümün en yaşlı profesörünün dersinde kendi devamsızlık hakkımı kullanarak onun yerine imza attım ben. Yani yeni tanıştığım bir insana yapabileceğim en büyük iyiliklerden birini yaptım. Telefon numaramı nereden aldığını bilmiyorum ama derse girmeden beş dakika önce beni arayarak tüm sevimliliğiyle yalvarmış ve ikna olmamı sağlamıştı. Uyku mahmuru sesindeki paniği

hâlâ ilk günkü gibi hatırlıyorum. Sonrasında teşekkür için bana yemek ısmarladı. Ardından tüm proje ödevlerimizi beraber hazırladık, öğrencilik hayatımızın büyük bir kısmında tüm sınavlara birlikte hazırlandık. Daha doğrusu o bana ders çalıştırdı ve ben onun yerine ödevleri tek başıma hazırladım. Lakabım da bu sayede peri kızı oldu. Elimde bir sihirli değnekle etrafımdakilerin hayatını güzelleştirdiğimi iddia ederdi Ali. Üçüncü yılımıza kadar da bu durum hep böyle devam etti. Ali ile Bahar olarak her yere birlikte gidip arkadaş grubunun ayrılmaz ikilisi olduk. Yani ben Ali'yle Buse'yi tanıştırana kadar...

Buse; klasik güzel tanımına uyan, otuz altı beden, minyon, bakımlı bir kızdı ve Ali'yi okulda ne zaman görse güneşi görmüş ay çiçeği gibi başını ondan tarafa çeviriyordu. Ben de ders çalışmak için sözleştiğimiz bir gün Buse'yle birlikte Ali'nin yanına giderek tanışmalarını sağladım. Tabii bir bahaneyle ikisini yalnız bırakıp yakınlaşmalarına katkıda bulunarak ilişkilerinin temelini attım. Bunun karşılığıysa en yakın arkadaşımı kaybetmek oldu. Gerçi onları anlıyorum, sonuçta sevgili olmuşlardı ve Ali'nin buna rağmen benimle eskisi kadar vakit geçirmesi doğru olmazdı. Ama yine de kısa sürede benden öyle çok uzaklaşmıştı ki belki de bu yüzden iletişimimiz bu kadar kopmuştu ve beş yıl sonra ilk defa bir vapurda denk gelince görüşecek hale gelmiştik. Buse'yle Ali zaten okul bittikten sonra hemen sade bir düğünle evlenmişlerdi. Ben de onları tanıştıran insan olarak Buse'nin ısrarıyla nikâh şahitleri olmuştum. Ardından da Ali'nin memleketi Denizli'ye yerleşmişlerdi.

Ali çoluk çocukla ilgili sorduğum sorudan rahatsız olmuş gibi yüzünü buruşturarak geri çekildi ve biraz su içti.

"Buse iyi, değil mi? Sahi onu da arayıp çağıralım, hep birlikte yeriz."

Elimi telefonumu bulmak için çantama atacaktım ki Ali öne atılarak beni durdurdu. "Biz boşandık. Zaten en başından böyle olacağı belliydi."

Hayattaki nadir başarılarımdan biri bu iki insanı yan yana getirmekti ve kendimi yıllarca mutluluklarının mimarı olarak görmüştüm. Yuva kurmalarına yardım ederek sevap haneme eklediğim artılar boşa mı gitmişti yani şimdi? Nasıl ayrılabilirlerdi?

"Şaka yapıyorsun. E benim hiç haberim olmadı bundan."

İç geçirerek arkasına yaslandı, yüzünde öyle bir ifade vardı ki biten evliliği hakkında konuşmak istemediğini herkes anlardı. Yine de bana anlatmaya başladı.

"Sosyal medya kullanmadığın için haberin olmamış olabilir mi Bahar? Neyse, şimdi öğrenmiş oldun işte. İlişkimizde güven sorunu vardı. Hiçbir zaman onu sevdiğimden emin olamadı. Bu yüzden hırçınlaştı, birbirimize saygımızı da yitirdik. Ben çocuk istedim, o benim çocuğumu doğurmak istemediğini söyledi. Denizli'deki hayata alışamadı. Sonunda ayrıldık."

Ali hayatımda tanıdığım en iyi adamlardan biridir, karısını üzdüğünü, ona kötü davrandığını hayal bile edemiyorum. Buse nasıl bu adamdan ayrılabildi?

"Çok üzüldüm. Keşke işler bu noktaya gelmeden haberim olsaydı. Belki bir şeyler yapabilirdim. En azından Buse'yle konuşurdum."

"İşe yaramazdı çünkü haklıydı. Hiçbir zaman onu yeterince sevemedim ben."

İtirafın aniliği yumruk yemiş gibi irkilmeme neden oldu. Ali'yle birbirimize her zaman dürüst olduk, bu yüzden böyle bir şeyi bana itiraf etmesini yadırgamadım ama böyle kolayca dile getirişini ve sevmediği bir kadınla evlen-

miş olduğunu duymak beni fena halde şaşırttı. Söyleyecek bir şey bulamayınca elini tuttum. "Bu durumda ne denir bilemedim. Siz iyi ve mutlu olun da ayrı olun. Umarım bundan sonra her şey istediğiniz gibi olur."

"Bırak şimdi beni, sende ne var ne yok? Parmağında yüzük göremedim ama..."

Histerik bir kahkaha atarak garsonun önümüze koyduğu servisleri inceledim. "Annemin de söylediği gibi kız kurusu olma yolunda oldukça sağlam adımlarla, istikrarlı bir şekilde ilerliyorum Aliş."

"Ne zaman biraz aklı olan bir adam bulacaksın kendine? Şu Okan mıdır nedir, o herif ne oldu?"

"Birkaç ay önce evlendi o ya. Ben de bu bahaneyle eve döndüm. Burada da işler bıraktığım gibi kalmamış gerçi. Hiçbir şeye ayak uyduramıyorum. Evsizler gibiyim, araftayım anlayacağın. Hayatım baştan sona başarısızlık öyküleriyle dolu."

"Merak etme, İskenderin üstüne künefeyi gömdük mü bir şeyin kalmaz. Depresif ergenler gibi surat asma. Her şey yoluna girecek."

Cidden bu rezil hayatın toparlanabileceğine inanıyor mu? Yani nereden düzelmeye başlayacak ki? Belki de haklı, ben burada surat asıp ağlarken hiçbir şey düzelmeyeceğine göre hayatımı toparlayabilmek için ben toparlanmalıyım.

"Sen niye bu kadar mutlu ve umut dolusun?"

Yuvası yıkılmış, dul kalmış bir adam olarak biraz melankolik davranmasını beklemiştim. Gerçi erkekler pek böyle şeyleri kafaya takmaz genelde diye biliyorum ama yine de bekliyor insan.

"Beş sene sonra seni bulmuşum, mutlu olmak için başka sebep mi gerekli peri kızı? Umutluyum çünkü silkelenip kendine geldiğinde eline sihirli değneğini alıp benim

hayatımı da güzelleştireceğini biliyorum. Ayrıca künefenin antidepresan etkisi yarattığını unuttun mu? Bunu bana sen öğretmiştin."

Künefeyi bilmem ama mutlu zamanlardan gelen eski bir dost, insana hiç beklemediği bir anda merhem olup hayat enerjisi verebiliyor. Ali haklı, bir an evvel kendime gelip fabrika ayarlarıma dönmeli ve hayatımın yönetimini ele geçirmek zorundayım. Daha fazla arafta kalmaya devam edemem.

Oyunbozan

Ali'yle geçirilen keyifli saatlerin ardından, Selim'le dışarı çıktığımız o günden beri hiç bu kadar gülmediğimi düşünerek arabanın camından geceyi izledim. Karnımızı doyurduktan sonra biraz dolaştık ve Karşıyaka'daki evinde birer fincan Türk kahvesi içtikten sonra tüm itirazlarıma rağmen beni eve kendisi bırakmak için ısrar etti. Zaten daha restorandayken bizimkileri arayıp Ali'yle beraber olduğumun haberini verdiğimden geç kalma korkum da yoktu.

Bir saate yakın araba yolculuğumuzun ardından evimin sokağına girince radyoyu kapattım ve eski dostumun güzel, mavi gözlerine bakıp gülümsedim.

"Her şey için çok teşekkür ederim Ali, çok güzel bir geceydi."

"Asıl ben teşekkür ederim peri kızı, bir geldin pir geldin. Gecemi güzelleştirdin."

İltifatı karşısında biraz mahcup hissederek saçlarımdan bir tutamı kulağımın arkasına attım ve karanlık duran evime doğru baktım. "Seni içeriye davet etmek isterdim ama saat neredeyse gece yarısına geliyor. Bizimkiler uyumuş olabilir. Işıklar da sönmüş."

Arabanın loş ışığında dişlerini göstererek gülümsedi ve alaycı bir sesle, "Ayten Sultan mı uyudu? Hiç sanmıyo-

rum, eve girer girmez seni sorguya çekeceğinden eminim. Bu yüzden Külkedisi, daha fazla geç olmadan gitsen iyi olacak," dedi.

Gülerek onu onayladım. Haklıydı. Yanağından öpüp arabanın kapısını açtım ama o kolumdan tutarak inmeme engel oldu. "Bahar... Gerçekten bu akşam çok güzeldi ve ben eğer sen de istersen bunu tekrarlamaktan mutluluk duyarım."

Açıkçası bu Ali'nin kuracağı türde bir cümle değil, en azından benim tanıdığım Aliş böyle konuşmazdı. Görüşmek isterse doğrudan arar, hadi kalk şuraya gidiyoruz derdi mesela. Ancak bu akşam bakışlarında da sürekli yoğun bir ilgi hissettim. Yoksa bu bir çeşit randevu teklifi mi? Yani çıkma teklifi gibi... Kalbimi tuhaf bir korku sardı ve anlamsız şekilde suratına bakmaya devam etmemem gerektiğini bildiğimden cevap vermeye çalıştım.

"Seninle vakit geçirmeyi istememek mümkün mü? Telefonunu bekliyor olacağım."

Arkamda mutlu bir adam bıraktığımın farkında olarak arabadan indim. Ne söyledim ben öyle? Sanki onca yıllık arkadaşıma kur yapmış gibi... Ama olacak iş değil ki Ali'nin bana ilgi göstermesi. Bence bozulan ruh sağlığım yüzünden ben fesatlık yapıyorum. Ali bana o gözle bakamaz zaten. Karısından yeni boşanmış bir adam nihayetinde, üstelik karısıyla onu ben tanıştırdım yıllar önce. Nikâh şahitleri bendim yahu, ötesi var mı? Bahçe kapısının önünde arabasının arkasından el sallarken aklımda yine de bin tane soru oluştu.

Tövbe yarabbi, zaten benim derdim bana yetiyor. Bir de bu çıkmasın rica ediyorum başıma. Hem eski köye yeni adet getirmedik ki üniversitedeyken de böyleydik biz. Ali'nin karakteri böyle, kibar çocuk, ne yapsın? İltifat etmeyi, ilgi göstermeyi seviyor. Öküz altında buzağı arama-

yayım ben de, zaten öküzün hasını buldum da gidip bizzat sevdalandım. Ama iyi oldu bana, daha bu yaşta kafayı evlilikle bozarsam olacağı buydu. Boşuna dememişler bir musibet bin nasihatten iyidir diye.

İç sesimle derin bir sohbete dalmıştım fakat ayaklarımın dibine atılan çakıl taşı yüzünden durduğum yerde korkuyla irkilince susmak zorunda kaldık. Başımı kaldırıp bunu bana kimin yaptığını bulmak amacıyla etrafıma baktım ve sevgili komşum Selim'in kendi bahçe duvarına yaslanmış haldeki bedeniyle, üstümde gezinen yargılayıcı bakışlarını gördüm. Bahçe aydınlatması sayesinde onu kolayca fark edebildim.

"İyi geceler komşu kızı."

"İyi geceler avukat bey, hayırdır? Gece yarısı ayağıma taş atmak için mi kapınızın önünde dikiliyorsunuz?"

"Saatin farkında olmana sevindim. Ben de biraz daha gelmeseydin zaman mevhumunu yitirdiğinden endişelenecektim."

Adam resmen kavgaya kaldığımız yerden devam edebilelim diye bu saate kadar beni beklemiş. Araya giren zaman da sinirine sinir katmış.

"Bu kadar endişeleneceğini bilseydim arayıp malumat verirdim."

Kendi bahçe sınırlarımdan çıkmadan mümkün olduğunca ona yaklaşarak verdim cevabımı ve sesimi kısık tutmaya da özen gösterdim. Bu saatte bir de birilerine yakalanmayı kaldıracak halde değildim.

"Keyfinin bu kadar yerinde olduğunu bilseydim ben de boşuna endişelenip üzülmezdim. Arabadan o şekilde indin diye saatlerdir boşuna üzülmüşüm. Eve geç kaldığını görünce annenlere sordum gerçi, arkadaşınla beraber olduğunu söylediler ama insan yine de merak ediyor."

"Ailemin nerede ve kiminle olduğumdan haberi vardı. Bir de seni bilgilendirmem gerektiğini bilmiyordum. Benim için bu kadar endişelenme Selim. Alt tarafı komşunun kızıyım. Galiba beni Derya'yla karıştırdın. Ben kardeşin gibi on sekiz yaşında bir genç kız değilim, tek başıma ilk kez sokağa çıkmıyorum."

"Şu kelime oyununu bırakacak mısın artık Bahar? Dalga geçme benimle lütfen, kardeşimle olan ilişkimle seninle olan durumumuzu da kıyaslama bir zahmet."

Sitemkâr, üzgün hali öyle samimi geldi ki gözüme, kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Sanki daha saatler önce ailesine karşı bizi harcayan o değil de benmişim gibi...

"Sahi bizim seninle durumumuz ne Selim? Neyle, kimle kıyaslamamı istersin? Sana nasıl davransam memnun olursun, ben çözemiyorum. Nerede durmamı tercih edersin?"

Hayır, yani benden ne yapmamı bekliyor? Bu saatten sonra ne istediğini bilmeyen, yaşadığı şeyin arkasında durmayan bir adamı pışpışlayacak gücüm yok benim. Mesela madem kimseyi karıştırmıyor işine, benim de onunla olmak isteyeceğime inanmıyor, daha doğrusu kendi isteksizliğine beni bahane ederek kılıf uyduruyor, o zaman ne diye yollarımı gözleyip bu saate kadar beni bekliyor? Anlaşılmazlığıyla yoruyor resmen insanı.

"Saatlerdir birlikte vakit geçirdiğin, bir türlü yanından ayrılamadığın arkadaşlarınla kıyaslayamam tabii ben kendimi. O kadar yer açmanı isteyemem herhalde hayatında bana. Malum, bugün sınırlarımızı da yeniden çizmek istiyordun. Sen söyle, bildir haddimi istersen."

"Allah aşkına ne anlatıyorsun sen Selim? Utanmadan bana sitem mi ediyorsun?"

Bu saate kadar kafa açmak için bekledi herhalde. Bir beni kıskanması eksikti. Eh, olacak o kadar artık. Başımı okşayıp canı çekerse ilgi göstersin diye bir köşede onu mu

bekleyeceğimi sanıyordu sonsuza kadar? O değil de ben de iyice havaya girdim. Gören duyan da gerçekten bu akşam biriyle randevuya çıktım sanacak. Kurban olduğum Allah'ım sen aklıma mukayyet ol. Yani en azından aklımdan kalanlara...

"Seni eve bırakan adamdan bahsediyorum Bahar. Neyini anlamadın? Yarım saattir arabanın içinde vedalaşamadınız maşallah. Kim o? Nereden çıktı? Niye seni bu saatte o bırakıyor eve? Nasıl bir samimiyet var ki sizin aranızda kapına kadar geliyor?"

İyice ortaya serdiği kıskançlığından gizli bir haz aldığımı itiraf etmek zorundayım. Normalde böyle bir üslupla bana hesap sorulmasından nefret ederim. Bu yaşıma kadar da gereksiz kıskançlıklarıyla kadınlara hayatı dar eden erkeklerin yaptığı şey sözlü şiddetten başka bir şey değil deyip durdum ama burada konu tamamen farklı geldi gözüme. Çünkü Selim'in öfkesi beni değil kendisini yiyip bitirmiş, belli. Kudursun inşallah, beter olsun. Ailesinin yanında o şekilde konuşmadan önce düşünecekti bunları. Sanki ben hemen yarın evlenelim diyordum ona. İnsanlar aramızı yapmaya çalışıyor diye demediğini bırakmadı be. Ne halt yediği belli değil.

"Hangi vasıfla bana bu soruları sorabiliyorsun Selim? Ayrıca cevaplarının çoğu sorularında gizli, birlikte yemek yiyip keyifli vakit geçiren yetişkin insanlar elbette, arabaları varsa birbirlerini evlerine bırakabilirler. Ayrıca daha kaç kez söylemeliyim bilmiyorum ama kendisi arkadaşım olur."

Dikbaşlı tavrım onu iyice çileden çıkardı ve bu defa gerçekten asabi bir ses tonuyla söylendi. "İlla plakasından araştır, trafikteki kaydına bak diyorsun yani. Uğraştırmasan şaşırırdım zaten."

Ben ne anlatıyorum, Selim ne anlıyor! Bende mi bir bo-

zukluk var yoksa söylediği şey gerçekten kastettiği şey mi? Nasıl bir işin içine düştüm ben? Tamam, gönül bu, nereye konacağı belli olmuyor ama benim gönlüm de biraz abarttı bence.

"Selim, işin gücün yokmuş gibi bir de karanlıkta adamın plakasına dikkat edip aklında mı tuttun? Başka işin yok mu senin? Çok mu vaktin var da konuya komşuya sarmaya başladın? Sana ne ya, sen bu mahallenin namus bekçisi misin?"

"O nasıl laf öyle ya? Sen şu an ne yaşıyorsun da benim senin namusuna bekçilik yapmam gerekiyor? Bu adam senin normal arkadaşın değil mi zaten? Niye gizem yaratıp beni geriyorsun burada Bahar?"

Sinirden gülerek aramızdaki alçak duvara elimi koydum. Sanki o duvar olmasa birbirimize saldıracakmışız gibi durmaya başladık.

"Sen niye geriliyorsun ben onu anlamıyorum?"

"Nasıl gerilmeyeyim ya? Benim yerimde kim olsa, bu manzarayı gördüğünde kan beynine sıçrar. Saatlerdir içim içimi yiyor burada, senin yolunu gözlerken stresten reflü oldum resmen. Ne yapayım, yoluna gül yaprağı mı sereyim? Herifin arkasından su mu dökeyim tez vakitte kavuşun diye, ben çözemedim."

Gerçekten anlamıyorum. Canı isteyince üstümde hak iddia ediyor, aklımı, kalbimi karıştırıyor. Sonra bir bakıyorum ailem dediği insanların benimle ilgili hayallerinin önünü kapıyor. Hayır, ben zaten bana yıldırım aşkıyla tutulsun, hemen evlenelim demiyordum. Böyle bir beklentim varmış gibi terslenmek kanıma dokunuyor. Hoşlanıyorsan hoşlanıyorum de, bir ilgin varsa açıkça göster, kaçak dövüşme. Ben de ona göre ne yaşadığımı bileyim. Haksız mıyım?

"Sen ne istiyorsun, derdin, karın ağrın ne, söylesene

açık açık? Zeytinyağı gibi üste çıkma Selim. Senin benim bir parçası olduğum herhangi bir manzaraya bakarken sinirlenmeye, gerilmeye ya da rahatsız olmaya hakkın yok. Önce bunu bir netleştirelim."

Kısık sesle kurulan cümlelerim ve yakalanma korkuma karışmış öfkemle dışarıdan bakan birine komik görünüyor olabilirim ama sözlerim Selim'de istediğim etkiyi yarattı. Son sözlerimin aramızdaki gerginliği iyice artırdığını, yüzünün aldığı ifadeden anlayabiliyorum.

"Çok güzel, alt tarafı gelinlikçide herkesin içinde üstünde gelinlik görünce sana methiyeler düzmedim diye mi beni böyle silip atıyorsun? Kaç yaşındayız biz Bahar? Her tartışmada, bana ne ben oynamıyorum mu diyorsun sen böyle çevrendeki insanlara? Pire için yorgan mı yakıyorsun hep?"

"Peki, sen? Hep böyle suçunu bastırmak, kendini savunmak için karşındakini mi suçluyorsun? Ben böyleyim Selim ya, işine gelirse. Sen git yetişkinlerle oyna."

Tam arkamı dönüp gidecektim ki kolumdan tutarak beni yeniden duvara yaklaştırdı. Sonra baktı bana dokunan eline kesmek istercesine bakıyorum, kendini geri çekmek zorunda kaldı ama bu defa da sözleriyle yaptı yapacağını.

"Senin geçinmeye, anlaşmaya gönlün yok zaten. Bana kızıp elin herifiyle yemeğe çıkmak ne demek? Kızdıysan bana küs, gel bana bağır. Onu nereden buluyorsun da hemen yemeğe çıkıyorsun? Bana kendin demedin mi bu yaşıma kadar beni kimse evime bırakmadı, ben insanların hakkımda konuşmasını istemiyorum, dedikodudan hoşlanmıyorum diye? Sorun bir tek benimle görünmen miydi? Bana arabadan indim diye demediğini bırakmadın o gün. Yemeğe çıkacağız diye atmadığım takla kalmadı benim. Sana ayrı yalvardım, geldim burada babandan

ayrı izin aldım. Çok merak ediyorum, o adam da benim kadar çabaladı mı seninle görüşmek için? Yoksa sorunlu olan ben miyim? Bu yemeğe ne zaman çıkılmasına karar verildi mesela? Ama pardon, benim sana bir şey sormaya hakkım yok. Kusura bakma haddimi, sınırımı aştım yine. İyi geceler sana."

Ağzım açık halde bana söylediklerini sindirmeye çalıştım. Laf kalabalığının arasında ima ettiklerini, kafama gelen taşları sindirebilmek tahmin ettiğiniz üzere pek kolay olmadı. Ona kendimi edepli, aile terbiyesi görmüş, evlilik çağında bir genç kız gibi gösterip kafeslemeye mi çalışmıştım da şimdi de başarısız olacağımı anlayınca yedek kulübesinde beklettiğim diğer adaylara sıra gelmişti, öyle mi?

Hani bana hep deli diyorlar ya belki de gerçekten delinin önde gideniyim. Çünkü lafını söyleyip arkasını dönen Selim'in peşinden ateş saçan gözlerle bahçesine dalıp üstüne atlamış olmama yapılabilecek başka bir açıklamam yok. Duvardan atladığım sırada gölgemi görerek yüzünü benden tarafa döndü ve beni yakalayıp engel olabilirmiş gibi kollarını öne doğru uzattı. Fakat ben adeta bir Zeyna'ydım. Tüm mahalleyi ayağa kaldırma ihtimalim olmasaydı zılgıt atarak havada takla bile atabilirdim. Tamam, takla kısmı kocaman bir yalan, kıç üstü yere çakılarak muhtemelen bir yerimi kırardım.

Üstüne uçuşumun da çakılışla sonlanmadığını söylersem yalan olur aslında. Birlikte yuvarlanarak toprak zemine yapıştık. Selim'in fiziğine sahip bir adam bile benim gibi bir deli üstüne atladığında dengesini koruyup ayakta kalmayı başaramadı. Tabii düşüşün etkisiyle Selim'in alnı dişime çarptı, dişim de dudağımı patlattı. Bunun dışında utanç verici şekilde açılan elbisemin eteği hariç üstte kaldığım için ben sağlamdım. Altımdaki adamın kafasını yarıp yarmadığını kontrol etmek için hafifçe doğrularak etrafta

benimkinden başka kan olmadığından emin oldum. Ayrıca şaşkınlıkla açılmış gözlerini üstüme dikişinden, geçirdiği şok dışında iyi olduğunu tahmin ettim. Sonra tüm düşüncelerimin ortasında, olabilecek en edepsiz pozisyonda Selim'in üstünde olduğum gerçeğini idrak ettim. Üstelik elleri, yarı yarıya meydanda olan bacaklarımın üzerindeydi. Toparlanmaya çalışarak kalkmak için hamle yaptım ama dengemi bulamayınca yeniden üstüne düştüm. Selim altımda acı içinde inleyince de iyice panik oldum. Bu arada öfkem de her şeye rağmen tazeliğini kaybetmedi. Doğrusu Selim'i kendi ellerimle dövmek istiyorum. Onu parçalara ayırıp çiğ çiğ yiyebilirim. Hatta çıplak elle boğabilirim. Yine de bunu içinde bulunduğumuz pozisyon yüzünden ertelemeye karar verdim.

Selim de beni kendi halime bıraktığında ters dönmüş kaplumbağa gibi durduğum yerde debelenmeye devam edeceğimi fark etmiş olacak ki belimden kavrayarak beni üstünden çekti. Bu sırada eteğimi düzeltmeyi neyse ki akıl edebildim. Duvara sırtını yaslayarak doğrulmadan birkaç saniye oturur vaziyette soluklandı ve bana da susmam için eliyle işaret etti. Sanki konuşacak haldeymişim gibi! Adamın işaret verişinde bile bir kibir, bana üstten bakma hevesi var. Yakalanma ihtimalimiz olmasaydı ona ne yapacağımı bilirdim ben. O kim oluyor da bana tavır yapıp ağzına geleni sayabiliyor? Gerçi yakalansak ne olacak ki? İzmir törelerine göre alnımızın çatından vurulacak mıyız? Ya da namusumuzu temizlemek için evlendirecekler mi bizi? Yanımdaki adama göre temizlenmeye değer bir namusum yok gerçi! Ayrıca babam gösterir bize İzmir törelerini, ne diyorum yine ben? Annem etlerimi lime lime eder. Dayak manyağı ederler beni bu yaştan sonra, aptal gibi bağırıp yakalanmanın anlamı yok.

En sonunda doğrularak üstündeki toprağı silkeledi Se-

lim. Kolumdan tutarak beni de ayağa kaldırdı. Gözleriyle bana verdiği mesaj da açıktı: *Tek laf edersen üstüme uçmak neymiş görürsün.* Adrenalin vücudumu terk etmeye başladığı için sanırım hafif yollu bir yakalanma korkusu eşliğinde itaat ederek beni evine sokmasına izin verdim. Balkon kapısını kapatıp sesimizin dışarı taşmayacağından emin oldu ve karşıma geçerek öfkemle yüzleşti.

"Hayatımda tanıdığım en terbiyesiz adam sen olabilirsin şu an! Nasıl beni böyle çirkin şeylerle suçlayabiliyorsun? Eğer bir erkek arkadaşım olsaydı bunu kimseden saklamazdım. Ben bekâr bir kadınım ve istediğim zaman istediğimle görüşüp gezerim. Sana mı soracağım ya? Sen kimsin? Kimsin de kimi kıskanıyorsun Selim? Sen önce buna cevap ver. Yanımda gördüğün adam benim üniversiteden arkadaşım, bugün senin geride bıraktığın enkazı topladı o adam. Mesele gelinlik falan değil. Senin annenle teyzene anlattıkların yüzünden ben bu haldeyim. Orada benim kuzenimle yengem de vardı. Sen beni alenen küçük düşürdün. Utanmadan hâlâ konuşuyorsun."

Nasıl bu duruma geldim, beni deliliğin en uç noktasına getiren neydi bilmiyorum. Yani tamam, halimin sorumlusu Selim de, beni bu kadar etkilemesine ben nasıl izin verdim, onu bilmiyorum. Tüm bunlar neden oluyor? Duygularım birbirine girdi, öfkeli miyim üzgün mü onu bile bilmiyorum. Korkularımı, kırgınlığımı, onun yüzünden içine düştüğüm çıkmazı kavramış halde utanç içinde yüzüme baktı. Beni ne hale soktuğunun farkında olarak kendisine doğru çekip sıkıca sarıldı. Teninin kokusu içime dolarken kollarının arasında olmak, ihtiyaç duyduğum şefkati gözlerimi yaşarttı. Nefesini saçlarımın arasında hissettim, elleri beni yatıştırmak istercesine sırtımda gezdi ve tarazlı sesiyle fısıldadı.

"Özür dilerim, çok özür dilerim Bahar. Kıskançlıktan

gözüm döndü, delirdim, kudurdum durduğum yerde. Ben çok korktum, korkunca da saçmaladım. Ama gündüz... Yaptığım şey, ister inan ister inanma seni düşünmekti. Seni etkilemek, üstünde baskı kurmak istemedim. Daha dün bir bugün iki, beni tamamen, her şeyimle tanımadan ailelerin gazıyla kapılıp gitmeyelim istedim. Ya benim sana daha anlatamadığım o kadar çok şey var ki..."

Kulağıma fısıldanan sözler dizlerimin bağını çözdü ancak Selim tarafından sıkıca kavrandığım için bunu önemsemedim. Benden özür diledi... Kaybetme korkusuyla da olsa bana doğru kocaman bir adım attı. Geri çekilerek gözlerinin içine bakmak istedim ama izin vermedi. Durduğu yerde kokumu biraz daha içine çekti. Nihayet serbest kaldığımda konuşmak için ağzımı açtım ama elini dudaklarıma götürerek beni susturdu. Sağ elinin başparmağıyla az önce yaşanan arbedede patlattığım dudağıma dokundu. Sonra içeriden pamuk ve alkol bulmaya gitti. Bu sırada bakışlarımı etrafta gezdirerek salonunu incelemeye başladım. Evi de tıpkı Selim gibi. Hayatına ya da kişiliğine dair onun izin verdiğinden fazlasını göstermeyen, modern döşenmiş, sade bir salon. Gri koltuklar, krem rengi duvarlar, koyu renk bir halı ve henüz rafları yerleştirilmemiş, boş bir kitaplık var. Şimdiye kadar hiç kullanılmadığı her halinden belli olan yemek masası ve dekor gibi duran plazma televizyon, memnuniyetsizlikle yüzümü buruşturmama neden oldu.

"Beğenmedin mi evimi?"

Arkamdan her istediğinde bu kadar sessizce yaklaşmayı nasıl başardığını bilmeden irkildim ve ondan tarafa dönerek elindekilere baktım. Sorusunu da ciddiye almadığımı belirtmek istercesine omuz silktim. Yorumumu dile getirmeyeceğimi anlayınca elindekileri masanın üstüne bırakıp her zamanki gibi aramızdaki mesafeyi kapattı. Sanırım il-

gimi çekebilmek için yakınıma gelmeye ihtiyacı olduğunu sanıyor ama buna hiç gerek yok. Onun adım attığı bir ortamda benim başka herhangi bir şeye odaklanmam mümkün değil.

"Susma Bahar, lütfen. Yalnız bırakma beni, karşında zaten dilim zor çözülüyor. Sen de cesaretimi kırma."

"Evin de senin gibi, derli toplu, düzgün duruyor ama..."

"Ama?"

"Özel bir şey anlatmıyor. Sahibi hakkında bilgi vermiyor, yaşanmışlığı yok. Sanki her şey sebepsiz yere, dekor olsun diye alınıp koyulmuş. Özel olarak seçilmiş bir şey yok gibi burada. Yani cezbedici evet, fakat fazla kusursuz. Bugün annene dedin ya hani, Bahar'ın gözünü boyuyoruz diye... Neyi görmemem için gözümü boyuyorsun? Seni tanıdıkça sende ne göreceğim de hakkındaki düşüncelerim olumsuzlaşacak?"

Duydukları karşısında iç geçirerek iki adım geriye gidip pamuğu az önce bıraktığı masadan aldı. Gözlerime bakmadan konuştu.

"Farklı duruyoruz, değil mi? Sen açık bir kitap gibisin, kolayca okunabilir, her şeyi ortada biri gibi duruyorsun ama kendine özgü şifrelerin var. Yani sen de pek kolay sayılmazsın. Az önce bahçede üstüme atladın mesela, farkındasın değil mi? Bu gördüğüm en delice tepkilerden biriydi. Ya bir yerine bir şey olsaydı?"

Evinde tentürdiyot ve diğer ilk yardım malzemeleri olduğunu gördüm. Bu kadar kapsamlı bir müdahale beklemediğim için de ilgiyle masanın üstündekileri inceledim. Bana olan zaten olmuş. Bu saatten sonra bir yerim incinirse diye endişelensem ne olacak?

"Bir yerime bir şey oldu zaten Selim. Dudağımı görmüyor musun? Beni bu şekilde kızdırmamalıydın. Tavrımın da, tepkimin de suçlusu sensin. Bu hale gelmeme sebep

olmasaydın şifreli yayına da geçmezdim. Ayrıca bil diye söylüyorum, bugüne dek ben de seni açık bir kitap sanıyordum. Şimdi tam tersi, bence sır küpü, sinsinin tekisin."

"Benim düşünmem gereken çok fazla şey, çözmem gereken bir dünya problemim var Bahar. İstediğim her şeyi, aklıma geleni yapamıyorum. Senin gibi değilim. Tamamen açık olmayı çok istesem de öyle kolay olmuyor."

"Kafandan neler geçtiğini bana anlatmazsan seni anlayamam. Bugün sana gelen telefondan sonra bir haller oldu sana. Onun üzerine tavrın değişti bana karşı. İşle mi ilgili? Bir dava yüzünden tehdit mi ediliyorsun? Bana da sıçramasın diye mi uzak durmak istiyorsun benden?"

İlaçlı pamuğu dudağıma bastırırken derdimi anlatmak çok zordu. Bir de üstüne canım acıdı, o da bunu fark ederek üflemeye başladı. Bir ağzıma üflemesi eksikti. *Değişik* bu durumda, bizi betimlemek için yetersiz bir sıfat cidden.

"Böyle bir problemim de var ama mesele bundan karışık aslında. Zamanında hapse girmesini sağladığım bir adamın oğlu, babasının işlerinin başına geçmiş, benimle uğraşıyor. Ama çözeceğim ben. Sadece bu sırada değer verdiklerim de hedef haline gelsin istemiyorum."

Dudağımın kenarına minik bir bant yapıştırıp işini bitirdikten sonra gözlerini kısarak bana baktı. Yüzündeki ciddiyeti görünce iyice gerildim. Sanki bana bir şey anlatmak istiyor da ne kadarını anlatması gerektiğine karar veremiyor gibiydi.

"Selim... Bu anlattığın şey senin hakkında kötü düşünmeme nasıl neden olabilir anlamıyorum. Aksine iyi düşüncelerimi pekiştirdi."

"Ben sana baktığımda bu yaşına kadar bir cam fanusun içinde büyütülmüş, kendisine kurulan dünyanın dışına çıkmamış, ötesini bilmeyen bir kız görüyorum Bahar. Dışarıda gerçek kötüler var, lütfen herkesi kendin gibi zan-

netmekten vazgeç. Ruhun hâlâ çocuk senin, şu tepkin bile beni karşında eziyor. Gözlerini açan, seni zorla büyüten insan ben olmak istemiyorum. Bir yanım seni tanıdıkça, *Sen bu kızı üzersin, uzak dur ondan*, diyor bana."

Duyduklarım karşısında sözünü keserek itiraz ettim. Dışarıdan bakılınca o kadar mı saf, çocuksu görünüyorum ben? Herkes neden korunmaya muhtaçmışım gibi davranıyor? Ben her an kırılma tehlikesi olan kristal bir biblo değilim. Ne yani, bana bir şey olacak diye beni sevmekten mi korkuyor? Nasıl bir sevgi anlayışı var ki bu hikâyenin sonunda beni üzeceğinden böyle emin olabiliyor?

"Ben yıllarca İstanbul'da yaşadım. Orada tek başınaydım. Kendi ayaklarım üzerinde durabilirim ki bugüne dek durdum da. Kimsenin beni korumasına, gözetmesine ihtiyacım yok. Korkma Selim, yirmi sekiz yaşındayım ben. Bu yaşıma nasıl geldiysem bundan sonrasını da yaşarım. Sandığın gibi de gül bahçesinde geçmedi ömrüm. Çocukmuşum gibi muamele görmek istemiyorum."

Yorgun bir şekilde gözlerini kapatıp açtı ve iç geçirip sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi kelimeleri ağır ağır telaffuz ederek konuşmaya başladı.

"Ne söylesem yanlış anlaşılıyorum, kendimi anlatamıyorum ben. Sen de o kadar netsin, keskinsin ki..."

İşte bu kadarı fazla ama... Karşımda kafası karışmış, gözü korkmuş bir adam görmenin beraberinde getirdiği hayal kırıklığıyla geri çekildim.

"Sen ne olsun istiyorsun Selim? Bence onu söyle. Lafı çevirme boşuna. Karşıma geçmiş ne anlatmaya çalışıyorsun? Derdin benimle olmak istememe ya da olamama nedenlerini sıralamaksa boşuna nefesini tüketme. Az önce bahçede bana demiştin ya hani, senin geçinmeye niyetin yok diye. Bence asıl senin yok. Şu noktadan sonra olmasın da zaten çünkü ben istemiyorum."

Sözlerim karşısında yutkundu, birkaç saniye kırgın, kızgın ve ne yapması gerektiğine karar veremiyormuş gibi bir halde yüzüme baktı.

"Biz niye aynı dilden konuşamıyoruz seninle Bahar? Neden beni anlamak istemeyip sabırsızca davranıyorsun? Bugünden yarının sözünü veremiyorum sana diye illa tüm gemileri yakmak zorunda mısın?"

"Sen hem üstümde hak iddia ediyorsun hem de o hakkı almaktan korkuyorsun. Ben ne yapabilirim senin için Selim? İlk günden beri peşimde dolanan da sensin, sonra sebepsiz yere geri çekilen de. Ortada yakacak bir gemi olsaydı yakabilirdim. Ama ben karşıma geçip, ben seninle görüşemem diye konuşmaya başlayan bir adamın ne söylediğini boşu boşuna dinlemem. Kusura bakma ama senin de söylediğin gibi; *bana ne Selim, ben artık oynamıyorum.*"

İtiraf

Elimde pazar poşetleriyle annemin peşinden sürüklenirken sabahın dokuzunda köyde ne işimiz olduğunu düşündüm. Beni dünya tatlısı yatağımdan kaldırıp ne diye köy pazarına getirdi ki? Madem getirdi, neden ülkede kıtlık çıkacakmış gibi yiyecek depoluyoruz? Parmaklarımı hissetmiyorum. Annemse tüketim çılgınlığının canlı bir örneği gibi maşallah... Pekâlâ, itiraf ediyorum. Bu çılgınlığı istemeden de olsa galiba ben tetikledim. Ali bu akşam bize yemeğe gelecek ve annem bu yüzden hunharca yemek yapmaya karar verdi. Selim'den umudu kestiği anda ortaya çıkan Ali, aksi için olan tüm çabalarıma rağmen Ayten Sultan'ın yeni damat adayı oldu. Taze fasulye, deniz börülcesi, kuşkonmaz, biber dolması, yaprak sarması, İzmir köfte... Biraz abarttı annem. Dün gece zeytinyağlıları pişirdik. Sabahın kör saatinde de eksikleri tamamlamak için soluğu pazarda aldık ve ben annemi balık tezgâhının önünden çekiştirerek uzaklaştırmak zorunda kaldım. Ali, köftenin yanında çipura yemeden de yaşayabilir bence.

"Anne, Ali ilk kez gelmeyecek bizim eve, biliyorsun değil mi? Öğrenciyken babamın görüşmeme izin verdiği tek erkekti ve yurtta kaldığı için bize ne zaman gelse senin yemeklerinden yerdi. Yani o yabancı değil. Ayrıca artık yetişkin bir erkek, acıyıp beslediğin bir öğrenci değil. Çocuğu

besiye çekmene gerek yok."

Pazarın girişine park ettiğim emektar Skoda'nın bagajını zor da olsa açmayı başararak poşetlerin bir kısmını oraya koydum. Kalanları arka koltuğa yerleştiren annemse elbette beni azarlama fırsatını kaçırmadı.

"Çocuk insanlık etmiş de yemeğe geliyor. Ben misafirime her zaman iyi davranırım. Anneni daha tanıyamadın mı?"

"Tanıyorum annem de Ali misafir değil. Ayrıca gözünü seveyim çocuğun arkadaşım olduğunu unutma. Saçma sapan çöpçatanlık işlerine girme yine."

Gözlerini kısarak bakışlarını üzerimde gezdirdi annem ve kollarını göğsünde bağlayarak konuştu. "Bana bak, sen beni salak mı sanıyorsun? Kaç yıldır ortada yoktu bu çocuk, adını anmıyordun. Ne oldu da birden yediğiniz içtiğiniz ayrı gitmez oldu yine? Tüm gün o telefon elinde Ali'yle mesajlaşıp konuştuğunu bilmiyorum sanki."

"Konuşuyoruz diye illa aramızda başka türlü bir şey mi olması lazım? Sana kalsa selam verdiğim her adamla evlenmeye kalkmam lazım. Yapma şunu lütfen."

"İki hafta öncesine kadar gündemde Selim vardı şimdi Aliş diyorsun başka bir şey çıkmıyor ağzından kızım. Benim bir şey yaptığım yok, sen yapıyorsun. Yirmi sekiz yıl oturdun, bir ayda kısmetin açıldı. Bu sefer de fazla mı açıldı acaba?"

Çöl ayısının ismini duyunca istemsizce gözlerimi kaçırdım. On gündür yüzünü bile görmedim Selim'in. Evine gelmedi, karşıma çıkmadı ve hatta ailesinin ziyaretine bile gitmedi. Derya'yı ajan olarak kullanarak Selim'in günlerdir bizimle aynı ilçeye adım atmaya dahi tenezzül etmediğini öğrendim. Tamam, onunla görüşmeme kararı alan bendim ama onun kararımı ciddiye almayacağını, itiraz edeceğini sanmıştım. Fakat fena halde yanılmışım. Meğer

onun da canına minnetmiş. Bilmeden adamın ekmeğine yağ sürmüşüm. Olur da karşılaşırız diye evini barkını terk etti ya, pes gerçekten.

O değil de maşallah, pek sözünün eriymiş. Hayır, madem bu kadar isteklerimi yerine getirmeye, ham dediğim yere hamam kurmaya heveslisin, onca istek arasından görüşmemek üzerine olanı niye seçiyorsun zalimin oğlu? Tükürdüğümü yalarım sanıyorsa çok yanılıyor yalnız. Pilavdan dönenin kaşığı kırılsın mantığıyla hareket edip onu düşünmeyi kendime yasakladım ben de. Yani kısmen. Zihnimi yönetmeyi başaramasam da en azından ismini yüksek sesle zikretmiyorum. Bu da önemli bir gelişme sonuçta, değil mi?

"Sana daha kaç kez söylemem gerek anne? Ali benim arkadaşım, sadece arkadaşım. Vallahi bundan fazlası yok ya. Olamaz da zaten. Birbirimize hiçbir zaman o gözle bakmadık biz. Kardeş gibiyiz yani..."

"Bunu da dizilerden duyup öğrendin herhalde. Valla kızım ben senden başka çocuk doğurmadım, babanda da beni aldatacak yürek yok. Şu durumda senin Ali diye bir kardeşin olması mümkün değil. Bir tutturmuşsun Ali bana o gözle bakmaz diye, bu oğlan erkek değil mi?" Arabanın yanında dört yaşında çocuğunu azarlar gibi bir ses tonuyla konuşuyor her zamanki gibi. Sözlerinin etkisini artırmak istercesine, tamamen yüzüme odaklandı ve konuşmaya devam etti. "İşi gücü yok mu da beş yıldır görüşmediği kızı telefon elinde, günde beş defa arıyor? Eğer olmaz diyorsan arana mesafe koyacaksın. Ama şovun banaysa boşuna uğraşma. Anneye yalan söylenmez. Fazla uzatmadan annesini, babasını alıp gelsin istesin. Baban da razı gelirse yüzüklerinizi takarız. Ondan sonra o telefonda istediğin kadar konuş. Müsait vakitlerde görüşüp birbirinizi de tanırsınız. Zaten düğün hazırlıkları başladıktan sonra en güzel tanı-

ma yolunun evlilik süreci olduğunu anlarsın."

Gerçekten ciddi mi? Nerede yirmi birinci yüzyılın modern İzmirli Türk annesi? Aman kimi kandırıyorum ki? Hiçbir zaman modern bir annem olmadı benim. Elbette benim de kendimce ahlaki değerlerim var ama on günde istemeye gelin beni diye hangi gelin adayı sevgilisine söyleyebilir canım? Zaten on günde sevgili olmak bile ayrı başarı. Ne diyorum ben ya? Bahsedilen damat Ali, ortada düşünülecek ya da tartışılacak bir şey yok şu durumda. Çünkü konu baştan sona saçma. Hayır, daha birkaç gün öncesine kadar gündemde Selim vardı. Gördük onunla olan başarımı da. Bir arpa boyu yol alamadık adamla, üstüne bir de birbirimizi gırtlaklıyorduk neredeyse. Flörtleşme sürecine bile başlayamadan her şey bitti. Bunları düşünmeye daha fazla dayanamadım ve Aklımı başıma toplamaya çalışarak arabaya binerek işe yaramayacağını bilsem de anneme son kez açıklama yaptım.

"Ali ile evlenmeyeceğim anne. Yapma şöyle yakıştırmalar artık. Ben hiç kimseyle evlenmeyeceğim. Şu durumda bir manastıra kapanıp rahibe hayatı yaşamak inan daha ilgi çekici."

* * *

Eve giden yol boyunca sessizliğimi korudum ve hayatımın saçma gidişatına odaklanmamayı başardım. Markete uğrayıp et alışverişimizi de hallettikten sonra da ciddi ciddi aldıklarımızı buzdolabına sığdıramama ihtimalimiz olduğunu fark ettim. Üstüne eve birkaç sokak kala aniden bozulmaya karar veren araba sinir katsayımı iyice arttırdı. Bunda, hiç durmadan söylenmeye başlayan annemin de katkısı göz ardı edilemez tabii. Kurban olduğum Allah'ım bir kere de teker teker yolla ya. Benim narin bedenim nasıl katlansın bu kadar derde kedere?

"Böyle olacağı belliydi bu işin, ne olacak? Hanımefendide beş karış surat, anneye gelince dilin pabuç kadar. İşi gönülsüz yaparsan böyle yolda kalırız işte. Ara babanı da gelsin alsın külüstürünü. Elli defa dedim adam gibi bir araba alalım Ahmet, kurtul şundan diye de inatçı işte! Çekmez olasıca sen de çektin babana. Bakma öyle gözünü devirip, babası kılıklı! Misafir çağırmasını biliyorsun. Alt tarafı pazara götürdün beni diye demediğini bırakmadın."

Derin bir nefes alıp arabadan indim. Sanki bildiğim bir işmiş gibi kaportayı açıp sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştım. Yine su kaynatmış.

"Anne, sen buradan eve kadar yürü, ben poşetleri taşırım."

"Arabayı ne yapacaksın? Yolda bırakmayı düşünmüyorsun herhalde?"

Haklı, ayrıca bu kadar yiyeceği kaç seferde taşıyacağım? Bezmiş halde güneşin yaktığı tenimi elimle yelpazeledim. Bu sırada arkadan korna sesi gelince irkilerek başımı kaportaya çarptım. İki kuruş aklım kaldı zaten, onu da sakarlıklarımla harcıyorum. Elleri belinde beni izleyen annem başımı çarptım diye gülünce ona ters bir bakış gönderdim. Üvey evlat olma olasılığım bugünlerde iyice artıyor. Arkamı dönüp korna sesinin kaynağına baktım ama cipin karanlık camlarından bir şey görmek mümkün değil. Gerçi amacımı anlamış olacak ki arabanın sahibi lütfedip camı usulca indirdi ve güneş gözlüklerinin ardından yüzüme baktı.

"Merhaba, yardıma ihtiyacınız var mı diye sormak istedim. Nasılsınız Ayten teyze?"

Selim... En az bir haftalık kirli sakalı, gözlükler yüzünden göremediğim, ayrıca kahverengi mi yoksa ela mı bir türlü emin olamadığım gözleri, insanı yumruklama ve boynuna sarılma isteği arasında bıraktıran gülümsemesiy-

le günler sonra yine karşımda çöl ayısı.

Annem hemen Selim'den yardım istedi. Elimizde poşetlerle nasıl mağdur olduğumuzdan bahsetti. Bize varlık içinde yokluk yaşatan babamdan dert yandı. Anlamıyorum, Selim'i hâlâ annemin gözünde bu kadar cazip kılan ne? Yıllardır tanıdığı Ali'ye her ne kadar soframıza oturmuşluğu, misafirimiz olarak ağırlanmışlığı olsa da bir gün bile bu kadar içten davranmadı. Selim'le yemeğe çıkabiliyorum, görüşebiliyorum ama Ali'yle nişan yüzüğü takmadan konuşmamı dahi istemiyor. İşin saçmalığı, Selim'i tanımıyor oluşumuzda ve asıl tehlikenin Selim olduğunun yüz kilometre öteden bile anlaşılmasında. Ateş ve barut gibiyiz Selim'le, o etrafımdayken iki kat daha sersem davranıyorum. Mantık denen şey bedenimi tamamen terk ediyor. Selim'den hoşlanıyorum ve o etrafımdayken bacaklarımın titremesine bile engel olamıyorum. Arkadaşımdan hazzetmeyen annemse inatla Selim'e güveniyor. Ben olsam evladımı asıl onunla görüştürmezdim.

Çöl ayısı gözlüğünü çıkarıp arabadan indi, annemin karşısında bir siyasetçinin güven veren politik yüz ifadesiyle konuşup poşetleri kendi bagajına aktardı. Adamda kafam kadar kollar olduğu için bu aktivite de ne yazık ki tam bir görsel şölendi. Siyah gömleği, pantolonu, güneş gözlüğü ve arabasıyla bugün her zamankinden gizemli bir görüntüsü var. Günlerdir onu görmemiş olmak, bakışlarımdaki özlemi saklamayı beceremeden ona bakmama neden oldu. Üstelik gözlerimi üstünde yakalamasın diye bir ara ağaçlara, kuşlara bakıyormuş gibi davranmak zorunda bile kaldım. Arabası yeni mi bu arada? Ne yani, benimle görüşmemek için karşıma çıkmadığı on günde kendisine bir cip alıp üstüne de baştan aşağı resmi giyinerek imajını mı yeniledi? Bu da iyice sevgilisinden ayrılıp kendini alışverişe, kuaföre veren kızlara döndü.

Annem cipin ön koltuğuna yerleşti ama ben babamın arabasının yanındaki duruşumu bozmaya niyetli değilim. Nihayet varlığım avukat beyin ilgisini çekti de tenezzül edip yüzüme bakmaya, benimle konuşmaya karar verdi. Yanıma gelerek gözlerimin içine baktı. Bana böyle bakmasından da hoşlanmıyorum ama. Çünkü içim eriyor, hormonlarımı coşturuyor.

"Arabaya biner misin?"

On gündür ilk kez karşı karşıya, göz göze geldik ve sesini duyduğumda bana söylediği ilk cümle bu mu? Nasılsın demeye ne oldu? Bir merhabayı çok gördü bana. Hâlâ görüşmememiz konusundaki sözlerimin etkisinde anlaşılan.

"Gerek yok, sen annemi götür. Ben babamı arayacağım. Arabanın başında beklerim."

"Bahar..."

İtirazım, asiliğim arabadan başını çıkaran annem konuşuncaya kadar sürdü. "Bahar, çocuğun başına güneş geçti, ne diye hâlâ dikiliyorsun arabanın yanında? Babanın külüstürü on dakika yalnız kalsa bir şey olmaz. Gel hadi anneciğim, daha akşam için yemek yapacağız."

Sana da yazıklar olsun anne. Selim'in başına güneş geçiyor da ben boynumun üstünde baş yerine karpuz mu taşıyorum? Ben gideyim de onun annesi ol istersen. Az önce arabayı yalnız bırakmama izin yoktu, şimdi Selim'i görünce döndü gene yüz seksen derece canım annem.

Selim'in yüzünde bir zafer gülümsemesi görmeyi bekleyerek ondan tarafa baktım ama o ciddi bir ifadeyle arka kapıyı açıp gözlerini üzerimden çekmeden binişimi seyretti. Arabada geçen kısa sürede de dikiz aynasından gözleri hep üzerimdeydi. Buna rağmen kaza yapmadan evin önüne geldiğimiz için şanslı hissettim. Eve geç kalınca bizi merak etmeye başlayan babam da bahçenin ön kısmına çıkmış. Haliyle hemen bizi karşıladı. Selim arabayı durdurur

durdurmaz ilk inen kişi ben oldum.

"Baba! Araba bozuldu, önce bagajdakileri eve taşıyalım sonra sen Hayri Usta'yı ara da bir bakıversin. Çektirmek gerekebilir, yolun kenarına bıraktık."

Selim bagajı açarken bu sefer de babamla sohbet etmeye başladı. Onun ailemle konuşmasını istemiyorum. Hayatımızda herhangi bir yeri olmasını, anılarımda daha fazla yer almasını...

"Neredesin sen Selim? On gündür evin karanlık, geldin tam yerleştin, ışığına alıştık derken ortadan kayboldun. Yüzünü gördüğümüz yok oğlum.»

"Öyle oldu Ahmet amca, bugünlerde çok işim vardı. Çalışmaktan eve gelecek zaman bulamadım. Kaç gün büroda sabahladım."

Dünyayı kurtardı herhalde. Selim Bey ve onun gizemli avukatlık işleri... Ardında yıkılmış bir Bahar mı bırakmış, ne olmuş, umurunda değil. Kulağım onların konuşmasındayken poşetleri elime veren annemden alıp içeri taşımaya çalıştım bir yandan. Bu yüzden annem birden konuşmaya başlayınca ne söylediğini anlamam biraz zaman aldı.

"Bahar! İnanmıyorum kızım sana ya, patlıcanlar nerede? Biz herzeyi neyle yapacağız? Kim bilir pazarda hangi tezgâhın başında bıraktın! O kadar da seçtim, pazarlık yaptım onlar için. İyice bir tuhaf oldun. Âşık gibi aklın beş karış havada."

Pekâlâ, bu konuşmanın üstüne kesinlikle evlatlık olduğumdan emin oldum. Acaba gerçek annem nerede? Acılar içinde evladını arıyordur kesin. Aşk nereden çıktı ama şimdi ya? Selim de zaten ailemin yanında gözlerini üzerimden çekmeden bana bakmaya devam ediyor. Gözleriyle yedi resmen utanmaz. Annemi duymazdan gelmeye çalışarak eve kaçmak istedim fakat babamın sözleri durumumuzu iyice tuhaf bir hale getirdi.

"Uğraşma kızımla Ayten, Ali de herze yemesin ne olacak? İyice abarttın yani, vur deyince öldürüyorsun. Sadrazamın oğlu gelmeyecek yemeğe, alt tarafı Bahar'ın arkadaşı. Allah ne verdiyse onu yeriz."

Selim'in Ali'nin ismini duyunca yüzünün resmen renk değiştirdiğine yemin edebilirim. Sanki bir çıkış yolu bulabilirmişim gibi gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Sonra sokağın başındaki siyah arabaya gözüm takıldı. Burada herkesin garajı vardır. Evlerin önüne araba park edilip sokak daraltılmaz. Birilerine bir misafir gelmiş olmalı. Ama gözlerim Selim'in evinin biraz uzağına, palmiye ağacının yanına park etmiş gümüş rengi diğer arabayı da ayırt etti. Arabanın içinde iki adam vardı. Bu sıcakta ne yapıyorlar orada? Merakla kısılmış gözlerim onlardan ayrılıp Selim'le buluşunca bir süre sessizce bakıştık. Bagaj boşaldı, babam tamirciyi aramak için içeri gitti. Annem de Selim'e teşekkür ettikten sonra mutfağa girdi.

"Ali kim?"

Bahçede yalnız kalmış olmamızı fırsat bilip aramızdaki mesafeyi hızla kapadı Selim.

"Duymadın mı? Arkadaşım."

"Şu arabasından indiğin arkadaşın mı? Niye geliyor?"

"Sana ne? Hatırlarsan en son görüşmeme kararı almıştık biz. Malum, ciddi bir iletişim sorunumuz var..."

"Vardı ama ben Baharca öğrenmeye karar verdim."

"Ben artık Selimce öğrenmek istemiyorsam ne olacak? Sanki kendin iletişim kurulası bir insansın da bir de Baharca öğreneceğim diyorsun."

Onu arkamda bırakıp içeri girmek istedim ama bileğimden yakalayarak kendisine doğru çevirdi. "Delirdin mi sen? Yakalanacağız şimdi!"

"İzin ver, biraz daha izleyeyim seni."

"Ne?"

Günlerce karşıma çıkmamak, yüzümü görmemek için semtime uğramadıktan sonra şimdi birkaç saniye daha beni izleyebilmek için izin mi istiyor yani? Kalbim isteğim dışında hızla atmaya başladı. Sonra sokağımızdaki arabaları hatırlayıp kendimi geri çektim.

"Sokaktaki arabalar niye burada? Senin için mi?"

"Niye sordun? Beni mi merak ettin?"

"Sen canının istediğini soruyorsun ya bana. Ben soramaz mıyım?"

"Bir gün bir kadının arabasından inersem o zaman istediğin kadar hesap sorabilirsin bana. Ama Baharcığım..."

"Gereksiz samimiyetten hoşlanmadığımı daha önce söylediğimi hatırlıyorum Selimciğim."

Hâlâ beni kıskanıp laf sokabiliyor, sanki tek derdimiz Ali'ymiş gibi.

"Tamam, kızma hemen. Kavga etmeye gelmedim ben buraya. Doğru tahmin ettin. İşle ilgili bir mevzu, beni ve çevremdekileri korusunlar diye etrafımda korumalarla gezmek durumunda kaldım. Ama geçici bir mesele, merak etme."

İyice meraklandım ve içime bir korku düştü ama genel olarak Selim'e küs olduğumdan bunu ona belli etmedim.

"İyi, merak etmiyorum zaten. Ortada beni ilgilendiren bir durum yok. Öylesine sordum."

Yorgun bir şekilde gözlerini kapatıp açtı. Sanki benimle tartışmamak için kendisini zorluyor gibiydi. Koluma okşarcasına dokunarak aramızdaki mesafeyi yeniden kapadı.

"İlla kuyruğu dik tutacaksın değil mi? İyice yalancı oldun çıktın başıma. Ben de seni özledim desen, şurada iki dakika seni huzurla izlememe izin versen olmaz mı?"

Tüm bedenimin karıncalandığını hissederek heyecan içinde yutkundum. "Özlediysen on gündür neredeydin? Hasretlik çektiğin için mi günlerdir semtime bile uğrama-

dın?"

"Sen kovmadın mı beni hayatından? Kapıları suratıma kapatan sendin."

"Sanki her dediğimi yapıyorsun Selim, onca lafımın arasından ciddiye almak için bunu mu seçtin?"

"Yok, ayrı kalırsak öfken biraz geçer diye ummuştum ama yanılmışım. Ayrıca gerçekten çok işim vardı. Babana yalan söylemedim."

Yelkenleri suya indirerek yutkundum. İçimde Selim'in hasretiyle dolan kalbim coştu, âşık gönlümü daha fazla susturmayı başaramadım. "Ben de benim yüzümden gelmiyorsun sandım."

"Aksine, bugün senin yüzünden geldim. Daha fazla uzak kalamadım. Gerçi sizinkiler sağ olsun, ancak şu an gözlerim bayram edebildi. Daha da kaç dakika sürer belli değil."

Bunu yapmayı istemesem de ona gülümsedim. "Sen benim ailemden çekinir miydin ki?" Daha önce beni yemeğe çıkarabilmek için onları kullanan yine Selim değil miydi?

"Aslında hayır. Annenden ya da babandan çekinmiyorum. Onların yanında sana ilgi göstermekten de korkmuyorum. Ama henüz vakti gelmedi, her şeyin bir sırası var. Adım adım ilerleyeceğim. Önce işimdeki sorunları halledeceğim, sonra seni kazanacağım. Bu durumda ailen son sıraya kaldı."

Kulaklarım bana oyun oynuyor herhalde. İçinde bulunduğumuz durumun başka açıklaması olamaz. Güçsüz, iradesiz bir ses tonuyla sordum. "Sen yine ne anlatıyorsun Selim?"

"Seni seviyorum diyorum, duymuyor musun?"

İçim panayır yerine döndü, kalbimin üstünde adeta bir havai fişek gösterisi başladı. Fiziksel anlamda şeklimi korusam da ruhum eriyiverdi.

"Ne? Bunu niye... Bu... Ama..."

Al işte, sonunda su kaynatıp durmaktan bozdum tüm sistemi. Motorlar durdu, beynim mavi ekran verdi, iyi mi? Böyle olacağı belliydi ama...

"Sen biraz gelsene benimle..."

Belimden kavrayarak beni bahçenin dışına sürüklemesin mi? Bizimkilerin görüş açısının dışına çıkabilmek için bahçe duvarının yüksek olduğu kısma sırtımı yapıştırıverdi yine. Gerçekten az önce benim ölçülerime sahip bir kadının ayaklarını yerden mi kesti o? Şans eseri kimseye yakalanmadık. Rezil olmanın eşiğinden döndük ama dünya umurunda değil Selim'in. Gözü dönmüş, orası kesin. Benim de bedenim bana ihanet edip ona yardım ve yataklık etti. Ellerim kollarında, gözlerinin içine baktım.

"Ne oldu da şimdi böyle bir şey söyledin ki sen? Beni gelinlikçide o halde gördüğün günden bu yana ne değişti?"

"Hasretinden kudurdum Bahar, yetmez mi? Yemişim centilmenliği, fedakâr erkek tavırlarını... Bencilim ben, geri adım atamayacak kadar kapılmışım sana işte. Şimdi de madem seni bu kadar çok istediğimi kabul etmiş bulundum o zaman sen de duy istiyorum. Sana nasıl çekildiğimi, kapıldığımı görmüyor musun? Süründürme beni. Bunu sen de hissetmiyormuşsun gibi yapma."

Elimi kalbinin üstüne koydu, bana iyice yaklaşıp sakince konuştu. "Ben de seninkini buradan bile duyabiliyorum. Eğer kronik bir kalp rahatsızlığın yoksa inkâr etmemeni öneririm. Ben saklamaktan yoruldum. Bu durumu görmezden gelmenin anlamı yok. Ben sana âşık oldum."

Kalbim göğüs kafesimden fırlamak üzere. Boğazım kurudu. Her zaman övündüğüm zekâm ve geniş kelime haznem beni tamamen yalnız bıraktı. İrileşmiş gözlerimle öylece ona baktım. Kafasına taş mı düştü? Nasıl böyle birden dile geldi karşımda? Bakışları dudaklarıma kayınca

gözlerim karardı, dizlerimin bağı tamamen çözüldü. Balkonda annemin sesini duymaksa aklımı başıma getiren şey oldu ve kollarında az önce titrediğim adam Selim değilmiş gibi hızla onu ittirip duvarın kenarına tutundum, alçak kısma doğru koşarak atlayıp doğruca annemin yanına gittim. Arkamda bıraktığım Selim'e dönüp bakmadım bile.

"Ne oluyor anne?"

"Neredesin sen?"

"Buradayım, Selim'in tanıdığı bir tamirci varmış. Evden adamın kartını getirmeye gitti ama bulamadı. Onu bekliyordum."

"Sende bir hal var."

Kalbimin ağzımda atması ve nefesimin kesilmesi dışında mı?

"Sen seslenince bu tarafa koştum, bir şey oldu sandım. O nasıl seslenmekti öyle? Asıl sen iyi misin?"

Bir insanın yalan konusunda bu kadar kutsanmış olması normal mi? Neyse ki annemin aklı çok başka şeylerle meşgul de beni sorgulamayı bıraktı.

"Ayşe yengen aradı. Nazlı'yla Toprak çok kötü kavga etmiş. Kız evden bir şey demeden ağlayarak çıkmış, yengen merak etmiş. Bahar gidip bir baksın dedi."

Ben nereden bulacağım ki Nazlı'yı? Hayatımın en önemli anında bunun için mi rahatsız edildim yani? Oradan bakınca çocuk bakıcısı gibi mi duruyorum? Hem utanmıyorlar mı kavga etmeye canım? Bahçenin diğer tarafından Selim sesleninceye kadar surat asarak anneme bakmaya devam ettim.

"Dayım da beni aradı, Toprak iyi değilmiş. Benim de gidip onunla ilgilenmem gerek. Birlikte gidelim Bahar."

Dans

Arkamdan gelen Selim'i bekleme gereği duymadan omzuma astığım çantayı çekiştirerek sahil yoluna çıktım. Beklesem nasıl bakacağım ki zaten yüzüne? Utançtan alev alev yanıyorum burada. Adam bana resmen ilanı aşk etti az önce. Düşündükçe bayılmaya heves ediyorum ama bayıldığım takdirde beni kucaklayacak olanın yine Selim olduğunu düşününce vazgeçiyorum.

Şimdi sen de az ödlek değilsin Bahar, çocuk ne güzel dile geldi, *daha ne istiyorsun?* diyebilirsiniz ama ona bu sözleri söyletenin beni kaybetme korkusu, hatta rekabet duygusu olduğunu düşünüyorum açıkçası. Ali'nin gerçekten arkadaşım olduğuna inanmadığı, beni ondan kıskandığı için harekete geçti kesin Selim. Daha önceki zamanların aksine, asıl şimdi göz boyamış olmuyor mu bu durumda? Bence tam olarak öyle. *Ne yani, beni sevdiğini fark etmen için yanımda birini mi görmen gerekiyordu?* diye sormazlar mı adama? Bu kadar uyduruk muydu hislerin de gaza gelmen için sebebe ihtiyaç duydun?

Hislerim bakışlarımdan anlaşılmasın diye güneş gözlüklerimi takarak kendimce önlem almaya çalıştım. Tabii bir taraftan da annem tarafından çıkarıldığım göreve odaklanmaya çalıştım. Nazlı'nın nereye gittiğini bulmam gerekiyor. Hayır, sanki benim hiç derdim yok, bir de ku-

zeniminkilerle uğraştırılıyorum. Anlamadım ki, daha bu yaşta gelin olan bir kızın ne derdi olabilir? Hayatının aşkını buldun, adam etrafında pervane, ailesi ailen olmuş resmen. Bir de üstüne bu mutluluğu düğün merasimiyle taçlandırıyorsun. Allah'tan daha ne isteyeceksin bre nankör?

"Bu kadar hızlı yürümek zorunda mısın?"

Bari Nazlı'yı bulana kadar kendi köşende sussaydın Selim ya. Benim bu beyne ihtiyacım olacak bu kızla ilgilenirken, biliyorsun. Zaten adım çıkmış Deli Bahar'a, sayende zırdeli olacağım bu gidişle.

"Yoruldunuz mu avukat bey? Kırk beş numara ayakların ve bir doksan boyunla bana yetişmen çok zor olmaz diye düşünmüştüm ama hayret."

"Ayaklarım kırk üç numara ve bu sıcakta koşmak istemediğim için beni suçlayamazsın. Nereye gittiğimizi de söylemedin. Nazlı'nın sahilde olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bana güvenmiyorsan neden peşimden geliyorsun?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok. Sadece madem bu kadar uzaklaşacaktık evden bari arabayı alsaydık diyorum."

"Sen geri dönüp binebilirsin arabana, peşine taktığın korumaların da gelir seninle, bu kadar stres olma ya, kocaman adamsın. O kadar baklavayı, kası ağaçtan toplamadığına göre bir kriz anında da kendini savunabilirsin diye umuyorum."

Kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez geri alabilirmişim gibi elimi ağzıma kapadım. Bari baklavalardan bahsetmeseydim. Dilin kemiği yok diye de bu kadar abartılmaz artık. Aklıma her geleni yumurtlamaya iyi alıştım yani. O da benimle hemfikir olacak ki gücünü küçümsedim diye kızmakla ağzıma doladığım kasları konusunda benimle alay etmek arasında kalıp sonunda ikinciyi seçti. Akıllı adam tabii, kendine güveni öyle tam ki bir şeyleri

ispat etmenin peşinde değil. Aksine yine karşısında beni utandıracak. Yüzüne kendini beğenmiş bir gülümseme yerleştirerek bir hamlede öne atılıp koruma kalkanım olarak gördüğüm gözlüklerimi yüzümden çekti.

"Demek cazibemin ve kaslı bedenimin farkındasın. Ben de yarım saattir benden kaçışının, 'ben seni arkadaşım olarak görüyorum' temalı bir konuşmadan kaçmak için girdiğin bir çaba olduğunu sanıyordum. Malum, sana ilanı aşk edip cevapsız bırakıldım. Ama şimdi içim rahatladı. Bu uzak durma çaban çekim alanıma girmemek içinmiş demek ki. Bence boşuna kaçıyorsun. Sen de beni seviyorsun Bahar."

Cidden bu kadar özgüven fazla değil mi?

"Şu an cazibenden geriye bir şey kalmadığından emin olabilirsin. Kendisine hayran erkeklerden hiç hazzetmem, haberin olsun."

"Bahar, devam edecek miyiz daha bu oyuna?"

Sen de taktın yani oyuna. He canım oynayacağız. Var mı bir itirazın? Ben günlerdir acılar içinde kıvranırken neredeydin? Yok öyle iki tatlı söze kanacak, hemen teslim olacak Bahar artık. Biraz da sen sürün. Ne demiş ataları-mız? Emeksiz yemek olmaz.

"On gündür konuşmadan nasıl durabildin sen? Şimdi böyle neyin paniğindesin pardon? Ben geri adım atınca mı jeton düştü? Sen önce o gelinlikçide annene söylediklerinin gerçek açıklamasını yap bana. Ağzıma bir parmak bal çalıp asıl konunun üstünü kapama. Niye annen bir kızı olsa onun seninle evlenmene izin vermez mesela?"

Yaptığım şeyin uyuzluk olduğunun farkındayım ve bu daha hiçbir şey. Bu çöl ayısı yaptıklarının karşılığını bulacak. Neyse karın ağrısı açık açık anlatmadan benden ona olan hislerime dair tek bir kelime bile duyamayacak.

Tartışmanın en alevli yerinde yolun kenarındaki çocuk

parkına geldik ve Selim beni tenhalarda kıstırmak konusunda ne kadar takıntılı hale geldiğini göstermek istercesine beni bu defa da parkın kenarındaki zakkumların arasına çekti.

"Ben göstereceğim sana bal çalmayı... Konuşuyorum işte seninle, ben sana diyorum kalbimi çaldın, sen bana diyorsun konunun üstünü kapama. Asıl araya başka laf karıştıran sensin. Anlatacağım herhalde, açıklayacağım hepsini ama senin beni insan yerine koyup dinleyeceğinden şüpheliyim şu an."

"Bana beni şikâyet etme Selim. Geçmişsin karşıma, kalbimde çarpıntı var, sana âşığım diyorsun. Çarpıntın varsa doktora git, aşkı meşki niye karıştırıyorsun ki? Allah'tan sayısal okumamışsın. Senden sağlıkçı olmazmış gerçekten."

Her çarpıntısı olana âşık diye teşhis koyardı herhalde o zaman. İnsan aşkı böyle mi anlatır? Seviyorsan açık açık söyle dediysem, önce sevdiğinden emin ol da öyle söyle dedim herhalde. Selim resmen baktı tren kaçıyor, yakalamak için aklına ilk geleni söylüyor.

Bu sözlerim karşısında gözlerini kısarak asabi bir şekilde, "Çarpıntımdan rahatsız olsaydım şifa arama derdine düşüp senden kaçardım herhalde. Kaynağı sensin çünkü," diye cevap verdi.

"Kaçmadın sanki."

"Oradan bakınca kaçmayı başarmış gibi mi duruyorum? Kovan sen değilmişsin gibi arsızlığı ele alıp dikildim karşına, hatırlatırım."

Ah be zalimin oğlu, hey maşallah ağzın da iyi laf yapıyor yani. Her sözün ok misali kalbimi tam on ikiden vuruyor. Yeter artık, dur ne olur. Sağ çıkamayacağım yoksa. İnsan insana yapmaz senin bu yaptığını. Neredeydi benim öfkem ya? Onu kalkan edeyim bari.

"Ne söylememi istiyorsun şimdi burada? Gaza gelmişsin belli ama çok yanlış zamanda gelmişsin. Nazlıları bulalım diye çıktık sokağa, şimdi bizim sıramız değil Selim. Sonra."

Umursamaz bir yüz ifadesiyle konuşmaya çalışırken içten içe kendimi takdir ettim ve filmlerdeki kötü kadınlar gibi iç sesimle kahkahayı bastım. Ama bu sadist tavrım Selim tarafından her zamanki gibi ustalıkla savuşturuldu. Dilim başka söylese de kalbimin yangın yeri olduğunu anladı tabii çöl ayısı. Vücutlarımızın arasında birkaç santim kalacak şekilde kollarını etrafıma doladı. Başını eğdi ve nefesini yüzümde hissederek titrememe neden oldu. Bugün ikinci defa bedenimin ihanetine uğradığımı fark ettim. Midemde güvercinler takla atarken tepkisiz kalmak da mümkün olmadı. Yüzüm öpücüğünü bekleyerek onunkine yaklaştı. Bizi bu rüyadan uyandıran şey ise Nazlı'nın sesini duymak oldu.

"Bahar abla! Ne yapıyorsunuz orada?"

Tıpkı anneme yakalandığımız an yaptığım gibi Selim'i tekrar ittirmek zorunda kaldım. Zavallının benim yüzümden göğüs kafesi göçecek sonunda.

"Basıldık!"

Durum tespitim beyefendinin öyle hoşuna gitti ki utanacağına arsızlıkla sırıttı. Toparlanmam ve acilen bir yalan bulmam gerektiğini düşündüm. Fakat Selim'in belimdeki eli beynimin beni terk etmesine neden oldu. Bu yüzden Nazlı'ya sararak durumu geçiştirmeye çalıştım.

"Neredesin sen Nazlı?"

"Ben buradayım da siz niye buradasınız?"

"Seni aramaya geldik. Nişanlınla kavga etmişsiniz."

"Beni zakkumların arasında mı arıyordunuz? Daha doğrusu birbirinizin ağzının içinde mi?"

Bendeki tüm akrabalar patavatsız. Aile genetik olarak

birbirini rezil etmek üzerine kodlanmış. Ama kabahat bende, ne diye sıska Nazlı'nın iyiliğini düşünüp kahramanlığa soyundum ki?

"Bizi sorgulayacağına kendini toparla. Ağlamaktan yüzün şişmiş. Toprak ne yaptı da bu hale geldin?"

Selim yanımızdan uzaklaşarak ailelere ve Toprak'a haber vermek için telefonunu eline aldı. Bu sayede kuzenimle rahatça ilgilenebildim. Nazlı'nın dikkatini tamamen üzerime çekebilmek için ellerinden tutup onu bir banka oturttum.

"Biz anlaşamıyoruz Bahar abla, ben Toprak'ın gerçekten benimle evlenmek istediğine inanmıyorum."

"Canım, bu düşünceye kapılmak için biraz geç kalmadın mı? Kendini bildin bileli yanında Toprak var. Düğüne şurada ne kadar kaldı ki?"

"Anlamıyorsun. İş ciddiye binince Toprak bambaşka birine dönüştü."

Ne kadar değişmiş olabilir ki? Toprak'ın Nazlı'nın şimdiye dek görmediği bir yönü kaldı mı?

"Canım, işin doğrusunu anlatacak mısın? Yoksa senin ithamlarını mı dinleyeceğiz?"

Bu yeni nesil gerçekten şımarık, kendisine âşık bir erkek bulduğuna sevineceğine zavallı çocuğa kapris mi yapıyor? Bana bakıp kendisine ders çıkarması gerekiyor. Kaç yaşına gelmişim seviyor sevmiyor oynuyorum adamla zakkum köşelerinde.

Bu arada gerekli yerleri arayıp yanımıza dönen Selim de dizlerini kırarak meseleyi öğrenmek için karşımızda yere çömeldi. Bir adam, tarlası yanan çiftçi oturuşu yaparken bile nasıl bu kadar tatlı olabilir Allah aşkına? Aklımdan geçeni anlamış gibi üstüne bir de bana göz kırpınca utanıp dikkatimi yeniden Nazlı'ya yönelttim.

"Düğünle ilgili hiçbir şeyle ilgilenmiyor. Mekâna bile

sadece bir kere gitti. Masa düzeni, davetli listesi, davetiye, nikâh şekeri... Her şeyle ben ilgileniyorum. En sonunda kredi kartını elime verip mobilya alışverişini annemlerle yapın dedi. Ötesi var mı? Ev hazır, tadilat yapılacak ama beyefendi ustalara en iyisi neyse ondan yapın deyip geçiştiriyor. Gidip denetlemekten, zevkimize göre seçmekten aciz. Benim hâlâ gelinliğim bile hazır değil! Her şeyle tek başıma ilgilenmekten yoruldum. Bu düğün onun değilmiş, damat başkasıymış gibi davranmaktan vazgeçmiyor."

Yeniden ağlamaya başladı. İtiraf etmek zorundayım, o böyle konuşunca Nazlı'ya hak verdim. Ama bunu yüksek sesle dile getiremezdim. Selim'le kısa bir an bakışıp ne yapacağımıza karar vermeye çalıştık. Şu konuşmadan anlaşan çiftlere mi dönüştük yoksa aniden? *Biz? Çift olmak?* Yüzüme bu düşünceyle şapşal bir gülümseme yerleşti.

"Kesinlikle haklısın Nazlı. Ben bizim hergeleyle konuşup ağzının payını veririm. Seni üzmek neymiş göstereceğim merak etme. Ama sakın Toprak'ın seni sevmediğini düşünme. Zaten iki gram aklı vardı, düğün telaşı yüzünden onu da kaybetmiş anlaşılan."

Selim'in sıkı bir kadın hakları savunucusu olduğunu üstlendiği davalar sebebiyle biliyordum ama yine de söyledikleri çok hoşuma gitti.

"Şöyle de bir durum var Nazlı'm, erkekler için işin düğün kısmı bizim kadar heyecanla karşılanmıyor. Onlar daha çok evliliğin kendisiyle, düğünden sonraki hayatla ilgileniyor. Ayrıntılarla uğraşmayı sevmiyor oldukları için onları suçlamak da pek doğru değil. Yapı meselesi sonuçta... Alışverişten zevk alan bir erkeğin yeryüzünde olduğunu sanmıyorum mesela. Üstelik bahsettiğimiz şey düğün, çeyiz alışverişi. Ben bu konuda Toprak'a anlayış göstermen gerektiğini düşünüyorum."

Az önce kendi yüzümde olduğundan emin olduğum

memnuniyet ifadesi şimdi Selim'deydi. Bakışmamız Nazlı'nın gözünden kaçmamış olacak ki dirseğiyle karın boşluğumu dürttü. "Ne oluyor size? Ayrıca siz benim parkta olduğumu nereden bildiniz?"

İlk soruyu duymamış gibi yaparak ikinciyi cevapladım. "Çocukken annen sana bakıcılık yapmam için beni peşinden yollardı. Bu parkı çok severdin. Akşamüstü oynamaya gelir, gün batana kadar eve gitmek için ikna olmazdın. Toprak'la da burada oynardınız. Şansımı denedim. Seni aklıma gelen ilk yerde bulmayı ummuyordum ama işimi kolaylaştırdın."

Selim'in zor da olsa ulaşmayı başardığı Toprak parka gelince Selim ve ben aklı başında yetişkinler olarak gençleri barıştırma çabasına girdik. Birbirine bu kadar âşık iki insanın nazlanması kadar komik bir şey var mıydı? Sorunlarını konuşarak halletmeliydiler. Duygularını saklayarak bir sonuç elde edemezlerdi. Toprak da gelecekleri ile ilgili böyle önemli bir gün için Nazlı'nın heyecanını paylaşıp müstakbel karısına destek olmalıydı.

En sonunda düğün için Nazlı'nın aylardır özendiği dans kursuna gidilmesine karar verildi. Selim kurstakileri arayarak uzun bir telefon görüşmesinin ardından bir şekilde iki saat sonrasına randevu almayı başardı. Planlanmayan kısım ise nişanlı çifte bizim de eşlik edecek oluşumuzdu. Benim dans kursunda ne işim vardı? Nazlı'nın velisi gibi elinden tutup kursa mı götürecektim onu? Ancak pek seçme şansım yoktu. Selim'e göre yolda ve ders sırasında yeniden kavga edebilirlerdi. Bu durumda ortamı biz yumuşatacaktık. Başarılı olacağımızı düşünmesem de itiraz edemedim. Geri dönüp arabaları aldık ve yola koyulduk.

Kursun önüne gelene dek de konuşmadık. Zaten Selim sanırım ona olan tavrımın altındaki sebeplerden, birinin onu süründürmekte olduğunu anladı ve bu yüzden boşa kürek çekmek yerine efendi gibi payına düşene razı gelip

cezasını çekmeye niyetlendi. Yanı başımdaki varlığı ne kadar dikkat dağıtıcı ve heyecanlandırıcı da olsa ondan tarafa bakmadım ve arabayı kursun önüne park ettiğinde onunla beraber içeriye girdim. Dar merdivenleri tüm tehlikesine rağmen düşmeden çıkmayı başararak eğitmenlerimizle tanıştık. Eğitmenler tam hayal ettiğim gibi çıktılar. Uzun saçlarını tepeden topuz yapmış kirli sakallı, esmer, siyahlar içinde bir adam ve sıfır beden, neredeyse kocası kadar uzun boylu, saçları kızıla boyalı bir kadın... Eğitmenlerin de yeni evli bir çift olması işime geldi. Böylelikle Toprak'ın kıskançlık kriziyle uğraşmayacaktık. Bakmayın bizimkinin modern duruşuna, nihayetinde erkek, hepsinin tabiatında var kıskançlık.

Aynalarla kaplı stüdyodaki sıra dışı görünümün romantik bir sürpriz olduğunu anlamam da birkaç saniyemi aldı. Dev boyutlarda bir buket kırmızı gül Nazlı'nın kucağına bırakıldı. Haliyle sevgili kuzenim de nişanlısının boynuna atlayarak onu tamamen affetti. Yerdeki gül yaprakları, mumlar... Yolumuz her ne kadar uzun da olsa bu kadar kısa sürede oldukça başarılı şekilde hazırlanmıştı. Başımı hafifçe Selim'den tarafa çevirerek fısıldadım. "Bunda senin parmağın olabilir mi? Nazlı'yı bulduğumuz andan beri telefonu elinden düşürmemenin asıl sebebi buydu demek ki."

"Toprak'la birlikte ayarladık diyelim. Madem bize kırgın, kızgın iki kadın var. Gönlünüzü almak için bir şeyler yapmasak olmazdı. Sevgimiz karşısındaki şüpheleri gidermemiz gerek."

Kısık sesle, hemen arkamda sıraladığı kelimelerin anlamı ve ensemde hissettiğim nefesi bu defa tamamen başımı çevirip Selim'in gözlerine bakmama neden oldu. Beni buraya getirmesinin amacı Nazlı'yı sakinleştirmemi sağlamak değildi yani.

"Sen... Nazlıların durumuyla bizi kıyaslama istersen. Yani onlar..."

"Onların evlilik arifesinde strese girip birbirine nazlanan bir çift olduklarının farkındayım. Ama illa onlar da bizim geçtiğimiz evrelerden geçmişlerdir diye düşünüyorum."

İster istemez iyice yumuşayarak gülümsedim. Âşık olmam yetmedi de üstüne bir de sırılsıklam âşık edecek beni bu adam kendisine... Ne diyeyim, Allah gözünü doyursun Selim.

"Bizim de bir çift olduğumuzu düşünüyorsun galiba."

"Biz ilk andan beri biziz, çiftiz Bahar. Başka türlü nasıl bu kadar uyumlu kavga edip birbirimizi delirtecektik ki? Bence sen de bunu çok iyi biliyorsun."

Selim'e cevap vermekten kaçınarak Nazlılara birkaç figür göstermeye başlayan öğretmenlerimize bakışlarımı çevirdim ve bir köşeye geçip ayakaltından çekilmek için yengeç misali yan yan yürümeye başladım. Zira haklılığını iliklerime kadar hissederken Selim'e söyleyecek pek de bir sözüm yoktu. Ama Selim ihtiyacı olan cesareti sessizliğimden almış bulundu. Elimden tutarak beni durdurdu ve yeniden ona bakmamı sağladı.

"Hatırlarsan yarım bırakılmış bir dansımız vardı. Buraya kadar geldik madem, kırma beni de en azından onu tamamlayalım."

O dansın yarım kalan kısmı finalindeydi ya neyse. Sonuçta ne demiş büyüklerimiz? Fazla naz âşık usandırırmış. Adama içim gidiyor zaten, ona ceza vereceğim diye kendime işkence çektirmenin de gereği yok boşuna. Elimi okşayan başparmağına kısa bir an bakıp diğer elimi omzuna koydum. O da sözsüz kabullenişim karşısında gözleri parlayarak gülümsedi. İşte onun bir gülümsemesiyle, bel çukuruma yerleştirdiği elinin sıcaklığıyla kalbim kontro-

lüm dışında sıcacık oluverdi yine. Gösterilen figürler, adım sayıları... Hiçbirini dinlemedim. Tek hissedebildiğim şey Selim'in belimdeki eli ve avucunun içindeki kendi elimdi. Benimkilere bakan gözleri aynalarla kaplı bu odada tamamen elaya döndü. Gözbebeklerinde kendimi görünce gülümsedim. Galiba ben en çok onun gözlerinden yansıdığımda güzelim. Elinin titrediğini fark edince gülüşüm tüm yüzüme yayıldı. Bu iyi bir şey, en azından kalp krizini tek başıma geçirmiyorum. Bir an uzaklaşarak beni kendi etrafımda döndürdü ve yeniden kolları arasına hapsetti. Ben de sonsuza dek burada, bu anda kalabileceğimi düşündüm. Resmen romantik bir romanın başkarakterine dönüştüğüme inanamıyordum. Bugüne dek okuduğum, dinlediğim tüm bu hisler gerçekten varmış meğer. Işıklar azalıp mahremiyet arttığında kulaklarıma dolan müzik sesi hislerimin yoğunluğuyla birleşince başım döndü. Beni aşan, kontrolümün ötesinde, çok yoğun bir şeydi bu yaşadığım. Bir an gözlerimi kapatıp teslim olmaktan başka seçeneğim yokmuş gibi geldi bana ve içimi bir panik sardı.

"Bu..."

Ne diyeceğimi bilmeden, cılız bir sesle başladığım cümlenin devamını getiremedim. Selim de ne halde olduğumun farkına vararak beni daha sıkı sardı. Biliyor tabii dizlerimin bağını çözdüğünü, onun için eriyip bittiğimi. İç sesim dahi sessizliğe gömüldü. Omzundaki elimi boynuna dolayıp başımı boyun girintisine yanaştırdım. Saçlarımdaki nefesini hissedebiliyordum. Alnıma, saçlarıma değen dudaklarının etkisindeyken fısıldadı.

"Çok güzel kokuyorsun komşu kızı."

Şu lafı söyleyene bakın. Bir aydır parfüm markasını öğrenme çabasındayım burada. Gülümseyerek başımı kaldırdım. Gözlerine baktığımda bakışları çoğu zaman olduğu gibi dudaklarıma kaydı. Belimdeki elini önce saçlarıma

götürdü. Parmaklarını buklelerimin arasından, beğenisini belli eden bir yüz ifadesiyle geçirdi. Sonra yanağımı okşadı. Devamında neyin geleceğini anladım. Yavaşça yaklaştığında benim de bedenim içgüdüsel olarak ona sokuldu. Fakat kalbimin kronik çarpıntısının yanında içimde tuhaf bir huzursuzluk hissettim. Doğru şeyi mi yapıyordum? Böyle aniden, apar topar Selim'le aramdaki sınırları birer birer kaldırmak güvenlik ihlali değil de neydi? Ona ne kadar güvenebilirdim ki? Bir saniye içinde beynimde çalmaya başlayan panik çanları eşliğinde geri çekildim. Yapamazdım. Selim'i henüz bu kadar az tanırken ona doğru bu adımı atmaya hazır değildim.

"Ben... Benim hava almam gerek."

Hızla arkamı dönerek salonu terk ettim. Dokunuşunun, varlığının yoksunluğu da anında içimi üşüttü. Dar merdivenlerden koşarak inerek sokağa adım attım. Yüzüme çarpan temiz hava, sıkışan göğüs kafesime iyi gelmeye yetmedi. Selim arkamdan yaklaşıp kollarıma dokunduğundaysa kaçmak için başarısız bir hamle yaptım fakat o, bedenimi kendisinden tarafa çevirerek yeniden yüz yüze gelmemizi sağladı.

"Ben seni bir şeylere zorlamak ya da üstünde baskı kurmak istemedim. Sürprizimin hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Özür dilerim Bahar. Galiba kendimi yaşadığımız ana kaptırarak sınırımı aştım."

Hislerimi nasıl ifade edeceğimi bilemeyerek başımı iki yana sallayıp kendimi açıklama telaşına girdim. "Sürpriz çok güzeldi. Yani... Sorun sürprizde değil. Sorun bizim içinde bulunduğumuz durum. Aramızdaki her şey o kadar değişken ki. Bir gün kavgalıyız ama sonraki gün işler değişiyor. Bugün elimi tutmak istiyorsun, peki yarın? Seni daha tanımıyorum bile. İnsan tanımadığı birine doğru böyle çekilmemeli. Hakkında bilmediğim çok fazla şey

var. Bu kadar hızlı ilerlememeliyiz Selim. Sadece bana gösterdiğin kadar tanıyorum ben seni."

Başını anlayışla, beni anladığını belli etmek istercesine salladı ve elini nazik bir şekilde tutmam için bana doğru uzattı. "Benimle gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Konuşmaya gidiyoruz. Artık sakince anlaşmanın zamanı geldi. Duyacakların korkularını giderir mi bilmiyorum ama en azından kafandaki soru işaretlerini silmeyi umuyorum. Sana kendimi anlatacağım."

Bana uzatılan ılık elin içine avucumu bırakarak beni dilediği yere götürmesine izin vermiş oldum ve beraber arabaya binip yola çıktık. Bu sırada aklım içeride bıraktığımız Nazlılara takıldı. "Haber vermeden gittiğimizi görünce kim bilir neler düşünecekler. İyice herkesin diline düşeceğiz bugünden sonra."

"Bence çoktan düştük bile, bizi yan yana görüp çöpçatanlığa soyunmayan, aramızı yapmak için çabalamayan kimse var mı çevremizde?"

"Bilmem, sen söyle? Belki aksi için olan tehditlerinden, azarlarından sonra vazgeçmişlerdir."

Sinirle karışık bir kahkaha attı ve trafiği unutup kısa bir an yüzüme baktı.

"Çatal dilini sevdiğim, illa inat edeceksin değil mi?"

"İnadımı diline dolayan da benden farklı olsa bari."

Arabayı çok işlek olmayan bir sokağa çekerek bana baktı. Gideceğimiz yer her neresiyse oraya kadar sabredemeyeceğimi anladı sanırım.

"Ben şikâyetçi olduğumu söylediğimi hatırlamıyorum. İnadını seviyorum. Beni delirtmene bayılıyorum. Seninle tartışmaya, didişmeye başladığım günden öncesi siyah beyazmış sanki. Hayatıma kattığın renklerle fark ettim bunu. Seninle, kafandan geçenlerle savaşmayı, tahmin et-

tiğinden çok daha fazla seviyorum. Eskiden bir kadında bu özelliklerin beni rahatsız edeceğini sanıyordum. Beni değiştiriyorsun ve ben bunu bile seviyorum."

"O zaman ailene, seni bana yaklaştırmaya çalışan herkese niye bu kadar öfkelendin? Sen birden hayatlarımız birbirine karıştı diye resmen paniğe kapıldın. Korktun, kabul et bunu."

"Korktuğum sen değilsin. Ya da seninle yaşayacaklarımdan çekinmiyorum ben. Sadece seni... Ben... Sen öyle kusursuzdun ki karşımda, kendimi yetersiz buldum. Kapıldığım paniğin sebebi buydu. Bizi tanıyan herkes bir araya gelelim diye seferber olurken, birbirimize her baktığımızda kalplerimizin ritmi birbirine uyum sağlamaya başlamışken, belki de hayatımda başıma gelen en güzel şeyi yaşamak üzere olduğumu fark ettim. Bunu mahvetmekten korktum ama korktuğum için daha da beter bir şekilde batırdım. Şimdi düzeltmeye çalışıyorum."

"Anlamıyorum. Sırf batırırım diye en başından yaşayacaklarından vazgeçmek..."

Dudaklarında yarım bir gülümsemeyle sanki yüzüme dokunmak ister gibi elini uzattı ama sonra hemen vazgeçti.

"Sen de seni incitmemden korkuyorsun, yaşananların hızı başını döndürdü. Şu an bana doğru atamadığın adımın sebebi bu, değil mi?"

"Sen daha yolun başında tökezleyince malum..."

"Geçmişte üstlendiğim bazı davalar yüzünden çok fazla düşman edindim ben. Yıllardır karanlık adamların inlerine çomak soktum hep. Kimsenin karşısında durmaya cesaret edemediği mafya tipli, pis adamlar hepsi. Olur da benim yüzümden zarar görürler diye yeri geldi ailemden de uzak durduğum günler oldu. Açık konuşacağım. Benim bugüne dek geleceğe dönük, kendi ailemi kurmak gibi hayallerim yoktu. Bu yüzden yarını düşünmeden bugünü yaşıyordum sadece."

Onu onaylamadığımı göstermek istercesine başımı iki yana sallayarak itiraz ettim. "Ne zamana kadar uzak duracaksın benden peki? Ya da madem uzak duracaksın, o zaman niye şimdi yanımdasın? Ne istiyorsun benden?"

"Yeterince açık bir şekilde ifade edemedim mi? Seni istiyorum ben senden. Kendimce çizmeye çalışıp beceremediğim sınırın sebebi hapiste müebbet istemiyle yargılanan eski bir düşmanımın oğlu, adam davayı bırakmam için beni tehdit edip duruyor. Daha dün bir bugün iki, hayatıma girer girmez pisliğimi bulaştırırsam sana diye paniğe kapıldım. Hadi dedim şu herifleri yeniden içeri tıkana kadar Bahar'la arama mesafe koyayım en azından. Sonra izah ederim diye düşündüm. "

"Ama?"

"Ama dayanamıyorum, özlüyorum, kıskanıyorum. Bence bu kadar ama senin peşine düşmem için yeterli. Bak, biliyorum, çekilecek dert değilim. Aklı başında olan bir kadının seveceği türde bir herif de değilim. Babamın bile yaka silktiği, asi, dik başlı, burnu boktan kurtulmayan oğluyum. Kabul ediyorum bunu. Ama olursa bir tek seninle olur Bahar, sen o kızsın, biliyorum. Yap bir delilik, gözü karalık da fırsat ver bize. Sevdireyim kendimi sana, anlatayım, tanıtayım. Benden sana zarar gelmeyecek, söz veriyorum."

Önüme düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına atarak heyecanımı bastırmaya çalıştım. Titreyen sesimle Selim'e sordum. "Lakabının hakkını ver diyorsun yani, öyle mi? Madem delibaşsın..."

"Benim deli Bahar'ım ol diyorum. Gardımızı indirelim, sen o zaman gör bak nasıl mutlu olacağız."

Bu sözler üzerine korkularımın sessizleştiğini, kalbimde davulların çalmaya başladığını fark ederek gülümsedim. Ben bir ömrü hayatımın aşkının, çocuklarımın babasının

bana geleceği anı bekleyerek geçirdim, şimdiyse ilk defa onu nihayet bulduğumu hissediyorum. Bu yüzden ne hissettiğimi o da bilsin diye elimi uzatarak vitesin yanında duran elinin üstüne koydum ve aynı anda onun da telefonu çalıp aramızdaki romantizmin içine etti. Ne diyeyim yani? Kötü romantik komedi dizilerinde tam öpüşecekken çalan zil, aniden içeriye dalan sırnaşık komşu gibi çalan telefon da insanı hayattan soğutma konusunda oldukça başarılı. Aynı şey benim de başıma geldiğine elbette şaşırmadım. Hayat hikâyemden zaten ödüllü bir sanat filmi ya da Hollywood başyapıtı çıkmayacağını biliyordum. Neyse, bugünümüze de şükür. Neticede korku filmi de olabilirdi. Selim de onu arayan münasebetsiz her kimse içinden saydığı küfürleri yüz ifadesine yansıtarak keyifsizce cevapladı telefonu. Aynı anda bakışlarıyla benden özür dilemeyi de ihmal etmedi. Aman canım, tek kusurun tam kavuşacakken sessize almayı unuttuğun telefonun olsun yiğidim, ben kurban olurum öyle kusura.

Sabırsızlıkla Selim'in konuşması bitsin de tüm ilgi yeniden bize dönsün diye beklemek istedim ama karşı taraf ona her ne söylediyse Selim'imin yüzü tamamen asıldı ve gergin bir şekilde, soğukluğuyla ürperten ses tonunu koruyarak sordu. "Emin misiniz?"

Artık telefonun diğer ucundaki gudubet ağzını nasıl hayra açmadıysa, kim bilir nasıl bir felaket tellallığı yaptıysa bu defa Selim o havalı, profesyonel tavrından tamamen sıyrıldı ve açıkça sinirlendi.

"Ne demek bilmiyoruz? Ben size bunun için mi para veriyorum? Oyun mu oynuyoruz biz burada? Size can emanet ediyorum ben can! Bir işi de düzgün yapın!"

Sözlerinin kalanını okkalı bir küfürle tamamlayacaktı ki küfrün en coşkulu yerinde hemen yanında olduğumu hatırlayarak kısa bir an öfkeden yanan gözleriyle yüzüme

baktı ve toparlanmaya çalışarak arabadan indi. Başını eğerek yüzüme bakmasa benimle konuştuğunu anlayamazdım. "Sen arabada kal."

Başını kaldırıp etrafını gözleriyle taradı. Kapıyı, yerimden sıçramama neden olacak bir sertlikle çarptı ve biraz da dışarıda söylenmeye devam etti. Telefonu kapatıp başka bir yeri daha aradı. Ben ise Selim'in, aldığı can sıkıcı bir haberle, sinirlendiği zaman nasıl bir adama dönüşebileceğini bir kere daha izledim. Sonunda görüşmelerini bitirip arabanın yanına döndü. Kapımı açarak dışarı çıkmam için elini uzattı. Ben de tüm uysallığımla isteğini ikiletmeden yerine getirdim. Bir süre bakıştık ve konuşmadan önce hiçbir çekince göstermeden bana sımsıkı sarıldı.

"Ayrıntıları şu an anlatacak takatim yok ama şimdi gitmek zorundayım Bahar. Önemli bir işim çıktı." Aynı anda arkamıza yanaşan, daha önce de Selim'i takip ettiğini bildiğim tanıdık arabaya doğru yürümem için kolunu belime sararak beni yönlendirdi ve konuşmaya devam etti Selim. "Seni eve bırakacaklar. Ayrıca bir süre annenlere belli etmeden sizi izleyecekler. En kısa zamanda yanına geleceğim. Söz veriyorum Bahar, sakince konuşacağız her şeyi. Seni korkuttuğum için de çok özür dilerim. Gelişimi bekle lütfen."

Kapıyı açıp arka koltuğa oturmamı bekledi. Sonra kaşlarımı çatmış, endişeli görüntüme bakarak elini kaldırıp yanağıma dokundu. Refakatçilerimizin duymaması için eğilerek kısık bir sesle konuştu.

"Çatma o güzel kaşlarını, karartma kalbini, endişelenme. Ben geleceğim yine seninle didişmeye, sen yeter ki dönüşümü bekle."

Akıl ve Kalp

Hayatta bazı tuhaf anlar vardır. İnsan ne hissedeceğini bilemez, ruhu boşlukta savruluyormuş gibi bir şey düşünemez. Uyuşup kalırsınız hani. Ben de tam olarak o anlardan birindeydim. Selim tarafından bindirildiğim arabada eve dönüş yolculuğunu bir robottan farksız geçirdim. Tamam, Selim'e vurulurken beni bir gül bahçesinin beklemediğini zaten biliyordum da, benim endişelendiğim kısım duygularımın karşılıksız kalması ya da ne bileyim onun tarafından ihanete uğramak, değer görmemek falandı bu işin başında. Ancak şimdi gerçekten korkmam gereken bir şeylerin içine düştüğümü idrak ediyordum. Selim'in yaşayış tarzı artık ne derece kelle koltukta bir hayatsa, kendini benden uzak tutmaya çalışmasına bile sebep oldu ve şimdi bu hayata onunla beraber dalmamı istiyor benden. Peki, ben ne yapacağım?

Tabii ki balıklama dalacağım. Şu hayatta kaç tane insanın, bir adamı görünce vücut sistemi çöküyor da hormonları dile geliyor, sorarım size? Bulmuşum yirmi sekizimde hayatımın aşkını, hiç kaçırır mıyım? Artık armudun sapı, üzümün çöpü demeden koca yirmi sekiz yılda ancak içimde panayırlar kurduran birini şimdi bulabilmeme şükrederek koala gibi yapışacağım adama. Yani biraz tırsıyorum, heveslenemiyorum belki de, bugünlerde uzak durduğum da

bir gerçek ama konumuz bu değil. Nihayetinde istemeden bir taktik geliştirdim mi? Bence evet. Bilmeden Selim'in hayatında kolayca gözden çıkarılamayacak biri olduğumu keşfetmesini sağladım. Eh, aynı anda onun aşkından nasıl divane olduğumu da keşfetmiş bulundum ki bu da bence bir taşla iki kuş vurmak demektir.

Aklım ve kalbim Selim konusunda sonunda hemfikir olduğundan huzura ermiş şekilde evden içeriye girdim ancak girer girmez delirmiş vaziyetteki annem karşıladı beni. Saatlerdir mutfaktan çıkmamak anlaşılan sinirlerine iyi gelmemiş. Doğru ya, bir de onca yaşadığımdan sonra akşama misafir ağırlayacağız biz. Ben Ali'yi tamamen unutmuşum. Hızla mutfak önlüğümü giyip ellerimi yıkadım ve tüm işi üstüne yıktığım için haklı olarak isyan eden annemin azarları eşliğinde salatayı yaptım. Sonra Ali'nin gelmek üzere olduğunu fark edip ayıp olmasın diye üstümü değiştirmeye, odama çıktım. Ama bilin bakalım ne gördüm? Annem beni şaşırtmayarak yatağımın üstüne ütüleyip hazır ettiği beyaz bir elbise bırakmış. Vallahi pes artık... Sözde Ali'den hazzetmiyor, favorisi Selim ama yine de tüm beyaz elbiselerimi sözde damat adayları karşısında üstüme giydirmekten vazgeçmeyecek. Bari münasip bir zamanda Selim'le ilgili gelişmelerden kendisini haberdar edeyim de sevgili anneciğim de kızının sonunda gönlünün eşini bulduğunu öğrenip huzura ersin. Böylece bize de nefes aldırıversin.

Kapı çaldığında ailemin misafirperverliğine pek güvenmediğimden arkadaşımı karşılamak için bizzat kapıyı ben açtım. Üstünde beyaz bir gömlek ve füme rengi bir pantolonla duruyordu Ali karşımda. Kıyafetleri temiz, ütülüydü. Tıraş olmuştu ve tıraş losyonu kokuyordu. Mavi gözlerini üzerime dikerek içtenlikle gülümsedi. Bir elinde beyaz gül ve lilyumlardan oluşan büyük bir buket çiçek, diğerinde

ise pasta kutusu vardı. Anlaşılan bu akşamı ciddiye alan tek insan annem değildi. Ali de en az onun kadar özen göstermişti.

"İçeriye davet etmeyecek misin beni, peri kızı?"

Bu soru üzerine kendi tutumumun yarattığı gerginliği azaltmak için gülümseyerek geyik muhabbetine başladım. "Babam dışında bir erkekten ilk defa çiçek alacak olmanın şaşkınlığını yaşıyorum şu an. Biraz izin veremez misin bu anın tadını çıkarmam için?"

"Annenin bulunduğu evde sana çiçek getirecek kadar ecelime susamadım. Üzgünüm ama bunları ona vereceğim."

Esprisi karşısında gülümseyerek ben de ona ayak uydurdum. Aynı zamanda da rahat bir nefes aldım. İnce çocuk canım Ali, herhalde bana cilve yapacak hali yok. Görgüsünden kaynaklanıyor nezaketi.

"Asıl korktuğun annem mi yoksa babam mı?" İçeriye geçmesi için kenara çekilirken elindekileri almak için uzandım ve çiçekleri koklayarak aklıma asıl takılanı sordum. "En sevdiğim çiçeğin lilyum olduğunu nereden biliyorsun sen?"

Benimki de laf, denk geldi herhalde diye geçirecektim içimden ki beni tedirgin eden cevabı yapıştırıverdi Ali.

"Üniversite hayatın boyunca yanındaydım. İzin ver de bu kadarını hatırlayayım Bahar."

Annem haklı olabilir miydi gerçekten Ali konusunda acaba? Hangi arkadaş bu kadar düşünceli ve yakın davranırdı insana? Gerçi Ali'den bahsediyoruz. O her zaman düşünceliydi. Gerçek bir beyefendiydi, ilgiliydi, yakındı bana. Aramıza yıllar girmeden önce de hep yanımdaydı, benimleydi. Kendi kendimi rahatlatarak ayakkabılarını çıkaracak diye iki büklüm olan görüntüsüne baktım Ali'nin. Sonra bu akşam olaysız geçsin diye dua ederek elimdeki-

leri mutfağa götürdüm. Döndüğümde balkonun başköşesine kurulan Ali anneme iltifatlarını sıralıyordu. Bir erkeğin annemin beğenisini kazanması aslında pek de kolay bir şey değildir. Her ne kadar beni bir an evvel baş göz etme heveslisi de olsa biricik kızının yanına da öyle herkesi yakıştırmaz annem. Geçmişten hatırladığım kadarıyla biz öğrenciyken annem Ali'yi severdi. Ancak gördüğüm kadarıyla araya giren yıllar, ebeveynlerimdeki Ali sempatisini belli bir oranda azaltmıştı. Fakat bugün Ali kendisini yeniden sevdirmek için pek kararlı göründü gözüme. İşin garip tarafı babam tarafından da onaylanan tek erkek arkadaşımdı Ali geçmişte. Tamam, onay abartılı bir kelime olabilir ama en azından babamın maket bıçağıyla tanışmadı bugüne dek, bence bu da büyük başarı.

Kısa bir süre sohbet edildikten sonra masayı hazırladık. Mutfaktaki yiyecekleri taşırken mecburen Ali'yle babamı balkonda baş başa bıraktık. Modernlik paçalarımızdan akıyor valla. Bu yüzden tüm mutfak eşyalarını elime tek tek alarak balkondaki masaya taşıdım ve sofra hazırlığı süresince Ali'nin hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol ettim. Sohbet ediyor gibi dursalar da her an kavgaya tutuşabilirlerdi. Söz konusu babam olunca zerre kadar güvenim yoktur. Ben de tabii ki çatal ve bıçakları sofraya en son götürdüm. Ortalığa cinayet aleti bırakacak kadar saf değilim çok şükür. Yemek sırasında da zavallıya pişirdiğimiz her şeyi tattırmaya çalışırken bizimkiler, sofranın ortasında çatlamadığı için bence çok şanslı. Şahsen ben Ali'ye yedirilenleri yeseydim kesin hazmedemeyip daha sofradan kalkamadan ölürdüm. Ali de zaten gözleriyle onu kurtarmam için bana yalvardı ama yine de annemi kırmamak adına her şeyden yedi. Büyüklerine saygı duyan adamları sevin kızlar, onlar iyi terbiye almışlardır ve vicdanlıdırlar. Yani tıpkı yaşlılar gibi sizi de üzmemek için ellerinden geleni yaparlar.

Sıra sofrayı toplamaya geldiğinde de annemin gözlerinden kalpler fışkırtacak bir şey oldu ve Ali ayağa kalkarak bize yardım etti. Hatta anneme yemekler yüzünden yeterince yorulduğunu söyleyerek kalan işi bize bırakmasını söyledi. Bu noktada babamın kınayan bakışlarına maruz kalmaktan kurtulamadı tabii. Erkek adam hiç kadınlara yardım eder miydi mutfağa girip? Çıtayı böyle yükseltenler yüzünden benim zavallı babam iki günde bir karısıyla kavga ediyordu. Ne diyeyim? Aynı anda herkesin gönlünü fethedemiyorsun öyle işte Aliş'im. Mühim olan şov yapmak değil, her kesime hitap edebilmektir. Bak gene Selim'im düştü içime ya...

Bulaşıkları durulayıp makineye dizmesi için Ali'ye verirken her ne kadar çok başka bir yerde ya da en azından çok başka biriyle olmayı düşlesem de uyum içinde sessizce çalıştık. Eskiden olduğu gibi birlikte vakit geçirmek, doğrusunu söylemek gerekirse biraz da iyi geldi. Ayrıca biz hep iletişim sıkıntısı yaşamayan arkadaşlar olduk Ali'yle. Hep bir bakışımdan, sesimin tonundan derdimi de sevincimi de anlardı. Bu yüzden ellerimi kuruladığım sırada sorduğu soru beni pek de şaşırtmadı.

"Neyin var senin Bahar?"

"Efendim?"

"Çok dalgınsın, kendin buradasın ama aklın başka yerde. Belli ki kafana bir şey takmışsın. Yine iş meselesi mi?"

Adam iş diyor, kariyer diyor ben düşmüşüm gönlümün derdine. Böyle düşününce hafiften mahcup olmuyor da değilim. Aman, bunca zamandır kariyer peşine düştüm de ne oldu? Ne hayatımın aşkını bulabildim ne de muazzam bir kariyer yapabildim. Ben hedef değiştirmeyeyim de kimler değiştirsin? En azından şimdi bir aksiyon girdi hayatıma. Ömrüm boyunca tembel tembel yatan biyolojik sistemim harekete geçti, üstelik, *Bu nasıl bir şeymiş ben hiç salgıla-*

madım, diyerek dopamin, oksitosin, serotonin falan salgılamaya başladı çok şükür.

"Yok ya, biraz evde bunaldım hepsi bu."

"Bahar, üzülerek belirtiyorum ki daha katetmen gereken çok yol var. Tamam, yalan söyleyebiliyorsun da ben senin ciğerini biliyorum. Ondan bana yakalanmadan söyleyemiyorsun. Kabullen artık, boşuna karşımda deneme."

Hayda... Arkadaş, bugünlerde kime yalan söyleme ihtiyacı doğsa pat diye yakalanıveriyorum. O zaman ne anladım ben bu yetenekten? Alenen kendi kendime nazar değdirdim, iyi mi? Selim'e söylesem, adam üstün avukatlık güçlerini mi kullanıyor yoksa aşkın gücünden mi faydalanıyor bilinmez, anında sobeliyor beni. Şimdi o yetmezmiş gibi bir de Ali çıktı başıma.

"Şu hayatta olamadığım çok şey var ama benim en beceremediğim şüphesiz sinsilik. Ne hissetsem, neyi düşünsem kabak gibi okunuyor suratımdan. Yoruldum yeminle ya. Biriyle de arkadaş olunca ciğerime kadar göstermeyeyim, dişimi kıracağım."

Gülümseyerek elimdeki havluyu alıp tezgâhın üzerine bıraktı ve omzuma dokunarak gözlerimin içine baktı Ali.

"Ne yazık ki evet, ciğerini biliyorum ben senin. Yalan söylerken yüzüne yerleştirdiğin zoraki gülümsemenin sağa doğru yamulduğunu biliyorum ve konuşmak istemediğin konularda soru sorulduğu zaman gözlerini normalden fazla kırpıyorsun. Bir de konuşmaya başlamadan önce omuz silktiğinde genelde yalan söyleyecek oluyorsun."

Şaşkın, daha doğrusu gerilmiş bir halde yüzüne baktım Ali'nin. Bir de ben utanmadan onu tanıdığımı iddia ediyordum. Adam vaktimiz olsa kitabımı yazacak ayaküstü burada.

"Onca sene görüşmedik ve sen bunları mı aklında tuttun? Bana bu kadar dikkat ettiğini bilmiyordum."

"Seninle geçirdiğim her an benim için kıymetliydi. Sanırım bu yüzden hafızama kazındılar."

Hay ben bendeki şansa tüküreyim. Kurban olayım Ali, ne diyorsun sen? Şu durumda gün salağa yatma günüdür kardeşlerim. Sana da ayrıca pes yani Selim, hayatıma girerken ayağını mı sürüdün adam? Resmen kısmetimi açtın.

"Güzel günlerdi üniversite zamanları. Sonra tabii siz evlendiniz, biz Gonca'yla İstanbul'a taşındık derken anı oldu hepsi."

"Koptuk birbirimizden istemeden, evet. Buse de kıskanç bir kadındı."

Alnıma düşen bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırarak gergince gülümsedim. Anneler niye hep haklı çıkmak zorundalar acaba? Yürüyecek insan mı kalmadı da bana yürüyorsun be Ali? Onca yıllık dostluğun üstüne sırası mı şimdi? Bari bana yapmasaydın...

"Nikâh şahidinizdim Ali, yok artık, ne kıskançlığı? Hayat koşturması diyelim biz en iyisi ayrı düşme sebebimize."

"Benim değil, Buse'nin nikâh şahidiydin. Senden bunu ben istemedim."

Ne demek şimdi bu ya? Ben yürümesin bana dedikçe inadına koşmaya hatta bana doğru uçmaya başladı adam. Salağa yatma konusunda resmen tek başıma bir markayım şu an.

"Evet, benden şahidin olmamı istemediğin için sana biraz bozulmuştum."

Havluyu yeniden elime aldım ve ellerim boşta kalmasın diye bardakları tekrardan kuruladım. O da konunun üstünü kapatışım karşılığında söylendi. Sonra bir süre kahve pişirirken beni seyretti ve balkona çıkıp ailemle sohbetine devam etti. Ben de nihayet derin bir nefes alabildim.

Varsayalım ki Ali'nin bana karşı gerçekten hisleri var. O zaman deli mi bu adam? Niye üniversitedeyken onun-

la tanıştırıp aralarını yaptığım kızla gidip evlendi? İnsan, *Ben sana âşığım ne diye Buse'yle aramı yapmaya çalışıyorsun?* demez mi? Nikâhında şahitlik yaptım be, bari ona izin vermeseydi. Hiç akla, mantığa sığan bir tarafı yok bu durumun. Ne yaptı, boşandıktan sonra duygusal boşluğa düştü de karşısına çıkan ilk dişi olduğumdan kendini şaşırıp bana mı hallendi yani? Ben de az kafasız değilim hani, Selim'e küsüp can sıkıntısıyla Ali'ye sararsam, can simidi gibi ona sarılırsam olacağı buydu işte. Şimdi ayıkla bakalım pirincin taşını.

Kahve servisinden sonra pastayı servis ederken yaşadığım ikinci şoku kendi içimde yaşadım çünkü Ali'ye bir şey söylesem beni daha da gerecek bir yanıt alacağımdan korktum. En sevdiğim pastayı da hatırlıyor adam pes. Gitmiş, en sevdiğim pastaneden krokanlı ve çikolatalı pasta seçip almış. Bu ilgisi, beni sürüklediği paniğin ve stresin yanında bir de üzülmeme neden oldu. Ben ne zaman Ali'nin hayatında böyle önemli bir yere yerleştim ki? Hangi ara yani? Hayır, ilk defa birisi tarafından bu kadar düşünülüyorum ve o birisi Selim değil Ali. Kaç saattir ne telefonum çaldı ne de mesaj geldi zaten. Selim'in son görülmesi bile kapalı. Ne durumda, ne yapıyor hiçbir fikrim yok. Gittim sosyal medya cahili bir gizemli kovboy buldum kendime.

Annem abdest alıp yatsı namazını kılmak için arka odaya girdiğinde babam da tuvalete gitti ve baş başa kalır kalmaz Ali sandalyesini benimkine yaklaştırıp kulağıma doğru eğildi. Ne diye yanaştı şimdi bana? Ailemin dedikodusunu yapmak için değil herhalde.

"Gözlerini daldırma şöyle uzaklara, daldığın dert kuyusundan kafanı çıkar. Akşamın başından beri gözlerinin içine bakıyorum dikkatini çekmek için, çabalarıma saygı göster de yalandan gül bari peri kızı."

Kusura bakma Ali ama ben burada kara sevdaya tutul-

muşum. Dünyayı yaksan yine de ilgimi üstüne çekmenin pek mümkün olacağını sanmıyorum. Nerede kaldı bu Selim ya? Hani gelecekti?

"Özür dilerim, farkında değilim. Sıktım seni de kusuruma bakma lütfen. Sahilde biraz yürüyelim mi? Hem hareket etmiş oluruz, sen de o kadar yol geldin, biraz gezmiş olursun buraları."

Beni ve ailemi görmek için o kadar yoldan geldi sonuçta adam. Ben de karşısında surat asıp duruyorum kaç saattir. Biraz ev sahipliği yapayım bari, ayıptır. Annem ve babam aramıza döndüğünde müsaade isteyerek bahçeden çıkıp karanlık yolda yürüyerek sahile çıktık. Gözüm isteğim dışında Selim'in evine takıldı yine. Işıkları yanmıyor, demek ki dönmemiş daha. Denizin kokusunu içime çekerek dalga seslerini dinledim. Yıldızların altındayız, karşımızda yakamoz var. Ama ben bu güzel anda rahatlayacağıma iyice tedirgin hissettim. Şimdi romantik ortamı görünce iyice coşmasın bu Aliş, Allah korusun. Parmak arası terliklerimi elime alarak kuma çıplak ayaklarımla bastım ve başımı kaldırdığımda korktuğumun başıma gelmekte olduğunu, Ali'nin dikkatle beni izlediğini fark ettim.

"Yüzümde bir şey mi var? Makyajım mı akmış?"

"Hayır."

"Burnum mu? Grip de değilim ama şey mi bulaşmış? Mendilin var mıydı?"

"Bahar, sana bakmam için illa bir kusurun mu olması gerekiyor?"

"Bilmem, bir şeye gözün takıldı sandım."

Öyle bir dikmiş ki gözünü üstüme, insan herhalde bir kusurum var da ona bakıyor diyor. Ya da bakma sebebi öyle bir şey olsun istiyor. Yoksa diğer sebeplerin pek hayra yorulacak bir tarafı yok. Baktım hâlâ dik dik bakıyor, işi şakaya vurarak konuyu değiştirmek istedim.

"İyi ezberle yüzümü, yakında başarısızlığın simgesi diye Gündoğdu Meydanı'na heykelimi dikecekler."

"Şikâyet etmeye harcadığın zaman ve azmi hayallerini gerçekleştirmek için kullansaydın şu an çok farklı bir yerde olabilirdin."

"Yine suçlu ben oldum. Hayallerim için çabalamadığımı nereden biliyorsun?"

Kabul, işsizim ve baba evindeyim. Bir kocam yok. Parmağımda nişan yüzüğüm de yok. Kariyerim çöpe dönüştü. Tüm bunların farkındayım ama bu halimin suçlusu ben miyim yani?

"Kızma canım, bir şey demiyorum. Hem İzmir'e dönmeseydin ve o gün o vapurda tek başına ağlamasaydın şu an yanında olamazdım."

Bu biraz fazla oldu yine. Ben aksi için çabaladıkça Ali bana gol atabilme umuduyla tüm uygun pozisyonları değerlendiriyor maşallah. Eh be Selim, ne diyeyim sana? Bok mu vardı da o gün öyle ağlattın beni? Hay binmez olaydım o vapura...

Konu tekrardan tehlikesiz yerlere dönsün diye söyleyecek bir şeyler aradım. Fakat yakınlardaki bir oteldeki düğünden gelen müzik sesi dikkatimi dağıttı. Son ses çalan oyun havası bitip romantik bir müzik geceyi doldurunca Ali de gülümseyerek bana elini uzattı. Ben ne yaptım peki? Gittim, o bana uzatılan eli bir güzel tuttum! Çünkü bazen kafam çalışmıyor benim, öyle ufak bir sorunum var işte... *Kızım sen de macera mı arıyorsun, ne diye tuttun adamın elini?* diyebilirsiniz, haklısınız da ama demeyin lütfen. Onca yıllık dostum bu adam benim ya. Elinin havada kalacak olma düşüncesinden çok rahatsız oldum. Ona da yazık, şimdi reddedilince bozulacak, üzülecek. Yılların dostluğu bitecek.

Sol elim Ali'nin omzunda, sağ elim nemli avucunun

içinde, eli belimdeyken dans etmeye başladık ve o an kararımdan anında pişman oldum. Ne demiş Muro? Lanet olsun içimdeki insan sevgisine. Tamam, onca yıllık arkadaşlıktan sonra ilk kez yakınlaşmıyoruz elbette, yan yana geldiğimiz çok zamanlar oldu. Aynı sıralarda oturduk, beraber yedik, içtik, güldük. Daha önce eminim elimi tutmuşluğu da vardır Ali'nin ama bu defaki farklı işte. Adamın gözü göz değil, bir değişik bakıyor bana. Kadınım ben de yani, her ne kadar bu tür konularda tecrübesiz de olsam sonuçta beni mağarada kurtlar büyütmedi. İnsan anlıyor, hissediyor kendisine kur yapan erkeği.

"Bu akşamki dalgınlığının asıl nedenini anlatmamakta hâlâ kararlı mısın? Ben dinlemek için buradayım, biliyorsun."

Kısık, tatlı bir sesle sordu sorusunu, sesinde bariz bir ilgi ve şefkat var. Fakat bu tavrı huzursuzluğumu artırdı sadece. Bir an evvel eve dönme isteğiyle doldurdu içimi. Ali'yi üzmek istemiyorum, o çok iyi biri ve ben her zaman onunla gurur duydum. Altın gibi de bir kalbi var, biliyorum. Şimdi ne yazık ki o kalbi kıran kişi olmak üzereyim.

"Bahar... Yüzün allak bullak, ne oluyor sana?"

Ağlamaklı, panik dolu bir sesle aklımdan geçeni dile getirdim.

"Ben iyi değilim Ali, galiba sonunda gerçekten delireceğim. Bu kadar baskıyı kaldıramıyorum valla."

"Ne baskısı?"

Dansı bırakarak sorgulayan gözlerini üzerime dikti ve ben de karşısında ciddiyetimi koruyarak resmi bir, *Ben seni arkadaşım olarak görüyorum*, konuşması yapmak istedim ama sinirlerim bozuldu ve birden halime gülmeye başladım. Ama gülünmeyecek gibi de değil ki. Başkası olsa neyse de, Ali'yle bu konuşmayı yapmak bile çok saçma... O da histerik kahkahalarımı işine geldiği gibi yorumlaya-

rak fırsattan istifade edip yine bana yürümeye çalıştı.

"Nihayet peri kızı, sonunda gerçekten gülümsedin. Sen güldüğünde her şey daha güzel oluyor."

Pes ederek iç geçirip ona karşı daha açık olmaya çalıştım. "Seni kaybetmek istemiyorum ben Ali, yapma şunu lütfen."

"O zaman kaybetme."

Hiçbir şey göründüğü kadar basit değil, kaybetmeyeyim madem deyince her şey tatlıya bağlanmıyor öyle. Şu an Ali'nin güzel mavi gözlerine baktığımda tüm sorunlarımı çözebilirmiş gibi güven veriyor bana, evet. Fakat yapamayacağını biliyorum. İstediği kadar o kalbini altın tepside sunsun bana, benim kalbimin istediği onunki olmadıktan sonra neye yarar? Kalbimin ritmini değiştiren erkek Ali değil Selim. İtiraf ediyorum, çok kısa bir an kendimi *keşke* diye düşünürken buldum. *Keşke Ali'nin duygularına karşılık verebilseydim. O zaman işte olay tatlıya bağlanırdı.*

" Ali, insanın aklıyla kalbi her zaman aynı fikirde olmuyor. Yani..."

"İşte ben de Buse'yle bu yüzden evlendim. Mantıklı olan onunla birlikte olmam diye düşündüm ama sonunda ayrıldık işte."

Elimi tutmuş, bırakmaya niyeti yokmuş gibi sıkıyor. Ali'nin bana ilanı aşk edişini dinlemeye daha fazla katlanamadığımı fark ettim. Onca yıldır ben onu arkadaşım zannederken o içten içe beni seviyordu yani, öyle mi? Biz bunca zaman tiyatro mu çevirdik bilmeden? Ben bu adamın düğününe gidip çiftetelli oynadım be. Bu durumu bitirecek bir şeyler söylemek istedim. Ama sanki dilim ağzımın içinde şişti. Yutkundum ve uyuşuk bir halde beni bu karabasandan kurtaracak bir çare bulma umuduyla sessiz bir dua gönderdim. Duamın karşılığı ise hiç beklemediğim bir şekilde geldi.

"Bahar!"

"Selim..."

Adeta kocası tarafından başka bir adamla basılmış bir kadın gibi utanç dolu bir panikle elimi Ali'nin avuçlarından çekerek onunla arama güvenli bir mesafe koydum. Ama bunun için geç kaldığımı Selim'in gözlerindeki sinirli ifadeden açıkça anlayabiliyordum. Burada ne işi vardı? Sahilde olduğumuzu nereden duyup geldi buraya? Ali'yle de dışarıdan bakınca nasıl yanlış bir görüntü çiziyorduk Allah bilir. Selim'in ellerini yumruk haline getirdiğini görünce korkuyla yutkundum. Ali'ye bakan gözü de göz değil. Valla kıskançlıktan gözünü kan bürüdü adamın. Ben de aksi gibi dondum kaldım iyice panikten. Selim sağ olsun sokak lambasının sahile vurduğu noktada bir korku filmi karakteri gibi dikildiği için filmin daha beşinci dakikasını göremeden ölecek bir yan karakter gibi hissediyorum doğal olarak.

Selim tsunami, ben ise dev dalganın gelip beni savurmasını bekliyorum öylece. Ancak korkumun aksine savrulan kurban ben olmadım. Doğrudan Ali'ye yönelerek yumruğunu onun yüzüne geçirdi Selim. Ali de en az benim kadar şaşkın olduğundan kendisini savunamadı bir an. Aldığı darbenin etkisiyle geriye doğru sendeledi. O birkaç saniye içinde mevzu tek yumrukla çözülür belki diye umutlandım. Ama Selim'i daha önce kavga ederken görmüştüm. Onun tek darbeyle sakinleşmesi diye bir şey söz konusu değildi.

"Kimsin lan sen?"

İkinci hamleyle Ali doğrularak karşılık vermeye çalıştı. Bu sırada edepsiz birkaç küfür Selim'in ağzından çıkıp geceye karıştı. Sanki bağırmıyor da kükrüyor heybetine kurban olduğum. Allah'ım ne diyorum ben ya? Selim benim yüzümden anlamadan, dinlemeden adam dövüyor hem de

arkadaşımı dövüyor! Ben de burada gladyatör dövüşü izleyen Romalı gibi bakıyorum.

Ayaklarımı hareket ettirmem gerektiğini düşündüm. Yerimden kıpırdayıp bir an evvel duruma müdahale etmezsem sonra her şey için çok geç olacaktı. Ali üçüncü hamleyi savuşturarak Selim'in çenesine yumruğunu geçirdi. Selim de onun yakasına yapışarak çirkin üslubuyla hesap sorma işine kaldığı yerden devam etti. Bu bir kâbussa da artık uyanmamın vakti geldi bence. Gözümün önünde resmen tepişiyorlar canım. Sonunda Ali'nin burnundan akan kan beni yeterince kendime getirdi.

"Yeter Selim! Manyak mısın sen ya, ne yapıyorsun? Öldürecek misin adamı? Dur artık!"

Çıkışım Selim'i durdurmaya yetmedi. Ya öfkeden algılarını kapattığı için sesimi duymadı ya da ne söylediğimi önemsemedi. Öne atılarak onu kolundan tutmaya çalıştım. Kolları kavganın heyecanıyla gergindi, tutuşumu bile hissetmiyor gibi duruyordu. Gücüm onu değil Ali'nin üstünden almaya, yerinden kıpırdatmaya dahi yetmedi. Çareyi Ali'yi tutarak aralarına girmekte buldum. Kendimi Ali'ye siper edeyim bari dedim çünkü başka türlü olmayacaktı. Selim de beni ancak o zaman fark edebildi. Eli havada kaldı ve yüzüme beni ilk kez görüyormuş gibi baktı. Ben de fırsat bu fırsat deyip onu azarlamaya başladım.

"Dur artık dedim, kendine gel! Ne istedin adamdan? Ne hakla, nasıl böyle bir şey yapabiliyorsun sen?"

"Bunu sana benim sormam gerekmiyor muydu? Yanımdan ayrılalı kaç saat oldu da bu herifle buluşup buraya geldin sen?"

İsyanım karşısında ondan gelen itham ve sitem, okkalı bir Osmanlı tokadı yemişim gibi irkilerek gerilememe neden oldu. Ben belki bir umut, Ali'nin bana sarkıntılık yaptığını, taciz ettiğini düşünerek kendince bu kadar öfkelendi-

ğini düşünmüştüm Selim'in ama o resmen onu aldattığıma kendisini inandırmış. Bunu fark etmek bana öyle büyük bir hayal kırıklığı yaşattı ki kendimi toparlamaya çalışarak birkaç saniye Selim'in yüzüne baktım. Sonra ona cevap vermenin sadece kendimi küçük düşürmek olacağını üzülerek idrak ettim. Yazıklar olsun sana dercesine ona doğru son bir bakış fırlatarak Ali'den yana döndüm yüzümü.

"Ali, iyi misin? Çok özür dilerim, gerçekten ben çok üzgünüm."

Neyse ki hâlâ konuşabilecek kadar kendindeydi Ali. Yüzünü acı içinde buruşturarak cevap verdi. "Gidelim buradan."

Onu onaylamak üzere ağzımı açtım ama Selim kolumdan tutarak beni Ali'den uzağa doğru çekiştirdi. Ali de bunu görünce üstüne çöktüğü sandaldan doğrulmaya çalışarak, "Bırak kızı..." diye itiraz etti.

Elimi kaldırarak Ali'ye itiraz ettim. Zaten bir vurmalık canı kaldı garibin, bir de beni korumaya çalışıp iyice helak olmasına izin verecek değildim.

"Sen karışma, ben hallederim."

Selim burada değilmiş gibi onu yok sayıp Ali'yle konuşmaya devam etmem sanırım onu iyice sinirlendirdi. Çekiştirmekten sürükleme seviyesine geçerek beni Ali'den neredeyse canımı yakma pahasına uzaklaştırdı.

"Dokunma bana! Ne bu? Ali bitti şimdi de benim üstümde mi deneyeceksin gücünü?"

İkazım karşısında kendisini toplamaya çalışarak elini üstümden dikkatle çekti ama hâlâ sinirini, üslubunu sürdürmekte ısrarcıydı. Gerçi benim de öfkeden yanan kırgın gözlerimin onunkilerden farkı olmadığından emindim.

"Bahar, elimden bir kaza çıkmadan bana burada ne döndüğünü anlat! Bak gidip o herifi... Ne yapıyorsun sen burada?"

"Bunu şimdi mi soruyorsun? Çıktı zaten kaza çıkacağı kadar elinden, daha ne yapacaksın adamcağıza? Canını mı alacaksın? Boşuna bana bir şey sormaya zahmet etme, nasılsa çoktan vermişsin hükmünü!"

Arkamı dönüp Ali'nin yanına gitmek istedim ama Selim izin vermedi. Beni yeniden kendine doğru çevirerek bağırmaya devam etti. "Ya ben sana bakmaya kıyamıyorum, üstüne titriyorum. Bugün söylediğim onca şeyden sonra... Allah aşkına sen bunu nasıl yapabildin Bahar? Biz seninle ne konuştuk, ne yaşamak istedik?"

"Yeter! Daha fazla terbiyesizleşip küçülme karşımda. Dil uzattığın, hakkında konuşup ithamda bulunduğun şeyin ucu nereye dokunuyor, bir durup düşün!"

Uyarım üzerine biraz toparlanarak yutkundu ve daha sakin bir sesle konuşmaya devam etti. "Ben az önce ne gördüm o zaman? Neyin hayalini kurdum da geldim, sonra ne buldum karşımda. Çok basit bir şey soruyorum sana. Senin ne işin var burada bu adamla baş başa, el ele, göz göze Bahar?"

Hâlâ üstüne basa basa bana böyle bir şeyi sorabilmesine, aklından geçirebildiklerine inanamıyordum. Bir de utanmadan kendimi bu konuda savunmamı bekliyordu öyle mi? Daha çok bekler bu insan sevmesini, güvenmesini bilmeyen çöl ayısı.

"Seninle tartışarak kendimi daha fazla alçaltmayacağım. Zaten ne söylersem söyleyeyim duyamayacak bir haldesin. "

"Öyle mi Bahar Hanım? Anlaşılan ortada konuşmaya değer bir şey yok, verecek cevabın olmadığına göre. Ne gördüğüm ortada, bende kabahat ki herifin yüzünü dağıttım. Değermiş gibi seni dinlemek isteyip hesap sordum. Farklı olduğunu sanmıştım."

Söylediği şeyin anlamı öyle ağır ve çirkindi ki kendime

engel olamadım ve ona kendimden asla beklemeyeceğim bir şekilde, tüm gücümle tokat attım. Ardından da yaptığım şeye tezat bir soğukkanlılıkla tespitimi dile getirdim: "Sen delisin. Gerçekten kafayı yemişsin. Yazık... Daha saatler önce göklere çıkardığın kıza bile güvenemiyor olmak ne yorucudur, yıpratıcıdır kim bilir. Sadece acıyorum sana."

Gerçekler

Hayatımın en korkunç geceleri diye bir listem olsaydı kesinlikle ilk sırayı bu gece alırdı. Selim çekip gitti. Sonra koluna girdiğim Ali'yi bin bir güçlükle bizim evin önüne park ettiği arabasına bindirdim. Aileme Ali'nin karanlıkta önünü göremeyip düştüğüne dair birkaç yalan sıralamak zorunda kaldım. Sürücü koltuğuna ben geçtim ve yolda, onu hastaneye götürmemi istemediği için girdiğimiz tartışma dışında hiç konuşmadık. Sonunda nöbetçi eczaneden aldığım ilaçlarla mecburen onun evine gittik. Ayrıca yolculuk sırasında hâlâ Selim'in korumaları tarafından takip edildiğimizin de farkındaydım ama sesimi çıkarıp Ali'yi de tedirgin etmek istemedim. Ali de bana Selim'in kim olduğunu ya da onu neden bu hale getirdiğini sormadı. Yaşananlar hiç olmamış gibi davrandık. Özellikle o, beni suçlaması gerekirken onunla ilgilendiğim için bir de üstüne teşekkür edip beni karşısında iyice mahcup etti.

Evine varınca da elimden geldiğince yüzüne pansuman yaptım. Sabaha sadece birkaç saat kaldığı için gün doğana dek başında bekledim. Beyin sarsıntısı geçirme ihtimalinden korkuyordum. Nihayet Ali uykuya daldığında ben de gözyaşlarımın serbest kalmasına izin verdim.

Ali'yi bu hale getiren adama âşık olduğuma inanamıyordum. Gözümün önünden o delirmiş hali gitmiyordu.

Bir insan nasıl bu kadar saldırganlaşabilirdi? Anlamadan, dinlemeden suçlayıp hüküm vermek ne demek oluyordu? Üstelik bana söyledikleri... Hislerini itiraf ederek aramızdaki mesafeyi aştığı gün, daha yirmi dört saat dolmadan kendi elleriyle yeniden duvarlar örmüştü aramıza işte. Artık onunla görüşmemin savunulacak bir yanı kalmadığını fark ediyordum. Aklı başında hangi kadın öfkesini kontrol edemeyen, sevdiğini iddia ettiği kadına güvenmekten aciz, her an patlamaya hazır bir bombayla yaşamak ister ki? Bugün Ali'ye zarar vereni yarın kim benden uzak tutabilir? Belli ki şiddet eğilimi var bu adamın. Yine de her şeye rağmen kalbimden gelen bir ses, *Selim sana zarar vermez,* diyor ya kendi saflığıma inanamıyorum gerçekten. *O seni korur, canının yanmasına izin vermez.* He gülüm, eminim öyledir. Demek ki aşkın gözü gerçekten körmüş. Çok klişe bir laf ama şu an gerçekliğine inanıyorum. Kalbim bana dün geceki canavarı savunacak kadar ne yaptığını bilmez haldeyse belki de onu uzunca bir süre sustursam hiç fena olmayacak. Düşündükçe duvarlar üstüme geliyor. Ali'nin görüntüsü de vicdanımı sızlatıyor. Bu yüzden mutfağa girip ona kahvaltı hazırladım, çay demledim. İlaçlarını bir bardak suyla birlikte sehpanın üzerine bıraktım. Sonra da uyanınca okuması için ona bir not yazdım.

Günaydın Ali,

Umarım bugün daha iyisindir. Açıkçası ben yüzüne bile bakamayacak kadar çok utanıyorum. Özür dilerim. Benim yüzümden başına gelenlerden sonra bir önemi var mı bilmiyorum ama çok üzgünüm. Senin için kahvaltı hazırladım. İlaçların sehpanın üzerinde, bir şeyler yedikten sonra içersin. Ben eve dönüyorum. Sonra, olanlara rağmen konuşmak istersen beni ara. İnan bana bir açıklamam var.

Bahar

Kapıyı çekerek merdivenleri seri bir şekilde indim ve

sokağa adımımı attığımda apartmanın dışındaki arabada uyukladığını bildiğim iki adamın yanına giderek cama tüm gücümle vurdum. Yerlerinden sıçrayarak toparlandılar. Bir tanesi camı açıp başını dışarıya uzattı.

"Bir sorun mu var hanımefendi?"

"Onu size sormalı, malum iki gündür kuyruğum gibi peşimdesiniz. Arabayı çalıştırın da beni evime bırakıp bir işe yarayın bari."

Sonuçta nereye gitsem peşimden geliyorlar. Bu saatte otobüs durağına gidip yolumu uzatacağıma onların arabasına bineyim de bir an evvel evime ulaşayım bari. Sanırım Selim dün gece o öfkeyle takibi bırakmalarını söylemeyi unuttu bunlara. Yoksa şu son yaşananlardan sonra güvenliğim için peşime koruma takacak değil herhalde. Arka koltuğa yerleştiğimde uykusuzlukla esneyerek adlarını bilmediğim iki adama hitaben konuştum.

"Patronunuz sizi bu işten bugün kurtarır, merak etmeyin. Dün gece beni takip etmeyi bırakmanızı söylemeyi unuttu muhtemelen."

Birbirlerine tuhaf bakışlar göndererek bir süre sessizliklerini korudular. Sonra arabayı kullanan kır saçlı açıklama yaptı. "Selim Bey özellikle dün gece peşinizden ayrılmamamızı emretti."

Hayda... Bu ne şimdi? Belalım mı olmaya karar verdi şimdi de? Hani ben farklı değildim, bana değmezdi? Ne diye peşime adam takıyor hâlâ? Yine sorularla beynimi yakmaya başladım. Bir daha görüşmeme kararı alan ben değilmişim gibi soracağım hesabın, edeceğim kavganın hayalinde kaybettim kendimi. Ona haddini bildirmeden rahat durmayacak ama bu çöl ayısı, anlaşıldı. Ben ona ağzının payını vereyim de ikimiz de rahatlayalım. Şehir eşkıyası, barbar çöl ayısı! Kendi kendime şiddetli bir tartışmanın ortasına düştüğüm için yazlığa giden yolun büyük bir

kısmının nasıl geçtiğini anlamadım. Sanki eve bir saatte değil de on dakikada varmışız gibi geldi.

Sabahın sekizi olmasını göz ardı ederek arabadan iner inmez edeceğim kavganın heyecanıyla Selim'in kapısına koştum. Annem ve babam henüz uyuduğu için onlara yakalanma korkusu da yaşamadım. Selim'inse evde olduğunu ummaktan başka seçeneğim yoktu. Neyse ki kapıyı üçüncü çalışımda beni daha fazla bekletmeden açtı. Açmasaydı muhtemelen bendeki bu gazla evini başına yıkardım.

"Ne oluyor?"

Selim uykudan uyanmış gibi durmuyordu. Aslında itiraf etmek gerekirse en az benim kadar yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı çökmüş, dün gece yüzünden sol gözünün altı ve çenesinin yanı morarmıştı. Bu manzarayı görünce hâlâ içimin sızlayabilmesine inanamadım. *Ali'yi hatırla Bahar. O, bu kendini bilmez çöl ayısından çok daha kötü durumda.*

"Sana sormalı."

"Sabahın sekizinde kavga etmeye mi geldin bana Bahar?"

Bedenini ittirerek evine girdim. Aynı zamanda ona cevap vermeyi de ihmal etmedim. "Gece yarısı sahil basıp adam dövmekten iyidir."

"Gece yarısı sahilde elin adamıyla buluşan kız konuştu."

Gözlerimi kısarak üstüne yürüdüm. Hâlâ nasıl aynı tutumu sergileyebiliyor? Resmen delirtmeye çalışıyor beni. Sonunda lakabımın hakkını vereceğim, görecek gününü.

"Konuştukça battığının farkında mısın?"

"Batmamak gibi bir amacım yok zaten."

"Şu küstahlığına bir son ver. Adamlarını tembihlemişsin dün gece beni takip etsinler diye. Sabaha kadar nöbet tuttular kapımda. Önceden verdikleri rapor yetmedi mi?

Geldin de beni bastın işte daha ne için peşimdeler? Yetmedi mi çıkardığın olay?"

Sonunda beni de kendisine benzetti. İkimiz de barut fıçısı gibiydik.

"Sahile seni basmaya geldiğimi mi zannediyorsun sen? Hatırlarsan gündüz sözleştiğimiz için, belki beni beklediysen merak etmişsindir diye sana geliyordum ben. Konuşmak için evine gittim ama balkonda annenle baban yalnızdı. Peşine taktığım korumalara nerede olduğunu o zaman sordum. Normalde akşamları işimi gücümü bırakıp adam dövmeye gitmiyorum ıssız sahillere."

"Hiç belli olmuyor."

"Bahar!"

"Adamlarına söyle, beni takip etmeyi bıraksınlar."

"Hayır."

Bu adam benim sınavım herhalde ve ben şu an bu sınavdan kalmak üzereyim.

"Ne demek hayır? Oldu olacak bir de bana çip taktır! Kolaydı öyle her gittiğim yerde peşime birini takmak, dağ başı mı burası *kardeşim*?"

"Bana ne senin nereye, kime gittiğinden *kardeşim*? Beni istemeyen birini zorla yanımda tutmayacağım herhalde. O herifler seni kontrol etmek için değil seni korumak için peşindeydiler! Sen istemiyorsun diye seni düşünmekten vaz mı geçeyim?"

Sonunda biraz sakinleşerek yüzüme baktı. Ben de baktım, böyle devam edersek tartışmanın bir yere varacağı yok, istemsizce empati kurmaya başladım. Bu düşüncemde içten içe onu istemesem dahi beni korumak istemekten vazgeçmeyeceğini öğrenmemin de etkisi olabilir. Selim'in bana karşı önüne geçemediği hisleri var. Bu yüzden gözünü karartıp bana açıldı hatta. Ancak bu sırada Ali ortaya çıktı. Ya da Ali ortaya çıktı diye Selim gözünü kararttı,

o kadarını bilmiyorum. Karşılığında da benden içini rahatlatacak kesin bir cevap alamadan yanımdan ayrılmak zorunda kaldı. Fakat dün akşam gördüğü manzara dışarıdan bakan biri için fazlasıyla yanlış anlaşılabilecek türden bir manzaraydı, kabul etmeliyim. Ali'yle ay ışığında, yıldızların altında, sahilde yürüyüş yapıp dans ettim mi? Ettim, üstüne bir de adamın elimi tutmasına, ağzımın dibine girmesine istemesem de izin vermiş bulundum. Ancak Selim'in üstümde hak iddia ederek Ali'ye saldırması, davranışının vahşiliği hazmedilecek gibi değildi. Neticede önemli olan çizdiğim manzara olmamalıydı. Selim'in sorgulamadan, beni dinlemeden gördüğü şeyi kabul edip beni cezalandırmasını kabul edemiyordum.

"Selim, uykusuz ve yorgunum. Sen zaten hükmünü vermişsin, kafanda gerekli mahkemeleri kurup çoktan kalemimi kırmışsın. Şimdi git başımdan."

"Git başımdan demeye evime mi geldin Bahar?"

"Ben buraya dün gecenin hesabını sormak için geldim. Attığın her adımla aklımı biraz daha karıştırıyorsun sen. Yordun beni şimdiden. Bu yüzden git başımdan, çık hayatımdan diyorum. Evet, bunu söylemeye geldim evine."

Derin bir nefes alarak bana yaklaştı. Kollarını göğsünde kavuşturarak sakince, tane tane konuşmaya başladı. Bu sırada da gözüm ne yazık ki tişörtün görünen kısmında şişen kol kaslarına takıldı. Şimdi sırası mı adamdan etkilenmenin sevgili hormonlar? Zaten ortalık karışık, bari siz rahat durun.

"Merak etme, beni istemiyorsan sana zorla yüzümü gösterecek değilim. Ama aramızdaki sorunlar düşmanlarımı ilgilendirmez. Daha önce seni yanımda gördülerse aramızdaki bu şeyi kullanmak için sana zarar vermek isteyebilirler. Buna izin vermem."

O kadar üzgündü ki bana bakan gözleri, birkaç saniye

sessizce bakıştık. Böyle de yapınca hiç kızgın kalamıyorum ama...

"İşte aramızdaki fark bu Selim, sen beni kıracak, üzecek bir şey de yapsan ben sonuna kadar yapacağın açıklamayı dinliyorum. Seni anlamaya, kafamda aklamaya çalışıyorum."

Gözlerini kaçırarak dudaklarına buruk bir gülümseme yerleştirip çenesini kaşıdı. "Yapma Bahar, sen sanki kızınca tüm gemileri yakmıyorsun."

"Keşke yaksaydım da şu an burada olmasaydım."

Ben kime geldim, niye geldim de neyin hesabını soruyorum? Resmen hâlâ umursuyorum bu adamı. Aptal gibi benimle ilgili ne düşündüğünü önemsiyorum. Gözüne bakıyorum, yaptığı ayılık kafasına dank etsin diye. Onun karşısında durmaya devam edip kendimi daha fazla küçük düşürmemek adına yanından geçip gitmek, evime dönüp saatlerce ağlamak istedim ama kolumdan tutarak beni durdurdu Selim.

"Bahar... Gitme, konuşalım."

"Önce yap yakıştır, sonra bir güzel yakıp yık. Keyfin gelip durulduğunda da gel konuşalım de. Öyle bir dünya yok. Sen o treni kaçırdın avukat bey."

Sözlerim henüz durulmuşken yeniden sinirlenip isyan etmesine sebep oldu Selim'in. Valla bu saatten sonra beter olsun, umurumda değil. Mümkünse kudursun, hasedinden de yataklara düşsün inşallah. Bahar diye inim inim inlesin. Meczuba çıkarsınlar adını tez vakitte.

"Yapma Bahar! Orada normal bir manzara mı vardı? Bir elini vicdanına koy da öyle cevap ver bana. Adamla dip dibe sahilde dans ediyordun. Önce seni gecenin bir yarısı evine bıraktı. O yetmedi, aileni ziyarete, akşam yemeğine geldi. Üstüne de mehtaba karşı romantik bir yürüyüşe çıktınız. Sen benim ne yapmamı bekliyordun? Arkamı dönüp

gitseydim, asıl bu senden vazgeçmek olacaktı. Gördüğüme inanıp çıkmazdım yoluna bir daha. Ama ben o herifi senden uzaklaştırmak istedim. Doğru olan belki de çekip gitmekken ben kalıp hesap sordum. Ama sen bana kızıp onunla gittin. Tamam, madem seçim yaptın dün gece, şimdi niye buradasın? Onu seçtiysen bana niye döndün? Sen ne olsun istiyorsun?"

Her şey anlattığı kadar basit olsaydı keşke. O konuştukça içine düştüğüm durumun çirkinliği bir kere daha rahatsız etti beni. Beni suçladığı şeyleri yapmadım ben, yaptığıma nasıl inanabilir?

"Sen hesap sormak için değil, ceza vermek için kaldın dün gece. Senin gözünde suçum zaten sabitti benim Selim! Ne oluyor burada diye sormadan önce öfkeni çıkarmak için çoktan saldırmıştın. Ali benim üniversiteden arkadaşım, hepsi bu. Onunla aramda bir şey olacak olsaydı yıllar önce olurdu. Okuldayken olduğu gibi yıllar sonra yine ailemi ziyaret etmek istedi. Ama ben tüm akşam surat asıp adamın karşısında oturdum. Neden biliyor musun? Senin yüzünden! O kadar çok aklımı karıştırıp beni allak bullak ettin ki sen... Berbat bir ev sahibi olmama rağmen beni neşelendirmeye çalışıyordu sadece ve sen ona saldırdın. Yardıma ihtiyacı olduğu için, benim yüzümden o hale geldi diye ben de Ali'yle gittim. Mağdur olan taraf o adamdı çünkü! Ortada bir seçim falan yoktu."

Sanki yaramazlık yapmış küçük bir oğlan çocuğu gibi baktı yüzüme. Her şeyi ne kadar mahvettiğini mi anlamaya çalışıyor şimdi de? Toparlayacak tarafı kaldı mı diye kontrol ediyor herhalde. Gerçi Selim'in ayıbını yüzüne vurmak için Ali'yi sütten çıkmış ak kaşığa çevirdim karşısında iki dakikada ama ne yapayım canım? Ali olmasa da en azından ben sütten çıkmış ak kaşığım bu konuda ve önemli olan da benim ne hissettiğim.

"Onu senin yanında görünce delirdim. Çok yakındınız Bahar, sana dokunuyordu."

Son kelimeyi söylerken iğrenç bir şey anlatır gibi değişmişti suratının şekli. Bıkkın bir şekilde iç geçirdim. "Ne olacak peki? Sen yanımda her gördüğün adamı sebebini sorgulamadan dövecek misin? Dün gece ne yapmış oldun sen? Dayakla bizi mi terbiye ettin yoksa öfkeni mi çıkardın? Ben hayatımda böyle şeyler istemiyorum Selim. Eğer senin ilişki yaşamaktan anladığın buysa ben sana bu hakkı vermiyorum."

"Anlıyorum Bahar. Ayıbımı yeterince açık bir şekilde yüzüme vurdun, tamam."

Sakin bir kabullenişle kurduğu cümle karşısında ne diyeceğimi bilemedim. Vereceğim her cezaya razıymış gibi yüzüme baktı. Şimdi çekip gitsem müdahale etmeyecek gibi duruyor. Ondan beklediğim davranışın çok daha farklı olduğunu, aslında buraya aramızdaki şeyi bitirmeye değil de Selim'i aklayacak bir şeyler bulmaya geldiğimi fark ettim. Benden özür dileyip bir şans daha istemesini, ne bileyim, *Ben ettim sen etme, söz bir daha yapmayacağım*, demesini beklediğimi anladım. Ama o karşımda dut yemiş bülbül gibi sustu.

Yok, bu Selim'den adam olmaz. Ben niye elin odun oğlunu yontma derdine düşüyorum ki? Marangoz mu olacağım bu yaştan sonra? En iyisi defolup gitmek, diye düşündüğüm sırada gözümü diktiğim Selim'in kapısı çaldı. O da beni hızla kapının yakınından çekerek delikten kimin geldiğine baktı. Artık gelen her kimse onu görünce rahatlayarak saklanmam için bana zaman bırakmadan kapıyı açıverdi. Arkadaş, sen o delikten basılmayalım diye bakmamış mıydın? Ne diye bizi Toprak'a sobeletiyorsun. Onun da bu saatte burada ne işi var anlamadım. Toprak da benim için aynı şeyi düşünmüş olacak ki kapının önün-

de birkaç saniye bakıştık. Selim baktı bizden ses çıkmıyor kendisi konuşup Toprak'a sebebi ziyaretini sordu.

"Sizi rahatsız etmek için gelmedim, kusura bakmayın. Hayırdır Bahar abla, sen ne yapıyorsun burada?"

"Toprak!"

Selim'le aynı anda kızdık edepsize. Muhtemelen dünkü dans şovumuzdan sonra adımız çıktı tabii. Sabahın bu saatinde yasak aşk yuvamızda cilveleşirken basılmışız gibi muamele görmemiz bundan. Toprak'ın da Nazlı'dan aşağı kalır yanı yok. Demek Selim'in sülalesi de benimki gibi. Ne güzel, gıybette Özdemir sülalesinin üstüne yok ama en azından dengimiz varmış.

"Neyse burada olduğun iyi oldu çünkü birazdan da seni arayacaktım abla. Nazlı'yla aramız bu aralar limoni, biliyorsunuz. Ben de onun için bir şeyler yapmak istiyorum. Evin duvarları boyanmıştı ama onun istediği gibi olmadı. Bugün yeniden boyayıp sürpriz yapacaktım. Fakat işle ilgili bir sıkıntı çıktı. Yardımınız gerekiyor."

"Oradan bakınca boya ustası gibi mi duruyoruz? Ara birilerini halletsinler."

Aramızda geçenlere rağmen Selim'e hak verdim. Lafı resmen ağzımdan aldı. Evini boyatacaksan boyacı çağır. Çağıramıyorsan işini ona göre ayarla da kendin boya. Bize ne yani?

"Nazlı'yı bilmiyormuş gibi konuşmayın. Evliliğimizle ilgili her şeyde bizim ve sevdiklerimizin emeğinin olmasını istiyor. Rica etsem siz boyar mısınız evi? Arda ağabeylerden de yardım istedim."

"Biz mi?"

Yine aynı anda konuştuk Selim'le. Bu uyumlu düetler de umarım alışkanlık haline gelmez. Toparlanarak itiraz ettim. "Toprak, ablasının bir tanesi, kıza sürpriz yapmak için bizi mi kullanacaksın? Sen olayı çok yanlış anlamışsın."

"Evi boyarken birkaç fotoğraf çekilseniz ve sizin yuvanız için hepimiz çabalıyoruz mesajı verseniz hoşuna gitmez mi? Ayrıca ustayı aradım. Önümüzdeki bir hafta doluymuş. Nazlı da yarın eve gidip kontrol edelim diyor. Bu işin bugün bitmesi gerek."

Nazlı kocaya gidecek, Toprak taş gibi hatunu kapacak ama cefasını biz çekiyoruz. Adaletin bu mu ey yalan dünya! Kendimi şikâyete kaptırarak surat asma işine giriştim. Evlenme teklifi ederken bana mı güvendin oğlum, niye ben uğraşıyorum?

Mecburen bir saat sonra Nazlıların yeni evine gidip boya yapmak üzere sözleştik Selim'le ve ben üstümü değiştirip duş almak için kendi evime geçtim. Şaka gibi ya, onca yaşanandan sonra hiç derdim yokmuş gibi bir de bu iş çıktı başıma. Nasıl yüz yüze bakacağız acaba tüm gün avukat beyle?

Annemler uyanmadan odama girip eve dönüş saatimle ilgili azar yememek istedim. Bu yüzden anahtarımla dikkatlice açtığım kapıdan girer girmez çıplak ayaklarımla merdivenlere yöneldim. Neyse ki ortada kimse yoktu. Başarılı bir operasyon atlattığımı sanarak odama girdim ama elbette yatağımın üstünde oturmuş beni bekleyen annemle karşılaştım. Zaten başıma gelenlerden sonra hayatta kalacağımı düşünmem hataydı.

"Hoş geldiniz Bahar Hanım."

Anne değil cehennem zebanisi mübarek. Burnundan soluyor.

"Günaydın anneciğim."

"Ne yapıyorsun sen?"

"Bir şey yapmıyorum anne. Aşağıda Toprak'la konuştum. Yeni evlerine boya yapmaya gideceğiz hep beraber. Hemen hazırlanıp çıkmam lazım. Söz verdim de..."

"Hep beraber derken? Selim'i mi kast ediyorsun?"

"Hep birlikte olacağız işte. O da gelecek herhalde. Ne kadar kalabalık olursak işimiz o kadar çabuk biter."

Salağa yatmaya devam ettim. Belki kurtulurum sandım ama annem çırpınışımı küçümseyerek izledi.

"Dün gündüz Selim'in yanındaydın. Akşam da Ali geldi. Ondan önce Selim'e küs olduğun için günlerce Ali'yle konuştun. Selim'e küsmeden önce Selim diye ortalıkta gezindiğini de biliyoruz."

"Anne..."

"Sözümü kesme! Baban fark etmedi ama ben gördüm. Selim kuyruğuna basılmış kedi gibi evin etrafındaydı dün gece. Akşam Ali'yi o hale Selim getirdi değil mi? Senin yüzünden birbirlerine girdiler. Sonra sen Ali'ye yardım edeceğim dedin bir gittin tüm gece gelmedin. Sabah da Selim'in kapısına dayandın. Biz senin gözünde o kadar geniş bir aile miyiz Bahar? Ben sana hiç mi terbiye veremedim? Baban duysa ne olur?"

Oturduğu yerde sinirden kızaran yüzüyle hesap sorarak gözüme bakıyordu. Ne diyebilirim ki? Yaşananlar dile getirince gerçekten çirkinleşiyor.

"Göründüğü gibi değil."

"Olabilir, ben gördüğümü bilirim. Kendine çekidüzen vereceksin. Ya Selim'le görüş ya Ali'yle. Beceremiyorsan ikisini de bırak. Tek bir yanlışını daha görürsem babana söylerim. Sen bu yaştan sonra bizi rezil mi edeceksin?"

"Ben sizi utandıracak bir şey yapmadım."

"Buna bir sen bir de ben inanırız. Seni o adamların evinden çıkarken gören insanın aklına bin türlü şey gelir. Sonra babanın kulağına gider. Adamcağızın yüreğine iner Allah korusun."

Annemin haklılığı karşısında iyice ezildim. Katı ahlaki değerlerle büyüdüm ben ama şu bir ayda yaşadıklarımın

onda biriyle ömrüm boyunca karşılaşmadım. Zaten Selim'i tanıdığım günden beri mantığımı kaybettim, bulabilene aşk olsun.

"Ali'yle karşılıklı olarak bir daha görüşeceğimizi sanmıyorum. O konuda sen haklıymışsın. Olur da onun bu yönde bir isteği olursa bile ben arkadaşlığımızı bitireceğim. Selim meselesi desen iyice suyu çıktı. Çok yüz göz olduk. Artık bizden bir şey olmaz. Anlayacağın olaysız, erkeksiz eski günlerimize döneceğiz yakında anne."

* * *

Bir saat sonra Selim'le beraber boya almak için ilçedeki dükkândan içeriye girdiğimizde ikimiz de sözleşmiş gibi kavga edebileceğimiz hiçbir konuda ağzımızı açıp konuşmadık. Aramızdaki gerginliğin kontrolden çıkmasından korkarcasına birer görev insanına dönüştük. Fakat Nazlı'nın önceden seçtiği boya renginin hazırlatıldığı sırada hem sessizlik sinirlerimi iyice gerdiği için hem de kokudan rahatsız olduğumdan kapının önüne çıktım. İşini bitirdikten sonra yanıma gelen Selim de boyaları arabanın bagajına koyarken bana yandan, fazlasıyla aksi bir bakış gönderdi.

"Ne? Niye öyle bakıyorsun?"

Tutayım çenemi de adamla muhatap olmayayım diyorum ama huyum kurusun. Konuşmasam çatlarım, tabiatım böyle.

"Yok bir şey."

Arabanın kapısını açtığım sırada onun huysuz ses tonunu taklit ederek cevabını tekrarladım. Hemen arkamızdaki arabaya binmekte olan korumalar da iyice geriyorlar insanı. Valla bugün bitmez böyle. Birazdan bir yerlerden Polat Alemdar çıkacak resmen.

"Anladık, katlanamıyorsun bana ama bari sataşmadan

dur birkaç saat. Kuzenlerimiz için bir iyilik yapalım dedik, burnumuzdan gelmesin."

Arabaya henüz binmiştik ki emniyet kemerlerimizi takarken söylediği söz üzerine sinirle güldüm. "Diyene bak, az önce o gudubet bakışıyla beni taciz eden kimdi acaba?"

Arabayı harekete geçirip yola çıkarken, "İki dakika dükkânın içinde yanımda durmamak için dışarı kaçtın çocuk gibi. Pardon da, başından aşağı gül yaprakları atıp kemancılar mı çağırsaydım?" diye cevap verdi bana Selim.

"Yok canım, o kadarına ne hacet? İnsan olsan yeterdi diyeceğim ama..."

"Bahar, bırak artık şu çocukluğu."

Yok, bu çöl ayısı ben sinir olayım diye bilerek yapıyor. Üst üste devirdiği bu çamların başka hiçbir açıklaması olamaz.

"Bana bak, sen iyice azıttın yalnız! Susuyorum diye tepeme çıkmaya daha ne kadar devam edeceksin?"

"Bu susmuş halin mi senin? Konuşsana bir ya, gerçi yapmazsın öyle bir şey. Malum, konuşalım deyince de küfür etmişim gibi tepki veriyorsun."

Bak nasıl döküyor eteğindeki taşları. Haberi yok, ben döksem altında kalıp ezilir, boğulur.

"Ne diyeyim ben sana ya? Karşına geçip iki paralık ettiğin, ağzına doladığın ahlakımı mı savunayım? Senin o dile getirirken çekinmediğin şeyi düşünmek bile benim yüzümü kızartıyor!"

"Bahar..."

"Ne Bahar? Konuşalım derken iyiydi Selim, şimdi dinleyeceksin. Sen nasıl bir ortamda yetiştin, geçmişinde nasıl ilişkiler tecrübe ettin bilmiyorum ama aynı anda iki adamla görüşmek benim gözümde düpedüz karaktersizliktir! Bir kadının da karşısına geçip ona seni seviyorum diyorsan karakterinden emin olmadan öyle cümleler kurmaman

gerekir. Sonra işte böyle ilk olayda bocalayıp kendi laflarının altında kalırsın. Madem ben aynı anda iki kişiye yüz verip ikinizi bir arada idare edecek kadar karaktersizim sen neyimi sevdin benim? Böyle bir şeye bu kadar kolay inanabiliyorsan sen niye..."

Bu sözlerim üzerine karşımda duran yüzü kızardı, direksiyonu kavrayan parmakları bembeyaz kesildi. "Bahar bak..."

"Bakmıyorum ya, bakmayacağım! Sen beni dün gece o kadar çirkin bir duruma düşürdün ki... Bunu sen yaptın gidip Ali'nin üstüne atlayarak. Hani üzmeyecektin beni? Bir gün bile bekleyemedin sözünden dönmek için. Bana dedin ya dün gece farklı olduğunu sanmıştım diye. Yazık, asıl ben senin farklı olduğunu sanmıştım. O kadar yıl okuduğun üniversite, yaşadığın ülkeler, savunduğun düşünceler... Hepsine rağmen içinden çıkan adama bak. Spor salonunda şişirdiğin kaslarınla gidiyorsun adam dövmeye. Ne yaptın bunu yaparak? Namusunu falan mı kurtardın?"

"Yeter artık, bitmedi mi? Çok ağır konuşuyorsun Bahar, yapma."

Bir de sinirlenip dişlerini sıkıyor utanmadan. Bana, kişiliğime, namusuma iftira atarken iyiydi ama.

"Yok canım, o konuda senin eline su dökemem. Bana yakıştırıp hesap sorduğun şeyleri düşünecek olursak bu ne ki! Sorsam askerliğini bile bedelli yapmışsındır, gelmiş gücün yetiyor diye Ali'yi dövüyorsun. Mafya dizilerini izleye izleye böyle oluyorsunuz siz işte."

Araba aniden fren yapınca kemerim takılı olmasına rağmen öne doğru savruldum. Sanki elleriyle direksiyonu yerinden sökecekmiş gibi durdu Selim. Onu daha önce de sinirliyken görmüştüm ama ilk defa öfkesinin kaynağı doğrudan sadece ben oluyordum. Belki de bu yüzden ilk defa ondan korktuğumu hissettim.

"Arabadan in."

"Ne?"

Yanlış duyduğumdan emin bir halde cümlesini tekrarlatmak amacıyla kaşlarımı çattım. Fakat buz gibi sesiyle tereddütsüz bir şekilde sözünü tekrarladı.

"Arabamdan in. Arkadakine bin, seni evine bıraksınlar."

Gerçekten, ciddi olarak bu anı yaşamakta olduğumuza inanamayarak Selim'in yüzüne baktım. Tamam, şimdiye kadarki en ağır, en şiddetli kavgamızı yaşadık az önce sanırım ama beni arabadan kovmak? Bu kadarı Selim'e bile fazlaydı. Birkaç saniye aklını başına alması için oturduğum yerde kıpırdamadan bekledim. Fakat o tüm ciddiyetiyle yüzüme bakmadan arabadan inmemi bekliyordu. Çene kaslarının oynayışını izledim. Sonra uğradığım muameleyi hazmetmeye çalışarak yutkundum ve insanüstü bir sabır göstererek çantamı alıp kapıyı çarptım. Selim'in kıymetli arabasından indim. Öfkeden titreyen bacaklarımı kontrol etmek istercesine tüm gücümle, asfaltı Selim'in kafası yerine koyarak ayağımla ezdim. Gaza basarak yanımdan geçip gittiğinde de gözyaşlarımı serbest bıraktım. Bir daha asla, ne olursa olsun, değil arabasına binmek, Selim'i yolda görsem yolumu değiştirecektim. Olur da karşıma çıkıp konuşma gafletine düşerse karşısında dilim lal olacaktı. Selim defteri bu defa gerçekten kapanmıştı.

Arkadaki araç binmem için kenara çekilmişti fakat ben onu görmezden gelerek yürümeye başladım. Korumalardan biri de arabanın camını açarak arkamdan seslendi. "Bahar Hanım, binin lütfen. Sizi evinize bırakalım."

"Boşuna yormayın nefesinizi. Binmeyeceğim! Peşimden de gelmeyin, yolunuza gidin."

"Efendim lütfen..."

Adam beni arabasından kovdu be, resmen kovdu! Ben

ne yapacağım, gidip onun maaşını ödediği adamların arabasına, yani yine onun bir diğer arabasına mı bineceğim edilen hakareti, yapılan aşağılamayı bir güzel sindirip? Kimse kusura bakmasın, bende öyle bir mide yok valla.

"Bak kardeşim, beni böyle iki gündür takip ederek taciz etmeye utanmıyor musunuz siz? Patronunuza söyleyin, değil bir gün daha, bir dakika bile bu işe devam ederseniz hepinizi polise şikâyet edeceğim. Şimdi gidin yolunuza!"

Ne yapacağını bilemiyormuş gibi birbirlerine bakan iki adam arabanın camını yeniden kapatarak park halindeki arabanın içinde kaldılar. Muhtemelen akıl danışmak için patronlarını aramışlardır. O kalpsiz adam da bırakın ne hali varsa görsün demiştir. Ne sanıyor kendini bu çöl ayısı? Beni istediği gibi küçük düşürecek, kum torbasına çevirecek ama ben karşılığında o ne istersc onu yapacağım, öyle mi? Yok böyle bir dünya! Kabahat bende ama, bok vardı da gidip ona âşık oldum. Bulamadım ki kendime aklı başında, normal bir adam. Al işte, Selim diye ölüp bitersen sonun böyle olur. Beter ol Bahar! Sana az bile bu yaptıkları.

Issız yolda birkaç dakika nereye gideceğimi bilemeden yürüdüm. Otobanın ortasında kalakaldım resmen. Arda'ya konum atarak yardıma çağırmayı düşündüm fakat halimden utanarak vazgeçtim. Aslında en çok kendime öfkeliydim. Nasıl kendimi bu hale getirmiştim? Tam yeniden ağlamaya başlayacaktım ki öğlen sıcağında, boş yolda arkamdan gelen arabayı gördüğümde öfkem tamamen kontrolden çıktı. Utanmadan hangi hakla, ne cesaretle geri dönebiliyor bu densiz? Adımlarımı sanki bana yetişmesini önleyebilirmişim gibi hızlandırdım. Fakat tahmin ettiğim gibi Selim yavaşlayarak arabanın camını açtı ve bana seslendi.

"Bahar, lütfen gelir misin?"

Durmaya niyetim olmadığını anlamış olacaktı ki düşük

hızda arabayla beni takip etmeye başladı. Aynı zamanda da gönlümü alma çabasına girişti.

"Yine küs bana tamam. Hatta bağır, ağzına geleni söyle ama lütfen bin şu arabaya. Yol ıssız, başına bir şey gelecek diye korkuyorum. Bu sıcakta nereye yürüyeceksin otobanda?"

Yüzüne bakmamakta kararlı bir şekilde yürürken, "Defol git Selim! Belanı benden bulma!" diye bağırdım. Zaten baksam da öfkeden kararan gözlerimle kontrolümü kaybedip ona saldırırdım muhtemelen.

"Gerçekten çok özür dilerim. Bir anlık sinirle kalbini kırmamak için indirdim seni. Kavga iyice büyümesin diye..."

Bir anlık sinirdi öyle mi? Başımı çevirerek pişman, endişeli gözlerine baktım. "Demek sinirlendin? Şimdi hiç kırmadın çünkü kalbimi! Çözümün harikaymış. Geri zekâlı!"

Asfaltın kenarından bulduğum bir taşı hırsla arabasına doğru fırlattım. Sonra bir tane daha alıp onu da açık camdan içeriye girer umuduyla Selim'i hedef alıp ona attım. İlk taş kaportaya, ikincisi de Selim'in koluna isabet etti. İyi bir nişancı olduğumdan daha önce bahsetmiş miydim?

"Al sana öfke avukat bey! Öyle sinirlenilmez böyle sinirlenilir! Şimdi git başımdan!"

Arabadan hızla inerek peşimden koştu. Anlaşılan eceline susadı.

"Bahar! Allah aşkına bir dur, iki dakika mantıklı olalım ya!"

Koluma dokundu ama bacağına bir tekme savurarak Selim'i kendimden uzaklaştırmayı başardım. "Beni öldürsen o arabaya yine binmem. Bırak, dokunma bana! Kendine gelince her türlü saçmalığı yapıyorsun, ben niye mantıklı olacakmışım? Kalabiliyorsan sen kalsaydın dün gece sakin!"

"Gerekirse zorla bindiririm seni bu arabaya ama burada kalmana izin vermem. Biliyorsun, boşa inat etme!"

"Pardon da sen beni zorlarken ben ne yapacağım? Elim armut toplamayacak herhalde. Sen deliysen ben zırdeliyim. İnan bu gördüğün hiçbir şey! Yeter be!"

"Ben de bu yüzden sana âşığım zaten, ancak benim hakkımdan sen gelirsin diye!"

Gözlerimin içine öyle büyük bir samimiyetle bakarak bana olan aşkını haykırdı ki hiç olmadık bir zamanda söylenince sözler, bir an kıpırdayamadım.

"Senin sevgi anlayışın bu yani, öyle mi? Her boku yiyeyim sonra seviyorum diyeyim, hop diye her şey düzelsin diyorsun. Bahar zaten deli, onu kırarım, sonra o da iki delirir, aman bir seni seviyorum derim duruluverir nasılsa. Oh, ne güzel hayatmış o öyle."

Başını iki yana sallayarak sözlerime itiraz etti ve belimden kavrayarak beni arabaya götürmeye çalıştı. Ama ona izin vermedim. Aramızda kısa süreli bir boğuşma başladı.

"Bırak beni Selim, bak çok fena olacak!"

Baktı benimle baş edemiyor, en sonunda kucaklayarak ayaklarımı yerden kesti. Kıymetli arabasını tekmelemeye çalışarak direnişime devam ettim. Ancak ağdaki balık gibi boşuna çırpındım. Yumruklarımı art arda omuzlarına indirirken sonunda Selim de biraz sendeledi ve bedenimi arabanın kaportasına oturtarak kollarımın etrafına kendisininkileri sardı. Beni göğsüne hapsettiği sırada, "Dur artık Bahar! Bence yeterince delirdin zaten," diye bağırdı.

"Bırak beni ya bırak! Seni istemiyorum. Şu halime bak, insanlıktan çıktım senin yüzünden. Altüst ettin beni, hâlâ ne istiyorsun benden?"

Gözyaşlarımla gömleğini ıslatırken elleri sakinleştirmek için sırtımı ve saçlarımı okşadı. Hıçkırıklarım durulduğunda da beni tekrardan kucaklayarak arabaya

bindirdi. Hiçbir şey için gücümün kalmadığını hissederek kıpırdamadan yanında oturdum. Selim de kemerimi takarak kendi tarafına geçti. Arabayı çalıştırdığında nereye gittiğimizi, bundan sonra ne olacağını bilmediğim gibi merak da etmediğimi fark ettim. Nasılsa ben ne yaparsam yapayım her şey olacağına varacak, değil mi? Otobandan ilerleyerek arabayı turistlerin genelde gün batımını seyretmek için ziyaret ettikleri bir kayalığın önüne park etti. Vakit daha öğleyi bulmadığından bu saatte tamamen ıssızdı burası. Kısa bir an yüzüme baktı ve emniyet kemerini çıkarıp arabanın içinde yan döndü. Sonra doğrudan kalbime dokunan o sözleri söylemeye başladı.

"Ben askerliğimi uzun dönem olarak doğuda yaptım. Yedek subaydım. Sınır karakolundaydım. Dağa çıkıp teröristlerle çatışmaya girerdik. Değer verdiklerimi savunmak için can almayı orada öğrendim. Arkadaşlarım gözümün önünde şehit oldu. Sandığın gibi spor salonlarından çıkmayan bir kuş beyinli değilim. Mafya dizileri seyredip *kahramancılık, adamcılık* oynamıyorum. Gerçek savaş nasıl olur çok iyi bilirim."

İtirafın ağır gerçekliği yutkunarak Selim'in gözlerine bakmama neden oldu. Böyle bir konuda konuşurken kesinlikle kelimelerimi dikkatli seçmem gerekiyordu. Ama öfkeden gözüm dönmüştü işte...

"Ben... Özür dilerim. Anlaşılan ikimiz de bilmeden birbirimizin hassas noktasına dokunmuşuz."

"Mesele benim için tahmin ettiğinden daha hassas. Atlattığımı sanıyordum ama kendimi tutamadım. Saçma sapan bir şeyler söyleyip seni incitmemek için arabadan inmeni istemiştim aslında."

Konuşurken sesi titriyordu. Bunun Selim gibi güçlü bir adamın üstünde fazlasıyla eğreti durduğunu düşündüm. Bu yüzden dizine dokunarak ona müdahale ettim. "Anlatmak zorunda değilsin."

"Zorundayım. En azından neden böyle bir tepki verdiğimi bilmeni istiyorum. Sebeplerim sonuçlarını değiştirmese bile, madem seni bu kadar üzdüm, benimle ilgili her şeyi bilmek senin hakkın."

İçimden bir ses duyacaklarımın beni dağıtacağını fısıldadı sanki kulağıma. Hazırlanabilirmişim gibi oturuşumu düzelttim duyacaklarımdan önce. Selim de boğazını temizleyerek pürüzlü sesiyle konuşmaya devam etti.

"Lise sondayken âşık olduğum bir kız vardı. Aynı düşüncelere sahiptik, birlikte güzel vakit geçiriyorduk. Sanki birbirimiz için yaratılmış gibiydik. Hayallerimiz ortaktı, bu yüzden üniversite için onun peşinden Ankara'ya gittim. Orada dört yıl boyunca birlikte yaşadık. Mezuniyet günü ona evlenme teklif ettim. Kabul etti ve beni dünyanın en mutlu adamı yaptı." Yüzünde buruk bir gülümsemeyle bana baktı Selim. "Ama babamla aram iyi değildi. Avukat olduğum için o mutlu değildi. Tüm aileden izinsiz okumak için Ankara'ya gitmiş olmam bizimkileri üzmüştü. Sinan'a ve babama yardım edip işlerin başına geçmeye niyetim olmadığını anladığında iyice kızmıştı babam. Ben Ankara'da yaşamak istiyordum. Duygu, yani nişanlım da oraya yerleşme hayali kuruyordu. Askerlik aradan çıksın, sonradan engel olmasın diye hemen başvurdum. İdealist bir yeni mezun avukat olduğum askerliğimi için uzun dönem yapmak istedim. O zaman doğuya gideceğimi öğrendiğimde çok sevinmiştim. Tabii Duygu çok ağlamıştı. Aileme haber bile vermedim gitmeden önce. Sevdiğim kadını en yakın arkadaşıma emanet edip askere gittim."

İşlerin bu noktadan sonra kontrolden çıktığını tahmin ederek içgüdüsel olarak Selim'in elini tuttum. Anlattıklarının onu geçmişe götürdüğünü görebiliyordum.

"Gittikten kısa bir süre sonra orada, hiçbir şeyin batıda konuşmak kadar kolay olmadığını anladım. Yanlış anlama

lütfen, bu ülke için bir şeyler yaptığım için kendimle gurur duyuyordum. Ayrıca tüm dürüstlüğümle söyleyebilirim ki yine olsa bir an düşünmeden ülkenin en doğusuna, neresi karışıksa oraya giderim. Sadece burada oturup klavye kahramanlığı yapmaya ya da konuşmaya benzemiyormuş diyorum. Orada tanıştığım, Murat adında bir arkadaşım vardı. Askerlikte edinilen dostluklar bir başka olur derler ya, gerçekten öyleymiş. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Aynı yatakhanedeydik. Operasyona birlikte çıkıyorduk. İnsan orada başka bir psikolojiye bürünüyor. Her gün son gününmüş gibi uyanıyorsun. Birbirimize söz vermiştik. Ben şehit olursam o Duygu'ya ağabeylik yapıp sahip çıkacaktı. O şehit olursa da ben onun kız kardeşine kol kanat gerecektim."

Gözlerinden süzülen yaşlar midemde dev düğümler oluşturdu. Selim'in üzüldüğünü görmek yüreğimi acıttı.

"Bir gün haber geldi. Bizimkileri pusuya düşürmüşler. Apar topar araçlara binildi, sabaha karşı operasyona çıktık. Sınırdaydık, dağların arasındaydık, kış günüydü, hava buz gibiydi. Elimizde tüfekler... Daha fazlasını anlatmaya gerek yok. Önce komutanım yaralandı. Yola mayın döşemişler. Bize de pusu kurmuşlar. Öndeki araç havaya uçtu. Ayrıntıları hâlâ hatırlayamıyorum. Sağ omzumdan yaralandım. Murat kollarımda can verdi."

"Selim..."

Gözyaşlarımı akıtma sırası bendeydi. Daha fazlasını nasıl dinleyecektim?

"Tabii terhis edildim. Ailem beni alıp İzmir'e getirdi. Bir süre kendime gelemedim. Sivil hayata adapte olamadım. Travma sonrası stres bozukluğu denen zımbırtıyı yaşadım. Psikolojik tedavi görmem gerektiğini söylüyorlardı ama onları dinlemedim. Murat'ı kaybetmeyi hazmedememiştim. Belki de arkadaşlarım ölmüşken benim hayatta

kalmamdı sorun. Benim yüzümden ölmüşler gibi hissediyordum. Duygu yanıma geldiğinde benim artık âşık olduğu adam olmadığımı anladı. Kimseyle görüşmüyordum. Birkaç ay sevdiğim herkesten uzak durdum. O arada zaten Duygu'nun da askere gitmeden önce kendisini emanet ettiğim arkadaşımla evlendiği haberini aldım. Sonra bir gece rüyamda Murat'ı gördüm. Emanetine sahip çıkmadığımı söyleyerek beni suçladı. Uyandığımda kız kardeşiyle ilgili ona verdiğim sözü hatırladım. Perişan haldeydim ve o kafayla kimsenin karşısına çıkamayacak durumdaydım. Psikoloğa gitmeyi kabul ettim. Resmi kurumlar tarafından bilinen bir durum değil bu, bir zamanlar savcılık hayallerim olduğundan bizimkiler doktoru aile dostlarımız arasından seçti. Bakma böyle durduğuna, nüfuzlu adamdır babam. İşte tedavim de altı ay sürdü."

Kıskançlığının, güvensizliğinin, koruma güdüsü ve saldırgan tavrının sebeplerini anlayarak baktım yüzüne. Birçok şey kafamda yerine oturdu. O ise tedavi gördüğünü öğrendiğimde ne tepki vereceğimi görmek ister gibi yüzüme bakıyordu. Sakinliğimi koruduğumu görünce anlatmaya devam etti.

"Doktorumun izniyle İstanbul'a, Murat'ın ailesinin yanına gittim. Babası zaten yıllar önce terk edip gitmiş onları. Sadece annesi ve kız kardeşi kalmış geriye, kadın Murat'ın şehit haberini aldıktan sonra tamamen hasta olmuş. Kanser tedavisi görüyordu ama son evredeydi, yapacak bir şey kalmamıştı."

"Kız kardeşi nasıldı?"

"On yedi yaşında tazecik bir genç kız, üniversite sınavına hazırlanması gerekiyordu. Zaten yanlarına giderken amacım onu dershaneye gönderip sınavı kazanmasına yardım etmekti. Okutacaktım onu. Ama o okulu son senesinde bırakmış. Serseri herifin tekiyle görüşmeye başlamış.

Kendisinden büyük, otuz yaşında, işsiz güçsüz bir pislik... Kızı tuhaf mekânlara götürüp uyuşturucuya alıştırmış. Sonra ikisinin de uyuşturucu parasını çıkarmak için onu satmaya başlamış."

Küçük bir dehşet nidasının dudaklarımdan dökülmesine engel olamadım. Artık gözyaşlarım yüzünden Selim'i net bir şekilde görememeye başlamıştım. İkimiz de çocuklar gibi ağlamaya devam ettik.

"Onu bulduğumda bitmiş haldeydi. Yine de ona yardım edeceğimi söyledim. Tedavi olabilirdi. Yeterince iyileştiğinde okula dönüp hayatını kurtarabilirdi. Bana ağabeyinin emaneti olduğunu söylediğimde verdiği cevabı hiçbir zaman unutmayacağım. *Emanete böyle mi sahip çıktın? Ben ölürken neredeydin?* dedi. Onun için her şeyi yapacağıma söz verdim. Ne isterse yapacaktım. Gerekirse o herifleri tek tek bulup öldürürdüm. Ama o beni kovdu. Geç kaldığımı söyledi. Üstüne bir anda gidip onu ürkütmemem gerektiğini düşündüm. Bir iki gün kendi haline bırakıp bu sırada gerekli yerlere başvurarak güvenliğini sağlayabilirdim. Fakat yetişemedim. Ertesi gün haberi geldi, beni kovduğu gece intihar etmiş. Yüksek dozda uyuşturucu almış. Arkasında bıraktığı notta ona artık kimsenin yardım edemeyeceğini yazmış. Üç aylık hamileymiş ve bebeğin babasının kim olduğunu bilmiyormuş. Ben o gün o kızla beraber öldüm Bahar."

Ne söyleyebilirdim ki? Aynı şey benim başıma gelse kendimi asla affedemezdim. Yine de Selim'in yüzünü avuçlarım arasına alarak gözlerime bakmasını sağladım ve itiraz ettim. "Senin suçun değildi. O kıza bunu yapan pisliklerin günahını üstlenemezsin."

"Ben yanında olup sahip çıksaydım ona yaklaşamazlardı. Sakın beni aklamaya çalışma. Ben yıllardır her güne bunun ağırlığıyla uyanıyorum. Yaptığımın bir diyeti ola-

bilirmiş gibi o heriflerin içeri tıkılmasını sağladım. Başka genç kızların hayatını kurtarma umuduyla yıllardır bu davalara bakıyorum. Çocuk gelinler, töreden kaçanlar, tecavüz, taciz, uyuşturucu... Öz babasının tecavüzüne uğrayanlar bile var bu dünyada! Gücümün yettiğinin yanında olmaya çalışıyorum."

Ellerimi geri çekerek merak ettiğim şeyi sordum ona. "Peki peşindeki adamlar? Onların bu çeteyle alakası var mı?"

"Ben yıllardır tehdit alıyorum. Töre bahanesiyle kardeşini, kızını, karısını öldürmeye çalışanlardan, onların aşiretlerinden ya da fuhuş ve uyuşturucu çetelerinden... Çekilmem için şantaj yaptıkları davaların sayısını unuttum. Defalarca öldürülmeye çalışıldım. Zamanında yaralandım, bu yüzden sırf zarar görmesinler diye ailemden uzak durdum. Bir süredir biraz durulmuştum ama müebbet yemesini sağladığım bir herifin oğlu ve kardeşi tarafından tehdit ediliyorum bugünlerde. Adamın eli kolu uzun. Yakın zamanda duruşma var. Mağdurun avukatlığını bırakmamı istiyor. Takip edilme ihtimalim yüzünden günlerce eve gelemedim. Dava için çalıştım. Dün seni görmek planlarım arasında yoktu ama kendime engel olamadım. Öylece hayatından elimi eteğimi çekmişim gibi karşına çıkmama düşüncesine daha fazla katlanamadım. Ben herkesi tehlikeye sokan bir deliyim. Yıllardır ruhumu arındırmaya çalışıyorum, vicdanımı rahatlatmak için çabalıyorum ve yetmiyor, olmuyor. Affedemiyorum kendimi."

"Bu yüzden aslında içten içe kendini bana yakıştıramadın. Yaşam tarzının bana uymayacağını düşündün. Benimle görüşmenin sonu aile kurmaya çıkacaktı belki de ama sen kendini öyle şeylerin içinde göremiyorsun."

Tespitim karşısında iç geçirerek burun kemerini sıktı ve gözlerini kapadı. Bir süre kafasını topladıktan sonra ancak cevap verebildi.

"Sen öyle bir anda girdin ki hayatıma... Bahar ben daha o gece, köftecinin yolunda seninle birlikte çok büyük bir şeyin içine düştüğümü biliyordum. Sonra yine aynı gece sabaha kadar bahçede seni dinlerken, kendimi sana açarken seni istediğime dair kararımı verdim. Sen benim bir zamanlar hayalini kurduğum şeysin. Neden karşıma bu kadar geç çıktın bilmiyorum. Sana geç kalmış olmaktan korkuyorum şu an."

Benim zavallı kalbime bu kadar yük fazla ama...

"Sen daha bana güvenmiyorsun bile Selim, insan güvenemediği birini nasıl sever ki? Ben mesela, bunu istemediğim halde sana güveniyorum. Her koşulda sana inanmaya, seni aklamaya meyilliyim. Çünkü seni seviyorum."

Duyduğu şey karşısında gözlerinde bir anlık bir parıltı yakaladım ama sonrasında hemen tedirginlikle çattı kaşlarını ve gergin, şüpheli bir ses tonuyla kafasına takılanı sordu. "Anlattıklarıma rağmen mi?"

"Aslında biraz da anlattıkların yüzünden ama ne olursa olsun dün gece ve bu sabah yaşananlar..."

"Bahar, mesele sana güvenmemek değil. Ben yıllardır eski bir kalp kırıklığını bahane edip gönül işlerinden uzak durdum. Hayatta olduğum, rahat bir yaşam sürdüğüm için kendimi cezalandırmak istedim. Vicdanımla savaş verdim ama en önemlisi ben artık kimseyi sevip güvenebileceğimi sanmıyordum. Sen... Sen çok farklısın. Sanki başka bir dünyadan gelmiş gibisin. Hırçınsın, dik başlısın, inatsın ama gördüğüm en güzel kalpli kadınsın aynı zamanda. Sevgi dolusun, zekisin, eğlencelisin. İnandığın, savunduğun değerler, hayallerin... Bahar, sen benim çok uzun zamandır hasret kaldığım masumiyetsin. Sanki zehirlenen ciğerlerim için temiz hava gibisin. Başka bir yüzyıldan bugüne benim için saklanmış, yollanmış aykırı bir prenses gibisin."

Yeniden ağlamamak için yutkunarak titreyen alt dudağımı dişledim ve cılız sesimle itiraz etmek istedim. "Bu sözlerin güvensizliğinle ilgisini bulamadım."

"Söylemeye çalıştığım şu ki, ben sana güveniyorum. Güvenmeseydim istemeye, sevmeye cesaret edemezdim seni. Ama Bahar, orada gördüğüm şey... Gözüm döndü, sağduyumu kaybettim çünkü delirdim. Ben seni öyle bir yere koydum ki kendim dahi bakmaya kıyamıyorum sana. Her gün kendime bu kızı, onun masum hayallerini, umutlarını hak ediyor muyum diye soruyorum. Fakat o herif... Ya Bahar biliyorsun işte. Benim seni sevecek yerlerim yaralı. Hayal kırıklıklarım var, senin gibi güzel günlere inanmaya meyilli değilim. Seninle yürümeyi yeniden öğrenir gibi güvenmeyi, sevmeyi öğreniyorum. Sayende yeniden hayal kuruyorum. Bu yüzden hemen en kötüsü üşüştü aklıma."

"Ben senin eski nişanlın gibi değilim. Bir söz verirsem tutarım. Sevdiğimi yarı yolda bırakamam. Ama karşımda sürekli beni sorgulayan..."

Selim sözlerimin nereye varacağını anlayarak tamamlamama izin vermeden müdahale etti. "Sana söz veriyorum, bir daha böyle bir şey asla olmayacak. Ne olursa olsun yalnız sana güveneceğim. Ne olur benden korkma Bahar, seni incitmeyeceğim."

"Dün de böyle söylemiştin. Selim, sen benden yara bandın mı olmamı istiyorsun? Ya ben seni iyi edeceğim derken sen bende yaralar açarsan? Benim de seni sevecek yerlerim bundan korkuyor işte."

Selim başını iki yana sallayarak elimi tuttu ve diğer eliyle de yanağımı okşadı şefkatini sevdiğim.

"Ben senin için kendimi iyi edeceğim. Sadece senden güç istiyorum. Umudunu, hayallerini, neşeni paylaş benimle. İnancından bulaştır bana."

Bulaştırayım ki sen de kendini benimle beraber yeniden

sevmeyi öğren. Kendisini sevmekten vazgeçmiş, hatta içten içe düşman ilan etmiş bir adamı sevmek, sevilecek yönlerini ona göstermek... Sırf ben onu seviyorum diye kendisine katlanabileceğini düşündüğünü anladım. İçindeki öfkeli, hırçın, küskün çocuğu sevebilecek miyim peki Selim'in? Onu her yönüyle, günahıyla, sevabıyla kabul edebilecek miyim? Ondan gelecek üzüntüye de mutluluğa da razı gelebilecek miyim? Var mı bende o yürek sahiden? Selim'in bana inandığı kadar ben kendime inanıyor muyum? Onun bende gördüğü, sevip bulduğu Bahar'ı ben tanıyor muyum?

"Selim..."

Gözlerimdeki korkuyu, yaşadığım kafa karışıklığını, üstümde hissettiğim baskıyı anlayarak beni susturdu. "Çok yordum seni şimdiden, gözünü korkuttum, üstüne geldim. Çok fazla şey istiyorum değil mi? Söyleme lütfen bir şey, niyetim birden hayatına girip istila etmek değildi. En iyisi ağırdan alalım. Şimdilik düşmanım olma, beni affet yeter. Hem zaten bugün için çocuklara söz verdik, gidip boyamamız gereken bir ev var."

Araf

Suskunluk ve gerginlik dolu bir yolculuğun ardından Nazlı ve Toprak'ın evlendikten sonra oturacakları apartmana geldik. Tabii ben tahmin edileceği üzere yol boyunca kendimle kavga etmekle meşguldüm. Arkadaş, adama âşığım, resmen ölüp bitiyorum onun için. O zaman neden ödlek gibi davranıyorum? *Seninle her yola girerim yiğidim, yeter ki yanımda ol,* diyebilseydim şimdi çiçekler açacaktı, böcekler ötecekti bu arabanın içinde.

Evden içeriye girdiğimizde tuvalete gidip üstümü değiştirirken bu defa yeniden korkularım sardı içimi. Selim'in başına her an kötü bir şeyler gelebilme ihtimalini, kıskanç, hırçın, sorunlu yanını, aynı zamanda benim geleceğe dair böyle devam edersem asla gerçekleşemeyecek hayallerimi, bu yaşamakta olduğum duygunun insanı ancak ömründe bir defa bulabilecek türden bir mucize olduğunu, ailemi, arkadaşlarımı düşünüp durdum. Resmen her şey birbirine girdi ya. Sadece iki ucu değil her tarafı boklu değnek bu artık.

Saçlarımı tepemde toplayarak yüzümü yıkadım. Üstümde Ege Üniversitesi amblemli bol tişörtüm, beni oğlan çocuklarına benzeten şortum ve başıma bağladığım tülbentle tek başıma ayaklı bir kültür şoku olarak salona girdim. Selim de arka odada bir eşofman altı ve eski bir tişört

giymişti üstüne. Onu, şimdiye dek gördüğüm en özensiz kılığın bu olduğunu fark ederek inceledim. Keşke beyefendinin çirkin ya da komik göründüğünü söyleyebilseydim. Fakat bu büyük bir yalan olurdu. Fırçaları elimize alarak evin en büyük odası olan salondan boyamaya başladık. Duvarları da aramızda paylaştık.

Elbette ilk kez boya yapmıyordum, ayrıca aynı şey olmasa da ahşap boyamayı da severim. Yani kendimce bir el yatkınlığım vardır ama bu işlerde Selim kadar hızlı değilmişim meğer, bunu öğrendim. Ben elimdeki küçük fırçayla süpürgelikleri boyarken o ikinci duvara geçiverdi hemen. Zaten ondan tarafa bakmamaya çalışmak da işe yaramıyordu. İşime odaklanamayıp adamı dikizleyip duruyordum. Sonunda baktım böyle olmuyor, sıkıntıyla dert yanarak pes ettim.

"Ben beceremiyorum."

Başını çevirerek yüzünde tatlı bir ifadeyle bana baktı.

"Nasıl yapacağını göstermemi ister misin?"

Kastettiğim şey boya yapmayı beceremmek değildi aslında. Ben onunla aynı havayı solumaktan, kendisiyle aynı odanın içindeyken beceriksizleşmemden şikâyet ediyordum. Fakat bunu ona açıklayamayacağımdan susmak zorunda kaldım. Ayaklarım işi gücü boş verip ona koşmak istiyordu. Kollarım Selim'in boynuna dolanabilmek için kıvranıyor ve beynim onları durdurmak amacıyla bir diktatör gibi emir veriyordu. Bir de biraz kırgındım açıkçası. Gözümün içine bakarak kendisiyle ilgili bir sürü şey saklamıştı Selim benden. Anlatmanın onun için kolay olmadığını biliyordum ve yaşadığı şeyler öyle tanışır tanışmaz ortalığa dökülecek şeyler de değildi ama ne bileyim ilanı aşk etmesini biliyordu. Daha ilk randevuda ilkokul öğretmenine kadar anlatmayı da ihmal etmemişti bana ama iş ciddi meselelere gelince karşısında sinir krizi geçirmem gerekti eteğindeki tüm taşları dökmesi için.

Gözlerini, yüzüne bakan boş gözlerime odaklayarak kendimle girdiğim irade savaşını hissetmiş gibi birkaç adımda aramızdaki mesafeyi kapadı ve sessizliğimi yardım teklifi için bir onaylama olarak gördüğünü düşünmeme neden oldu. Sonra da beni çok şaşırtan bir şey söyledi.

"Beyazın senden daha çok yakıştığı başka bir kadın görmedim."

"Ne?" Üstümdeki çirkin beyaz tişörte çevirdim kısa bir an şaşkın bakışlarımı, sonra ne dediğini anlamaya çalışarak yeniden ona baktım. O da elini havaya kaldırarak gevşemiş tülbendime dokundu.

"Modaevinde sana o şekilde davrandığım için özür dilerim tekrar. Tavrım yüzünden kendime sinir olduğumu bilmeni istiyorum."

"Unutulmaz bir gelinlik provasıydı." O günü hatırlamak istemsizce gözlerimi doldurdu. *Bugün de ne sulu göz oldum be...*

Selim halimi görmesin diye ona arkamı dönerek elimdeki fırçayı kovaya sokmak istedim fakat o, kolumdan tutarak tekrar ondan tarafa dönmemi sağladı. "Seni hayal kırıklığına uğrattım sanırım, değil mi?"

"Ben sana kırgınım galiba. Kendini benden saklamışsın gibi hissediyorum."

"Bu doğru değil. Ben ne istediysem, ne hissettiysem hiç senden saklamadım. Çünkü sen karşımda çok gerçektin. Açık bir kitap gibiydin, bazen aksi için çabalasan da."

Elim isteğim dışında hareket ederek ikimizi de şaşırttı ve Selim'in tenini tişörtünün üstünden okşayarak karnından kalbinin üstüne doğru çıktı. Bu davranışım adımın Selim'in dudaklarından aşkla, arzuyla dökülmesine sebep oldu.

"Bahar'ım..."

"Seni bu kadar çok istemeyi sevmiyorum avukat bey."

Dudaklarına, yeni tanıştığımız günlerde beni sinir eden, şimdiyse içimi ısıtıp nabzımı hızlandıran o kendini beğenmiş gülüşü yerleşti.

"Biliyorum *sevgilim*."

İşte bu tek kelime beni durduğum yerde resmen eritti ve elimdeki fırça etrafına boya sıçratarak anın heyecanıyla yere düştü. Selim de tepkimden cesaret alarak belime sarılıp beni tamamen kendisine çekti. Henüz boyadığı duvara sırtımın değdiğini hissettim ama umursamadım. Ona ihtiyacım olduğunu şu durumda kabullenmek zorundayım. Yüzünü içgüdüsel olarak avuçlarımın arasına aldığım sırada alnıma dudaklarını değdirdi. Yanağıma doğru eğildi ve kulağıma fısıldadı.

"Seni çok seviyorum havaalanı cadısı."

Beni seviyor... Birisi tarafından gerçekten sevilmenin büyük bir başarı, kıymeti bilinmesi gereken gerçek bir güzellik olduğunu bilerek Selim'in gözlerine baktım ve cılız, bana ait olduğuna inanamadığım boğuklukta bir sesle fısıldadım.

"Bu sanırım tam olarak beni öpmen gereken an."

Başımı kaldırarak dudaklarına yöneldim. O da dizginlemeye çalıştığı heyecanı eşliğinde beni iyice kendisine yasladı. Artık kalp atışlarını hissedebildiğimi fark ederek gülümsedim. Kapının açılma sesi ve Hazal'ın girer girmez bana seslenmesi ise rüyadan uyanmış gibi irkilmeme neden oldu. Selim'le mecburen birbirimizden hızla uzaklaştık ve salonun iki farklı köşesine çekildik. Ellerinde pizza kutularıyla içeri giren Hazal ve Arda ise bakışlarını ikimiz arasında gezdirerek şüpheyle bizi izlediler. Eh pek normal görünmediğimiz ortadaydı. Şahsen ben yaramazlık yaparken ebeveynine yakalanan bir çocuktan farksızdım. Yüzüme bakan herkesin, ne hissettiğimi kolayca anlayabileceğinden emindim. Kısa bir merhabalaşmanın ardından kendi-

mi toparlayabilme umuduyla banyoya gitmeye çalıştım fakat işe yaramadı. Arda bugün, densizliği üstündeymiş gibi karşıma dikilip tüm arsızlığıyla konuşmaya başladı.

"Hayırdır delibaş? Yoksa Selim'i boya fırçasıyla mı kovalıyordun biz gelmeden önce? Yerlerin haline bakacak olursak..."

Gözlerimi yerdeki muşambalara ve o muşambaların üstüne düşürdüğüm boya fırçasına, etrafa sıçrayan damlalara diktim ne diyeceğimi bilemeden. Hazal da mahcubiyetimi görmüş olacak ki kocasına müdahale etmek istedi.

"Niye uğraşıyorsun şimdi kızla? Aşk olsun Arda!"

"Bu gidişle öyle olacak zaten."

Arda'nın bana merhamet etmeye niyeti olmadığını anlayınca beraberlerinde getirdikleri pizza kutularını ellerinden alarak mutfağa götürüp tezgâhın üzerine bıraktım. Böylece yanlarına dönmeden önce vücudumu normal haline getirebilecektim. Acaba Selim içeride ne haldeydi? Adamın yüzüne bir saniyeliğine bile bakamadım dikkat çekmemek için. İyice ısınmış haldeki kulaklarımın üstüne ellerimi kapayarak soğutmaya çalıştım. Kıpkırmızı olduklarından emindim.

Sırtım kapıya dönük olduğundan mutfağa giriş yapan Hazal'ın sesini duyana dek arkamdaki varlığını fark edemedim. "Bahar, sen iyi misin? Bir tuhafsın yine. Biz Arda'yla münasebetsiz bir zamanda mı geldik? Selim'le kavga etmiyordunuz umarım."

Yüzümü ondan tarafa çevirerek arkadaşımın gözlerine, derdime şifa bulmasını ister gibi baktım. "Hazal, ben çok fenayım. Sanki böyle frenleri tutmayan bir damperli kamyonda bayır aşağı gidiyorum. Kalbim bağımsızlığını ilan etti. Yakında bedenimden ayrılıp kendi uygarlığını kuracak. Elim ayağım fazlalık, gözlerim söz dinlemiyor. Dilim damağım kuruyor. Aldığım nefes ciğerlerime yetmiyor benim. Galiba ölüyorum."

Sözlerim üzerine gözleri sevinçle parladı arkadaşımın ve tüm içtenliğiyle gülümseyip malumu ilam etti. "Seviyorsun."

"Hem de çok. Öyle böyle değil yani."

Arkadaşımın boynuna sarılarak yaptığım itirafın beni rahatlatmasına izin verdim.

"Hissettiğinin ne kadar kıymetli olduğunu biliyorsun değil mi? Bunu hiç yaşamadan ölen bir sürü insan var."

"Başıma ilk kez böylesi geliyor. Galiba ilk ve son olacak."

"Bunu ona söyledin mi?" Anlayışla bana bakıp gülümseyen Hazal'ın gözleri umut doluydu.

"Sayılır. Girdim bir yola ama Allah utandırmasın."

"Bahar, ne olduysa anlatsana, merak ettim iyice. Şimdi sevgili misiniz değil misiniz?"

Ellerimi tutmuş, meraktan kocaman açtığı gözlerini üzerimden çekmiyordu.

"Bilmiyorum ki. Bugün bir sürü şey oldu. Her şey o kadar hızlı değişiyor ki ben bile takip edemiyorum. Sabah ve öğlen çok kötü kavga ettik. Sonra o bana kendisiyle ilgili bir sürü şey anlattı. Siz gelmeden önce barışıyorduk sanırım."

"Deme ya, biz de münasebetsizlik etmişiz desene."

Ona katılıp katılmama konusunda ikilemde kalarak omuz silktim. "Bilmem, belki de tam vaktinde geldiniz. Selim beni öpmek üzereydi çünkü."

Kaşları çatıldı Hazal'ın ve tedirgin bir ses tonuyla sordu. "Bunu istemiyor musun ki?"

"Ne bileyim Hazal. Sana göre hava hoş tabii, senin tuzun kuru. Evlendiğinde yirmi iki yaşındaydın. Daha bu yaştasın ama bir ailen, iki çocuğun var. Kocan sana çok âşık. Peki ya ben? Ben sevilmenin nasıl bir his olduğunu bile yeni öğreniyorum. Bir erkekle nasıl flört edilir, ona na-

sıl yaklaşılır? En son üniversitedeyken gerçek bir randevuya çıkmıştım. O da ilk ve sondu, hatırlarsın. Ya ben her şey normal olsaydı bile elime yüzüme bulaştırırdım. Şimdi çok korkuyorum Selim'e iyi gelememekten. Adamın zaten bir kere güveni kırılmış. Hem bin tane sorunu var kafasında. Üstelik çok ciddi sorunlar... Sanki çok farklıymışız gibi geliyor bana böyle düşününce. Safım ben, onun karşısında ne yapacağımı da şaşırıyorum. Ben nasıl öpüşülür onu bile bilmiyorum ki. Kesin her şeyi mahvedeceğim."

"Selim sana seni görerek, tanıyarak âşık olmadı mı? O zaten senin olduğun insanı seviyor. Sen kendin ol yeter. Akışına bırak her şeyi, içinden nasıl geliyorsa öyle davran."

"Peşindeki adamlar peki? Çok fazla bir şey anlatmıyor bana ama düşün, benden bile uzak durmaya kalktı bir ara. Bence kelle koltukta geziyor Selim. Benim de aklıma haliyle en kötüsü geliyor. Ya ona bir şey olursa? Kendimi tamamen kaptırdıktan sonra Selim'i kaybetmekten çok korkuyorum ben Hazal. Bu konuda pek düşünmek istemiyorum ama içten içe kendimi kemiriyorum."

Hazal beni anladığını belli etmek istercesine elini omzuma koydu ve korkularımı giderecek bir şeyler söylemek istedi ama konuşmasına izin vermeyerek aniden elimi kaldırdım çünkü mutfak kapısının camlı kısmında Selim'in gölgesini gördüm. Acaba bizi dinlemiş olabilir mi? Dinlediyse ne kadarını duydu ki? Al işte, şimdiden batırdım her şeyi. Biliyordum böyle olacağını.

Yüzüme mutfak lavabosundan soğuk su çarparak biraz sakinleştim ve elime bir temizlik bezi aldım. Sonra da boya işini erkeklere bırakarak temizliğe giriştim. Asıl amacım, dürüst olmak gerekirse, biraz Selim'den, onun çekim alanından çıkarak aklımı başıma toplamaktı. Çünkü ona bir an baksam, azıcık konuşma gafletinde bulunsam hemen

büyüleniveriyordum ve şu an istediğim şey bu değildi. Bu yüzden çalıştığım süre boyunca tam bir görev adamı gibi davrandım ve çoğunlukla sessiz kalmaya özen gösterdim. Kendimi bile isteye yordum, hava kararana kadar mola vermedim. Bedenimi meşgul ederek zihnimi susturmaya çalıştım. Uzun bir süre başarılı da oldum. Sonunda nasıl coştuysam Arda durumuma müdahale etmek zorunda kaldı.

"Bahar, dur artık. Köleliğe yarım günde yeni bir tanım getirdin."

Arda'nın sesini duyunca hipnozdan çıkmış gibi başımı kaldırıp etrafıma baktım ve normal tutmaya çalıştığım sesimle konuştum. "İşe yaradı ama değil mi? Nazlı yarın görünce çok sevinecek. Hepimizin eline sağlık, çok güzel oldu."

Tüm günü Selim'den kaçarak geçirdikten sonra ilk defa başımı ondan yana çevirdim ama bu defa da o bana bakmadı. O da haklı tabii ama yine de gözlerinden, bakışından mahrum kalmak bu kısacık anda tadımı tamamen kaçırmaya yetti. Aramızdaki gerilim Hazal'la Arda'ya da yansıdı. Zaten nasıl yansımasın? Yavru kedi gibi bakıyorum adama ama o değil başını benden tarafa çevirip yüzüme bakmak, kılını bile kıpırdatmıyor. Biliyorum, saatlerdir o yokmuş gibi davrandığım için bunu ben hak ettim. Ama konumuz bu olmamalı şu an. Pek toparlanacak yanımız kalmamış da olsa yapay bir neşeyle ortamı ısıtmak istedim.

"En iyisi gidip banyoyu klorakla güzelce temizleyeyim. Zaten akşam oldu, sonra da gideriz."

"Yok artık, yorulmadın mı hâlâ deli kız? Nazlı da bir zahmet o kadarını kendi temizlesin. Kocaya giderken sana mı güvendi?"

"Deli diyorsun ama içten içe kıyamıyorsun da bana değil mi enişteciğim? Merak etme, benim enerjim bitmedi henüz."

Yüzüme üzerinde çalışılmış bir gülümseme yerleştirerek yanlarından hızla uzaklaştım ve banyoya sığındım. Bugün etrafıma o kadar çok sahte gülücük saçtım ki yüzüm kilitlenip kalmadığı için şanslıyım. Belki de klorağı gereğinden fazla koklayarak yeni bir intihar yöntemi bulmalıyım. Böylece tüm dertlerimden kurtulmuş olurum. En kötü ihtimalle içerim artık klorağı. Hırsımı klozet ve lavabodan alarak tüm gücümle ovalayıp her yeri tertemiz yaptım. Sonunda Hazal seslenmeseydi bulunduğum yeri terk edip yanlarına döner miydim bilmiyorum.

"Bahar! Telefonun çalıyor canım."

Elimde eldivenlerle başımı kapıdan uzatıp cevap verdim. "Siz bakın, benim ellerim kirli."

Bu defa Arda'nın sesi duyuldu ve sesi hiç dostça değildi. "Ali arıyor, sen bakmak istersin herhalde."

Of ya o ne diye arıyor ki? Nereden çıktı şimdi? Benim derdim bana yetmiyormuş gibi... Sen de eline megafon verelim de tüm mahalleye anons et Ali tarafından arandığımı Arda. Selim çünkü yeterince kıskanıp kudurmadı, şu an bana hiç tavır yapmayacak. Mecburen koşarak salona girdim. Bir yandan da eldivenlerimi çıkarıp Hazal'a fırlattım ve Arda'dan telefonumu kaptığım gibi açtım.

"Ali, nasılsın?"

Soluk soluğa açtığım telefonun diğer ucundaki adam halime gülerek konuştu. "Asıl sen nasılsın? Aramamı beklediğini, böyle heyecanla açacağını bilseydim daha önce arardım seni, sakin ol peri kızı."

Telefonun sesi kendi kendine nasıl açılmıştı bilmiyorum ama salondaki diğer üç kişi aynı anda dönüp bana baktı. Allah aşkına Ali ya, yediğin dayak da mı aklını başına getirmedi oğlum, nasıl hiçbir şey olmamış gibi bana kur yapabiliyorsun? Sırası mı şimdi bunun? Bana küsüp kızacağın yerde dörtnala koşuyorsun yine üstüme doğru. Din-

leyicilerimin de gözlerindeki soru açık: *Bu adam kim oluyor da sana peri kızı diyor? Nereden geliyor bu samimiyet, siz hayırdır?* Beni ilgilendiren gözlerin sahibi ise içlerindeki en sert olandı. Yani Selim...

"Yok ya, ben sadece iyi misin diye merak ettim. Malum, dün gece benim yüzümden iyi değildin, ondan."

"Madem merak ettin sen arasaydın."

Demek ki o kadar da merak etmemişim Ali, ne diyebilirim?

"İşlerim vardı."

Önce seni döven adamla aşk tazeledik, *sonra birlikte kuzenlerimizin yeni evini elden geçirdik. Bu arada ben insanların yanında onunla kovalamaca oynadığım için yeniden bozuştuk galiba. Şu anda da sen sıvıyorsun maşallah.*

Balkona doğru yürümeye çalıştım. Ama yerlerdeki kova ve fırçalar yolumu tıkayıp yavaşlatıyordu.

"Sabah o saçma notu yazıp gitmişsin. Seni çok merak ettim."

"Niye merak ediyorsun ki? En son kötü durumda olan sendin, ben değil."

Bu aptal telefonun sesini kısmayı niye beceremedim? Oldu olacak hoparlöre alayım da rahat rahat dinlesinler. Daha da kötüsü tek elimle balkonun kilidini açıp dışarı da çıkamıyorum. Şu an Selim'e söylediğim tüm lafları yediğim an değil mi? Ali için bir kamyon laf etmemiş olsaydım iyiydi. Balkona en yakın noktada Selim olduğundan, yanıma gelerek kilidi o çevirdi, geçmem için kapıyı açtı ve bunları yaparken gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadı. Ali telefonun diğer ucunda bir şeyler anlatıyordu ama nasıl algılayayım? Girmişim yerin dibine, buradan çekmiyor herhalde.

"Ali, kusura bakma ama benim kafam şu an hiç yerinde değil. Seni sonra arasam olur mu? Hiç uygun olmayan bir zamanda aradın inan."

Nihayet balkona ulaşıp beynimle oksijeni kavuşturdum. Kapıyı kapatmak için elimi uzattım ama izleyicilerimin meseleyi iyice yanlış anlamasını istemediğimden vazgeçtim. Zaten duydular duyacakları kadarını.

"Sohbet etmek için aramadım ben, bir şey söyleyip kapatacağım."

"Tamam, dinliyorum."

"Üç gün sonra Sezgin'le Gizem'in düğünü var. Seni hâlâ İstanbul'da zannettiklerinden davetiye gönderememişler. Gizem telefon numaranı da kaybetmiş. Malum, sosyal medyada da olmadığından benden istediler sana ulaşmamı. Düğüne çağırıyorlar. Onu haber vereyim dedim."

Üniversiteden tanıdığım uzatmalı sevgili iki arkadaşımın daha düğün haberini almak için mükemmel bir gün gerçekten. İstemsizce içinde bulunduğum karmaşayı bir anlığına unutup isyan ettim.

"Onlar da mı evleniyor? Vay arkadaş!"

"Ne dersin, gidelim mi düğüne?"

Of Ali of... Kurban olayım bir sal beni, vazgeç şu işten.

"İnan, benim hiç düğüne gidecek halim yok. Şimdi hiç sırası değil. Yine de sağ ol teklifin için."

Bir de düğünde çöpçatanlık yapacaklar var ki Ali'den kaçsam bile onlarla hiç uğraşamam. Hem soracaklar yok bekâr mısın, işsiz misin diye. Aman almayayım.

"Ben birlikte gideriz diye düşünmüştüm. Yani... Bahar dürüst olacağım. Ben o düğüne senin elini tutarak gitmek istiyorum. Anlamazdan gelmeye devam etme lütfen. Dün gece o adam gelmeseydi seninle konuşacaktım. Daha fazla ertelemek istemiyorum." Gergin bir şekilde gülerek konuşmaya devam etti. "Seni gerçek bir randevuya çıkarmaya çalışıyorum şu an. Biliyorum, ilk randevu için düğün uygun değil diyeceksin ama biz seninle..."

Kulaklarımın uğuldadığını hissederek balkon demiri-

ne tutundum. Sanki balkonun ortasında bir çukur açıldı da içine düştüm. Gözlerimi yerden kaldırdığımda salonun balkona bakan kısmında dikilen Selim'i gördüm ve kulağımda Ali'nin heyecandan titreyen sesi beni sanki bir sinek vızıltısıymışçasına rahatsız etti.

"Ali sen ne söylediğini kendin duyuyor musun? Ben bunu hiç söylemediğini varsayacağım."

Ali'nin bozulmasını, kırgın bir şekilde telefonu kapatmasını bekledim ama o lafımı işine geldiği gibi anladı resmen.

"Haklısın, sonra konuşalım demiştin ama ben gaza geldim birden. Sen beni sonra müsait olunca ararsın. Bunlar telefonda konuşulacak şeyler değil, biliyorum."

Bunlar ne telefonda ne de yüz yüzeyken, bizim aramızda konuşulmaması gereken şeyler, demek istedim ama söyleyemedim. Telefon kapanmış olmasına rağmen makineyi birkaç saniye daha kulağımda tutmaya devam ettim. Sonra Selim harekete geçip içeri geçmeye ya da daha kötüsü evden gitmeye kalkınca panikle salona girdim.

"Selim! Nereye? Ya gitme ne olur. Konuşalım."

Selim başını benden tarafa çevirdi ve paniğimin farkında olarak konuştu. "Üstümü değiştireceğim Bahar. Malum, akşam oldu. Sonra da hep birlikte gideceğiz. Tek başıma gittiğim yok bir yere."

Çatık kaşlarından, yüzündeki mesafeli ifadeden rahatsız olarak ona doğru bir adım daha attım. "Bak, biliyorum şimdi bana yine kızdın sen ama inan benim bir suçum yok Selim."

"Dün geceden beri bana bir kamyon laf ettin sen, farkında mısın? Demediğini bırakmadın. Her şeyime dil uzattın. Arkadaşını dövdüm diye kıyameti kopardın. Şimdi adam sana çıkma teklif ediyor, hepimiz duyduk."

"Duydun da ne duydun? Benim kabul ettiğimi mi duy-

dun sanki? Bak, yemin ediyorum ben dün geceye kadar onun bana karşı hisleri olduğunu bilmiyordum. Anladığım anda da tam müdahale edecektim ki sen çıktın ortaya. Yani..."

Salonun bir köşesine bizi rahatsız etmekten korkarcasına sinmiş, kavgamızı dikkatle izleyen Hazal'la Arda'ya baktı bir an Selim ve derin bir nefes alarak beni susturdu. "Şimdi ne yeri ne zamanı bunun. Sonraya bırakalım Bahar. Hem kızgın falan da değilim sana, merak etme."

Baktım yine yanımdan gitmeye kalkıyor, panikle koluna dokundum Selim'in. Çocuk mu kandırıyor, basbayağı kızmış işte.

"Bırakamayız efendim. Asıl şimdi tam zamanı. Şimdi anlatmazsam kendimi sana, kafanda kuracaksın iyice. Ayrıca ne varmış Hazal'la Arda buradaysa? Sanki onlar bilmiyorlar benim sana âşık olduğumu. Sen de ben de birbirimizi seviyoruz, bu apaçık ortada. Hem onlar değil miydi biz birbirimizi sevelim diye el birliğiyle uğraşan? Hepsi bu işin içinde, herkes!"

Selim'in yüzündeki ifade bariz bir şekilde yumuşayınca konuşmaya devam ettim.

"Sen onu o hale getirince Ali'yi bırakamadım, biliyorsun. Benim yüzümden kavgaya karıştınız sonuçta. Selim dün gece, Ali bana senin kim olduğunu sormadı, sorsaydı cevabını alırdı. Ona seni sevdiğimi söylerdim. Zaten güneş doğar doğmaz onun yanından ayrılıp o kadar öfkeli olmama rağmen yine de sana geldim ben. Düşündüm ki Ali de anlamıştır, uzak durur artık. Ama madem anlamamış, ilk fırsatta onunla görüşüp aramızdaki sınırı çizeceğim yeniden. Sen de lütfen onun hisleri için bana kızma."

Ensesini kaşıyarak diğer elini şortunun cebine soktu ve iç geçirdi Selim. "Dün gece bana işine karıştım diye kızdın, kabul ediyorum, ben de hatalıydım. Adam sana zarar ver-

meye çalışmadığı sürece kaba kuvveti hak edecek bir şey yapmış sayılmazdı sonuçta. Ama meselenin özü bu değil zaten Bahar. Ben seni zorluyormuşum gibi hissediyorum. Ben üstüne düştükçe, etrafını sarmaya çalıştıkça sen kaçacak köşe arıyorsun. Fakat geri çekilmemi de söylemiyorsun. Galiba sen söylemeden anlamamı bekliyorsun. Ben sana nasıl davranacağımı bilemiyorum."

Sözlerinin altında yatan anlamı, muhtemel sonuçlarını düşününce panik oldum.

"Hayır, sen biz mutfaktayken Hazal'la beni dinledin de ondan böyle diyorsun şimdi. Ya Selim niye hiçbiriniz beni anlamıyorsunuz?"

Bir anda on beş yaşıma döndürdüler beni. Kapıları çarpıp bu evde kimse beni anlamıyor diye kendimi odama kapatayım istedim resmen. Hazal'la Arda da tanıklık ettikleri tartışmadan, muhtemelen özelimize bu kadar dâhil oldukları için rahatsızlık duyarak birbirlerine baktılar ve Hazal lafa karışarak bu duruma bir son vermek istedi. "Bahar, çocukları annemlere bırakmıştık. Artık gitmemiz gerek. Hem seninkiler de merak etmiştir. Hadi tatlım, gidelim. Siz de sonra konuşursunuz uygun bir vakitte."

Kısa bir an Selim'e baktım, başını hafifçe sallayarak Hazal'ı onayladı. Ben de başkalarının yanında daha fazla kendimi utandıracak şeyler söylememek adına banyoya giderek hızla üstümü değiştirdim. Salona geri döndüğümdeyse erkekler çoktan aşağıya inip arabaların başına geçmişlerdi. Hazal'la beraber odaları kontrol edip ışıkları söndürdük ve kapıyı kilitleyip dışarıya, kapının önüne çıktık. Kısa bir an hangi arabaya yönelmem gerektiğini bilemeyerek ayakta dikildim. Ne bileyim, sanki Selim beni yanında istemiyormuş gibi geldi. Hem daha bugün beni arabasından atan kendisi değil miydi? Şu an bana kızgınsa, beraber seyahat etmek o kadar da iyi bir fikir değil

bence. Ancak Selim tereddüdümü fark etmiş olacak ki aksi bir ses tonuyla konuştu.

"Arda! Siz gidin kardeşim, Bahar'ı ben bırakacağım."

Arda kısa bir an yüzüme bakıp yolda yeniden kavga etme ihtimalimize karşı itiraz etmek için ağzını açtı ama Selim'in ona öyle bir bakışı vardı ki başını sallayıp Hazal'a binmesi için işaret etmekle yetindi. Bu defa zavallı arkadaşım benim için endişelendiğinden tepki göstermeye çalıştı.

"Ama Arda..."

"Bin dedim, uzatmayalım artık."

Onun da isyanı buraya kadardı işte. Kocasının yanındaki yerine oturdu ve ben onlar uzaklaşana kadar boş gözlerle arkalarından baktım. Selim de dikkatimi yeniden üstüne çekebilmek için koluma dokundu.

"Artık arabama binmeye de mi çekiniyorsun?"

"Çekinmeli miyim? Gündüz bu arabada birbirimize girdikten sonra neler oldu biliyorsun. Selim, ne olur artık kavga etmeyelim."

"Seni anlamadığımı sanıyorsun ama anlıyorum Bahar. Asıl beni anlamayan sensin bence. Yok Ali'ymiş Veli'ymiş, sana yürümüş falan ben onun derdinde değilim. Kızmadım sana, o herife karşı bir şey hissetmediğini biliyorum artık. Benim kızdığım bir nokta olursa o da ancak iyi niyetin olur. Herkesi kendin gibi bilip güveniyorsun, inanıyorsun hemen. Karşındakinin niyeti kötü de olsa kendini savunmasız bırakıyorsun böyle. Hoş ben de senin bu çocuk kalbine vuruldum ya neyse... "

Dudağımı dişleyerek acaba Ali'yi savunsam mı diye kısa bir an düşündüm ama sonra hemen vazgeçtim. Daha şimdi tartışmak istemiyorum diyen bendim sonuçta.

"O zaman küs değilsek binelim mi arabaya artık?"

"Valla ben değilim. Ki zaten ben hiç küsmemiştim. Senin de saatlerdir sürdürdüğün saklambaç oyunun bittiyse..."

Sesindeki alaycı tonu fark ederek ben de abartılı bir şekilde kaşlarımı çattım. "Selim! Biner misin şu arabaya?"

"Sen bana mı özeniyorsun ufaktan?"

Omuz silkerek gülümsedim. Biraz cesaret geldi sonunda içime. "Düşündüm de, bazen işe yarıyor senin yöntemlerin."

Karşılıklı gülerek yola koyulduğumuzda keyfim yerine geldi ancak güvenliğimiz için trafikte önümüzde ve arkamızda yer alan iki arabayı görünce biraz gerildim. Selim de usulca çatılmaya başlamış kaşlarımı fark ederek bana takıldı. "Yine nereye daldın ya iki dakikada?"

Gerçeği söylemek yerine konuyu değiştirmeyi seçtim. "Bu arabayı ne zaman aldın sen? Günlerdir ben aşk acısı çekip seni düşünürken araba alışverişine mi çıktın?"

"Güvenlik için aldığım bir önlemdi. Bu araba daha dayanıklı, bileni de az."

"Selim, hazır güvenlik demişken bir şey soracağım. Senin başın tam olarak ne kadar dertte?"

Gülümseyerek elini vitesin üstünden çekti ve benimkinin üstüne koydu. "Senden uzak kalmama sebep olacak kadar değil. Korkma, bana bir şey olmaz."

Beni rahatlatmak için mi yoksa sessizliği bozmak için mi bilmiyorum ama radyoyu açtı Selim ve arabayı Orhan Gencebay'ın sesi doldurdu. "Beni böyle sev" diyen Orhan Baba'nın bize özel bir mesaj kaygısı güdüp gütmediğini merak ederek gülümsedim. Selim de çevre yolunda ilerlerken gülerek şarkıyı mırıldanmaya başladı. Onun makamsız, detone sesini duyduğumda aksi için ne kadar çabalasam da bir kahkaha dudaklarımdan dökülüverdi.

"Sen bana mı gülüyorsun şu an?"

"Sen de bence kendine gülüyorsun şu an Selim. Sesin berbatmış, bak bunu hiç tahmin etmemiştim işte avukat bey."

Açıkça dişlerini göstererek sırıttı Selim ve yalandan hayıflandı. "Yüzüme karşı utanmadan berbat sesli diyorsun resmen, sağ ol ya."

"Ama ne yapayım canım? Sen tut boylu poslu manken gibi adam ol, kas desen sende, kariyer desen söyleyecek lafım yok. Bir de şu sese bak. Hakikaten Allah bir yerden verince başka yerden alıyormuş."

Onu artık utanmadan açıkça övebildiğimi fark edince iyice keyiflendi Selim ve pişkinliği tamamen ele aldı. "Eh, bir de sesim güzel olsaydı dünyaca ünlü bir yıldız olurdum herhalde. Sen de beni ancak televizyondan tanırdın."

Her ne kadar Selim'in espri yaptığını bilsem de ona kıskanç bakışlar göndermekten kendimi alamadım. O da bu halim karşısında şarkıyı daha da yüksek perdeden söylemeye başladı ve taktiği tabii ki işe yaradı. Yolun kalanında müzik zevklerimiz hakkında konuşup gülüşerek şarkı söylemeye devam ettik. Sonunda sokağımıza girdiğimizde ayrılık vaktinin geldiğini fark ederek toparlanmak zorunda kaldık. Tam Selim'e iyi geceler dileyerek arabadan inecektim ki emniyet kemerimi açan elimi tutarak yanında kalacağım saniyeleri uzatmak istercesine yüzüme baktı Selim.

"Bahar..."

"Biz şimdi neyiz diye soracakmış gibi duruyorsun, Allah korusun."

"Hiç öyle bir derdim yok valla. Senin bendeki tanımın çok açık ve sen aksini iddia etsen bile bu saatten sonra kabul etmem, bilesin."

Az önce asabiyetine kurban olduğum yârim tarafından sahiplenildim resmen, değil mi? İnanmayacaksınız ama gençliğimde bir dönem tam bir feministtim ben. Şimdi ne oldu da maçoluk gördüğüm noktada dahi eriyecek hale geldim ya? Yeminle hormonlar yüzünden.

"Öyle mi? O zaman ben de bendeki görev tanımlarını

sayayım da bir karışıklık olmasın. Artık resmen gün içinde gerekli gereksiz mesajlaşmak suretiyle flörtleşme, özellikle akşam saatlerinde yapılacak bol gülüşmeli, ciddiyetsiz telefon görüşmeleri evresine geçmiş bulunmaktayız. Ona göre haberin olsun da sonra papaz olmayalım."

"Şöyle en emojilisinden, bol sırıtmalı, toplum içinde hayattan kopmalı evre diyorsun yani?"

Ben diyorum *Winter is coming*, Selim diyor *İkinci bahar yaşıyor ömrüm*. Öyle bir mutluluk var yüzünde, başına gelmesi muhtemel şeyleri idrak edemedi zannımca. Haliyle gülümsemekten toplayamadığım ağzım onun bu hali karşısında iyice yayıldı ve bu halde onunla konuşmaya çalıştım.

"Aynen öyle canım. Ayrıca son görülmeymiş, mavi tıkmış, yok efendim arandığınız takdirde telefonu açmamanızmış falan, ben bunları takarım. Bunları takarsam sonunda size de takarım. Gencecik adamsınız, sonra yazık olur."

Yılların birikmişi var üstümde sonuçta, bugüne dek kimseye yapmadığım atarın, tribin acısını neden çıkarmayayım? Hoş, adamın yanında tereyağı gibi eridim. Ateş olsam cirmim kadar yer bile yakamam bu gidişle ya neyse.

"Bak, bir şey daha öğrenmiş oldum böylece sayende. Meğer ben beni darlayan kadınlardan hoşlanıyormuşum."

Onu şapşal gülüşünden öpmek isteyerek ben de iyice sırıttım Selim'e. "Yok, o seni darlayacak olan ben olduğumdandır muhtemelen."

"Mantıklı."

"Oldu o zaman, gideyim ben."

Elimi kapıya atıp bu defa açtım ama arabadan inmek istemediğimi fark ederek tekrar baktım Selim'in yüzüne. Hâlâ çok güzel gülüyor ya... İnsan insana böyle güler mi? Alenen insanlık suçu işleniyor şu an karşımda. Herhalde

bu sebeple hayatımda ilk defa tamamen gözümü kararatarak bir şey yaptım. İnmemi bekleyen adamdan tarafa hızla dönerek yakasına yapıştım ve sertçe dudaklarından öptüm. Üstelik bunu öyle hızlı yaptım ki Selim değil bana karşılık vermek, yerinden bile kıpırdayamayacak kadar afalladı. Ve yine aynı süratle kendimi ondan ayırıp arabadan indim, kaçarcasına geceye karıştım.

Aşure ve Yıldızlar

Eve girdiğimde sanki tuvaletim gelmiş gibi bizimkilere yakalanmadan koşturarak kendimi banyoya kilitledim. Kalp atışlarımı düzenlemeye ve kulaklarımın rengini bordodan daha açık bir renge dönüştürmeye ihtiyacım vardı. Ama az önce yaptığım şeyi düşününce sakinleşmem pek mümkün değildi. Resmen Selim'i öpmüştüm! Tam bu konu hakkında uzun uzun düşünüp ağız tadıyla şoka girecektim ki babam sıkıştığını söyleyerek can havliyle kapıyı yumruklamaya başladı. Oysa ki ben o soğuk banyo fayanslarının üzerine oturarak düşlere dalacaktım, uzun uzun uzaklara bakacaktım. Ancak bizimkiler ergenliğimde bile kendimi bir yerlere kapatarak duygularımı yaşamama izin vermediler. Bu yaştan sonra bu evde mahremiyete saygı beklemek anlamsız olur elbette.

Neyse ki bu akşam o kadar da kısmetsiz değilim, annem dantel örneği çıkarmak için arka sokakta oturan bir komşu teyzeyi ziyarete gitmiş. Yani banyodan çıktığımda beni bulup sıkıştıramayacak. Benim beş genç kıza yetecek çeyizime annemin hâlâ bir şeyler ekleme çabasını takdir ederek banyodan çıkıp odama sığındım. Tabii odama da sığamadım. Birisiyle konuşmazsam çatlayacağımı düşünerek hemen Gonca'yı görüntülü aradım. Tahmin ettiğim gibi bilgisayarın başına yayılmış dizi izliyordu. Bölümün

en heyecanlı yerinde aradığımı bana hissettiren bir tavırla konuştu.

"Yine ne oldu Bahar? Önceden haberleşmeden böyle aradığına göre bir şey olmuş. Kriz masasını kim için kuruyoruz? Yoksa gıybet kazanının altını mı yakacağız? Bir dakika, kız bana bak. Senin kulakların mı kızarmış?"

Geveze insanların kendileri gibi geveze arkadaşları oluyor, Gonca da bunun somut bir örneği.

"Gonca, ben bu sefer öldüm ve sanırım helvamı kavuracak kimsem de olmayacak."

Gonca, depresyon topuzu yaptığı saçlarını çekiştirirken iç geçirdi ve "Annenleri mi delirttin?" diye sordu.

Hangi birine utanayım? Ellerimi dizlerime vurarak söylenmeye başladım. "Cehennem ateşlerinde yanacağım! Kudurdum ben sonunda. Anne olsam çocuğuma ibret olsun diye kendimi gösteririm. Öleyim de kurtulayım ya! Aman bu hayat neymiş böyle? Valla çekilecek dert değil. Etlerim çürüsün inşallah! Dudaklarım kopsun, ne bileyim Göztepe-Karşıyaka maçı sonrası üstümde Karşıyaka formasıyla Göztepe'de mahsur kalayım da beni linç etsinler! Vaktiyle annemden de dayak yedim ama yetmediyse demek, belki de dövdü diye aptal oldum böyle. Kafama o kadar terlik fırlatmasaydı..."

"Bahar! Bu daha uzayacaksa kahve suyu koyacağım. Senin anlatmaya niyetin yok, yine beddua şovuna başladın."

Arkadaş dediğin böyle mi olur ya? Ne halde olduğumu görmüyor mu da karşımda tüm gevşekliğiyle oturuyor?

"Ben sana böyle mi yaptım? Yok fildişi, yok kemik rengi gelinlik diye beni kuruttun burada, yine de dinledim seni. İki dakika geç izlesen dizini ölürsün değil mi karayılan? Ben diyorum gecenin kör vakti araba köşelerinde dudaklarına yapıştım adamın, sen..."

"Ne? Ne yaptım dedin af buyur?"

Esnemek için açtığı ağzını yaşadığı şok yüzünden kapatamayan arkadaşımın bayat balık gibi bakan gözleri dehşet içinde açılınca ilgisini üzerime çekmekten zevk alsam da durumumun vahametini bir kere daha fark ettim.

"Öptüm dedim."

"Kimi? Ali'yi deme ne olur! Bak fena oluyorum."

"Yok artık. Selim'i öptüm ben, o kadar da değil. Ne münasebet Ali?"

Öptüğüm kişinin Ali olmadığını duymak onu biraz rahatlatsa da kaşlarını çatarak ekrana bakmaya devam etti.

"Selim kimdi ya?"

Gelmiş geçmiş en kötü arkadaşlar niye benim etrafımda toplanıyor acaba? Bu kız benim anlattığım hiçbir şeyi neden dinlemiyor? İsim hafızası her zaman kötüydü de bir aydır ismini dilimden düşürmediğim adamı unutmak ne demek yani?

"Yılın en kötü arkadaşı yine kim, bil bakalım? Evleneceksin diye iki gram aklın vardı onu da kaybettin."

"Çöl ayısının adı Selim miydi?"

Selim'den Gonca'ya bahsederken hiç gerçek adını kullanmadığımı fark ederek arkadaşıma hak verdim ve stresten enseme yapışan saçlarımı bir kalem yardımıyla topladım.

"Sen neler olduğunu baştan anlatacak mısın Bahar yoksa böyle bakışacak mıyız? En son adamın üstüne uçmuştun ve günlerdir görüşmüyordunuz. Sonra ne oldu da dudaklarına yapıştın?"

Gerçekten iki günde ne çok şey oldu! Selim'le birbirimize ilanı aşk ettik, Ali dövüldü, Selim bana geçmişindeki tüm kırgınlıkları, korkuları anlattı, yani bana kalbini açtı ve son olarak da ben onun dudaklarına yapışarak kendimi rezil ettim! Yaşananları kendimce özet geçerek – özet

derken bir saatlik bir konuşmadan bahsediyorum – Gonca'nın izlediği tüm dizilerden daha aksiyonlu bir hayatım olduğunu idrak ettim. Arkadaşım da benimle aynı fikirde olacak ki mutfaktan getirdiği bir paket çiğdemi gözümün önünde çitleyerek ufak bir çöp dağı oluşturdu. Baktım yorum yapmaya niyeti yok, gözlerimi kısarak dizüstü bilgisayarımın kamerasına yüzümü yaklaştırdım.

"Bir şey söylesene, yol göster bana Gonca!"

"Kolaydı sanki, maziniz de belli, sen niye ikinci defa adamı öpüyorsun delibaş? Artık seni hiçbir yol kurtaramaz."

Geçmiş deyince benim aklıma havaalanındaki çirkef hallerim geliyor, bu kız neyden bahsediyor ki? Biz daha önce öpüşmedik yani...

"İnanmıyorum! Ben onu Mehmet amcaların bahçesinde de öpmüştüm! Hem de daha dört yaşındayken üstüne atlamışım zavallının. İçi adam çeker gibi yapıştım yakasına, gören de konunun uzmanıyım sanır. Çok biliyormuş gibi öpmeye kalkıyorum."

Yüzündeki ciddi ifadeyi koruyarak eline aldığı dondurma tasına kaşığı daldırdı Gonca. Bu kızı rahatlığı için öldürebilirim. Kıvranmamdan zevk mi alıyor?

"Sen kimin tarafındasın Gonca?"

"Senin olmadığım kesin, ben kaybeden tarafı tutmayı sevmiyorum genelde canım. O yüzden tuttuğum takımı her yıl değiştiririm."

Demek ki arkadaş seçerken bu tür detaylara dikkat etmek gerekiyor. Benim canım babam zamanında küçücük çocukken beni sıkı bir Fenerbahçe taraftarı yaptı da o günden beri en azından ulusal kanallarda yayınlanan her maçı birlikte izledik. Baktım Gonca'dan bana hayır yok, duygu karmaşama herhangi bir yardımı olmayacağını anladığımda görüşmeyi sonlandırmak için arkadaşıma veda

ettim. Ancak o, dondurma tasını elinden bırakıp birden ciddileşti.

"Bahar, kendine dikkat et olur mu? Bu işin şakası olmaz. Selim'e âşığım diyorsun, seni anlıyorum ama ben arkadaşımı sokakta bulmadım. Sen benim kız kardeşimsin. Tek başına sokağa çıkma, kalbine söz geçir ve Selim güvenli olduğunu söyleyene kadar onunla görüşme. Korumalarla geziyorsa bir sebebi vardır."

"Polis durumdan haberdar zaten, Selim'i tehdit eden adamlar hakkında yakalama emri çıkartılmış. İki hafta sonra da mahkeme varmış."

"Sen yine de tedbirli ol. Canın yansın istemiyorum."

Yüzüme sakin bir gülümseme yerleştirerek başımı salladım. "Merak etme sen, Selim peşimden korumalarını eksik etmiyor. Ben de her şey yoluna girene kadar bekleyeceğim zaten. Öyle köy yanar deli taranır misali adamın kırk sorununun arasında onunla cilveleşecek değilim."

"Seni seviyorum tatlım."

"Ben de seni seviyorum kuzum."

Bilgisayarı kapayıp yatağıma uzandım. Gözlerimi de tavana diktim ve elbette her zamanki gibi Selim'i düşündüm. Sanki yıllarca gurbette kalmışım da şimdi evime kavuşmuşum gibi bir his sardı içimi. Uykusuzluk bedenimi ele geçirdi ama düşüncelerim uykuya teslim olmamı yine de engelledi. Uykuyla uyanıklık arasındaki ince çizgide gidip gelirken telefonum çalınca, yattığım yerde sıçrayarak örtünün arasından telefonumu bulmaya çalıştım. Aslında bulunması çok zor bir yerde değildi, titreşimini bedenimde hissettiğim an üstüne yattığımı anlamam gerekiyordu. Selim'in ismini görünce heyecan içinde telefonu açtım ve kafamda kurduğum cümle, dirseğimi yatağın kenarına çarpınca acı dolu bir inlemeye dönüştü.

"Bahar? İyi misin?"

Onun yüzünden neredeyse yataktan düşecektim ama bunun dışında iyiydim. Sesimi normal tutmaya çalışarak cevap verdim. "İyiyim, sen?"

"Sesini duymak istedim. Biliyorum, daha az önce birlikteydik diyeceksin ama..."

"İyi ki aradın. Kalbim ferahladı."

Cümle dudaklarımdan dökülür dökülmez yüzümü buruşturdum. *Birden üstüne bu kadar gitmenin, sevgi gösterisi yapmanın ne gereği var canım? Şimdiden boğmaya başlamamalıyım. Hem biraz arabesk bir sevgili mi olacağım nedir?* Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu ve sonra ses tonundan konuşurken gülümsediğini anladım Selim'in.

"Ben de benimkini ferahlatman için seni aradım. Cidden nasılsın şu an?"

Derin bir nefes aldım, kelimelerimi seçerken hem onu ürkütmemeli hem de dürüst olmalıydım. "Karışığım. Annemin aşure kazanı gibi hissediyorum. İçimde her tat var. Hem kocamanım hem de parça parça. Ama şekerliyim, içimdeki karmaşadan ortaya güzel bir şey çıkacak gibi duruyor."

Sözlerim üzerine karşılıklı olarak güldük.

"Bahar'ım..."

Kelime dudaklarından değil de onun izni olmadan kalbinden dökülmüş gibiydi. Halimden hoşnut bir şekilde gülümsedim ve tekrardan yatağa uzandım. "Sen nasılsın?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama benim pek aşure kazanına benzediğim söylenemez."

Sesinin muzipliği, bana sataşırken sahip olduğu alaycılık liseli bir kız gibi kıkırdamama neden oldu. "Biraz daha sabretseydin en uzun ve en ciddi telefon konuşmamız gerçekleşecekti. Sizden ciddi bir cevap bekliyorum avukat bey."

Arabadan inişini ve kapısını kapatışını dinleyerek konuşmasını bekledim.

"Artık ciddiyetsiz telefon konuşmaları evresinde değil miydik biz? Yine de cevap vereyim. Şu an Ürkmez tarafındayım. Arabayı sahil kenarına çektim. Gökyüzünde neredeyse hiç bulut yok. Yıldızların altındayım. Başımın üstü ışıl ışıl. İşte, diyorum gökyüzü, yıldızlar benim. Hayranlıkla izliyorum ama sanırım güzel olan her şey bana uzak. Yeterince yaklaşamıyorum, sürekli burada da kalamam. Zaten sonunda güneş doğacak ve ben, benim dediğim bu güzelliği kaybedeceğim. Anlayacağın, gökyüzünün en uzak ama en güzel yıldızına âşık olmuş gibi hissediyorum kendimi."

Öyle güzel ve öyle hüzünlü konuştu ki söyleyecek bir şey bulamadım. Tek bir soru kelimesi döküldü dudaklarımdan. "Hâlâ mı?"

"Mucizelere inanır mısın Bahar? Ya da masallardaki kahramanlara? Ben eskiden inanırdım. Yani başıma gelenlerden önce..."

"Masallara da kitaplardaki mutlu sonlara da inanırım. İnanmasaydım bu dünyaya katlanamazdım. Bir yerlerde güzel şeyler yaşanıyor ki mutlu sonlar onlardan ilham alınarak yazılıyor."

Belki çocuk ruhluyum belki de şapşal bir hayalperest. Umurumda değil, ben güzel şeylerin varlığına inanmakta ısrarcıyım.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama bugün kendi mutlu sonumu yazmak için hiç olmadığım kadar hevesliyim. Galiba sesindeki inanç içimi umutla dolduruyor. Senin kahramanın ben olmak istiyorum."

Bunun hormonlarla alakası yok artık, gördüğüm yerde bu adamın üstüne atlamam şart oldu. Resmen konuşarak karşısındakini eritme yeteneğine sahip. Fakat benim

bu erime halim eve dönen annemin merdivenlerden seslenmesiyle bozuldu. Hatun bir bağırışıyla muhallebi kıvamındaki kalbimi buz kütlesine çevirebiliyor. Koca kadın olmuşum, ne zaman uyuyacağıma karışmaktaki amacı ne? Tahmin edileceği üzere sesini Selim de duydu ve gülerek iyi uykular dileyip telefonu kapadı. Sanki söylediklerinden sonra onu düşünmekten fırsat bulup uyuyabilirmişim ya da daha doğrusu onun başrolünde olduğu edepsiz rüyalara sürükleneceğimin farkında değilmiş gibi.

* * *

Sabahın kör saatinde ben yastığıma adeta Selim'miş gibi sarılmış, başımı yatağıma gömmüş halde uyku mücadelesi verirken telefonum feryat edercesine çaldı. Hangi akla hizmet ederek alarmımı açık bıraktım ki? Susmuyor da zaten, ben kapattıkça daha gürültülü çalıyor. Lisedeki yangın tatbikatındaki siren kadar çirkin sesi, en kısa zamanda zil sesimi değiştirmem gerekiyor. Sonunda susturmak için telefonu yastığımla boğma yöntemine geçtiğimde beynim de yavaşça uyanmaya başladı. Alarm olsaydı kapattığımda bir daha çalmaması gerekiyordu. İyi de beni bu saatte arama densizliğini kim yaptı ki?

Telefonum nihayet sustu fakat bu sefer de üst üste mesaj gelmeye başladı. Uzaylı ya da zombi istilası başladı herhalde, bana ulaşmaya çalışan bu güzide insanın hayatımı kurtarmak dışında bir amacı olduğunu sanmıyorum. Gözlerimi insanüstü bir çaba sarf ederek açıp ekrana boş gözlerle baktım. Altı cevapsız arama vardı, üç mesaj gelmişti ve hepsi de Ali'dendi.

Bahar, ben geldim.

Uyanınca aşağı gel.

Sokağın başında bekliyorum.

Gözüne far tutulmuş tavşan misali yazılanların doğru-

luğundan emin olmak için üç kez ekrana baktım. Buraya gelmeye nasıl cesaret edebildi, hem de bu saatte? Komşular görse ne deriz? Şehirden buraya kadar bu saatte o yol yapılır mı hem? Yataktan fırlayarak banyoya koştum. Yüzümü yıkayıp birbirine girmiş saçlarımı tarayarak ehlileştirmeye çalıştım. Tellerin bir kısmı da terden enseme yapışmıştı. Saçımı elimden geldiğince toplayarak odaya döndüm ve pijamalarımdan kurtulup elime geçen ilk şort ve bluzu giydim. Terliklerim elimde koşarken bir yandan da kimsenin Ali'yi görmemiş olması için dua ediyordum. Ayrıca babama ya da anneme yakalanırsam ölüm saatimi hiç çekinmeden ilan edebilirdik. Sabahın sekizinde ne diye kapıma dayanıyorsun sen kardeşim?

Bahçe sınırlarından çıkıp terliklerimi ayağıma geçirerek sokağın başına doğru koşmaya devam ettim. Neyse ki Selim davaya hazırlandığı için çalışması gerektiğinden burada değil. Dün gece uyumadan önce önümüzdeki iki haftayı Alsancak'taki evinde geçireceğine dair bir mesaj atmıştı bana. Ama tabii ben yine de bir yerlerden fırlayabilirmiş gibi etrafıma bakarak yürüdüm ve sonunda Ali'nin arabasını, hâlâ Selim'in imzasını taşımakta olan yüzünü gördüm.

"Senin bu görüşmediğimiz beş yıl içinde huyun suyun değişti herhalde Ali. Benim böyle kapıma dayanılmasından hoşlanmadığımı bilmiyor musun? Sabahın bu saatinde ne kadar zor bir duruma düştüğümün farkında mısın?"

Sesim istediğimden de sert çıktı ama bence bu tavrımı sonuna kadar hak ediyordu.

"Dünden beri tarafından geçiştirildiğim için sonunda gelmek zorunda kaldım."

"Meşgul olabileceğim aklına gelmedi mi?"

"Daha çok benden kaçma ihtimalin üzerine yoğunlaştım diyelim."

Benim aksi tavrım ona da bulaşmıştı anlaşılan, sesinde hırçınlık vardı.

"Kendince saçma fikirlere kapılıp kapıma boşuna gelmişsin."

Aramızdaki mesafeye dikkat ederek konuştum ve bir yandan da evime dönmenin hayallerini kurmaya devam ettim. O lanet konuşmayı mutlaka yapmak zorundaydık, değil mi?

"Neyin var senin?"

"Beni neden bu kadar zor durumda bırakıyorsun Ali?"

Ağır adımlarla yaklaşarak mavi gözlerini benimkilere dikti. "Ben neden sinirli olduğunu sanırım biliyorum. Ama istesen de istemesen de bu konuşmayı yapacağız Bahar. Ben yıllardır içimde tutmaktan yoruldum. Artık yükümü paylaşacaksın."

Yıllardır mı? Yok artık, hadi yedin diyelim böyle bir halt, utanmıyor musun söylemeye?

"Ali..."

"Bu sefer olmaz Bahar. Beni susturmana izin vermeyeceğim."

Ellerimi kavrayarak beni isteğim dışında kendisine yaklaştırdı. Gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadan konuşmaya başladı.

"Ben üniversitede seni gördüğüm ilk günden beri sana deliler gibi âşığım. Aklımda, kalbimde hep sen varsın. Yıllarca açılmak için uygun anı bekledim. Bana âşık ol, beni gör diye çabaladım. Görmedin, hiçbir zaman o gözle bakmadın bana. Hatta seni kaybetmeyi göze alıp aşkımı itiraf etmeye karar verdiğim gün Buse'yle aramı yapmaya çalıştın. Senin için o kadar yoktum ki bana kız ayarlamaya kalktın. Sonunda pes ettim, seni unutmaya çalıştım, senden uzak durdum. Olmayacak duaya âmin demenin anlamı yok diye düşündüm. Buse'yle evlendim."

Duyduklarım beni öyle rahatsız etti ki Ali'nin bakışlarının yoğunluğu yüzünden başımı çevirmek istedim ama o

buna izin vermedi. Yüzümü avuçları arasına alarak konuşmasına devam etti.

"Canımı yakmak ister gibi düğünüme gelip nikâh şahitliği yaptın. Buse sana olan aşkımın her zaman içten içe farkındaydı. Bu yüzden seni deli gibi kıskanıyordu. Evlendiğimiz gün gözlerimin içine bakarak, 'Artık Bahar'ından umudu kestin mi, onu sevmiyorsun değil mi?' diye soracak kadar hislerimi biliyordu. Sakladığımı sanıyordum ama senin dışında herkes kalbimden geçenleri görebiliyordu. Hayaletin evliliğimde peşimi bırakmadı, en sonunda boşandık. Tam umudu kestim, yalnız başıma bir peri kızının lanetiyle öleceğim dedim, yine karşıma çıktın. Beni altüst ettin sen peri kızı! Yüzümü bu hale getiren herif kim, umurumda değil. Sadece sana şunu söyleyebilirim, ne o, ne de bir başkası seni benim kadar sevemez. Mutsuz olursun, yapma. Bana bir şans ver artık."

Beynim uyuşmuş, dilim ağzımın içinde sanki şişmişti. Bir an farkında olmadan Okan'ın bana yaptığı şeyi yıllarca kendi arkadaşıma yaptığımı düşündüm. Ama sonra hemen toparlandım. Ben bir başkasına âşıkken asla sevmediğim biriyle evlenmek gibi bir bencillik yapmazdım. Böyle yaşamayı Ali seçmişti. Hem şimdi geriye dönüp baktığımda herhangi birine karşı platonik hisler beslemenin, umutsuz bir aşk hikâyesinin başrolü olmanın cazibesiyle yıllarımı Okan'ı sevdiğimi sanarak geçirdiğimi itiraf etmek zorundayım.

"Yapamayacağımı biliyorsun Ali. İnsan âşık olacağı kişiyi seçemez. Şans vermekle, kendini zorlamakla mutlu olunsaydı hâlâ Buse'yle evli olurdun. Seni istediğin şekilde sevemediğim için özür dilerim. Canını yakmayı hiçbir zaman istemedim. Üzgünüm, ben başkasına âşığım. Belki haklısın, beni kimse senin gibi sevemeyecek ama sevgine karşılık veremedikten sonra bunun ne anlamı var ki?"

Ki kesinlikle aşkının masumiyetine, naifliğine inanmıyordum. Bana göre kesinlikle sapkın bir tarafı vardı. Ama yine de tanıdığım en iyi insanlardan birinin kalbini kırmış olmak beni fazlasıyla rahatsız ediyordu.

"Yine sana geç kaldım öyle mi?"

Başımı olumsuz anlamda sallayarak kendimi nihayet az da olsa geriye çekmeyi başardım. "Hiç kimse hisleri yönetebilecek kadar güçlü değildir. Bunun zamanla alakası yok. Geçmişte ya da gelecekte herhangi bir gün seni o şekilde sevmem mümkün değildi zaten, biliyorsun."

Ali başını sallayarak toparlandı ve o da benden uzaklaştı. Anlaşılan dostluğumuza ayrılan sürenin sonuna gelmiştik. Fakat bunun ikimiz için de en iyisi olduğunu biliyordum. Ona dostça sarılarak yanağına bir veda öpücüğü bıraktım. Ali de saçlarımdan öpüp kokumu içine çekti. Sonra yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirerek arabasına bindi. Harekete geçmeden önce de son sözünü kendine has üslubuyla dile getirdi.

"Hoşça kal peri kızı, kendine iyi bak."

Arkasında bir toz bulutu bırakarak gaza bastı ve gözden kayboldu.

Gelinlerin Kraliçesi

2 Hafta Sonra

Çocukluğumdan beri moralim bozuk olduğunda ya da telaşlandığımda beni meşgul edecek bir şeyler mutlaka bulurum. Ayaklarımı ağrıtana kadar kilometrelerce yürümek veya parmaklarım buruşana dek yüzmek gibi. Bugün de çareyi yüzmekte buldum. Sabah güneşinin ısıttığı sahilde ılık kumlara ıslak ayaklarımla basıp plaj havluma sarındım. Hızlı hareket ettiğim için nefes alıp verişlerim sıklaşmıştı. Telefonumu elime alıp kontrol ettiğimde gördüğüm rakam üzerine yüzümü buruşturdum. Saat daha sekizdi. Mahkemeye iki saat vardı. Yani Selim hâlâ derin bir nefes alamamıştı. Geçtiğimiz iki hafta boyunca fırsat bulduğum her anı onunla konuşup mesajlaşarak geçirdim. Lise yıllarından içimde kalan, yaşayamadığım ne varsa tüm o flört oyunlarını tecrübe ettik. Selim öyle yoğundu ki hiç yüz yüze gelemedik. Sürekli Alsancak'taki minik dairesinde kaldı, hatta çoğu gün ofisinde sabahladı. İki gün önce onu tehdit eden adamın gözaltına alındığını öğrendiğimde de tarifi mümkün olmayan bir rahatlama hissiyle doldum.

Sadece mahkeme için değil, aynı zamanda mahkemeden sonra yaşanacaklar için huzursuzdum aslında. Selim iyi bir avukattı ve adamların suçu belliydi ama ya istediği kararı elde edemezse ne olacaktı? Adamların kefaretle

salındıklarını ya da mahkemeye kendilerini aklayabilecek deliller sunduklarını düşünmek istemiyordum. Hukuk okumadım, televizyondaki dizilerden ya da filmlerden, ayrıca Müge Anlı'nın programında öğrendiklerimden başka bir şey bilmiyordum. Cahilliğimi belli etmek istemediğim ve Selim'i de bunaltmaktan çekindiğim için ona da soramıyordum her ayrıntıyı. Hem didiklersem ona güvenmiyormuşum gibi hissetmesinden çekiniyordum sanırım. Kafamda bin tane felaket senaryosu dolanıyordu böyle. Ya filmlerdeki gibi adliyenin önünde birileri sevdiceğime saldırırsa ne olacaktı? Gözümün önünde ağır çekim aksiyon sahneleri uçuşuyordu. Bir diğer mesele de mahkemeyi kazandığında olacaklardı. Sahilde el ele tutuşup gün batımına doğru huzurla koşturduğumuz bir mutlu son pek hayal edemiyordum. Annemler doğrudan çiçeğini, çikolatasını alıp beni istemeye gelsin diye üstümüze gelmeye başlayacaklardı muhtemelen. Gerçi annemin isteği bu yönde olsa da babamın Selim'e düşman kesilme ihtimali de vardı. Aman canım, herhalde dünür çetesi kurulmadan önce bu kadarını düşünmüşlerdir.

"Ah be çöl ayısı... Keşke bir kullanma kılavuzun olsaydı da okusaydım. Ya da geleceğimizin bir fragmanı hiç fena olmazdı şu an."

Elbisemi üstüme geçirip çantamın içine eşyalarımı rastgele attım. Moralim belki düzelir diye her satırını ezbere bildiğim, bin kere de okusam sıkılmayacağım bir kitabı, Reşat Nuri Güntekin'in Çalıkuşu romanını yanımda getirmiştim. Kıymetli kitabım bile okunmadığı için boynunu büktü sanki. Onu da dikkatli bir şekilde çantama yerleştirdikten sonra ağır adımlarla eve doğru yürüdüm. Annemin klasikleşmiş, *Sende bir haller var ama yakında çıkar kokusu, öğrendiğimde etlerini morartacağım*, bakışını görmezden gelmeye çalışarak banyoya gidip duş aldım.

Dürüst olmak gerekirse Selim olur da mahkemeden sonra beni görmeye gelirse diye süslenmeye karar verdim. Güzel, kırmızı, sıfır kol ve dizlerimin biraz yukarısında biten sade bir elbise giydim. Asi saçlarımı bin bir çabayla ehlileştirip makyaj yaptım. Adamın karşısına yeterince Mahmut ağabey gibi çıktım bence. Biraz daha bakımsız kalmaya devam edersem enseme tokat atıp "Ne yaptın müdür?" diyebilir Allah korusun.

Babamın bahçeden topladığı domatları ve biberleri güzelce yıkayarak tezgâhın üstüne koydum. İçine sevgimi katarak oldukça lezzetli bir menemen pişirdim. Sonuçta Selim'le olan ilişkimi yakında açıklamak durumunda kalacaktım. Bizimkilerle arayı iyi tutsam hiç fena olmazdı. Hayırlı bir evlat olduğumu ebeveynlerime hatırlatarak yakın zamanda talep edebileceklerim için ılımlı yaklaşmalarını sağlamaya çalışıyordum. Ancak iyi niyet elçiliğim babamın kahvaltı sırasında gözlerini üzerime dikerek konuşmasıyla son buldu.

"Kime süslendin sen kızım sabahın dokuzunda?"

"Hiç kimseye baba, her zamanki halim bu benim."

Babam, sanki cevabımı duymamış gibi anneme döndü. "Ayten, ne işler çeviriyor bu? Başka zaman olsa saçını taramaz. Pijamalarını çıkar desek, 'Uyanıp yüzümü yıkadım ya, daha ne istiyorsunuz?' der. Ne olduğunu biliyorsan söyle, işbirliği yapma, fena olur. Bir yere mi gidecek Bahar?"

Ailemin gözünde bu kadar mı pasaklı ve tembelim yani? Annemden de beni yerecek birkaç cümle bekledim ama o omzunu silkerek menemeniyle ilgilenmeye devam etti. Büyük ihtimalle yangına körükle gitmek istememişti. Daha sonra odama sızıp çeşitli işkence yöntemleriyle kendisinden emdiğim sütü burnumdan getirme çabasına gireceğini tahmin edebiliyorum.

"Siz benim İstanbul'daki halimi bilmiyorsunuz. Sonuçta her gün işe gitmeye alışkın olduğum için bakımlı olmaya özen gösteriyorum. Buraya geldiğimden beri biraz salmıştım kendimi, artık toparlandım."

Bu sefer de, *Başladın yine atıp tutmaya, o yalanlar bende işe yaramaz,* bakışı babamdan geldi. Çay bardağını uzatarak umursamaz bir sesle konuştu. (Umursamaz dediğime bakmayın, en tehlikeli hali umursamaz gibi duran halidir.)

"Yakında öğreniriz zaten, fazla konuşma da çay koy."

"Hemen babacığım."

Elimde çay bardağı, çaydanlığın bulunduğu sehpaya doğru yürürken bahçe kapısının açılma sesini duydum. Gelenin kim olduğunu görebilmek için baktığımdaysa gördüğüm manzara kısa bir an paniğe kapılmama neden oldu.

"Hoş geldin Deryacığım!"

Annemin neşeli sesiyle toparlanıp yüzüme kontrollü bir gülümseme yerleştirdim. Niye geldi ki şimdi Derya bize? Yoksa, *A*ğabeyimin peşini bırak, *seni istemiyoruz,* falan mı diyecekti? Gerçi bu kız daha düne kadar beni çok seviyordu ama sonuçta hayat da sürprizlerle dolu. Ya da ben zamanında Yeşilçam filmleri seyretmeyi gerçekten çok abarttım ve şu an ağır saçmalıyorum.

Karşılıklı klasik hatır sormalar, sofraya davet etmeler, *yok ben yedim sağ olun* demeler ve yaz sıcağında insanın içini bayıltan kibarlıktan kırılma halleri yaşandıktan sonra, pek sevgili müstakbel görümcemin sebebi ziyaretini öğrenebildik. Bu arada görümce ne tatlı, ne güzel bir kelime öyle ya...

"Bahar abla, müsaitsen ben senden bir şey isteyeceğim. Yarın arkadaşımın doğum günü, benim elbisem hazır ama boyu biraz kısalacak, bir de daralması gerekiyor. Tanıdık terzi vardı yakınlarda, ama dükkânı kapalı ve ulaşamıyo-

ruz. Annem de dikişten pek anlamaz. Yani düşündüm ki sen..."

Üniversitedeyken tüm üçüncü sınıf boyunca, *Bu üretim uygulamaları dersinin bize ne faydası olacak, fabrikada makinenin başına geçip biz mi dikiş dikeceğiz?* diye isyan ettiğim için utandığım an tam olarak bu an oldu. Kırk yıllık terzi edasıyla gülümseyip en havalı mühendis ses tonumla konuştum. "Sorun yok tatlım, ben hallederim. Ama makine lazım. Yani elimde de dikerim ama makine dikişi gibi olmaz."

"Evde bir makine var ama yıllardır kullanılmadığı için düzgün çalışmayabilir. Babam Selim ağabeyimle şehir merkezinde, normalde o tamir ederdi ya da fabrikadan bir usta çağırılırdı..."

"Ben bir deneyeyim kuzum, belki hallederim de kimseye gerek kalmaz."

Hiç bu kadar özgüvenle dolmuş muydum daha önce konuşurken? *Açılın, ben mühendisim,* deseydim de tam olsaydı. Anneme, Gördün mü o ezdiğin *diplomam ne işlere yarıyor!* demek ister gibi baktıktan sonra ayakkabılarımı giyip çantamı aldığım gibi Deryaların evine gitmek için üç sokaklık mesafeyi hızla katettim. İtiraf etmek gerekirse bir yandan da korktum. Makinenin büyük bir sorunu varsa tamir edemezdim, sonuçta tamirci değilim. Ya da dikiş sırasında saçma bir hata yapıp sökmem gerekirse karizmayı fena halde çizdirirdim. Yeteneklerimi sergilemek için büyük bir fırsat elde etmiştim, umarım elime yüzüme bulaştırmazdım.

Korkularımın saçmalığını, beni sıcacık gülümsemesi, içten kucaklamasıyla karşılayan Zeynep teyzeyle karşılaşınca fark ettim. "Hoş geldin güzel kızım. Kusura bakma, seni de yorduk buraya kadar Baharcığım."

Güzel kızım? Baharcığım? Lafı bile olmaz anneciğim,

diye cevap vermediğim için bence ödüllendirilmeliyim. İkram edilen çayı içip hava durumu, Nazlı'yla Toprak'ın düğünü, evlilik ve çocuklar hakkında sohbet ettikten sonra makinenin başına geçtim. Evet, resmen nasıl bir düğün hayal ettiğimden, insanların evlendikten ne kadar zaman sonra çocuk yapmaları gerektiğinden falan konuştuk. Sanırım Selim'in ailesi çabalarının sonunda meyve verdiğinin farkındaydılar.

Farkında olmadan zamanında birilerine iyilik yaptım, sevap kazandım herhalde. Makinenin sorunu kırılan iğnesi, bozulan tansiyonu ve biten yağıydı sadece. Ayarlarını düzeltip çalışır duruma getirdikten sonra Derya'ya elbisesini giydirdim ve daralacak yerleri iğneleyip kısalmasını istediği yerden işaretledim. Bu sırada kendimi meşgul etmek ve Selim'in ailesiyle vakit geçirmek de işe yaradı. Mahkeme saatine kadar nasıl oyalanacağım diye düşünürken vakit geçip gitti. Zeynep teyze yanımda rahatça mahkemeden bahsetti, yabancılık çekmeden samimi bir dil yakaladık aramızda. Onun içtenliği bana da bulaşmış olacak ki elimde elbise, dikiş için hazırlanırken Selim'in telefonunun neden kapalı olduğuyla ilgili teorimi açıkladım.

"Sabah mahkemeden sonra muhakkak haber vereceğine dair söz vermişti. Beni de aramadı, kesin daha bitmemiştir."

Derya'nın da Zeynep teyzenin de bakışları manidar şekilde üzerime çevrilince sözlerimin ne kadar çok şey ifade ettiğini idrak ettim. Neyse ki gülümseyerek, "Hayırlı haberleri gelir inşallah," diye dua ettiler. Ayrıca Zeynep teyzenin gülümsemesi, *Aranızda ne olduğunu biliyorum ve bu çok hoşuma gidiyor*, diyen türde bir gülümsemeydi. Sanırım bugün neden burada olduğumu sonunda anlamıştım. Evde tek başıma üzülmemem için bir arada bekleyelim diye çağırılmıştım meğer. Elbise de çağırılma bahanem

ve meşgul edilme aracım olmuştu. *Acaba bu ince fikir Selim'den mi yoksa annesinden mi çıktı,* diye düşünürken elbiseyi daraltma işine odaklandım ve Zeynep teyzenin telefonu çaldı. Üçümüz de heyecan içinde ayaklandık. Derya koşarak telefonu annesine getirdi ama yüzü düşmüştü.

"Sinan ağabeyim arıyor."

Oğlu gurbette olan her anne gibi telaş içinde telefonu açan Zeynep teyzeye sevgiyle baktım. Konuşmalarını dinliyormuş gibi görünmemek için işime döndüm fakat kısa süre sonra dinlememek gibi bir seçeneğim olmadığını anladım. Telefonun diğer ucundan müjdeli haber gelmişti. Derya'nın deyimiyle İtalyan yenge hamileydi. Karşılıklı mutluluk gözyaşları, Toprak'ın düğünü için alınan uçak bileti tarihinin öne çekilmesi için yapılan ısrar ve aileye katılacak minik mucize için yaşanan coşku doğal olarak çok fazlaydı. Telefon nihayet kapanıp babaanne ve halayı tebrik etme sırası bana geldiğinde, *darısı başına* söylemleriyle bana da mesaj göndermeyi ihmal etmediler. Bu arada, *Selim'in ağabeyi Türkiye'ye geldiğinde tanıştığımız zaman beni sevecek mi acaba?* diye düşünmekten kendimi alamadım.

Elbisenin etek ucunu kıvırıp dikme işini de bitirdiğim sırada arabanın sesini duyduk ve Selimlerin aramak yerine doğrudan eve döndüklerini anlamış olduk. Kalbim yerinden fırlayıp Zeynep teyzenin ayaklarının dibine düşmediği için şanslı hissederek bahçeye koşma isteğiyle kıpırdandım. Neler olduğunu ilk ben duymak, mutluysa coşkusuna, üzgünse kederine ortak olmak istedim. Fakat oturduğum yerden kalksam da başka bir şey yapamadan Derya'nın hızlı adımlarını içim giderek, ağır adımlarla takip etmek zorunda kaldım.

Arabadan inen Selim'in takım elbisesi içinde ne kadar yakışıklı göründüğünü şimdi burada uzun uzun betimleyip

günaha girmeyeceğim. Ceketini çıkarmış ve omzuna atmış rahat hali yüreğimi titretti. Selim güneş gözlüklerini çıkarıp kız kardeşine sarılırken balkon kapısında dikildiğimi gördü ve bu defa bana sıcacık gülümsedi. Mutlu, âşık ve rahatlamış duruyordu. Kardeşinden sonra annesiyle kucaklaştı. Babası mahkemeyi nasıl kazandıklarına dair bir şeyler anlatıyordu ama kelimeler benim akıl süzgecimden geçmedi tabii. Selim de annesinin kendisiyle konuşma çabası karşısında benzer bir tepkisizlikle sessiz kalmayı seçti. Çünkü ikimiz de gözlerimizi birbirimizden ayıramıyorduk. Faruk amca yolda gelirken büyük oğluyla da telefonda konuştuğundan, torun müjdesini alınca nasıl sevindiğinden bahsetti. Bugün onlara çifte bayramdı, mangal yapıp ailecek güzel bir kutlama yemeği yemeye karar verdiler bu yüzden.

Kenara çekilerek bahçeye dökülmüş hane halkının eve girmesine müsaade ettim. Selim de annesinden ayrılarak doğrudan bana doğru yürüdü. Beni kollarının arasına alabileceği kadar yakınıma geldiğindeyse ceketini elime vererek gülümsedi. "Hoş geldiniz mühendis hanım. Çok bekletmedik umarım."

Demek annesine beni yalnız bırakmamalarını tembihleyen Selim'miş. Sözleri üzerine ona, diş macunu reklamlarından fırlamışçasına kocaman gülümsedim ve bir süre karşılıklı olarak sırıtmaya devam ettik.

Sonra bu sıcakta bunalmış olacak ki kravatını da çıkararak bana uzattı. Bu davranışı ve hareketlerindeki doğallık karşısında kendimi işten eve gelen kocasını karşılayan bir kadın gibi hissettim.

"Sana zahmet içeriye asar mısın? Ben de elimi yüzümü yıkayayım. Malum yoldan geldik."

"Asarım tabii, gözün aydın bu arada. Tebrik ederim mahkeme için."

Biz öylece ayakta dikilmiş konuşurken diğerleri salondaki koltuklara oturdular ve bir tek biz ayakta kaldık. Sanırım birbirimizi gönlümüzce kucaklayamadığımız için bu ayaküstü sohbeti sonlandıramadık bir türlü.

"*Gözümüz* aydın desek daha doğru olur bence."

Sesi konuşurken yüksek perdede çıkmadı ama bence yine de herkes bizi rahatça duyabiliyordu. Yalnız olmadığımızı bir kere daha kendime hatırlatarak Selim'in anne ve babasına baktım. Sanki sözleşmiş gibi ikisi de bakışlarını başka yöne çevirmişlerdi. Faruk amca Zeynep teyzeye mangalın yanında pilav yapmasını söyledi ve Derya da eline elbisesini alıp denemek için odasına çıktı. Bize mahremiyet sağlayabilmek için böyle yaptıklarından emin olarak gülümsedim. Sonra elimdekileri hatırlayarak asabilmek için girişteki dolaba yöneldim. Salondan çıktığımda Selim de benimle beraber geldi tabii. Ceketini, kravatını asarken beni izleyerek duvara yaslandı.

"Neden banyoya gitmedin? Yüzünü yıkayacaktın hani?"

Sesim bana bile yabancı, heyecanım sebebiyle titrek bir halde çıktı. Ayrıca yüzümdeki kocaman gülümseme de her an biraz daha yayıldı.

"Seni bekledim, havlu yok galiba temiz. Sen verir misin?"

"Ben mi?"

Elbette annesinin evindeki temiz havluların yerini bilip ona yardımcı olacak son kişi bendim ve o da bunun son derece farkındaydı. Ama Selim'in niyeti, ayrı geçen iki haftanın ardından benimle baş başa kalmaktı ve ben onun amacını anlamış da olsam harekete geçemedim. O da tepkisizliğime müdahale etmek istercesine beni belimden tutarak banyonun kapısına götürdü. Elime dolaptan aldığı temiz havluyu vererek eşikte dikilmeme izin verdi. O değil

de yüzünü yıkarken de bir insan nasıl bu kadar şey olur ya... Gömleğinin katladığı kollarında suyu yüzüne yaklaştırırken yaşanan hareketlilik ve oynayan çene kasları, sabah tıraş olduğu her halinden belli olan teni ve o tenden süzülen damlalar yutkunarak gözlerimi havlunun desenlerine dikmeme neden oldu. Zeynep teyzenin havluları da fazlasıyla kaliteliymiş. Ben en iyisi oğlu yerine havlularını dikizleyeyim kadının. Hangi yumuşatıcıyı kullanıyor acaba bunları yıkarken?

Selim musluğu kapatıp bana döndüğünde inadına yapar gibi havluyu almadan önce iyice dibime girdi. Derin bir nefes alarak gülümsedi. Bu sırada yüzünden düşen bir damla su da elbisemin yakasını ıslattı. Bacaklarımın titrediğini hissederek heyecanla yutkundum.

"Bir şey mi oldu Bahar? Fazla sessizsin. Yoksa yere bir şey mi düşürdün? Niye yüzüm yerine fayanslara, elindeki havluya bakıyorsun?"

Vay çakal vay... Buldu tabii kendisine âşık kızı, kıyın kıyın yanaşarak kendisine eğlence çıkarıyor paşa. Ben de iyi şişirdim egosunu ayaküstü yine. Başımı kaldırarak bu defa doğrudan yüzüne baktım ve şakayla karışık bir tavırla yakınlığımızı umursamadan havluyu suratına fırlattım.

"Uğraşma benimle Selim, gelişine sevindim de ondan bir saflık çöktü üstüme. Bir de durmuş yüzünü yıkamanı bekliyorum burada. Umarım abartıp ayaklarını da yıkamamı istemezsin."

"Eh, hazır böyle uysal yakalamışım seni, sonuna kadar bu fırsatı değerlendirip seni yakınımda tutmaya çalıştım. Ne yapayım? Sen de hemen dönüyorsun özüne. Yalnız elbisen de güzelmiş, benim için mi süslendin?"

"Kırk yılda bir içimde romantizm isteği oluştu, kaç gündür görüşmüyoruz diye azıcık özen göstereyim dedim ama... İnsan bir güzel olmuşsun der, günlerin hasretiyle iki

çift tatlı söz söyler. Ne o öyle benim için mi süslendin diye soruyorsun? Yok, babam için süslendim."

Ona arkamı dönüp salona gitmek istedim ama gitmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Tahmin ettiğim gibi de oldu ve beni banyoya sokarak arkamızdan da kapıyı çevirdi. Dar alanda göz açıp kapayıncaya dek serin fayanslarla kaplı duvarla onun arasında kalıverdim.

"Iki dakika yüzünü fazladan göreyim diye eline havluyu verdim, hem güzel bir şey söyleyince utanıyorsun, yüzüme bile bakmıyorsun. Ben de mecburen kızdırıyorum seni ki bari didişerek hasret giderelim."

"Selim..."

Annem hep, *Hayatta neyi kınadıysam başıma geldi, aman kızım büyük konuşma,* der. Gerçekten de haklıymış, ailesi salondayken banyoda Selim'e bakıp adını söyleyerek iç geçirdim resmen az önce. Ben birine bu kadar sevdalanacak kız mıydım?

"Bu arada ben sana en çok yakışan rengin beyaz olduğunu sanıyordum. Anlaşılan erken konuşmuşum. Gündüz vakti insanı günaha çağırıyorsun, Allah affetsin."

Yutkunarak kapıyı açtı ve hızlı adımlarla salona dönerek beni ardında bıraktı. Sanırım bu durumda yüzümü yıkama sırası bendeydi. O nasıl bir şehvetli bakıştı, boğuk sesti öyle ya... Bilseydim tepkisinin böyle olacağını hiç giyer miydim gidip kırmızı elbise? Gerçi nereden bileyim adamın boğa tepkisi vereceğini?

İçeriye döndüğümde evime dönmek için müsaade istedim fakat Faruk amca, "Sen de ailedensin kızım, hayatta bırakmam, gidemezsin," deyince mecburen oturmak zorunda kaldım. Selim de herhalde ailesi beni bir an evvel bağırlarına bassın diye Ahmet amcanın kızı bana kör kütük âşık falan dedi sanırım. Ailenin yeni gelini muamelesi görmelere doyamadım. Bir de elbisesinin üstüne cuk

diye oturduğunu söyleyerek Derya teşekkürlerini sıraladı. Onun açtığı yolda ilerleyerek Zeynep teyze de marifetlerime methiyeler düzdü. Kendimle gurur duyup egomu tatmin ettiğim düşünülebilir ama ben tam tersi hislere kapıldım. Birden ilginin odağı olup o kadar övülünce utanıp sıkıldım. Zaten Selim'in beğeni dolu bakışlarını fütursuzca üstümden çekmemesi de hiç yardımcı olmuyor sağ olsun.

Yetmezmiş gibi sohbet birden benim mesleğime, bundan sonrası için planlarıma geldi. Selim hevesle bu yaz tatil yapacağımı ama sonbaharda tekrar çalışmaya başlayacağımı söyledi. Tahmin edildiği gibi Faruk amca da hemen Erfa Tekstil'de çalışmam için teklifte bulundu. Beni kaçırmak istemediğini söyledi. "Burada ben dururken niye gidip başkasının yanında çalışacakmışsın?" dedi. Resmen torpille işe alınmakta olduğumu fark ettim. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama yine Selim tarafından susturuldum. Daha önce bir kere olmaz dedim ya, kumpas kuruyor resmen bana. Neymiş, şimdi babası asıl patron ve işin erbabı olarak benimle çalışmak istediğini söyledikten sonra rahatsızlık duymam saçma olurmuş. Konuyu öyle ustaca istediği gibi dile getirdi ki bu noktadan sonra reddetmek Faruk amcaya büyük saygısızlık olacağından tamam demek durumunda kaldım. Sonbaharda iş başı yapmam için anlaştık. İnanamıyorum, Selim avukatlıktan kazandığı her kuruşu hak ediyor bence. Benim kendisiyle laf ebeliği konusunda baş edebilmem mümkün görünmüyor artık.

Sonra iş konusunda anlaşmamızın şerefine benden Türk kahvesi yapmam istendi ve bu sebeple mutfağa gönderildim. Yani hadi Zeynep teyze neyse de evde kocaman genç kız Derya varken bile isteye beni bu işten sorumlu tuttular. Yok, bu dünür çetesi Selim'le beni baş göz etmeden durmayacak, artık kesinleşti. Sanki isteme merasimimin provasını yapıyormuşçasına kahveleri yaptım ve herkese servis ettim.

Oldu olacak Selim'inkine tuz da koysaydım. Çok merak ediyorum acaba o günleri de görebilecek miyiz?

Kahve faslından sonra Selim'in babası mangal için sebze toplamaya bahçeye indi. Ben de annesiyle birlikte mutfağa girdim. Ben kahve fincanlarını yıkarken Selim'in peşimizden gelip etleri parçalaması ise şimdiye dek gördüğüm en güzel şovdu. Onu izlerken aynı zamanda bulaşık yıkamak da gerçekten çok zordu. Tüm çevrecilerden barajlarda oluşturduğum kuraklık için özür dilerim.

Neyse ki Selim mangalı yakmak için tam bir aile babası edasıyla mutfaktan gitti de ben de daha fazla ayran budalası gibi etrafıma bakmaktan kurtuldum. İçimden bir ses Zeynep teyzenin gelin testine tutulmak üzere olduğumu söyledi. Patates soydum, çorba yaptım ve pilavlık pirinç ıslattım. Zeynep teyzenin ise ben çalışırken malzemeleri bana getirmek dışında tek yaptığı hareketlerimi izlemek oldu. Normalde sakarlık abidesiyim malum, heyecandan yemeğe tuz yerine şeker bile koyabilirdim ama bugün, Allah yürü ya kulum dedi resmen.

Açıkçası ben her zaman insanların hayata belli bir amaç doğrultusunda geldiklerine inanıyorum. Yani hepimizin uzman olduğu bir konu muhakkak var. Örneğin ben öğrenciyken ortalamanın üzerindeydim fakat hiçbir zaman sınıf birincisi olamamıştım. Ya da arkadaşlarım arasında çirkin sayılmamakla birlikte asla en güzelleri değildim. Tuhaf da bir mizacım var, anlayacağınız yılın evladı olduğum da söylenemez. Ama sanırım ben de gelin olmak için doğdum. Gelinlerin kraliçesi, en sevileni ve marifetlisi olmak hayattaki uzmanlık alanım olabilir bence. Üniversite yıllarım hakkında çeşitli sorular soran ve her cevabımda bana biraz daha içten yaklaşan, sevgi gösterilerinde bulunan dünya tatlısı Derya da teorimin gerçekliğini ispat eder nitelikte bir görümce oldu şimdiden.

Sonunda etleri bahçedeki mangala taşımaya başladığımızda, daha doğrusu bu iş için Derya'yı görevlendirdiğimizde pilavımı da pişirmiş, mutfaktan çıkmak için hazır sayılırdım. Annem bu halimi görse ya sevinçten ağlardı ya da bu zamana dek ona böyle hizmet etmediğim için bana dünyayı dar ederdi herhalde. Hizmet ettiğim amacın kutsallığını anlayacağını sanmıyorum.

Öyle gaza gelmişim ki Zeynep teyze istemediği halde salatalık malzemeleri yıkayıp doğramaya başladım. İlk günden bu kadar çıtayı yükseltmenin doğru olmayacağını bilmekle beraber kafalarda benimle ilgili soru işareti kalmasını önlemeye çalıştım. Aslında ne olacak sanki, tut ki mutfakta beceriksizim. Ne yapacaklar? Küçük oğullarına almayacaklar mı beni? Bir uşak, aşçı tutmuyorlar ya evlatlarına sonuçta. Ancak bence Zeynep teyze için bu testin amacı göründüğünden farklı. Mutfakta sohbet ederken bir yandan elim meşgul olduğundan hem heyecanlanıp gerilmedim hem de dikkat dağıtıcı unsurlar sebebiyle gerçekten samimi davrandım. Fakat sonunda salatanın sosunu hazırlarken kendimi tutamayarak Zeynep teyzeye gülerek sordum.

"Her şey tamam mı Zeynep teyze? Geçtim mi testi? İçiniz de rahat etti mi artık?"

Önce birkaç saniye kadar şaşkın bir şekilde yüzüme baktı Zeynep teyze ama sonrasında kendisini hemen toparlayarak gülümsedi ve koluma dokunup okşadı.

"Aman kızım, fena mı oldu? Bahaneyle işin arasında sohbeti koyultup iyice kaynaştık."

"Öyle tabii ama ben mutfakta facialar yaratsaydım ne olacaktı merak ettim."

"Bunlar eski adetler işte, annemden böyle gördüm ben de. Zamanında Sinan evlenirken her şey apar topar oldu. Biz hiçbir şeyi heves ettiğimiz gibi yapamadık. İçimizde

kaldı anlayacağın. Elisa da yabancı olunca birbirimizin dilinden anlayamadık. Şimdi heves ettim, vardır annemin bir bildiği diye sende uygulamak istedim. Hem bilmeyebilirsin de tabii ki. Ama o zaman da sana yol yordam gösterir, öğretirdim de öyle kaynaşırdık. Ben anneyim Bahar, annelerin görevi kızlarına yardım etmek, doğruyu, güzeli öğretmektir. Sen yine bil de yapma. Dünyanın bin türlü hali var, kendini çekip çevirecek, işini yapacak, karnını doyuracak bilgin olsun. Derdim oğluma hizmet edecek birini bulmak değil, onu maaşlı da çalıştırırım bulup. Asıl önemli olan Selim'in gönlünü hoş tutacak, onu sevip mutlu edecek bir kızla olması. Onu da çok şükür Rabbim çıkardı karşımıza. Kalbimize göre verdi sonunda. "

Ona nazikçe teşekkür edip konuyu değiştirmek istedim ama gülümseyerek konuşmaya devam etti Zeynep teyze.

"Yoksa oğlum görmüş, sevmiş, kendisine uygun görüp elinden tutmuş. Bana ancak sana annelik edip kızım yerine koymak düşer artık. Selim seninle tanıştıktan sonra çok değişti Bahar. Oğlum daha evcimen, uysal, aklıselim birine dönüştü. Şimdi ne istediğini biliyor, kendi düzenini kurmaya heves ediyor. Senden konu açılınca bile gözleri parlıyor. Biz seni baş tacı etmeyelim de ne yapalım? Allah'ın bildiğini senden saklayacak değilim. Kızım, ben seni ilk günden beri çok sevdim. Başkası gelin der de, benim kızım olarak gönlümden geçen sensin. Allah inşallah gerçekten ana kız olduğumuz günleri de gösterir. Tabii sen de istersen, oğlumla mutlu olabilecekseniz... Biz sizi çok yakıştırdık zaten, biliyorsun."

Mahcup bir şekilde gülümseyerek başımı salladım. "Çok teşekkür ederim Zeynep teyze, biliyorum tabii. Zaten niyetinizi saklamaya çalıştığınız da pek söylenemez. Hepimiz için hayırlısı neyse o olsun diyelim."

Sohbetimizin sonunda mutfağın kapısı tıklatıldı ve Se-

lim başını zaten açık halde duran kapıdan hafifçe uzatarak gülümsedi. "Müsaade var mı hanımlar?"

Zeynep teyze oğlunun doğrudan üstümde dolaşan bakışlarının, gözlerindeki parıltının farkında olarak keyifle gülümsedi. "Bir şey mi lazım oldu oğlum? Seslenseydin biz getirirdik. Etler yanacak böyle."

"Babamı bıraktım mangalın başında anne, boğazım kurudu da belki bir su ikram edersiniz diye yanınıza geldim."

"İstediğin su olsun canım, dur vereyim."

Anne oğlun konuşmalarını dinleyerek işimin başına dönmüştüm ki Selim annesine müdahale etti. "Sen zahmet etme anne, Bahar buzdolabına daha yakın. O ilgilenir benimle."

Annemin yıllarca başkalarının yanında ne zaman bir hata yapsam bana yolladığı tehditkâr bakışların bir benzerini Selim'e yollamayı ihmal etmedim. Annesi de oğlunun yüzüne kısa bir an baktıktan sonra Faruk amcanın bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakacağını söyleyip bahçeye çıktı. Daha doğrusu biz baş başa kalalım diye bunu bahane etti. Ben de sessizce Selim'e suyunu uzatarak salata yapımına geri döndüm. Fakat o dikkatle beni süzmeye devam etti, tezgâha yaslanarak suyunu aheste bir şekilde içti. Her yudumuyla da santim santim bana yanaşmayı ihmal etmedi.

"Başka bir şey daha mı isteyeceksin?"

Beni onaylayarak başını salladı ve mutfak kapısını kapatıp bedenimi kollarının arasına aldı. Başını boynuma gömerek bu sanki sürekli yaptığı bir eylemmiş gibi tenimi kokladı.

"Ne yapıyorsun Selim? Biri gelecek şimdi!"

Her ne kadar yakalanma korkusundan kalbimin ritmi bozulsa da aynı zamanda yakınlığımızın da heyecanımdaki etkisini göz ardı edemem. Ayrıca ona kızan dilime inat

bedenim kedi gibi Selim'e sokuldu. Bu halde birkaç saniye kalışımızın ardından Selim başını geri çekerek sırıttı.

"Görsünler, ne olacak? Bahaneyle gelir Allah'ın emriyle isteriz sizinkilerden seni."

"Kolaydı sanki!"

Nasıl böyle rahat, kolay bir şekilde evlilik konusunu mizaha alet edebiliyor? Hem manavdan zerzevat alıyor herhalde beyzade. Beni öylece gelip isteyecek de babamlar da paket yapıp verecek mi?

"Kolay mı olur zor mu artık orasını o gün geldiğinde göreceğiz. Şimdilik izin ver de biraz seni seyredeyim lütfen."

Sesindeki tutkulu kararlılık yutkunmama neden oldu ve kollarına tutunarak gözlerine baktım Selim'in. "Gözüne perde çekecek, bilet parası kesecek değilim. Bakmak istiyorsan bak ama öyle istemeye geliriz falan diye espriler yapma. Yerin kulağı vardır."

"Şaka yapmıyorum ki ben, gayet ciddiyim."

Kollarından sıyrılarak doğradığım salatalıklardan birini böyle şeyler söyleyip durmasına engel olmak istercesine ağzına attım ve Derya da imdadıma koşar gibi yardıma gelince hep birlikte masayı kurduk. Tüm akşamüstünü aptal âşık kavramının vücut bulmuş hali gibi geçirdik. Fazlasıyla doğal bir şekilde Selim'in ailesinde bana bir yer açıldı ve hiç zorlanmadan aralarına karıştığımı, içlerine girdiğimi hissettim. Resmen gelinlerin kraliçesine dönüştüm bir günde. Geriye sadece taç giyme törenim kaldı işte.

Sarhoş Romeo

Birlikte geçirilen saatlerin ardından akşam ezanı okunduğu sırada benim de bir evim, beni bekleyen ebeveynlerim olduğunu hatırlayarak evime dönmek için mecburen müsaade istedim. Tüm aile bireyleriyle sarılıp samimi bir şekilde vedalaştım, hatta Selim'in anne ve babası geleneksel bir şekilde öpmem için ellerini uzattılar. Bunun girdikleri kayınvalide ve kayınpeder psikolojisinden kaynaklandığını düşündüm ama garip bir şekilde hoşuma da gitti. Fazlasıyla geleneklerine bağlı, eski değerlerle yaşayan bir ailede büyüdüğüm için sanırım sevdiğim adamın ailesi tarafından bu derece bir benimsenme, onaylanma hissi beni bulutların üstüne çıkardı. Benliğimi özgüvenle doldurdu.

Selim elbette, aramızda sadece üç sokak mesafe olsa da eve giderken bana eşlik etmek istedi. Ailesinin görüş açısından çıkana kadar sokakta sessizce yürüdük. Sonrasında elimden tutarak beni durdurdu ve diğer elini de yanağıma koyarak tenimi okşadı.

"Bugün için çok teşekkür ederim Bahar."

"Ben bir şey yapmadım ki. Ailen de sen de bana bir prensesmişim gibi davrandınız. Dört bir koldan sarmaladınız. Asıl ben teşekkür ederim."

Gün boyu yüzüne yerleşen gülümsemesi sözlerim üzerine iyice genişledi ve elimi kavrayan parmaklarının baskısı

arttı. "Sen bugün elini tutmanın hayatımda verdiğim en doğru karar olduğunu düşünmemi sağladın. Ne kadar kıymetli olduğunu bir kere daha anladım, gördüm. Yanımda olduğun, kalbine girmeyi başardığım için gurur duyuyorum. Tanıdığım, tanımadığım herkese bu kız benim sevgilim deyip övünmek istiyorum. "

"Selim..."

Selim'in bana yaşattığı, hissettirdiği bu şeyin her an biraz daha büyüdüğünü fark ederek gülümsedim. Yüzüne baktığım zaman benim ona olduğu kadar onun da bana hayran olduğunu görmek içimi rahatlattı. Yolun o tarafı daha ağaçlıklı ve serin olduğu için mandalina bahçesine yöneldik. Ben de bahçenin mahremiyetinden cesaret alarak ona iyice sokulup sarılarak yürümeye devam ettim. Kısa bir anlığına da olsa sanki birlikte yılları devirmişiz, kırk yıldır birbirine ilk günkü kadar âşık kalmayı başarmış bir karı kocaymışız gibi hissettim ve bu hissin mükemmel olduğunu düşündüm.

"Mandalin ağaçları çok güzel kokuyor değil mi?"

Sessizliği bozan huzurlu sesini duyunca yüzünü net seçemesem de görebilirmişim gibi dikkatle ona doğru bakıp güldüm.

"Mandalin?"

"Ne oldu?"

"Hiç, sadece aynı dili konuşmak hoşuma gitti. İnsan memleketlisine âşık olunca böyle oluyormuş demek ki."

"Onca yıl aynı semtlerde yaşayıp büyüdükten, aynı çevrede yetiştikten sonra birbirimizi yeni bulduk. Neydi o laf? *Her nasip vaktine esirdir* mi?"

"Biz de birbirimizi bekliyormuşuz demek ki."

Saçlarımı okşayarak yanağımdan öptü, sonra dudakları alnımda ve saçlarımda gezindi. "Hayat bizi bize hazırlıyormuş Bahar Hanım."

Öyle tatlı, sevgi doluydu ki karşısında içimin kıpır kıpır olduğunu fark ederek iç geçirdim ve başımı göğsüne yasladım. Bahçenin ortasında üstüne atlamam için mi yapıyordu bunları? Selim yüzünden bu nefsimle tutuştuğum kaçıncı kavgaydı acaba?

"Bahar, benim seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Birden ciddiyete bürünen sesi gergince kıpırdanıp başımı göğsünden kaldırmama neden oldu. "O ne öyle ya Allah korusun ayrılık konuşmasına girer gibi."

Gülerek beni daha da sıkı sardı. "Hani sana daha önce üniversite yıllarında hayalim savcı olmaktı demiştim ya, sonra kendimi cezalandırmak için tüm hayallerimden vazgeçtiğim gibi bundan da vazgeçmiştim. Ama şimdi bir şeyler değişiyor hayatımda. Sınavlara girip bir şansımı denesem sen ne düşünürsün? Böyle bir şeyi ister misin yani?"

Konuşulan konunun ciddiyeti yürümeyi keserek bir ağacın yanında dikilmemize neden oldu. Omuzlarına dokunarak yüzümü Selim'inkine yaklaştırdım. "Sen ne yaparak, nasıl mutlu olacaksan o yönde adım atmanı isterim ben ancak. Her zaman da destekçin olurum."

Yüzümü avuçlarının arasına alarak alnımı kendisininkine yasladı. "Ben her zaman insanlara, haksızlığa uğrayan kim varsa ona yardımcı olabilmeyi istedim ve bu değişmeyecek. Ama böyle sanki daha çok işe yarayacakmışım gibi hissediyorum."

"O zaman karar verilmiştir, sınava girip şansını deneyeceksin."

Gülümseyen yüzüme minnetle bakarak bana sıkıca sarıldı ancak sonra aklına gelen şey doğrultusunda geri çekildi. "Ama tayinim nereye çıkarsa ben görev için oraya gitmek durumunda kalacağım ilerleyen yıllarda. Senin de burayı ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bir devlet memurunun karısı olabilir misin?"

Karısı derken? Allah'ım vallahi bu defa sana geliyorum.

"Karısı mı? Ben bir şeyleri kaçırdım galiba."

"İlerleyen zamanlardan bahsediyorum, hemen bugün demiyorum. Geri vites yapma hemen."

Heyecandan susadığımı hissederek ellerimi Selim'in bedeninden çektim. Utandığımı, yüzümün ısındığını belli etmemeye çalışarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına attım.

"Çok oyalandık, benim artık eve gitmem gerek, biliyorsun. "

Gerçekten gitmem gerekiyordu, yoksa kendimi Selim'in rüzgârına kaptıracaktım tamamen. Selim elimi nazikçe dudaklarına götürerek öptü ve içinde bulunduğum duygu karmaşasının farkında olarak gülümsedi.

"Tamam, git bakalım, kaç şimdilik. Ama her şeyi uzun uzun konuşacağımız günler de gelecek."

İma ettiği şeyi doğru anladım, değil mi? Hazır vedalaşmışken aramıza mesafe koyup evimin yoluna girmek istedim ama Selim'in benimle gelmeye devam ettiğini görünce durarak itiraz ettim.

"Selim, sen nereye? Ev zaten sokağın başında, yanımda gelme artık. Birileri görecek şimdi, olmaz."

*Mandalina bahçesinin güvenli karanlığında yanımda olması tamam da sokak lambasının altında kabak gibi Selim'le yan yana görünmek bizi ancak jet hızıyla nikâh masasına götürür. Bizim başımızda eğitimli bir dünür çetesi var, ne çabuk unuttu onları acaba? Hem babama bu yaşıma dek erkek arkada*şım var dememişim, *adamın yüreğine iner duyduğu an. Ona ancak beni istemeye gelecekler diye başlayan bir konuşmayla Selim'le aramızda başlayan münasebeti açıklayabilirim.*

"Annenle babana daha anlatmadın değil mi bizi? Beni hâlâ sadece komşunun oğlu olarak görüyorlar."

"Herhalde öyle, daha kaç hafta oldu ki zaten? İkisinin de huyunu bilmiyorsun sanki. Yani tanışacağız, konuşacağız Selim'le derim de sonrasında hemen evlilik baskıları başlar. İkisi de göz hapsine alır beni. Kaldı ki ben anneme bizden Selim'le bir şey olmaz gibi bir şeyler söylemiş olabilirim sana kızıp. Şimdi bunun üstüne konuşmaya, görüşmeye başladık dersem sorguya çeker beni. Babam zaten sen bize ilk geldiğinde nasıl yemeğe çıkmamıza izin verdi, ben hâlâ şaşkınım. Çok kıskanç ve korumacıdır normalde. Eminim düşman kesilecek sana."

Ellerini cebine sokarak sakince başını salladı ve cevap verdi Selim. "Tamam, ben yarın size gelip konuşurum ikisiyle de. Düzgünce izah ederim durumu."

Hey yavrum hey... Avukat beye bak sen. Bizimkilerle konuşacakmış. Babamın karşısında bacak bacak üstüne atıp karşılıklı iki bira da içsin bari. İyice Amerikan filmi çekiyoruz sandı burada. Ne diyecek acaba? Allah'ın emri, peygamberin kavli diye girmezse o konuşmaya, tamamlayamadan maket bıçağıyla tanışır babamın, haberi yok.

"Sen çok yanlış gelmişsin Selimciğim. Annemin dünür çetesiyle ortak hareket etmesine aldanma lütfen. Teoride seni onaylamış olabilir ama bu, uygulamada arka çıkacağı anlamına gelmiyor. Bizimkilerle konuşabileceğin tek konu düğün tarihi, onu da seninle değil ailenle konuşurlar. Ben kızınızın erkek arkadaşıyım, biz görüşüyoruz, geziyoruz falan dersen var ya, çok net söylüyorum kan çıkar. Muhatap almazlar seni zaten. Tek başına babamla konuşabileceğin tek konu hayırlı bir iş için size gelmek istiyoruz, ne zaman müsaitsiniz demek olur ancak. Yani beni istemeye gelmek için randevu alırsın alsan alsan. Sevgililik kavramı bizim sülalede duyulmamış, yasak ilan edilmiş bir kelime."

"Ailenle aynı fikri paylaştığımızı öğrendiğime sevindim. Ben de bu süreçle alakalı konuşacaktım zaten."

Duyduklarım üzerine iç ses, dış ses fark etmez, kocaman bir *NE?* diyorum izninizle.

"Öyle söylesene, gitmişken iki ekmekle bir süt de iste bari. Beni paketlerken yanımda onları da verirler."

"Bahar... Ne yani, konuşmayıp ne yapacağım? Gizli saklı mı görüşeceğiz liseli âşıklar gibi? Herkesin gözü önünde başlayan bir ilişki yine onların yanında resmiyete dökülecek tabii ki."

"Sen her şeyi kafanda planladın, netleştirdin demek. Hayırlı olsun o zaman Selim. Davetiye de gönderirsin inşallah. Madem evleniyorsun, tarihini haber ver de gelip altın takayım."

İkimizin adına her şeyi düşünüp bana fikir sorma, izin isteme zahmetine girmiyor maşallah. Hani benim evlilik teklifim? Nerede kaldı romantizm? Bağladık iyice görücü usulüne burada.

"Bağırıp kızmadan önce bir dinler misin?"

Düşündükçe kızıyorum ama. Jet hızıyla evliliği konuşmaya başlamış olmamız bir yana, nerede gül yaprakları, havai fişek gösterisi, güzel bir teknede romantik akşam yemeği ya da ne bileyim, mum ışığı ve kafam kadar tek taş? Daha ilk günden hayaller hayatlar yaşatmaya mı başladı bana?

"Neyi dinleyeyim? Ben de seni kadın ruhundan anlıyorsun sanıyordum. Babamdan önce bir zahmet beni benden isteyeceksin. Rızamı alırsan öyle gidersin ona. Evlenme teklifi etmekten acizsin şu an, hem iki günde evlilik mi olur? Ayrıca sana evet diyeceğimi nereden çıkardın? Belki ben evlenmek istemiyorum?"

Fazla mı gaza geldim acaba? Evlenmek istemiyorum belki dedim diye ya hiç teklif etmezse ne yapacağım? Bu kız benimle gönül eğlendirmek istiyor herhalde demez umarım şimdi de.

"Senin zamana ihtiyacın olduğunun farkındayım ama ailenin arkasından iş çevirirsek sadece güvenlerini kaybederiz. Ben saklayarak ilişki yaşayamam. Öyle bir şey yaparsam yüzlerine bakamam zaten. Hem benim ailem her şeyin farkındayken onlar da bilmiyormuş gibi yapamaz. Liseli âşıklar gibi mandalina bahçelerinde nereye kadar görüşeceğiz? Senin aklında nasıl bir gelecek planı var? Ben tüm gün yüz yüze baktığım babana yalan söyleyemem. Her şey usulüne uygun olmalı. Bizi dışarıda yan yana gören biri saçma sapan bir şey söylerse, hakkımızda olmadık laflar dönerse inciniriz. Ne gerek var öyle şeylere? Ailenden seni evliliğe ikna edip gönül rızanı kazanmak için görüşme izni isteyeceğim ben yarın."

Güzel düşünüyor da bu konuşmanın ardından annem başlar evde kına gecesi için karışık müzik listesi oluşturmaya, zaten tamamlanmış çeyizime nasıl kaçak kat çıkar kim bilir? Tüm gözler üzerimizdeyken biz ancak Selim'le beyaz eşya alışverişine çıkabiliriz. Tam bari bırak, önden ben konuşayım da gazlarını alayım diyecektim ki Selim'e, ağaçların arasında olağandışı bir hışırtı duydum. Dolayısıyla boş bulunup bastım çığlığı ve Selim'e sarılmış bulundum.

"Sakin ol Bahar, faredir."

Sanki kolay sakin olmak, ne demek faredir? Ses resmen bize yaklaşıyor. Hayvanın karaltısını görünce tamamen Selim'e tırmandım. Evet, gerçek anlamda tırmandım çünkü ayağım yere değerse küçük hışırtının sahibine temas etmekten korktum.

"Ya yılansa? Ben on beş yaşındayken bizim evin arka bahçesinde, su motorunun yanında yılan görmüştüm. Motorun olduğu kulübede karanlıktan güneşe çıkınca üstüme nasıl tıslamıştı, haberin var mı?"

"Tamam, dur, şimdi telefonun ışığıyla bakarım ne olduğuna. Ama lütfen böyle sarılma düşeceğiz."

Kalıbından utan sen de Selim. Beni de taşıyamıyorsan yani o kol kaslarını müzeye koymak için şişirdin herhalde.

"Hayatta olmaz! Işık tutulur mu ki yılana ya?"

Sözümü dinlemeyeceğini anladığımda gözlerimi kapayarak başımı deve kuşu misali Selim'in boynuna gömdüm. Fakat o tüm pişkinliğiyle kahkaha atmaya başladı. Selim? Kahkaha?

"Korkma Bahar'ım, ben seni bu canavardan korurum."

Resmen sarsılarak gülmeye devam etti. Başımı geri çekerek ben de bizim şu canavara baktım ve tuttuğum nefesimi koyuverdim. Zavallı kirpi sesimizden ve ışık yüzünden top haline gelmiş korkudan titriyordu. Yani ben o yaygarayı bir kirpi için koparmışım.

"Gülme lütfen."

Ciddi durmaya çalışsam da kahkahalarım bir süre sonra onunkileri de bastırdı ve ayaklarımı normal insanlar gibi yere indirmeyi akıl edebildim. Birbirine karışan kahkahalarımızın sesinin güzelliğini de o an fark ettim. Kollarımı Selim'den çözdüm ama bu defa o beni sıkıca sarmaladı.

"Hiç bırakmak istemiyorum seni."

Telefonum cebimde titreyince arayanın annem ya da babam olduğunu tahmin ederek kaşlarımı çattım Selim'e. Daha Selim'le geldiğimiz son noktayı bilmeden böyle arayıp soruyorlar. Ah bir de bilseler nefes aldırmayacaklar ama bunu bir tek ben görebiliyorum işte.

"Düğünden önce günde kaç doz göreceğiz birbirimizi? Onu da planladın mı kafanda? Gerçi ailem ne kadar izin verirse o kadar artık doğru. Ailemle konuşup sözleştikten sonra beni de bilgilendirecek misin tenezzül edip? Selim, onların dilinden sen değil ben anlarım. Müsaade et, uygun bir zamanda ben konuşayım ikisiyle de, karışma lütfen."

Sözlerimin bitiminde sıkıntıyla telefonumun saatine ba-

kıp oyalanmadan evime doğru koşmaya başladım. Öyle geç kalmışım ki kesin kıyamet kopacak, kaderde ölümüme koşarak gitmek de varmış dedim. Ancak düşündüğüm aksine azarcı değil, sabırsız yüzleriyle karşılaştım ebeveynlerimin. Babam bana sürpriz hazırlamış. Odamın mobilyaları yenilenmiş, benim ergen yaşta bir kız çocuğu olduğum yıllardan kalma odam yetişkin bir yatak odasına çevrilmiş. Makyaj masası, dört kapılı gardırop, iki kişilik kocaman bir karyola... Babama neden zahmet ettin, ne gerek vardı demek istedim ama o artık eve döndüğüme göre tamamen yerleşmem, kendimi misafir gibi hissetmemem gerektiğini söyledi. Eve dönüşümün ardından yaşadığım adaptasyon sorununu fark etmiş, baba yüreği işte... Muhtemelen odayı annemsiz hazırladığını düşündüm ben de. Ayten Sultan eminim evlenip kendi evimi kuracağım yaşta baba evine temelli yerleşmemden mustariptir dedim fakat her şeyi benim zevkime göre günler öncesinden beraber sipariş etmişler. Bugün de ben dışarıdayken birlikte yerleştirmişler. Sanırım Selim'le artık görüşmediğimi, Ali meselesinin de fiyaskoyla sonuçlandığını düşünerek nasılsa başımıza kaldı, bari baba ocağında rahat etsin dedi canım annem de.

Bu durumda ben de Selim'le olan durumumu anlatmak için uygun zamanın bir süre daha gelmeyeceğini düşünerek yeni odamı benimsemek durumunda kaldım.

* * *

Siz hiç gecenin dördünde uykunuzun en tatlı yerinde kulak tırmalayıcı telefon sesiyle uyanıp kalp çarpıntısıyla baş etmek zorunda kaldınız mı? Tam yeni yatağımın koynunda derin bir uykunun tadını çıkardığım sırada tüm iğrençliğiyle çalan telefon yüzünden yattığım yerden sıçramak zorunda kaldım.

Kısa bir arayışın ardından telefonu bulduğumda başta

arayan ismi yanlış gördüğümü sandım. Ama gözlerimi birkaç kez kırpıştırdığım halde sonuç değişmeyince arayanın Selim olduğuna ikna olarak korkuyla, kötü bir haber almayı bekleyerek açtım.

"Bahar'ım... Güzel sevgilim benim. Bir balkona çıksana, bir şey söyleyeceğim."

Bu ne şimdi ya? Benim yüreğim ağzıma bunun için mi geldi? Ne balkonu? Ne diyor bu? Herhalde hâlâ uyuyorum ben. Selim'li rüya görüyorum gene. Kulağımdaki telefonu çekmeyerek yatağa tekrar kıvrıldım.

"Ne balkonu Selimciğim, doğrudan sen odana git, zahmet etme benim ayağıma kadar. Ben bir koşu yanına gelip kıvrılıveririm. Benim beyim çağırır da ben hiç gelmez miyim?"

Gözlerimi kapatıp telefona sarıldım. Cümlenin sonunda esnediğim için son sözlerimden bir şey anlamamış olabilir. Ama sonuçta rüyadaki Selim'in ne anladığı kimin umurunda, değil mi?

"Bahar..."

"Bir sus ama ya, rüyada da uyutmuyorsan artık..."

Benliğimin bir kısmı uyanmaya başlamış olacak ki rüyada esnemenin ve uyumak istemenin saçma bir şey olduğu zihnime süzüldü. Ama içinde bulunduğum durumun gerçek olması da en az rüya olması kadar saçmaydı.

"Selim, sen gerçek misin?"

"Neyse ya tırmanıyorum. Battı balık yan gider."

O da mı uykusundan uyandı? Kelimeleri telaffuzundaki sıkıntıyı fark ederek gözlerimi tamamen açıp yataktan fırladım. *Nereye tırmanıyor ya Allah korusun?* Telefonu kulağımdan çekmemeye dikkat ederek balkon kapısını açtım. Dalga sesleri ve denizden gelen iyot kokusu, serin hava gecenin karanlığında yüzüme çarptı. Kesinlikle artık uyanıktım. Fakat komşuları ya da ailemi uyandırmamak

için tarazlı sesimle fısıldadım. "Selim sen neredesin?"

"Aşağı bak."

Bakmama gerek yoktu çünkü bana cevap verirken sesi zaten yerini belli edecek şekilde yankılanmıştı. Gerçekten balkonumun altına gelmişti... Eğilerek kirişten yukarı doğru tırmanmaya çalışan görüntüsüne korkuyla baktım.

"Ne yapıyorsun ya? Düşeceksin! Nereye geliyorsun sen, gelme!"

Çaresizlik içinde fısıltıyla konuşmaya çalıştım ama paniğim buna pek izin vermedi.

"Sana geliyorum mühendis hanım. Al sana kadın ruhundan anlayan erkek. Romeo oldum işte, buyur romantizm."

"Şşşşt, sessiz ol! Sarhoş musun sen? Rezil olacağız insanlara deli!"

Bir de kendini Romeo ilan ediyor. Yok bacılar yok, bundan bir cacık olmayacak. Maymun gibi bir şey zaten, nasıl tırmandı öyle sarhoş haliyle? Sözümü de dinlemiyor. Sonunda düşmesin diye kolundan tutarak yanıma çekip yardım ettim bir de sarhoş Romeo'ya.

"Sen bizi üçüncü sayfa haberlerine taşımak için yemin ettin değil mi? Amacın ya bu ya da domuzluğundan kalbime indirmeye çalışıyorsun. Ne işin var senin benim balkonumda?"

Etrafıma bakarak bir komşuya yakalanır mıyız ki diye diğer evlerin balkon ve camlarına baktım. Neyse ki saat dört olduğundan herkes uyuyordu. Yine de yere otururak daha az görünme umuduyla onu da yanıma çektim. Leş gibi içki kokuyordu. *Romantizm anlayışına tüküreyim Selim.*

"Bugün kızdın ya bana, özür dilemeye geldim. Evlenme teklifi senin köpeğin olsun ya. Sen iste yeter ki ben senin için dağları deler, çölleri aşarım. Çok seviyorum seni, gör

şu halimi."

Hazal'ın oğlu Emre'nin tatlılığında bir ilanı aşk bu... Ben Hazal'a oğlun gibisi yok diye çocuğunu överken evrene bu kadar yanlış mesajlar göndereceğimi hiç düşünmemiştim. Yakalanırsak çıkacak rezilliğin farkında olsam da sarhoş halde balkonuma tırmanması –inanması güç biliyorum – çok hoşuma gitmişti. Çünkü benim hormonlarım da benim gibi salak, ne diyeyim?

"Şu an balkonuma tırmanıp beni korkuttuğun için özür dilemen gerekiyor da bu durumda saçma olur. Geliş amacınla çelişirsin."

Anlamayan gözlerle yüzüme bakıp ergenlik yıllarımda komşumuzda görüp bayıldığım Labrador cinsi köpek yavrusu gibi sokuldu bana. Ben de içgüdüsel olarak başını okşadım.

"Sana evlenme teklif edeceğim ve kabul ettiğin zaman dünyanın en iyi kocası ben olacağım."

Güleyim mi ağlayayım mı halimize, bilemedim. "Sarhoş bir kocanın dünyanın en iyi kocası olacağını sanmıyorum."

"Ben seni çok seviyorum, sen de bende beni sevecek bir şey bul. Olmaz deme de evlenelim."

Ne içirdiler sana Selim'im böyle? Sen bana evlenme teklif edeceksin de ben hayır diyeceğim, öyle mi? Dilim lâl olur da yine de diyemem. Ufaktan hanımköylü olmaya da başladı yalnız sevdiceğim, farkında mısınız?

"Ne bir şeyi, sarhoş Romeo'm? Ben sende sevecek bin tane şey çoktan buldum bile. Ama kalk da git artık lütfen. Babamlara yakalanırsak düğünümüz yerine cenazemiz planlanır."

"Üç çocuk da yaparız değil mi? Ben kalabalık bir aile olalım istiyorum. En az üç aslında da neyse... Birinciyi de yaparız hemen, olur mu?"

Bahçeye domates biber ekiyoruz sanki. Doğmamış çocuğa don biçmeyi de geçti bu iyice.

"Tamam, evleneceğiz de çocuklarımız da olacak. Ama şimdi değil sabah konuşalım bunları, ne olur."

İçki kokusu o konuştukça içime doldu, iyice fena oldum. Kolundan tutarak onu kaldırmaya çalıştım. Bir de nasıl ağır anlatamam. Kaç kilodur acaba? Heybetini sevdiğim yârim bir gecede fıtık edecek beni resmen.

"Selim, kalk ama burada uyuyamazsın."

Resmen yerleşti balkonuma. Kolunun altına girerek Selim'i yeniden doğrultmaya çalıştım. O da gözlerini açarak yaşam belirtisi gösterdi. Boşta kalan kolunu kaldırıp saçlarımı geriye itti. Çenemden kavrayarak gözlerime baktı. Sokak lambası sayesinde net bir şekilde birbirimizi görebildiğimizden yüzüne bakmakta sıkıntı yaşamadım. Öyle yakınımdaydı ki bir an beni dudaklarımdan öpecek sandım. Fakat o tahmin etmediğim bir şey yaptı ve dudaklarını alnıma yasladı. Sonra kulağıma eğilip nefesiyle boynumu gıdıklayarak konuştu.

"Ben seninle evleneceğim mühendis hanım, zaten başka çarem de yok. Artık iflah olmam."

Zorba Yârim

Ben kesinlikle bela mıknatısıyım. Sıradan kelimesine hayatımın tek bir anında bile yer veremiyorum. Oysa sabah güneşinin aydınlattığı sahilde kendimi geceden kalma stres ve duygu yoğunluğundan arındırmak için tüm kaslarımı yorarak yüzmek harika bir fikirmiş gibi gelmişti başta. Profesyonel olarak yüzme sporuyla ilgilendiğimi iddia edemem belki ama bebekliğimden beri her yaz tatilini denizde geçirdiğim için çocukluğumdan bu yana her zaman iyi bir yüzücü oldum. Yani bu sabahın da diğerlerinden farklı olmaması gerekiyordu.

Gece beni kalp krizine olmasa da küçük çaplı bir spazma sürükleyerek sarhoş halde balkonuma tırmanan Selim'i sağ salim evine göndermiş olduğumdan kafam rahattı. Bir yanım sarhoş sevgilimin bilinçaltının tüm tatlılıklarını sergileyerek benden üç çocuk yapma hayali içinde olmasının mutluluğunu yaşıyordu. Evlilik konusunda fazlasıyla ısrarcı ve ciddiydi. *Erkeğinizi Evliliğe İkna Etmenin Yolları* başlığı altında yazılmış kitapları okumama gerek kalmadı. Çünkü adam dünden razı, otuza iki kala biyolojik saatim tehlike çanlarını çalmaya başlamışken, o daha evliliğin "ev"ini söylerken evet diye çığlık atıp boynuna sarılmam gerekiyor, farkındayım. Ama insanın bir koca adayı olduğunda zihni başka tehlikeler hakkında da çalışmaya baş-

lıyormuş meğer. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum fakat bende evlilik fobisi varmış, geceden sabaha bunu keşfettim. Pekâlâ, dürüst olacağım. Aslında bendeki korkunun adı terk edilme fobisi. Platin saçlı, ince belli, uzun bacaklı, ördek dudaklı, renkli gözlü bir hatun için terk ederse beni bu çöl ayısı ben ne yaparım? Adam yeni neslin deyimiyle yürüyen meteor, – bu benzetme için Derya'ya teşekkürü bir borç bilirim – ne yapsın benim gibi balıketinden hallice, esmer, patavatsız, tutarsız, yürüyen bela bir deliyi?

Adam delilerden hoşlanıyor belki, bulmuşsun kocayı koala gibi yapışsana delibaş daha ne istiyorsun? da diyebilirsiniz. Kendinizce haklısınız da ama bir düşünün. Ya ailesinin etkisi altında kaldıysa, aklı başında değilse ve bir gün benim yerime evlenebileceği birçok güzel kadın olduğu gerçeğini idrak edip aydınlanma yaşarsa ne olacak? Tanıdıkça hayal kırıklığına uğrayıp, *Ben başımı bununla evlenerek nasıl yaktım?* diye isyana girişirse ne duruma düşerim? Üç çocuğumla adliye koridorlarında nafaka peşinde koşup, *Tükürün yavrum babanızın suratına*, demekten korktuğum için kimse beni suçlayamaz. O yavrucakları da düşünmek zorundayım. Ellerimde yolunmuş platin sarısı saçlar, tırnaklarımın arasında kurumuş kan lekesi ile psikolojilerinde kim bilir nasıl yaralar açarım? Bir de çocuklarım için mücadele etmem gerekirse? Neticede çocukluğunda Aliye izlemiş bir hatunum, *Çocuklarım olmadan asla!* demekten hiçbir zaman çekinmem.

Kafamda korkularım ve kalbimde sevdiğim adama olan aşkım eşliğinde yüzerken Selim'in plaj havlumun yanına yürüdüğünü görünce şapşal gibi sırıttım. Sözde geceki hali için onunla alay edecektim ama öyle özlemişim ki sanki Selim gözlerini yeterince üstüme dikmemiş gibi el sallayarak iyice dikkatini çekmeye çalıştım. Kıyamadığım yârim, sahilde olduğumu nereden anladı da peşime düştü

acaba? Başı da ağrıyordur şimdi. Bir adamı akşamdan kalmalık da çirkinleştirmeyecekse, karizmasını bozmak için ne yapmak gerekir ki? Madem evlenmek istiyor benimle, o zaman evlendikten sonra giyimine kuşamına müdahale etmem gerekecek. Ortalıkta erkeğini çikolatalı dondurma gibi gezdirecek göz yok bende. Dışarıda Selim'in olabildiğince bakımsız ve çirkin görünmesini sağlamak artık boynumun borcudur kardeşlerim.

Aklımdaki fesat düşünceler yüzünden midir yoksa kronik şanssızlığımdan mıdır bilinmez, Selim'e bakarak kıyıya doğru yüzmeye çalışırken sağ bacağıma soluğumu kesecek bir kramp girdi. Yüzmeyi içinde bulunduğum dalgalı ve derin denizde öğrendiğim ve sığ suda yüzmeyi zaten sevmediğim için kıyıya fazlasıyla uzak ve derin bir noktadaydım. Normalde sırt üstü uzanarak krampın geçmesini beklemem gerekiyordu. Ama sanki biri bacağımdan tutmuş dibe çekiyordu beni, panik de oldum haliyle. Dalgalar da birden artıp kafamın üstünden geçmeye başlayınca mecburen suya batıp çıkarken kollarımı sallayıp boğulan insan görünüşümü tamamladım. Nefesimi tutmakta da iyiyimdir ama ilk andan panikle ağzımı açtığım için su ciğerlerime dolmaya başladı. Kahramanım, Selim'im tam olarak kaçıncı saniyede durumumu anladı, takip edemedim. Tişörtünü çıkardığı gibi suya atlayarak yanıma geldi. Beni bilmem de o acaba zamanında profesyonel yüzücü müydü? Hızır gibi yetişti imdadıma. Ağzımdan ve burnumdan giren sular ciğerlerimi yakmıyor olsaydı oturup saatlerce yüzüşünü izleyebilirdim herhalde ama o sırada kendi canımla uğraşıyordum. Belimden tutarak tamamen suyun üstüne çıkmamı sağladı. Ciğerlerimdeki su da aynı anda bedenimi terk etme girişiminde bulundu. İç organlarımı denize bırakacakmışçasına bir güçle öksürerek, ne yazık ki deniz suyunu etrafıma püskürtmeye başladım.

Çevreye verdiğim zarardan ötürü özür bile dileyemeyecek durumdaydım. Sevgilimin güçlü kollarında kıyıya çıkarıldım.

Durumumun rezilliğine Selim şahit olduktan sonra bunu sizden saklayacak değilim. Burnum falan hep aktı su gibi, ayrıca öksürdükçe ciğerlerimden salyalı deniz suyu da çıktı. Salya sümük birbirine girdi anlayacağınız. Bir de tuzlu, ıslak ve yarı çıplak oluşum da tuzu biberi oldu halimin. Gerçi o da ıslak, tuzlu ve yarı çıplak, yani o konuda en azından eşitiz. Bu arada kaçıranlar ve tekrar okumak isteyenler için tekrar ediyorum: Selim beni denizden kucaklayarak çıkarıp kıyıya getirdi. Bu sayede düğün gecemde beni eşikten kucağında geçirebilecek bir adam bulduğumun müjdesini verebilirim kızlar! Gerçi az önceki şovumdan sonra kendisinin hakkımdaki hayalleri değiştiyse de onu yargılayacak değilim.

Uzattığı havluya önce yüzümü, gözümü sonra bedenimi silerek öksürüklerimi sonunda susturabildim. Bu sırada o da artık konuşabileceğimi düşünmüş olacak ki çenemden tutarak yüzüne bakmamı sağladı. Islak saçları, endişeli gözleri ve nefes nefese bedeniyle yani... Çok tatlıydı canım, siz ne sandınız? Öyle *seksili* şeyler falan düşünmeyin hakkımızda. Fesatlığın gereği yok, eniştenizle benim çok seviyeli bir ilişkimiz var, lütfen.

"İyi misin Bahar'ım?"

Başımı sallayıp saçma bir özür girişiminde bulundum ama aslında bacağım hâlâ ağrıyordu. Çok da iyi sayılmazdım. "Bacağım... Kramp girdi, yoksa yüzme biliyorum. Sürekli böyle durumlarda kaldığımı biliyorum ama..."

İzin isteyerek kasılmış haldeki bacağıma dokundu. Bu noktada nefes almayı unuttum, mecaz anlamda söylemiyorum. Nasıl alıyorduk biz bunu ya? İki eliyle masaj yaparak ağrımı geçirdi Selim. Bir ellerinin şifalı olması eksikti.

"Teşekkür ederim ve benim yüzümden ıslandığın için özür dilerim. Yine yaptım istemeden şovumu."

Gülerek yüzümü avuçlarının arasına aldı. Sanırım sabahın kör saatinde sahilde baş başa olmanın ekmeğini yiyorduk. Erken uyanmanın faydalarına bir yenisini daha ekleyebiliriz.

"Benim çocuk kalpli sevgilim, senin her halin çok güzel."

Ben daha iltifatının güzelliğinden erirken o gözlerini benimkilerden ayırmadan yüzünü, daha da önemlisi dudaklarını benimkilere yaklaştırdı. Ben de kalbim ağzımda atar halde kıpırdamadan bana doğru gelmesini bekledim. Nefesi tenimle buluştuğunda gözlerimi kapattım ve tam işte geliyor nihayet ilk gerçek öpücüğümüz derken aynı anda ayağımın üstünde hissettiğim tarifsiz acıyla hiç istemesem de çığlık attım. O panikle başımı kaldırarak zavallı sevgilime de kafa atmış bulundum.

"Yine ne oldu be Bahar'ım ya?"

İsyanında sonuna kadar haklı da ne yapabilirim, canım acıyor sonuçta. Acımın kaynağı olan bal arısı da yerde öylece duruyor. Ahmak hayvan, durduk yere intihar etmek için beni sokmaktan daha düzgün bir yöntem bulamadın mı? Ne istedin romantizmimden? İğnesini de üstümde bırakmış. Selim iğneyi çıkararak kızarıklığa baktı. Ayağım da hemen şişmeye başladı. Çocukken arı sokmasına alerjim olduğuyla ilgili annem hep bir şeyler anlatırdı da bu yaşa kadar o alerji benimle beraber gelmiş miydi acaba?

"Bahar, ben anneme söyleyeceğim, bize kurşun döktürsünler, ne bileyim kafanın üstünden para dolandırıp sadaka vereyim. Zamanında kimden ah aldıysak da gidip helallik isteyelim. Bu kavuşamayan halimiz hiç normal değil, söyleyeyim."

Koyun can derdinde kasap et derdinde dedikleri bu olsa gerekti.

"Benim burada canım yanıyor, sen öpüşmenin derdinde misin Selim? Ayağım olmuş kafam kadar, senin aklın nerede!"

Abartıyorum kabul, ama ben mi dedim arıya, "Arı kardeş iki dakika beni bir sokar mısın?" diye? Selim de sitemimi duymazdan gelerek kafamın üstünden elbisemi geçirip giydirerek beni yine kucakladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Doktora gidiyoruz."

"Bu kılıkta mı?"

"Seni giydirdim ya, başka ne giyeceksin?"

Ben giyiniğim de o hâlâ yarı çıplak.

"Sen önce o tişörtünü bir giyer misin? Utanmıyorsun da çıplak halinle dolanmaya."

Beni yere bırakıp anlamadığım bir şeyler homurdanarak tişörtünü giydi. Bu sırada omzundaki eski kurşun yarası da gözüme çarpmış oldu. Ağrıyan ayağımı umursamadan çenemle işaret ettim. "O kurşun yarası askerlikten kalma değil mi?"

Tişörtün üzerinden kısa bir an başını omzuna çevirip onayladı. Sonra onu yeniden kucaklandım. *Acaba gerek yok deyip itiraz mı etsem? Meselenin fırsatçılıkla ilgisi yok, bence Selim'i kullanmıyorum. Yok canım, ne nazlanması, kendimi taşıtıp Selim'in keyfini sürmüyorum. Sadece ayağım ağrıyor.*

Arabasının yanına gideceğimizi düşünüp komşulara yakalanmaktan korkmaya başladığım sırada Selim beni diğer sokağa sokunca şaşkınlıkla itiraz ettim.

"Sen arı sokmasında bu kadar yolu şaşırdıysan doğuma gidişimizi düşünemiyorum. Olur da bir gün senden hamile kalırsam bunu aklımda tutayım."

Ben o cümleyi dışımdan söyledim değil mi? Düşür kızım Bahar böyle eşeğin aklına karpuz kabuğunu, aferin. Hay dilimi sokaydı ayağım yerine o arı.

"Dayıma gidiyoruz, o da doktor hatırlarsan. Ayrıca merak etme, sen tek başına doğum kontrol yöntemisin, bu hızla gidersek ömrümün seni hamile bırakmaya yeteceğini sanmıyorum."

Bakıyorum da benim tatlı çöl ayım pistlere dönmüş. Selim vurdu gol oldu. İyi bir ilişkinin altın kuralı, böyle kafası zehir gibi çalışan, ağzı iyi laf yapan bir erkeğiniz varsa ve haklıysa efendi gibi kabullenmeyi bileceksiniz. Gerçi bence her zamanki gibi ben dibine kadar haklıyım. Neticede ilk yakasına yapışıp öpen taraf bendim, bizdeki potansiyeli öyle bir görmüşüm ki daha dört yaşımda yapışmışım dudaklarına. Yine de geçmişi hatırlatmak istemedim kendisine, zira dayısının karşısına Selim'in kucağında çıkma korkusu sardı içimi.

"Artık kucağından indir istersen, Mehmet amca şoka girerse bana yardım edemez diye düşünüyorum."

Selim sanki beni duymamış gibi adımlarını hızlandırdı. Ben de debelenerek beni indirmesini sağlamaya çalıştım ama adamın kolları sanki çelikten. Maşallah kumral *Thor* mübarek. Zaten artık kurtulmak için de çok geç. Dünür çetesinin güzide üyesi Sevim teyzeye çoktan yakalandık. Sanki bu saatten sonra mümkünmüş gibi kafamı Selim'in omzuna gömüp saklanmaya çalıştım. Atalarımız ne güzel demişler, *denize düşen yılana sarılır* diye...

Selim benim yerime arı sokma maceramdan bahsedip kucağındaki varlığımı yok sayarak beni arka bahçeye taşıdı. Mehmet amca da elinde merhemle peşimizden geldi. Bu sefer gerçekten rezil olmuştum. Arkamdan ne kadar hafifmeşrep bir kız olduğum konuşulacaktı, eminim. Bir kucaklarda gezmem eksikti. Bence Selim onunla evleneyim diye adımı çıkarıp üstümde mahalle baskısı kurmaya çalışıyordu artık.

Mehmet amca tenimde herhangi bir alerjik reaksiyon

olmadığından emin olunca merhemi sürerek ayıp olmasın diye sardı. Bununla ilgili bir kedi hikâyesi var, bilmem hatırlar mısınız? Hani kedi şeyini görmüş diye başlayan, evet. Bir de üstüne dört yaşındayken babamın kucağında arı sokmasından mustarip kapılarını çalışım anlatılıp gülüşüldü. Dile getirilmese de, Oğlanı o zaman öptün, *şimdi de kucağına atladın,* diye düşünüyor olmalılar. Sevim teyze ocaktaki yemeğine bakmaya mutfağa gitti ve Mehmet amca da malzemeleri içeri taşıyıp ellerini yıkayacağını söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Tabii ben bu fırsatı kaçırır mıyım? Selim Paşa'nın karnına dirseğimi tüm hıncımla geçirip annemin öfkelendiğinde bana yaptığı gibi gözlerimi pörtlettim.

"Sen iyice azıttın! Bence ben seni babama bırakayım da namusumuzu temizlesin. Bu ne canım? Bir kucağında dayının evine getirmen eksikti beni."

"Sana iyilik de yaramıyor. Ayağım ağrıyor, basamıyorum demedin mi?"

"Dediysem dayınla yengenin yanında şov mu yapman gerekiyordu? Sayende magazin haberi olduk mahalleye, hatta sülaleye."

"Babana gerek yok, ben temizlerim senin namusunu. Tövbe ya rabbim ya, yine neler kurdun kafanda. Bu delilikle seni benden, beni de senden başkası almaz zaten. Boşuna yakıştırmadı bir ordu insan bizi birbirimize."

"En iyisi seni o dünür çetesinin ortasına atmak, düğün çılgınlığı yüzünden intiharın eşiğine getirsinler bir haftada, düğüne kadar beyaz eşya alışverişi dışında yüzümü göreme de belki aklın başına gelir. Ne evlilik meraklısı çıktın ya iyice. Bir laf vardır, *koca olsun bu gece olsun,* diye senin durumun tam tersi, dilinden düşmüyor maşallah. Hiç mi yol yordam bilmiyorsun adam?"

Gaza gelip ayağa kalktım. Ayağımı umursamadan to-

pallayarak yürümeye başladım. Tabii Selim'in de arkamdan geleceğini biliyordum. Tahmin ettiğim gibi de oldu. Kolumdan tutarak çocukluğumdan beri bahçenin en gölge köşesinde duran üç kişilik demir salıncağa beni oturttu. Ben daha ne yapmaya çalıştığını anlayamadan da yüzümü ellerinin arasına hapsederek dudaklarıma yapıştı. Adamın gerçekten gözü döndü yani... Tam olarak kaçıncı saniyede öfkem geçti ve ben Selim'in kollarında eridim hiçbir fikrim yok. Kollarım boynuna dolandı, aklım başımdan gitti, kilometrelerce koşmuşum gibi soluğum kesildi, dudaklarım aralandı ve hormonlarımın esiri oldum. Herhalde o başını geri çekmese kolay kolay ondan ayrılamazdım.

"Sanırım ödeştik? Bundan yirmi dört yıl önce yine burada, bu salıncakta zorla öperek ilk öpücüğümü benden çalmıştın havaalanı cadısı, nihayet hakkım olanı aldım. Artık istesen de istemesen de sözlüm sayılırsın. Resmen öpüştüğümüze göre bırakmam seni. Haberin olsun."

Baktım o da nefes nefese, yüzünde bir gülümseme var ama gözlerindeki tutkulu ifadeden söylediklerinde ciddi olduğu da belli. Zorba yârimin boynuna doladığım ellerimi çekmeden yüzümü yeniden ona yaklaştırdım. Şu noktada ben sana ne diyeyim Selim? Parti kur, *oy vereyim, savaş ilan et, yanında saf tutayım. Olmuşum zaten divane aşkından...*

"İyi oldu söylediğin, aksine benim de izin vereceğim pek söylenemez."

Cümlem aynı anda birbirine kavuşan dudaklarımızla sonlandı. İlk öpücüğümüzü aratmayan bir ikinci öpücüğün ardından zor da olsa nerede olduğumuzu hatırlayarak ayrılmayı başardık ve hızlı bir vedanın ardından Mehmet amcaların evinden ayrıldık. El ele, yüzümüzde birbirinin aynısı gülümsemelerle sokakta yürüdüğümüz sıradaysa elinde market poşetleriyle üstümüze doğru gelen babamla

karşılaştık, daha doğrusu ona yakalandık. Selim'in elini vebalıymışçasına bırakarak aramıza güvenli bir mesafe koymanın bu noktada saçma, çocuksu ve gereksiz bir çaba olduğunu üzülerek söylemek zorundayım. Zavallı sevgilim iki gündür, *artık el eleyiz, ayrılmayacağız, birbirimizi bırakmayız* temalı konuşmalarımızdan sonra hayal kırıklığına uğramış yüz ifadesiyle bir an bana baktı. Ama sitem edecek durumda değildi çünkü babam cehennem zebanisi gibi karşıma dikilmişti. Kollarımı iki yana açıp kendimi Selim'e siper mi etmem gerekiyordu ki? Belki de, "Açıklayabiliriz baba!" demeliydim.

Kafamın içinde söylenen güzide türkümüz belli artık. *Yüksek yüksek tepelere ev kurmasınlar*... Yine de babamın ısrarla açıklama beklediğini görünce konuşmak zorunda kaldım. Aslında açıklamayı Selim yapacaktı da babam en efe haliyle elini kaldırıp zavallımı susturdu.

"Beni sahilde arı soktu da Selim yardım etti sağ olsun."

"Ben de kızım zehir gibidir, kafası her şeye çalışır diyorum da yanılmışım. Başka bahane bulamadın mı kızım?"

"Valla doğru söylüyorum, Mehmet amcalardan geliyoruz."

"El ele gezerek mi yardım ediyor sana?"

Selim bana uyarı dolu bir bakış gönderdikten sonra lafa karıştı. "Ben de bu konuyu sizinle konuşacaktım Ahmet amca, bugün müsaitseniz. Daha önce de kızınızla yemeğe çıkmak için izninizi isterken niyetimi belli etmiştim. Sizin de fark ettiğiniz gibi biz Bahar'la görüşmeye başladık."

Hadi bakalım, seyreyleyin cümbüşü. Yalan oldu benim tek taşım, karşımda diz çökmüş Selim'im, mumlarım, romantik akşam yemeğim... En görücü usulü yöntemlerle kız isteme törenine kurban gitmekteyim. İleride çocuklarıma anlatacak, arkadaşlarıma hava atacak bir evlilik teklifi hikâyem olmayacak, belli oldu. Sırf o muhtemel teklifi

paylaşabilmek için sosyal medyaya döndüm hâlbuki ben birkaç gün önce. Vaktiyle mutlu insanların fotoğraflarına bakıp iç geçirmekten gına geldiğinden tüm hesaplarımı kapatan ben değilmişim gibi, dolduracaktım sevdiceğimle çekildiğim aşk dolu fotoğraflarla sosyal medyayı. Yıllarca arkadaşlarımın mutluluk dolu pozları gözüme sokuldu, beğenip kıskanmak dışında elimden bir şey gelmedi ve şimdi tam kısmetim döndü derken başıma gelen evrenin bana şakası mı yani?

Ben iç dünyamda kaybolmuş, kötü talihime dertlenirken yeryüzünün en tuhaf üçlüsü olarak hep beraber bizim eve gittik. Babam onlarla oturmama da izin vermedi, ikisi konuşmak için salona geçtiğinde ben de cebren ve hile ile odama gönderildim. Hazal'ım da içine doğmuş gibi Ece Naz ve Emre'yi almış, kahvaltıdan sonra bize gelmişler. O da benimle beraber odaya çıkarıldı. Şansıma annem Ayşe yengedeydi, yoksa bir de onun yaşatacağı krizle baş edemezdim. Gerçi belki de varlığı babamı sakinleştirirdi. Nasıl tepki göstereceklerdi acaba? Kaderimde evlenmeden dul kalmak, bu yaştan sonra babamı görmeye hapishaneye gitmek olmadığını umdum.

Kucağıma Ece Naz'ı alarak çocukların sakinleştirici etkisinden faydalanmaya çalıştım. İçimden bildiğim tüm duaları okumayı da ihmal etmedim. O yarım saat içinde, bu yaştan sonra Hazal'la heyecandan tırnak yemeye başladık. *Bu kadar uzun ne konuştular canım? Bunları gören de başlık parasında anlaşamadıklarını zanneder. Sanki insanlığa yeni bir icat kazandırıyorlar. Kız isteme törenimi hiç böyle hayal etmediğim düşünülecek olursa babam ilişkimizi onaylasa bile burada oturup ağlayabilirim.*

Sonunda merakına yenilen Hazal bir şeyler duyma umuduyla merdivenin başından dinlemeye çalıştı. Tabii ki hiçbir şey duyamadı. Selim de bir daha bana görünmeden

bahçeden çıkıp gitti. Ne oldu şimdi? Evleniyor muyum? Yoksa babam, "Kızımın peşini bırak!" deyip Yeşilçam filmlerindeki gibi Selim'e bir çek falan mı imzalamak istedi? *Üçtün iyice,* diyeceksiniz de siz babamı ve onun sevdiklerini sahiplenme tutkusunu bilmiyorsunuz. Baktım yerimde durdukça saçmalayacağım, gerçekle yüzleşmek için merdivenleri inip hâlâ salonda oturan babamın karşısına dikildim.

"Ne konuştunuz babacığım?"

"Devlet dış borçları hakkında sohbet ettik kızım. Ne olacak bu Fenerbahçe'nin hali dedik sonra. Ben bu sezon umutluyum şahsen. Bu arada ben sana odandan çıkabilirsin dedim mi?"

Bir öz babam tarafından dalgaya alınmam eksikti.

"Baba, biraz daha konuşmazsan yüreğime inecek, görmüyor musun?"

"Belki ne hissettiğimi anlarsın, iyi olur. Ne konuştuğumuzu gayet iyi biliyorsun da ağzımdan laf almak için soruyorsun."

Babamın konuşmaya niyeti olmadığını anlayan Hazal çocuklarını da alarak gitti ve bizi baş başa bıraktı. Ben de pes ederek vücudumdaki tuzlu sudan arınmak için duş aldım. Islak saçlarımla banyodan çıkıp mutfağa gitmek için merdivenlere yöneldiğimdeyse annemin eve geldiğini, babamla fısıltılı konuşmalarını duyunca anladım. Konunun ben olduğumu tahmin ederek çıplak ayaklarımla sessizce merdivenlerden inip alt basamağa oturdum ve dinlemeye başladım.

"Bahar'a bir şey söylemek yok bak. Çocuk 'Kızınıza evlenme teklif edebilmek için izninizi istiyorum,' dedi. Ayten, kıza baskı da kurmayacaksın. Bu işe karıştığını duymayayım. Kızımız kendisi karar verecek Selim'le evlenmeyi isteyip istemediğine, en kısa zamanda teklif edeceğim, kızınız

da evet derse ailemle birlikte gelip onu sizden isteyeceğim dedi. Başta sinirlenmiştim ikisini yol ortasında el ele görünce ama oğlan yarım saat bizim kıza olan aşkını anlattı. Hem de bir kız babasının karşısında, kelimelerine dikkat ederek konuştu. Belli ki niyeti gerçekten ciddi..."

"Şimdi Bahar gerçekten evleniyor mu? Ben artık umudumu kaybetmeye başlamıştım. Bugünleri de gördük ya..."

"Dur bakalım Ayten, kız daha evet demedi. Gerçi bu gidişle diyecek, gözünden belli. Ama sana son kez söylüyorum, çocukları bunaltma, Bahar'a da baskı uygulayıp kafasını karıştırma."

Kulaklarım doğru duydu, değil mi? Bir aksilik çıkmadan onaylandı ilişkimiz. Selim de ciddi ciddi bana evlenme teklif etmeyi kafasına koydu. Gerçekten evleneceğim. Bu bilgiyi idrak edip merdivenleri geri çıktım ve elimi kalbimin üstüne koyarak sakinleşmeye çalıştım. Artık ok yaydan çıktı, biliyordum. Kısmetsizliğimle girdiğim savaşı kazanmıştım. Mutluluğa son hızla yelken açmak üzereydim, sevdiceğimle, zorba yârimle el ele gün batımına doğru yürüme vakti gelmişti. Kulağıma düğün marşları çalınıyordu. En kısa zamanda bahtsız bedevi, deli Bahar olan lakabımı yeni gelinle değiştirecektim.

Yetişin Komşular

2 Hafta Sonra

Elimde alışveriş torbaları, boğazım susuzluktan kurumuş halde sızlayan ayaklarımı rahatlatmak için bulduğum ilk koltuğa oturdum. Parmaklarımın boğumları beyazlaşmış ve muhtemelen başıma da güneş geçmişti. Ağustos sıcağı dedikleri bu olsa gerekti. İçinde bulunduğum vaziyette anlamadığım, daha doğrusu kabullenemediğim tek bir şey vardı. Doğal olarak başımı en isyankâr tavrımla anneme çevirerek aklımdakini sordum.

"Benim burada ne işim var?"

"Sus kız! Duyacaklar şimdi, ayıp."

Duymalarına ne gerek var ki? Yüzüme bakan zaten ne düşündüğümü kolaylıkla anlayabilirdi. Koskoca Kemeraltı'nda acaba içine girmediğimiz dükkân ya da han kaldı mı? Nasıl bir çılgınlık bu böyle? Sıska Nazlı daha yirmi iki yaşında ben evleneceğim deyip utanmadan kafam kadar tek taşı parmağına takmayı biliyor da onun çeyizini niye ben tamamlıyorum burada? Bekleseydi benim gibi yirmi sekizine kadar da torunlarının çocuklarına yetecek bir çeyiz koleksiyonu olsaydı. Bildiğin emekçi, işçi oldum. Takdir eden de yok çabamı zaten, kime yaranmaya çalışıyorum? Tamam, kabul, Selim'in sülalesine yaranma çabasında ola-

bilirim ama konumuz bu değil. Ne Toprak'la Nazlı'ymış arkadaş! Sanki Cambridge Dükü William ile Kate Middleton nikâh tazeliyor! Bunlar resmi olarak oynaşıp çocuk yapabilsin, aynı evde yaşasın diye sülale telef oldu.

Zeynep annem –resmi olarak teyze desem de ben iç sesimi anne demeye şimdiden alıştırayım dedim –, Zehra teyzem, Sevim teyze, Ayşe yenge, annem, Derya, Nazlı ve ben... Özetle dünür çetesi ve gelinleri olarak iki haftadır çarşıda yaşar hale geldik. Aslında normal şartlar altında bu durumdan şikâyetçi olmamam gerekirdi. Sonuçta henüz yüzüğümü parmağıma takıp resmi olarak Selim'in sözlüsü ilan edilmesem de bizim "konuştuğumuzu" bilmeyen kimse kalmadı. Dolayısıyla Selim'in tüm ailesi gayri resmi gelinleri olarak yanlarında her yere gitmemi istiyorlardı. Haliyle annem etrafımda değilken *sizinkini de böyle alırız, şöyle yaparız, bak sana şu daha çok yakışır,* şeklinde cümleler duymaya başladım. Zeynep annemle Zehra teyzem ismimi dile getirmek yerine kızım, Bahar'ım diyorlardı ağız dolusu, tabii onlar Bahar'ım dedikçe benim aklım Selim'ime, tatlı çöl ayıma kayıyordu ama yapacak bir şey yok. Sevdiğimle, yârimle aramda kilometreler, hatta ülkeler vardı. On gün önce İtalya'ya, Sinan ağabeyinin yanına gitmişti. İtalyan yengenin hamileliği biraz sıkıntılı geçiyormuş, yani bana öyle anlatıldı ama o cephede birtakım başka sıkıntıların olduğu belliydi. Tüm ailenin her ne kadar bebek haberiyle heyecanlı da olsalar İtalyan yengenin lafı açıldığında yüzlerinin değişmesinden hissedebiliyordum bu durumu. İşte sebebi her neyse ailenin büyük oğlu belli ki dertliydi ve oradaki işlere yetişemiyor, kendisini toparlayamıyor diye Selim destek kuvvet olarak gitmek durumunda kaldı. Bu ayrılık uzun sürmeyecekti gerçi, yakında cümbür cemaat Nazlıların düğünü için döneceklerdi.

Her akşam görüntülü konuşuyorduk Selim'le, günün

her saati mesajlaşıyorduk ama yetmiyordu. Yine de çok özlüyordum Selim'i. Tam ilişkimizde seviye atladık, insan gibi anlaşmaya ya da ne bileyim koklaşmaya başladık derken yaban ellere gitti. Bir sevdiğimi gurbete yollamam eksikti. Hayır, madem gidiyor en azından şu teklif olayını atlatsaydık da öyle gitseydi. Gerçi o da haklı, "Sosyal medyada düşman çatlatmadan, yıllar sonra torunlarıma bile anlatabileceğim bir evlilik teklifi hikâyem olmadan evlenmem, evde kurur giderim, yine de evet demem ona göre hazırlığını yap!" diye emri ben vermiştim sonuçta. Zavallının gerekli planı yapıp organizasyonu ayarlayabilmek için zamana ihtiyacı vardı muhtemelen. Böyle de sipariş üzerine teklif olunca pek heyecanı kalmıyor ama elden ne gelir? Hayallerim yıkılmasın diye önlem almak zorundaydım.

* * *

Derya ve ben yüzyılın en iyi anlaşan gelin ve görümcesi olarak annemleri dinlenmeleri için Kızlarağası Hanı'nda bırakarak gayri resmi görümcemin düğün için diktirdiğimiz elbiselerin provasına gittik. Ben tüm mütevazılığımla sade, gösterişsiz bir elbise almaya çabalasam da dünür çetesinin emriyle uzun bir gece elbisesi diktirmek zorunda kaldım. Neymiş efendim, gelinin ablası sayılırmışım. Düğünde Selim'in sülalesi de olacakmış. Haliyle herkes benden bahsedecekmiş. Yani evlenen Nazlı'yken yeni gelin adayı da ben olduğumdan ilgiyi paylaşma, hatta doğrudan üstümde toplama gibi bir durumum vardı.

Neyse ki babam ve annem gece şehir dışına çıkıyorlardı, bir turla beraber aylar öncesinden Ürgüp tatili organize etmişlerdi de onlar bari bu kaostan biraz olsun uzaklaşacaklardı. Hem ben de bahaneyle birkaç gün evde yalnız kalıp başımı dinleyecektim. Önümüzdeki birkaç günü evimde yalnız geçirecek olmanın hayaliyle elbiseyi iğneyle bede-

nime tutturan kadını umursamadan gözlerimi kapattım. Ne garip, değil mi? Hayatım iki ayda tamamen değişti. Sema'nın İstanbul'da, havaalanında söylediklerini hatırlayıp gülümsedim. Gonca'yla Ömer'in düğününe kolumda hayatımın erkeğiyle gitmemi istemişti Sema. O zaman bana yersiz, saçma bir espri yapılmış gibi gülüp geçmiştim. Fakat şimdi en yakın üniversite arkadaşımın düğününde giyeceğim elbisenin rengini Selim'in kravatına uydursam çok mu itici oluruz diye düşünecek noktaya gelmiştim.

"Bahar yenge!"

Tövbe bismillah. Bana mı seslendi o? Ah be Derya, bu bünyeye yirmi sekiz yıldır bir insan evladı yenge dememiş, sen böyle aniden söyleyince bir tuhaf oluyorum, üstüme alınamıyorum kuzum ya...

"Deryacığım sen iyi alıştın ama bu yenge lafına..."

"Ağzımı alıştırıyorum işte fena mı?"

"Fena canım, bak parmaklarıma, yüzük görüyor musun? Ya da kimliğimde Bahar Erbaş mı yazıyor? Hayır. İnsan içinde de söyleyeceksin sonra ayıp olacak."

Zaten insan içindeyiz gerçi butiğin ortasında, ama bari akrabaların yanında yapmasın şimdiden böyle.

"Bilmeyen mi kaldı canım? Sanki Nazlı ablaların düğününden sonra sizin nişanı yapmayacak mıyız?"

"Ben Selim'e evet demedim. O da bana henüz bu konuda resmi bir soruyla gelmedi. Belki istemiyorum evlenmek? Niye kimse bu ihtimali düşünmüyor ki... O kadar mı koca meraklısı görünüyorum?"

Neyse ki evet demedi. Yoksa görümce falan dinlemez uçardım üstüne. Yine de kimse tarafından ciddiye alınmamak can sıkıcı. Amerikan filmlerindeki gibi evleneceğim adamın ailesiyle tanışma stresi de yaşayamıyordum. Biz evleniyoruz diye kimseye müjde zaten veremeyecektim zira malumun ilamı olurdu bu ancak. Gerçi bugünkü sinirimin

sebeplerinden biri de Selim'in sabahtan beri mesajlarıma doğru dürüst yanıt vermemesiydi. *Adam Roma'ya çalışmaya gitti, seninle mi flörtleşsin tüm gün elinde telefon?* diyebilirsiniz ama demeyin. Kim yeni kavuştuğu aşkını o kadar uzağa gönderir? Ben tam bir modernlik örneğiyim. Asalet paçalarımdan akıyor. O da bir zahmet arada beni aklına getirip cevap yazsın. Hadi yazamıyor madem bir kalp, öpücük, en olmadı maymun surat göndersin canım! Neyse ki İtalyan kadınları değil erkekleri meşhur. Yine de insan şüpheye düşüyor. Toplantılarda stilettolarla, dar mini eteklerle yürüyen uzun bacaklı kadınlar var mıdır? Hani şu plaza kadını dediklerimizden... Ben bunu Roma'da çalışıyor zannederken İtalyan bir hatunla tüm ülkeyi geziyor olabilir mi? Bari Venedik'e gitmeselerdi. Oraya balayında gidecektik, benim hayalimdi.

* * *

Yetişin komşular, üçüncü sayfa haberlerine çıkıp cesedimle ünlü olacağım! Bu da mı gelecekti başıma? Bari ölmeden çöl ayıma sarılsaydım, bir öpüşüp koklaşsaydım. Oysa her şey ne kadar da güzel başlamıştı! Annemle babamı bin bir öğüt eşliğinde uğurlamış arkalarından su döküp evde yakaladığım sessizliğin tadını çıkarmak istercesine kahve suyu koymuştum kendime. Yazlık evde ilk kez tek başıma kalacak olmanın hafif korkusuyla biraz tedirgindim de şimdi yalan yok. Sonuçta kocaman ev, bahçesi, balkonları, çatı katı... İnsan ister istemez ürküyor. En iyisi kapıları kilitleyip klimayı açmak diye düşünürken mutfak camına yansıyan ışıkla öylece kaldım. Elimdeki kahve kavanozunu tezgâha bırakıp gözlerimi kısarak pencereye yaklaştım. Yanlış görmüyordum işte, ışık resmen Selim'in evinden geliyordu. İyi de günlerdir kapalı duran Selim'in evinde şimdi niye ışık yansın ki? Birisi geldi desem kim gelip gi-

recek onun evine? Ay yoksa hırsız mı girdi? Ya da aksiyon filmlerindeki gibi bir dava dosyasını çalmaya falan mı geldi birileri? Sonrasında da dosyanın tek tanığını, sevgilimi mi bulup öldüreceklerdi Allah korusun? İşe İtalyan mafyası da olaya dâhil olursa ne yapardım? Zaten akşam aradığımda telefonu da kapalıydı Selim'in. Ben adamı İtalyan hatunlarla hovardalıkta zannederken kaçırılmış olmasın sakın? Kimi arayıp yardım istemem gerekirdi bu durumda?

Derin bir nefes alıp parmak arası terliklerimi ayağıma geçirdim. Evde yalnızım diye dibimden ayırmadığım telefonumu koynuma soktum. Önce Arda'yı aramayı düşündüm, hem akıl danışayım hem de yardım etsin diye ama zavallının iki küçük çocuğu vardı. Selim'in ailesine söylesem zaten korkup panik olurlardı. Benimkilerin de daha kendilerine hayrı yoktu ve zaten havaalanındaydılar. Tatillerini mahvedemezdim. Sonra Selim'in yurtdışına çıkmadan önce tedbir için kapıma bıraktığı korumayı hatırladım. Sokağın başında, arabasında uyukluyor olmalıydı. Elime anahtarları aldım. Kapıları seri şekilde kilitleyerek bahçeden parmak uçlarımda çıktım. Polisi aramak belki en mantıklısı olabilirdi fakat lütfen, seyrettiğim onca aksiyon filminin bana öğrettiği en büyük klişe belliydi: *Polise gidersen adam ölür!* Hem belki de abartıyordum. Normal bir hırsızlık vakası da olabilirdi bu. Zaten eve girecek halim yoktu ya, koskoca korumam vardı yanımda. O neler olduğuna gidip bakardı. Günlerdir kapı önünde yatıp para kazanmak yerine bir işe yaramasının vakti geldi. Ancak sokağın başına gittiğimde adamın arabasının da kendisinin de ortalıkta görünmediğini fark etmek korkuyla yutkunmama neden oldu. Yoksa onu da mı ortadan kaldırdılar? İyi de Selim'i tehdit eden adamlar hapiste değil miydi? Onunla kim uğraşırdı ki? Gerçi o kadar yıllık avukat, elbette canını yaktığı başkaları da olmuştur.

İş başa düştü madem, yapılacak şey belliydi. Öncelikle evde kimin olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Belki de sadece elektrik tesisatında bir sorun vardı. Işık kendi kendine açılmıştı ya da bizden habersiz Selim bir temizlik şirketiyle anlaşmıştı. Bu saatte temizlik olmaz ama adamlar ışıkları açık unutup gitmiş olabilirlerdi. Selim'in telefonu da hâlâ kapalıydı. Telefonu yeniden koynuma sokarak kapıdan ses çıkma ihtimalini hesaba sokup bahçe duvarından atladım. Sapık gibi içeriyi izleyip dinleyecektim mecbur. *Sevgilimin evini gözetlemek sapıklık olarak adlandırılmaz ama sanırım. Ne düşünüyorum böyle ya? Uçtu yine benim beynim. Adrenalin coşturdu mantıksız yanımı bu denli herhalde.*

Bir James Bond filminden fırlamışçasına bahçeyi ardımda bırakıp verandaya geçtim ki bir de ne göreyim? Dışarıya açılan sürgülü, cam kapı da ardına dek açılmış. Üstelik içeriden sesler geliyor. Kadın kahkahası mıydı o? Yanlış anlaşılmasın, cinsiyetçi değilim de kadın mafya ya da seri katil Türkiye standartlarında karşılaşmayı beklediğim bir şey değil henüz. Nerede siyah giyen adamlar? Başımı uzattığımda gördüğüm manzara ise daha da tuhaflaştırdı durumu. Pembe, mini elbiseli bir kadın bacak bacak üstüne atmış, benim daha keyfini süremediğim koltuklarda yayılarak karşısındaki adama bir şeyler anlatıp kahkahalarla gülüyor. Ama durun, daha asıl bombayı patlatmadım. O flörtleştiği adam da rahmetli çöl ayısı! Rahmetli diyorum çünkü öğle namazını müteakip cenazeyi defnetmeyi düşünüyoruz. Zira ölüyü bekletmek iyi değildir derler. Malum, bizimki de ölmeye pek hevesli.

En azından aynı koltukta değiller diye kendimi teselli etmeye çalışarak balkon camına yüzümü yapıştırdım. Yakalanma ihtimalim oldukça düşüktü nasılsa. Çünkü birbirlerinden başka bir şeyi gözleri görmüyordu. Selim'in gözü dönmüştü ama orası kesin! *E, hani Roma'daydı bu?*

Çiçeği burnunda sevgilisinin burnunun dibinde eve kadın atmaya utanmıyor mu? İç sesimi zor da olsa susturarak durumun fenalığını idrak ettim. Selim bana yalan söylemişti resmen. Ben onu İtalyan mafyasının elinde zannedip dehşete düşmüşken burada ne işi vardı? Ayrıca evinde bir kadınla fingirdemek ne demek? Manzaraya neresinden bakarsam bakayım içim kararıyor resmen. Kim bu kahverengi saçlı, yüzünün yarısını görebildiğim ve gördüğüm kadarıyla da burnunu beğenmediğim kadın? Kadının güzel olmamasına sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. Saçları da pırasa gibi dümdüz sevimsizin... Hani Selim kıvırcık saçlı kadınlardan hoşlanıyordu? Saçıma ne zaman fön çeksem, doğal hali daha güzel demiyor muydu? Her sözüne de gülüyor gudubet suratlı hatun kişi Selim'imin. Çöl ayımı tanımasam komedyen sanacağım. Bu ne ciddiyetsizlik canım! Cennetten yer mi müjdelediler kardeşim size? Bari kahkahanızı duymamdan korkun. Evimiz dip dibe, zalimler. Gençliğimin baharında, en verimli ve doğurgan çağımda reva mı bu bana? Tam da çocuklarıma baba, kendime koca, torunlarıma da dede buldum derken adam hovarda çıktı. Bari bir yüzük taksaydık, gelinlik giyseydim. Hani boşanma davası için mahkemelerde sürünecektik? Velayet davası için birbirimizin gözünü oymayacak mıydık? Daha nafaka isteyip donuna kadar alacaktım altından, var mı şimdiden boynuzlamak?

Her şeyden önemlisi kahverengi ne demek? Siyah desen değil, sarışın desen hiç değil. Çirkin burunlu bir kumral yüzünden mi kurulmamış yuvam yıkılıyor burada? Gözyaşlarım ne kadar engellemeye çalışsam da bir anda hücum etti gözlerime. *Belki de içeri girip kavga çıkarmalıyım. Böylelikle işi pişirmelerini de engellerim. Selim de hatasından döner, ne bileyim günlerce peşimden koşar da barışırız belki.* Ne saçmalıyorum ben? Ciddi anlamda aldatılıyor

olamazdım, değil mi? Basıldıkları an Selim, "Açıklayabilirim!" dediğinde hakikaten açıklayacak bir şeyler bulabilir umarım. Kendi kendime umutsuz bir şekilde fısıldadım.

"Lütfen Selim, yalvarırım aşkım açıkla."

Ya da ben delirmiş olayım. Zaten meyilliydim, bir akıl hastanesinde tedavi görürüm, ne olmuş yani? Tüm bunlar hayal ürünüm olsun. Kâbustur zaten, belki Selim bile gerçekte yoktur. Eminim öyledir, birazdan bu kâbus biter ve ben İstanbul'da, yatağımda uyanırım. Kahverengi saçlı kadın da kesin tuzluktur.

Yok artık! Ayağa kalkıp kadının sırtına yastık koydu bir de. O gri koltukları sevmemiştim hiç ama şimdi parçalara ayırmak şart oldu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Arkamdan gelen erkek sesi üzerine durduğum yerde sıçrayarak minik bir çığlık attım. Başımı çevirip yanaklarımdaki yaşları kurulamadan beni yakalayan adamla yüzleştim. Yüzünü detaylı şekilde göremedim bahçenin karanlığında ama uzun boylu biriydi. Kumral olduğunu tahmin ettiğim saçlarına, heybetli duruşuna boş gözlerle baktım. *Valla kardeş, bana artık kimse yardım edemez. Ayrıca şu an tüm insanlardan tiksiniyorum.*

"Sanmıyorum."

Yeniden Selim'i bakışlarımla öldürme görevime döndüm. Daha doğrusu dönmeye çalıştım çünkü arkamdaki adam bu defa da omzumu dürttü. İnsana ağız tadıyla aşk acısı da çektirmiyorlar şu üç günlük dünyada.

"Hanımefendi, bahçemde ne yaptığınızı sorabilir miyim? Resmen evimi gözetliyorsunuz!"

"Bağırmasana kardeşim ya! Yakalanacağız bir sus, yemedik evini."

Bir dakika yalnız, evim derken? Ben artık evi ve Selim'i nasıl benimsediysem gözetlerken kendi evimin verandasın-

daymış gibi rahattım. Fakat bu adam nereden çıktı? Kim ki bu saatte burada dikilip bahçemize bahçem diyebiliyor?

"Kızım sen manyak mısın?"

"Hayır." Soruyu öyle bir vurguladı ki ciddi şekilde cevap verme gereği duydum. Sonra da toparlanarak ellerimi belime yerleştirdim ve konuşmaya devam ettim. "Bir dakika ya, burası benim evim. Asıl sen ne yapıyorsun evimde? Hatta şu yanda gördüğün ev de benim. Burası bizim arazimiz kardeşim, kimsin sen? Karanlıkta, bu vakitte özel mülke girmeye utanmıyor musun? Bir bağırsam buradan herkes sokağa dökülür kim bu adam diye. Meyve toplamaya girdin desem..."

Verandanın ışığı yakılıp tüm bahçe aydınlanınca kabak gibi ortaya çıktım ve beğendin mi yaptığını dercesine karşımda yüzü aydınlanmış genç adama soğuk bir bakış gönderdim. Ben daha içeri girip Selim'in yüzüne tükürecek, dramatik bir yüzleşmenin ardından tokat atacaktım. Şimdi tüm intikam planlarım suya düştü.

"Bahar!"

Kaşlarını çatmış, bakışlarını bahçe sapığıyla benim aramda gezdiren rahmetliden tarafa dönmek zorunda kalarak burnumu çektim. Daha bir dakika önce ağladığım düşünülecek olursa burnumun akması gayet doğaldı tabi.

"Selim!" Kısa bir an yakalanmış olmanın paniğini yaşasam da sonrasında asıl yakalananın Selim olduğunu hatırladım ve çıkardım savaş baltalarımı. "Bak sen şu Allah'ın işine, Roma ne kadar da çok bizim mahalleye benziyormuş. Sen resmen benim burnumun dibindeymişsin. Ben böyle olduğunu bilseydim seninle gelirdim."

Bahar vurdu gol oldu! Gerçekten bazen çok zeki oluyorum. Ama durun siz, bu daha başlangıç.

"Selim, bu o mu?"

Bu derken? Arkamdaki sapık Selim'i nereden tanıyor?

Hoş, Selim'in de ondan eksiği yok gözümde ya neyse. Fakat iç sesim, hâlâ mantığını korumaya çalışan küçük bir kısmım, meseleyi nihayet anlamaya başladı. Adam evim dedi buraya, Selim'i tanıyor. Evde bir kadın var. Gerçi artık kadın da verandada çünkü sesimiz yüzünden o da olup bitene bakmak istedi. Selim yaşlarında görünen adama yüzümü tekrar dönüp kendisini inceleyince mahcubiyetle dudağımı ısırdım. Aynı boy uzunluğu, Faruk amcanın elmacık kemikleri, Zeynep annenin dudakları... Tek fark, karşımdaki adamın kumral değil de sarışın ve mavi gözlü olmasıydı herhalde.

"Sen Selim'in ağabeyisin."

Haliyle kadın da İtalyan yenge... Oy ben öleyim. İtalyan yetmez, Rus mafyalarının eline düşeyim tez vakitte inşallah! Müstakbel kocamın ailesinin son üyesiyle tanışırken işin içine etmeyi ne de güzel başardım. Aldatılmadım diye rahatlasam mı yoksa rezil oldum diye intihar mı etsem bilemeden bakışlarımı yere indirdim. *Selim beni bu gece de terk etmezse kendisini nüfusuma alışıma garanti gözüyle bakabiliriz dostlar.*

"Evet Sinan, Bahar benim sevgilim ve evet Bahar, Sinan benim ağabeyim. İsterseniz içeriye geçelim."

Selim kapının önünden çekilince ben önde, diğerleri arkada salona girdik. Az önce parçalama hayalleri kurduğum gri kanepeye izin istemeden oturdum. Çünkü az önce bana ajanlık yaptıran adrenalin şimdi vücudumu terk etmişti ve ayakta duracak hal bırakmamıştı bende. Bakışlarımı yerdeki halıdan kaldırmadan bir mucize bekledim. Yeterince kıpırdamadan, sessizce otursam burada, görünmezliğin formülünü bulabilirdim mesela.

"Senin burada ne işin var hayatım?"

Soruyu on gündür görmediğim, gördüğüm yerde dudaklarına yapışıp kollarına atlamayı hayal ettiğim sevgilim

sordu. Başımı kaldırmadan parmaklarımla oynayarak verdim cevabı. "Evin ışıkları yanıyordu, hırsız girdi sandım."

"O yüzden mi geldin?"

Sesinde şaşkınlık mı vardı, yoksa hafiften sinirlendi mi bana anlayamadım. Bari İtalyan yengenin önünde kavga etmeseydik. Rezilliğimiz uluslararası boyuta ulaşmasın lütfen. Terk edileceksem de baş başayken kıçıma tekme yemeyi tercih ederim.

"Yok, ondan gelmedim. Mahallenin delisi gibi geceleri milletin bahçesinde geziyorum."

Kızdıysan da koy tepkini bir çırpıda ortaya, germe beni böyle kardeşim.

"Bahçede bana burası benim evim deyip ondan mı beni hırsız sandın sen?"

Düşene bir tekme de Sinan ağabey vurmaya karar verdi herhalde. Orada ne deseydim, burası sevgilimin evi mi? Şimdi ne diyeceğim? Ay resmen Selim'in öz ağabeyine hırsız muamelesi yaptım! Kurban olduğum Allah'ım, neydi benim günahım? Komşular yetişin, bu sefer utançtan ölüyorum.

"Neticede ev sahibini tanıyorum, yan komşuyum diye öyle söyledim. Ben sizin Selim'in ağabeyi olduğunuzu bilmiyordum, gerçekten özür dilerim."

"Orası sorun değil, aksine kardeşimin evine sahip çıkman güzel bir durum. Beni de daha önce görmedin, Selim'in buraya döndüğünü de bilmeyince kim bu adam demen çok normal. Yalnız sen niye konuşurken insanın yüzüne bakmıyorsun kızım? Boynunda mı yoksa gözünde mi sorun var?"

"Sinan!" Selim utancımın farkında olarak karşımdaki koltuktan kalkıp yanıma oturdu ve kolunu etrafıma sararak beni kendine çekti. "Aşkım..."

Kalbime öyle bir sıcaklık hücum etti ki gözlerime yaşlar

yeniden doldu. Bilim beyin nakli için ne zaman yeterince gelişecek acaba? Şahsen ilk kobay ben olabilirim. Bendeki bir işe yaramıyor zaten. Yeni bir beyin iyi olabilirdi şu an. Selim'in beni aldattığını düşünmek gibi bir aptallık nasıl yapabildim ben? Üstüne bir de herkesin içinde iki gram şefkat gördüm diye ağlamaya başladım. Halimi gören Selim'im de başımı göğsüne koydu, onun kokusunu duyunca tamamen çözüldüm. Burnumu çekerek usul usul akan yaşlarımla Selim'in gömleğini ıslattığıma inanamıyordum. Ağabeyinin gözünün önünde üstelik! Gerçekten çok özlemişim onu. Üstelik korktum da. Önce ışığını açık görünce felaket senaryolarıyla yıprattım kendimi, sonra da aldatıldığımı sanarak yıkıldım. Yani bir gecede bu kadar travma bünyemi alt üst etti.

Selim'in bir elini bedenimden ayırıp mimikleri ve el kol hareketleriyle diğerlerine durumu açıklamaya çalıştığını hissettim. Selim ne kadarını anladı ki ne anlatıyor? Battı balık yan gider diyerek seyircilerimi boş verip geri çekildim ve Selim'in yanaklarını öptüm, sakallarını sevdim.

"Ben çok korktum, galiba üst üste geldi günlerdir görüşmeyince de..."

"İyi de aşkım benim, evde gerçekten hırsız olsa senin burada ne işin var? Bir başına hırsızın karşısına çıkıp ne yapacaksın?"

"Korumayı, işte o bana göz kulak olsun diye bıraktığın adamı aradım ama yerinde yoktu. Sonra hırsızın onu etkisiz hale getirerek geldiğini sandım..."

"Anlaşılan çok fazla film seyrediyor küçük hanım. Söylediğinden de değişik biriymiş müstakbel yengemiz Selim."

Değişik? Sinan'ın cümlesi Selim'e seni en kısa zamanda öldüreceğim der gibi bakmama neden oldu. Fakat sonrasında yenge kısmını düşününce biraz yumuşadım. "Sen ağabeyine benden bahsederken değişik mi dedin Selim?"

"Elbette hayır. Yani ben eşsiz anlamında dedim öyle bir şey."

Sinan ağabey de duruma müdahale etmek istercesine lafa karıştı. "Tanıdığım hiçbir kadına benzemiyor dedi senin için. Haklıymış da, daha tanışalı kaç dakika oldu, ben bile Selim'le hemfikir oldum."

"Sinan, what are you talking about? Why is she crying?"*

Because I am crazy baby.** İtalyan yenge, bari sen bir dur ya, atlama hemen konuya. Sinan ne hakkında konuşuyorsa konuşuyor, mevzu seni ilgilendirse İngilizce konuşurduk herhalde. Niye ağladığımı bilsen derman olabileceksin sanki. Eltisini mi savunmak istedi canı acaba? Valla eltiyiz diye midir nedir artık benim için bir tehlike unsuru olmadığını öğrensem de sevemedim bu kadını. Ne olursa olsun, sen niye kocanın erkek kardeşinin karşısında ağzını açа açа kahkahayı basıp gevşek sohbetlere dalıyorsun? İşven kime bacım? Hiç mi çocuğuna hamile kaldığın adamın örfünü âdetini öğrenemedin? İçgüdüsel olarak Selim'e sokulmaya, dosta düşmana *bu adam benim, basın geri* mesajı vermeye devam ettim. Ne yapayım, bir kere coşunca kolay durulmuyor demek ki kıskanç yanım. Ancak sanmayın ki Selim'i tamamen akladım kafamda. Ne diye insan gibi, *Ben yurda dönüş yaptım saygı değer, çok sevgili sevgilim hanımefendi,* diyemiyorsun adam?

"Sen bugün neden telefonlarıma çıkmadın benim? Niye insan gibi geliyorum demiyorsun? Evinin ışığını görmesem seni hâlâ Roma'da sanacağım."

Özür diler gibi bakarak beni yeniden kolları arasına aldı. İlk kez başkalarının yanında birbirimize böyle karşılıklı sevgi gösterisinde bulunduğumuz düşünülecek olursa, demek ki gerçekten çok özlemişiz birbirimizi.

---

* "Sinan, neden söz ediyorsunuz? Kız neden ağlıyor?"

** Çünkü ben deliyim bebeğim.

"İşimiz erken bitince bilet tarihini değiştirdik. Geç saatte döneceğimiz için de buraya, bu gece dinlenelim, yarın sabah kahvaltıda annemlere sürpriz yaparız diye düşündük. Sinan'ı uzun zamandır görmediler çünkü."

"Peki, ben?"

Ailesine söylemiyor da benden niye saklıyor?

"Söyleyecektim de işte son anda belli olunca apar topar hazırlanıp yola çıktık. Sana da sabah kapına gelip sürpriz yapacaktım."

"İyi de böyle habersiz kalınca aklıma bin tane şey geldi."

"Orası kesin canım. Başını kapıya dayayıp hafiyeliğe soyunuşun unutulacak gibi değil doğrusu."

Lafa maydanoz olan yine Sinan oldu. Resmen kaynana gibi kaynım var yalnız. İtalya'da zannettiğim sevgilimin evinin salonunda genç bir kadınla oturduğunu görünce aklıma fesat düşünceler gelmesi çok mu aykırı bir durum sanki?

"Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim diyelim."

"Yoksa sen bizi salonda görünce baş başa..."

Selim de durumu idrak etti sonunda, ne güzel! Fakat ben gerçekten İtalyan yenge deyip durdukları kadını hiç böyle hayal etmemiştim. Ela gözleri, kahverengi saçları ve zayıf bedeniyle bildiğin sıradan bir kadın var karşımda. Yani Türkiye'de de sokağa çıktığınızda çok rahat karşılaşabileceğiniz bir dış görünüşe sahip. Ben tabii gelini İtalya'dan ithal edince farklı bir şeyler görürüm sanmıştım.

"Selim, ama görmen lazımdı. Nasıl inandırdıysa kendisini aldatıldığına, benim arkasından geldiğimi bile fark etmedi. Nasıl üzgündü anlatamam."

Bu kadar kirlilerimi ilk andan ortaya dökmese miydiniz acaba sayın kaynım? Neticede hep beraber bir ömür geçirmeye hazırlanıyoruz burada. Ağabey deyip bağrıma bas-

tıktan sonra karşımda halime gülmeniz ne ayıp şey doğrusu! Koskoca adam, yakında baba olacak bir de, biraz ciddi olsa da konumunun hakkını verse keşke.

"Ne şanslı adamsın be Selim, bu kız bildiğin körkütük âşık sana! Bir de üstüne deli. Belli, tam ailemize göre yani. Hiç yaşlanmazsınız siz böyle bir arada."

Bir dakika, iyi bir şey mi söyledi az önce? Nihayet kendisiyle göz göze gelmeye cesaret ettim ve bana sevgiyle bakan adamla göz göze geldim. Artık nasıl yavru kedi gibi baktıysam, ayağa kalktı. Maşallah, heybet konusunda Selim'i hiç aratmıyor yani. Valla bu ailenin tamamının genleri güzel, belli oldu. Yani çocuklarım sadece babalarına değil, babalarının sülalesindeki her bireye benzeyebilir. Benim açımdan sıkıntı yok, her birey birbirinden güzel, yakışıklı çünkü. Yine de Selim'im bir başka yakışıklı tabii. Neticede benim yârim. Sinan ağabey de koca cüssesiyle karşımda dikilip gözlerinde muzip pırıltılarla konuştu.

"Eh Bahar yenge, hasret gidermeniz bittiyse biz de adam gibi bir tanışsak artık diyorum. O kadar yoldan geldik, ne halimizi hatırımızı sordun, ne de bir hoş geldiniz dedin. Bu nasıl misafirperverlik gelin hanım?"

Utanç içinde dudağımı ısırarak ayağa kalktım ve tokalaşmak için elimi uzattım ama bu halim Sinan'ın gülerek kollarını iki yana açmasına neden oldu.

"O elin ne kız öyle? Ağabeyinim artık ben senin, gel buraya deli kız."

Koca cüssesine yakışmayan bir ağabey şefkatiyle kucakladı beni. Artık heyecandan nasıl sinirlerim bozulduysa gözlerim yeniden doldu.

"Yeter ama Sinan, aklını aldın sevgilimin, uğraşma artık."

Selim'im halime acıyıp kanatları altına almak istedi beni ama ben gelinlerin kraliçesiydim, her kayınvalidenin hayaliydim. Yani korunmaya ihtiyacım yoktu.

"Kusura bakmayın ağabey, şaşkınlıktan işte, yolculuk nasıldı? Açsınızdır, hemen bir şeyler hazırlayayım ben. Selim'in dolapta yoksa bir şeyler, hemen bizim evden getiririm."

"Valla becerebiliyorsan bir menemenini yeriz yenge."

Sinan ağabeyin samimi cevabı üzerine gülümseyerek geri çekildim. Bu sefer mahcup bakışlarımı İtalyan yengeye gönderip ona yaklaştım. Fakat o, kocasının aksine tokalaşmak için elini uzatmayı tercih etti bana. Bu hareketi karşısında kısa bir an Selim'le göz göze geldik ve sevgilim, *O öyledir*, der gibi bakınca ben de bozuntuya vermedim. İngilizce olarak Türkçe bilip bilmediğini sordum ve başını iki yana sallayarak kocasına bakıp İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Sinan ağabey ise İngilizce olarak yanımızda İngilizce konuşması için kendisini uyardı. Bunun üzerine aramızda İngilizce olarak tam olarak şu diyalog geçti.

"Adım Bahar, Selim'in kız arkadaşıyım."

"Evet, partner olduğunuzu anladım. Tanıştığımıza memnun oldum Bahar."

Nedense *partner* kelimesini dile getirişindeki mimikleri, ses tonu beni de Selim'i de rahatsız etti ve sanki kötü bir şey söylenmiş gibi Selim kolunu belime korumacı bir halde sararak konuştu. "Biz genelde nişanlı diyoruz."

Diyaloğu sürdürmek adına Selim'i duymamış gibi yaparak gülümsedim. "Ben de tanıştığımıza memnun oldum İtalyan..."

Kadına Türkçe olarak İtalyan yenge dediğime inanamıyorum. Ama bizim Derya alıştırdı beni böyle, kafamda kadının adı böyle kaldı yani.

"Sana da böyle öğrettiler sanırım. Benim adım Elisa."

"Affedersin Elisa, Derya ve Zeynep an... teyze, ismini söylemediler, bu yüzden öğrenemedim."

Zeynep anne mi? Eh, devrilecek başka çam bırakmadım herhalde. Ama kaldıysa lütfen getirin, ben icabına ba-

karım. Daha dün bir bugün iki, Truva atı gibiyim maşallah. Hadi kendi kendime kadına anne demeye başladım da oğullarının yanında böyle bahsetmek ne demek?

Daha fazla batırmamak adına önce mutfağa gittim ve tahmin ettiğim gibi buzdolabında pek işe yarar bir şeyler bulamadım. Sonra hafif bir baş hareketiyle Selim'i peşimden getirerek bahçeye, kendi tarafıma geçtim. Elime sepet alıp bahçe ışığıyla görebildiğim kadar domates ve biber toplamaya başladım. Niyetim ortaklaşa çalışarak zamandan tasarruf etmekti fakat Selim destek olacağına köstek olmaya niyetlenmişti. Sepeti elimden alarak yere bıraktı ve kollarını etrafıma sararak beni kendine doğru çekti. "Anlaşılan beni hiç özlememişsiniz Bahar Hanım."

"Özlememiş miyim? Pardon da bir saattir koala gibi sana yapışan ben değildim de kimdi o zaman? Zaten korkuttun beni."

"Cidden eve kadın mı attım sandın, hem de burnunun dibinde?"

Nefesi tenime değince dikkatim dağıldı. Böyle etkileyici bakmak için boş vakitlerinde ayna karşısında prova yapıyor muydu acaba?

"Düzgün konuş, ne öyle kadın madın... Ayrıca burnumun dibinde olmasa atacaksın yani? Buna takılmış gibisin de bir tek."

"Sen gerçekten kıskanmışsın beni."

Arsız gibi gülmeye başladı. Ben de kollarımı omzuna koyarak onu ittirmeye çalıştım. Ya da ittirmek istiyormuş gibi davrandım diyelim biz ona en iyisi.

"Sen dua et, İtalyan yengenin saçını başını yolmadım. Seni hadım edip doğmamış çocuklarımızın katili olmadım. Yüreğime indirdin gece gece."

"Özür dilerim. Gerçekten korkutmak ya da üzmek istemedim seni. Niyetim yarın için sürpriz hazırlamaktı sana."

Bir de üzmek isteseydin. Sesini, kokusunu, dokunuşunu öyle çok özlemişim ki... Parmak uçlarımda yükselerek dudaklarına kısa bir öpücük bıraktım. Tabii onun bununla yetinmeyeceğini biliyordum. Bedenlerimizi tamamen birbirine yaslayarak öyle bir öptü ki beni nefesim kesildi. Zalimin oğlu yine coşturdu hormonlarımı. Koynumda titreyen telefonum olduğumuz yerde sıçramamıza neden olmasaydı bizim menemen de yalan olacaktı. Arayanın Sema olduğunu görünce meşgule atarak toparlandım. Selim ise telefonun çıktığı yeri bir süre daha incelemeye devam etti. Hiç mi göğsüne telefon sıkıştıran insan görmedi canım? Ne var yani? Görmedi tabii, koskoca akıllı telefon üçüncü göğüs gibi sokulur mu oraya kıyafetimin cebi yok diye? Telefonu çıkardığım yere yerleştirmenin hoş olmayacağını düşünerek sepete attım. Sonra da taşısın diye Selim'e vererek daha fazla oyalanmadan biberleri toplamaya koyuldum.

* * *

Annemin mutfak konusundaki yeteneklerinin bana geçmiş olması kutsanmışlığımın ispatı değil de nedir? Tüm hanımlığımı konuşturarak ve içine sevgimi katarak fazlasıyla lezzetli bir menemen yaptım. Hamilelik yüzünden sürekli midesi bulandığını söyleyen Elisa yenge bile iki tabak yedi, o derece. Üstelik Selim'in mutfaktaki tacizlerine rağmen tadı tuzu da yerinde olmuş yemeğimin. Gıybet yapmak gibi olmasın ama şimdi burada biz bizeyiz. Allah'ın bildiğini kuldan saklayacak değilim. Zeynep annenin ve diğerlerinin İtalyan yengeyi neden sevmediğini anladım. Ben mutfakta tüm marifetlerimi konuştururken salonda ayaklarını uzatıp meyve suyunu yudumladı hatun. Elbette hamile kadını daha karnı büyümemiş de olsa çalıştıracak halim yok ama insan bir gelip, "Canım müstakbel eltim,

yardıma ihtiyacın var mı?" der. Ne bileyim, en azından sohbet etmek için yanımda durur. Hizmetçisi miyim, yoksa aşçısı mıyım da beni mutfakta yalnız bırakıyor? Hatun insan değil yürüyen buzdolabı resmen. Hatta derin dondurucu, Allah kocasına kolaylık versin valla. Nasıl ömür geçer bununla, bilemedim çünkü.

Bu durum ufaktan hoşuma da gitti aslında. Sonuçta İtalyan yengeden yana yüzleri gülmemiş madem yeni ailemin, ben onların Bahar gelinleri olarak yanlarında olurum. Kim en sevilen gelin olmak istemez ki? Sinan ağabey de esprili adam. Selim gibi laf dokundurmayı, karşısındakiyle uğraşmayı seviyor ama babacan da bir tavrı var. İnsan sanki kırk yıldır tanışıyormuş gibi hissediyor onunla konuşurken. İtalya'da yaşadığından belki biraz soğuk olur, yurtdışı görmüş insan kibrine kapılır sanmıştım ama yanılmışım. Karısının tam zıttı bir adam. İş güç, bebeğin doğum tarihi, benim işim, Selim'le olaylı tanışma hikâyemiz derken gecenin ikisine kadar sohbet ettik. Bana kalsa sabahlardım gerçi. Malum, Selim'le daha önce yapmadığımız şey değil. Zaten bizimkiler de evde değil. Ama aile terbiyesi almış hanım hanımcık bir gelin adayı olduğumdan müsaade isteyerek Selim'in tüm sessiz ikna çabalarına rağmen bahçeye çıkıp kendi tarafıma doğru yürüdüm.

"Bahar..."

"Selim, sizin taraftan tükürsen bizim bahçeye gelir, farkındasın değil mi? Kapıdan kapıya beni bırakman biraz komik oluyor, haberin olsun."

"Sana bir şey söylemeye geldim ya peşinden, hem belki vedalaşırız dedim."

"Onu tüm gece söyledin zaten, biliyorum, beni seviyorsun. Derdin veda öpücüğüyse de..."

Cümlemi dudaklarıma yapışarak yarım bıraktırdı ve sonra geri çekilerek sırıttı. "Bin kere söylesem yine bık-

mam ama o değil söyleyeceğim şey." Alışkanlık haline getirdiği üzere kollarını uzatıp beni belimden kavradı.

"Bana dokunmadan konuşamıyorsunuz herhalde avukat bey. Eliniz kolunuz hiç rahat durmuyor maşallah."

Benim sesim cilveli mi çıktı az önce? Hâlbuki laf sokmak istemiştim ama hormonlarım benim yerime karar verdi anlaşılan sesimin tonuna.

"On gündür görmediğimiz sevgilimize sarılmışız, suç mu?"

"Normalde değil de, sen bayağı abarttın. Neyse, konuyu dağıtma da ne söyleyeceksen söyle hadi. Benim uykum geldi, artık uyumak istiyorum."

"Tek başına korkmayacak mısın sen? Sizinkiler de evde yok..."

Niyeti bozdu iyice bu adam. Gel yârim koyun koyuna uyuyalım dememi beklemiyor inşallah.

"Yirmi sekiz yaşındayım ben Selim, çocuk muyum, niye korkacakmışım? Ne münasebet."

"Yok ya, korkarsan git Zeynep annene o uyutsun seni diyecektim de..."

Tüm gece içinde tuttu da lafı şimdi mi sokuyor yani? Kasten ayağına basarak kaşlarımı çattım. Annesine şimdiden *anne* dedim diye sevineceği yerde şu yaptığına bak edepsizin. Başka adamlar evliliklerinde eşleriyle annelerinin arasında kalıp kavgalar ediyor bu yüzden.

"Bende kabahat ki seni insan yerine koyup dinliyorum. Çöl ayısından ne bekliyorsam artık, olacaktım bir İtalyan yenge de sen o zaman görecektin. Tüm ailenin gönlünü ilk günden fethettim ya, ondan şımardın sen böyle."

Şu filmlerde gördüğüm kavga ortası öpüşme sahnelerinden birini yaşamadan ölseydim zaten bir gözüm açık giderdi. Sitemimin ortasında beni yeniden öpen Selim'in bu defa saçlarının arasından ellerimi geçirerek büyük bir

istekle öpücüğüne karşılık verdim. Nihayet ayrıldığımızdaysa saçlarımı okşayarak alnını benimkine yasladı.

"Bahar'ım..."

"Hımmm..."

"Yarın seni kaçta alayım?"

"Nasıl?"

"Yemeğe çıkacağız ya, onu soruyorum. Kaçta alsam hazır olursun? Saat yedi buçuk iyi midir?"

Bizim yemek yeme planımız vardı da ben niye bilmiyorum? "Benim niye haberim yok Selim?"

"Söylüyorum ya işte şimdi Bahar."

"Ben ne yapacağım seninle benim tatlı çöl ayım?"

Selim alnını geri çekip burnumdan öptü ve gülümsedi. "Çocuklarının babası yapabilirsin mesela, üç tane iyi midir? Fazlasını istersen bana o da uyar."

"Selim!"

"Sen bu enerjini yarınki yemeğe sakla hayatım, hepsini konuşacağız. İyi uykular."

Baş başa yemek, konuşmak? Yoksa düşündüğüm şey mi? Kollarını bedenimden çözüp arkasını döndü ve eve yürümeye başladı.

"Selim! Yarın ne giyeyim, bari onu söyle!"

"Kırmızı giyme de güzelim, ne giyersen giy."

Evine giren sevgilimin arkasından bakmaya devam ettim ve idrak ettiğim şeyin coşkusuyla gülmeye başladım. Yetişin komşular! Galiba bu sefer de üç vakte kadar düğünümüz var.

Duam

Romantik komedi filmlerinde ve dizilerde insanlar sabahları gülümseyerek uyanır ya hani, işte ben de öyle açtım gözlerimi yeni güne. İkinci saniyede de aklıma Selim düştü. Zaten rüyamda da onu görmüştüm. Sevgili olarak ilk resmi randevumuza çıkmanın heyecanı sardı içimi. Destek kuvvet için kızları aramam gerektiğini düşündüm. *Akşam ne giyeceğim? Kuaföre ya da alışverişe gitmeli miyim?* Yataktan çıkıp gerindiğimde çalan telefonum, arayanı öğrenme ihtiyacıyla ekrana bakmama neden oldu. *Selim arıyor, oy ben beni arayan ellerini seveyim adam.* Gülümseyerek açtım ve kalbimden gelen neşeyle konuştum.

"Günaydın aşkım."

"Sen ne güzel açtın öyle telefonunu! Günaydın Bahar'ım, dört mevsimim."

Dört mevsimim dedi bana, değil mi? İsteyince ne de güzel laf yapıyor ağzı böyle. Bu adam benim kalbime nasıl hükmedeceğini çok iyi biliyor.

"Günümü güzelleştirmek için mi aradınız avukat bey?"

"Daha çok kendi günümü güzelleştirmek için diyelim biz ona. Bir balkona çıkar mısın?"

En son benden bunu istediğinde gecenin kör saati yaşadığımız aksiyonu hatırlayınca tedirgin hissettim. "Yine tırmanmadın değil mi?"

"Sözümü dinler misin?"

Çıplak ayaklarımla koşarak balkon kapısını açtım ve sabah güneşinin ısıttığı balkona adım attığım an demire bağlanmış balonları, benim için hazırlanan rengârenk paketi gördüm.

"Selim!"

Elimdeki telefonu bırakmadan boş balkonda beni bekleyen uçan balonlara dokundum. Kıyamam bir de bağlamış, süslemiş uçmasınlar diye. Pakette bir kutu fondan ve koca bir buket beyaz gülle lilyum görünce kocaman gülümsedim.

"Ben sana deliler gibi aşığım, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum ama başını kaldırmazsan gülüşünü doyasıya izleyemeyeceğim."

Yatak odasının camına yaslanmış, elinde kahve bardağıyla gülümsüyordu kendi evinden bana. Diğer eli benimle konuştuğu için telefonundaydı. Öyle güzel gülüyor ki, duygulanınca buğulanan gözlerim görüşümü bulanıklaştırdı ve kendi kendime huysuzlandım.

"Ama ben senin yüzünü güldürmek için sürpriz yaptım Bahar'ım, ağlamaya falan kalkma lütfen."

"Sen anlamazsın, ben mutluluktan böyle oldum."

Üstüne tam oturan gök mavisi gömleği, samimi gülümsemesi ve âşık bakışıyla karşımda duran adam gerçekten benim mi ya? Peki, ben onu hak edecek ne yaptım? Pijamalarım, birbirine girmiş saçlarım ve muhtemelen yastık izi taşıyan yüzümle estetik açıdan bu sürprize pek uygun göremedim kendimi. Üstümdekileri çekiştirip saçlarımı düzeltme çabasına girdiğimi fark etmiş olacak ki kalbimi eriten sesiyle konuştu Selim.

"Çok güzelsin. Gözlerimin gördüğü en masum, en hayat dolu, en zarif, en komik, en zeki ve en..."

Enleri bastırarak sıraladığı övgüler, kıkırdayarak sözü-

nü kesmeme neden oldu. "Ya Selim... Sen beni yüksek doz mutluluktan öldürmek mi istiyorsun? Biraz daha konuşursan erime seviyesini atlayıp buharlaşacağım karşında."

Ya da kafana bir çuval geçirip kaçıracağım seni. Mümkünse en yakın nikâh dairesine doğru götürüp tapunu üstüme yaptıracağım. Sonra kimsecikler görmesin diye dağ başında bir kulübeye kapatıp önümüzdeki elli yıl insanlığa karışmana engel olacağım. Tehlikenin farkında mısınız avukat bey?

Selim bana, beni mahveden, beynimi kullanıma kapatan gülümsemesini bahşederek tatlı sesiyle bir sır veriyormuşçasına konuştu. "Sizi seviyorum mühendis hanım."

"Sizi seviyorum avukat bey."

Olabilecek en ağır hareketlerle telefonu kapatıp durduğumuz yerde dikilerek birbirimizi izlemeye devam ettik. Sonra uzun uzun el salladık ve ben hediyelerimi alıp odama dönmek zorunda kaldım. Kesinlikle kızları aramam gerekiyor. Belki de kuaförü eve çağırmamız daha doğru olur. Selim'in bu gece bana yeniden âşık olmasını istiyorum. Madem bana torunlarıma anlatılacak bir evlilik teklifi edecek, ben de ona torunlarımıza anlatacak bir şeyler vermeliyim. *O kadar güzeldi ki büyülenmiştim, evlenme teklif ettiğim gece ona yeniden âşık olmuştum, bu güzel kadın benim olduğu için gurur duymuştum*, demesini istiyorum. Hazal ve Nazlı saç şekillendirici ve kozmetik ordusuyla iki saat sonra kapımda belirdiler. Fazla aşırıya kaçmamak adına kuaför fikrinden vazgeçtik. Ayrıca zavallı Hazal dolabındaki elbiselerin yarısını da yanında getirdi. Bol bol heyecan ve neşe içinde önce ne giyeceğime karar verdik. Annelerimiz bilinçaltımıza nasıl işlediyse yine beyaz bir elbisede karar kıldım. Uçuş uçuş bir elbiseydi bu, doğal bir örgü topuz yapmaya çalıştığımız saçlarım da fena değildi. Üç saat makyaj videosu seyredip denemeler yaptıktan

sonra beni sade ve zarif gösterecek bir makyaj yapmayı da başardık. Uzun, dikkatli bir manikürün ardından tırnaklarıma oje sürdük. Madem yüzük takacaktım, ellerim güzel görünmeliydi. Heyecandan doğru dürüst bir şey yiyemedim. Kızlar da annemi aratmayacak öğütler verdiler bana. Onlar da yetmedi, Gonca'yla görüntülü konuştuk. Kalbim ağzımda atıyordu, hatta elim ayağım titriyordu. Ben şimdiden böyle heyecanlanıyorsam düğüne kadar sağ çıkamazdım herhalde.

Sonunda saat yedi olduğunda kızlar evlerine döndüler. Ben de elimde telefonum, çantam, karşımda çıkmadan sıkmam için bekleyen parfüm şişemle öylece salonda oturdum. Normalde gideceğim her yere geç kalırım. Fakat bu adamla buluşmadan önce saatlerimi hazırlanmaya ayırdığım için erkenden bekleyen taraf oluveriyorum.

Nihayet telefonum çaldı ve ben heyecandan titreyen sesimle açtım. "Selim?"

"Aşkım, hazır mısın? Biliyorum daha yarım saat var ama..."

"Ben hazırım, seni bekliyordum."

Çok mu hevesli görünüyorum? Valla zaten hevesliyim. Apaçık ortada olanı niye saklamaya çalışıp kendimi ağırdan satayım?

"Ben de hazırım da senin hazırlanmanı bekliyordum."

"Ne güzel."

İkimiz de hazırız madem, neyi bekliyoruz? İyice şapşal âşıklar olduk, iyi mi?

"O zaman erken gidelim, ben zaten kapındayım yani evlerimiz de dip dibe ya ondan..."

Selim benimle konuşurken cümlelerini mi tamamlayamıyor? Anlaşılan heyecandan ölürken öbür tarafa tek başıma gitmeyeceğim. Elbisemin eteğini düzelterek ayağa kalktım. Parfümümü sıktım, telefonun diğer ucundaki

gergin bekleyişin tadını çıkardım ve kapıyı açıp Selim'in nefes kesici görüntüsüyle karşı karşıya kaldım. Şöyle bir durum var, adam enişteniz diye size fazla betimlemek istemiyorum ama özetle Yunan heykeli diye adlandırabilirim kendisini. O beyaz gömlek örtünmek için giyildi madem, ne diye tüm kasları sergiliyor? Tıraş da olmuş belli, mis gibi losyon kokuyor.

Kısa bir an bir şey söylemeden bakıştık. Selim'in gözlerindeki hayranlığı görmenin getirdiği keyifle gülümsedim. En azından kızların emekleri boşa gitmedi. Amacımıza ulaştık. Selim'in bana iltifat etmesini, beğenisini belli eden bir cümle kurmasını bekledim. Ama o gözlerini bedenimde, yüzümde gezdirip susmaya devam etti. Tabii bu sessizlik uzayınca hafiften gerildim. *Benim göremediğim bir kusurum mu var acaba?* Diye düşünerek hızla gözlerimi üzerimde gezdirdim.

"Çok mu abartılı giyinmişim? Ben aslında demiştim kızlara daha sade giyineyim diye de onlar heves ettiler. Ben hemen..."

"Çok... Çok güzel olmuşsun. İzlemeye doyamıyorum. Bakmaya kıyamıyorum."

Gülümsemem tüm yüzüme yayıldı ve aramızdaki kısa mesafeyi kapatarak Selim'in koluna dokundum. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun. Gideceğimiz yerde oldukça dikkat çeken bir çift olacağız."

İkinci cümlemde gülümsemem samimiyetini kaybetmiş olabilir ama lütfen, alnının ortasına bu adam Bahar'ın yazsam bile içim rahat etmeyecekmiş gibi hissediyorum. Selim de boşta kalan kolunu belime dolayarak dudaklarını kulağıma yaklaştırıp konuştu. Bence nefesiyle tenimi gıdıkladığında dizlerimin bağını çözdüğünün kesinlikle farkında, sırf bu yüzden bunu bilerek yapıyor.

"Sence ben, sen bu kadar güzelken bizi insan içine ka-

rıştırır mıyım? Bu akşam bizim olsun istiyorum."

Meraklı gözlerim onunkilerle buluşunca yanağıma bir öpücük kondurarak göz kırptı.

"Sabret sevgilim. Söz veriyorum bu gecenin güzel geçmesi için elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Terleyen avuç içlerimi elbiseme silerek elimi tutmasına izin verdim. Gideceğimiz yere arabayla varacağımızı düşünmüştüm ama Selim beni sokak boyunca yürüterek sahile götürdü.

"Bu randevu şimdiden ilgi çekici olmaya başladı."

Selim yorumum karşısında sessizliğini koruyarak arkama geçip sahile ayak basmadan önce cebinden çıkardığını tahmin ettiğim kırmızı bir eşarpla gözlerimi bağladı. Ilık nefesini saçlarımın arasında hissederek beni bu kadar altüst eden o değilmiş gibi yine onun bedenine sığındım. Ancak o arkamdan çekildi ve yokluğuyla kısa bir an irkilmeme neden oldu. Sonra sakinleştirici sesini hemen yanımda duydum.

"Önce seni bu topuklu ayakkabılardan kurtarmam gerek. Geceyi acilde bitirmeye niyetli değilim."

"Selim..."

Önümde diz mi çöktü? Hiçbir şey de göremiyorum. Elbisemin altına giren ellerini hissedince heykel gibi öylece kalakaldım. Ayak bileklerime dokunan soğuk elleri bir süre orada oyalandıktan sonra ayakkabılarımı çıkardı. Böyle zamanlarda zor çıkan, tokalı ayakkabı giymenin iyi bir fikir olup olmadığını daha sonra düşünecektim. Selim yeniden yanıma geçerek kolunu belime doladı. Elimi tutup dudaklarına götürdü ve bırakmadan yönlendirmeye, düşmemi engelleyerek beni beraberinde yürütmeye devam etti. Çıplak ayaklarım ılık kumlara değiyordu. Elbisemin eteklerinin ve gözlerimi bağladığı eşarbın rüzgârda hareket ettiğini hissediyordum. Ama en önemlisi Selim yanımday-

dı. İlk gördüğüm günden beri bağımlısı olduğum kokusu huzurlu ve güvende hissetmemi sağladı. Kumsaldaki kısa yürüyüşümüzün ardından durduruldum ve Selim çıplak omzuma bir öpücük bırakarak biraz geri çekildi.

"Öyle güzel kokuyorsun ki... İlkbaharda bir çiçek bahçesi gibi... Havaalanında benimle bavullar için kavga ederken seninle ilgili ilk fark ettiğim şey bu olmuştu."

"Cadılığım hakkında bir yargıya varmadan önce miydi bu sonra mı?"

Muzip bir şekilde sorduğum soru karşısında gülerek eşarbı gözlerimden çözdü ve manzaraya bakmama izin verdi. Denizin dibine gelmiştik. Günübirlikçilerin en kıdemlilerinin bile zor bulabildiği bir ağaç altında, sahilin herhalde en bakir noktalarından birindeydik ve burası tüm sahil şeridi boyunca en sevdiğim nokta olmuştur her zaman. Fakat bugünden sonra gönlümde çok daha kıymetli bir yeri olacak. Ağaç tıpkı bir dilek ağacıymış gibi kumaşlarla süslenmiş Selim tarafından, üstelik yanmak için geceyi beklediğini tahmin ettiğim ışıklarla çevrilmiş. Akşam güneşinin kızıla boyadığı gökyüzü de manzarayı tamamlamak istercesine bir başka güzeldi sanki. Bizim için buraya iki kişilik bir masa getirilmiş. Beyaz güller, mis gibi kokusuyla içimi açan yaseminler, mor salkımlar... En sevdiklerimi nereden bilebilir ki bu kadar Selim? Kabul ediyorum gevezeyim, kendim hakkında da sürekli konuşuyorum ama bu bilgileri ona verdiğimi hatırlamıyorum.

"Sen bunları... Yani nasıl?"

Yakışıklı yüzüne tüm merak ve hayranlığımla bakarak mantıklı, en azından yüklemi olan bir cümle kurmak ya da soru sormak istedim. Başaramayacağımı anlayınca da samimi bir gülümsemeyle o konuşmaya başladı.

"Hazal ve Gonca'yla iletişime geçtim. Arkadaşlarını ikna edip senin hakkında bilmediğim şeyleri bana öğret-

melerini istedim. Ayrıca Nazlı'dan da yardım aldım. Baban kışlık evinizin yedek anahtarını Koray amcaya vermiş. Nazlı da babasından alarak evine gidip biraz araştırma yaptı."

"Pembe günlük!"

Hangi birine daha çok şaşırmalıyım? Selim'in bizim kızlar tarafından bu denli desteklenip sevilmesine mi? Yoksa benim için hazırlanan bu güzel masaya, yapılan prodüksiyona mı? Hele Nazlı'ya ne demeli? On beş yaşındayken tuttuğum günlüğü unutmamış da eve girip gizlice bulmuş. Gerçi onun o günlüğü ben daha İstanbul'a gittiğim gün bulup okumasını bekliyordum. Geç bile kalmış. Ergenlik dönemimdeyken etrafımdaki kimsenin beni anlamadığına inandığım o en kaprisli, tavırlı günlerimde bakıcılık yapmam için bana emanet ettikleri Nazlı'yla muhatap olmadan sürekli pembe günlüğüme geleceğimle ilgili hayallerimi yazardım. Zavallı kız onunla oyun oynamadığım için az tepinmezdi karşımda. Günlüğü okuyabilmek için vaktiyle az dolap çevirmemişti.

Oturmam için sandalyemi çekerken Selim sesindeki tatlılığın dozunu iyice artırarak konuştu. "Aslında bu kadar ayrıntıyı sana vermemem gerekiyordu. Özellikle Nazlı günlük konusunun bir sır olarak kalması konusunda söz verdirdi."

"Sen biraz daha sır dolu, gizemli bir adamsındır aslında ama bana benzemeye başladın bugünlerde biraz."

Bu ilişkinin ketum tarafı bence Selim yani, boşboğaz olan her zaman ben oldum.

"Hâlâ gerektiğinde ketum oluyorum ama sana karşı açık olmak istiyorum. Zaten birbirimizin hayatına giriş yapma şeklimiz pek iç açıcı değildi. Şimdi hatırladıkça komik gelse de insan yaşarken öyle hissetmiyor. Sonra öylesine flörtleştiğimizi düşünürken sana körkütük âşık oldum.

Bu kadar büyük bir şeyin içine düştüğümü anlayamadan kapıldım, çarpıldım. Yetmezmiş gibi aman başın ağrımasın diye seni kendimden uzak tutayım dedim. Onu da beceremedim. Bence ben bu ilişkideki hata kotamı doldurdum."

Sanki tüm bu yaşananlar başka bir hayatta olup bitmiş gibi hissederek dinledim Selim'i. Bakışlarımı denize çevirerek beyaz köpüklü dalgalara, gün batımına baktım. Bu bizim ikinci kez güneşin batışını birlikte izleyeceğimiz gün olacaktı.

"Kordon'da da böyle izlemiştik gün batımını, sana âşık olduğumu o gün resmen kabullenmiştim galiba."

"Ben birlikte gün doğumunu izlerken, bir gün önce dertleştiğimiz gece kabullenmiştim, senden önce teslim olmuşum demek ki."

"Yani... Ben de biliyordum da insan bir umut, belki kurtulurum da bu kadar çok âşık olmam, sonrasında üzülmem diyor. Şimdiki aklım olsa, daha havaalanında çekerdim teslim bayrağını."

Gülümseyerek ayağa kalktı ve dikkatimi yeniden bizim için hazırlanan masaya çevirmeme neden oldu. Yan tarafa koyulmuş servis masasına baktım. Soğumamaları için ısı geçirmez kaplara koyulan yiyeceklerden ilkinin kapağını açtı Selim. Önümde boş duran çorba kâsesini eline alıp yoğurt çorbasını kepçeyle dökmeye başladığında gözlerimi Selim'in üzerine diktim. "Sen dersine epeyce bir çalışmışsın. En sevdiğim çorbayı önüme koymalar falan."

"Umarım benim pişirdiğimi de seversin."

"Sen mi yaptın gerçekten?"

Yemek pişiren erkek tatlılığı? Allah'ım vallahi de billahi de sana geliyorum.

"Annemin yardımını aldığımı inkâr etmeyeceğim ama o sadece yanlış bir şey yapmama engel olmak için pişirirken başımda bekledi. Sanırım otuz yıldan sonra kendime

nihayet düzgün bir kız bulmuşken onu kötü yemek yaparak kaçırmamdan ya da daha kötüsü seni zehirlememden korktu." Öyle şaşkın ve hayran kalmış bir haldeydim ki bir teşekkür cümlesi kurmaktan aciz halde sadece gülümsedim Selim'e. Aşk bedenimi felç etmişti herhalde. "Çocukluğundan beri ne zaman mutsuz hissetsen ya da hasta olsan annenden bu çorbayı istediğini öğrendim. Bu yüzden sevdiğin gibi pişirmeyi öğrenmem gerektiğini düşündüm."

"Uzun zamandır içmemiştim. Çok güzel olmuş, teşekkür ederim."

Gerçekten lezzetli olmuştu, hem de tıpkı annemin çorbası gibi... Beni yeniden küçük, annesinden şefkat bekleyen bir çocuk gibi hissettirecek kadar üstelik. Çorbanın ardından en sevdiğim zeytinyağlı yemek olan barbunyayı servis etmeye başladı tabaklarımıza Selim, bu arada güneş de battı ve tahmin ettiğim gibi ağacın ışıkları yandı. Sanki ağaçta yıldızlar varmış gibi ışıl ışıl oldu. Masadaki mumları da yaktı sevgilim ve üşümememem için omuzlarıma servis masasının neresine sakladığını anlayamadığım kaşmir bir şal sardı. Ardından barbunyayı neden pişirdiğini açıklamaya başladı.

"Barbunya yemeğini çok seversin ama en çok barbunyayı ayıklamayı seviyorsun. Çünkü çocukluğundan beri babanın mutfağa girerek yardım ettiği tek yemek bu. Daha dört yaşındayken sen annene yardım etmeye heves edip mutfağa girdiğinde barbunyaları kabuğundan ayıramayınca sana öğretmek için seninle birlikte ayıklamış ve o günden beri bu ikinizin ortak yaptığı bir iş, alışkanlık haline gelmiş. Bu yüzden alışverişe çıktığın zaman barbunya görürsen almadan geçemiyorsun."

Bu kadar ayrıntıyı öğrenip aklında tutmuş olduğuna inanamıyorum. Sessizce onu onaylayarak ve gözyaşlarımı engellemek için kendimle ciddi bir savaş vererek barbun-

yamı bitirip tabağıma bıraktığı karnıyarıkla pilava baktım, gülümsedim. Artık şaşırmıyorum çünkü.

"Senin için pilav akşam yemeklerinin şeref konuğudur. Pilav olmadan yenen akşam yemeği davetlerinde bir eksiklik olduğuna inanıyorsun çünkü küçükken babaannen evinize ne zaman gelse annen pilav pişirirdi. Babaannenin evinize gelen en önemli misafir olduğunu bildiğin için önemli yemeklerde pilav yenmesi gerektiğine inanıyorsun."

"Peki, karnıyarık?"

"Sen dokuz yaşındayken annen rahatsızlanmış. Ameliyat olması ve bir süre hastanede yatması gerekiyormuş. Baban seni birkaç günlüğüne anneannene bırakmış. Annen hastaneden çıktığı gün eve geldiğinde kapıdan içeri girer girmez karnıyarık kokusu burnuna dolmuş ve sen kendini günler sonra ilk defa evinde hissetmişsin. Annen sana sevdiğin yemeği yapmış yani iyileşmiş ve kızı için mutfağa girmiş. Her şeyin yoluna girdiğini buradan anlamışsın. İstanbul'dan İzmir'e ne zaman aileni ziyaret etmeye gelsen annenden sana, sen daha eve gelmeden karnıyarık pişirmesini istiyorsun. Sırf eve ilk adım attığında o kokuyu duyabilmek için."

Başımı sallayarak ıslanan yanaklarımı kuruladım. Selim'in benim çocukluktan kalma saçma alışkanlıklarımı, takıntılarımı öğrenip bu kadar önemsemesi kendimi hiç olmadığı kadar değerli hissetmeme neden oldu. Onun için gerçekten çok değerliydim. Ben de artık birilerinin kıymetlisi olmuştum.

"Tüm bunları neden anlattığımı sormayacak mısın peki sana?"

"Hayır, çünkü nedenini biliyorum. Beni ne kadar iyi tanıdığını bana göstermeye çalışıyorsun."

"Zaman geçtikçe ve ben senin henüz bilmediğim yönlerini keşfettikçe sevgimin azalmasından korktuğunu biliyo-

rum. Ama Bahar Özdemir, atladığın bir şey var. Ben senin hakkında her gün yeni bir şeyler öğreniyorum ve öğrendikçe daha fazla âşık oluyorum sana. Artık sevgim içime sığmıyor."

Gözlerimi onun o güzel gözlerinden ayırıp denize döndüm. Dalga seslerini dinleyerek aklımdakini dile getirdim. "Öğrendiklerin geçmişime ait anılar, beni korkutan onlar değil aslında. Karakterimi tanıdıkça ve biz birlikte zaman geçirdikçe, yani ne bileyim..."

Tanıdığı en geveze insan olduğum ortada ama benim dırdırımı ömür boyu çekebilir mi ki Selim? Sinirlendiğim zaman ne söylediğimi kulağım duymaz mesela. İsmim bile deliye çıkmış benim, şimdi eğlenceli bulduğu yönlerimden ileride nefret etmeyeceğinin garantisi var mı? Neticede davulun sesi uzaktan hoş gelir.

"Bahar, insanın çocukluğu, geçmişi, inandığı, sevdiği şeyler karakterini belirler. Bugün olduğun insana, benim âşık olduğum kadına nasıl dönüştün sanıyorsun? Ayrıca hakkında tahmin ettiğinden daha çok şey biliyorum bence. Şu an saymadıklarım da var."

"Daha tanışalı iki ay oldu. İnsanlar yıllarca vakit geçirdikten sonra bile birbirlerini tanıyamadıklarını söyleyebiliyorlar."

Şimdi ne diye konuyu buraya, çekincelerimin ortasına getirdim ki?

"Endişelendiğin zaman alt dudağının sol tarafını ısırıyorsun hep. Utandığında kulakların ısınıp kızarıyor. Ama seni kızdırınca utancını unutup doğrudan gözlerime bakıyorsun. Strese girdiğinde ya da mahcup hissettiğinde saçlarını sol kulağının arkasına atarak gerginliğini belli ediyorsun. Ne söyleyeceğini veya nasıl söyleyeceğini bilmediğinde gözlerini kaçırıyorsun. Hatta parmaklarınla oynuyorsun. Öfkelendiğinde sağduyunu kaybediyorsun.

Ağlarken çenenin titremesine engel olamıyorsun. Bu yüzden gözyaşlarını saklasan bile titreyen çeneni saklayamıyorsun. Bazen hayal dünyana öyle bir dalıyorsun ki çevrende yaşanan hiçbir şeyi fark edemiyorsun. En çok üzgün olduğun zaman gülüyorsun çünkü yok saydığında seni üzen şeyin kaybolacağına inanıyorsun. Masallardaki mutlu sonlara, mucizelere, uğurböceklerinin gerçekten uğur getirdiğine ve yıldız kaydığında tuttuğun dileğin gerçek olacağına inandığını biliyorum. Bence ben seni biraz da olsa tanıyorum Bahar."

Ona anlattığım her şeyi, yanındaki her davranışımı ezberlemiş demek. Söylediğim ya da söylemediğim her şeyi, benim bile farkında olmadıklarımı o biliyor. O saydıkça bu oyuna katılmam gerektiğini düşünerek ben de onda ezberlediğim davranışları saymaya başladım.

"Kahveni şekersiz ama sütlü içiyorsun. Çayını demli seviyorsun. Sabahları aç karna bir bardak kahve içersin. Ama kahvaltıda her zaman çay içiyorsun. En sevdiğin yemek yaprak sarması, tüm sarmaların aynı kalınlıkta olmasını istiyorsun, bu da senin takıntın. Tıpkı benim gibi eski şarkıları yenilere tercih ediyorsun. Pırasadan nefret ediyorsun ama sadece annenin böreğinin içinde yiyebiliyorsun. Sinirlendiğin zaman sağ yumruğunu sıkarak kendini kontrol etmeye çalışıyorsun. Mutlu olduğun zaman gülüşün sağ tarafa doğru hafifçe yamuluyor ve ben bunu çok seviyorum. Benimle uğraşırken gözlerin hafifçe kısılıyor, dudakların olmasa bile gözlerin gülüyor bana, engel olamıyorsun. O zaman biliyorum ki beni utandıracak ya da sinirlendirecek bir şey söyleyeceksin. Bazen gözlerine buz gibi bir ifade yerleştirip yüzündeki tek bir kası bile oynatmadan dişlerinin arasından konuşuyorsun. Bu çok, gerçekten çok sinirli olduğun anlamına geliyor. Seni öyle görmeyi sevmiyorum. Tatlılarla aran iyi değil. Özellikle şerbetli tatlıları hiç sevmiyorsun. Sen..."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Kocaman eliyle benimkini öyle şefkatli bir şekilde kavradı ki kalbimin sıcacık olduğunu hissettim. Korkularımın gereksizliğiyle yüzleştim. Şimdiye dek şahit olduğum en büyük mucize gerçekleşmiş benim. Beni olduğum gibi seven bir adam bulmuşum ve ona âşık olmuşum. Ötesi var mı? Başımı yıldızlarla süslenmiş gökyüzüne çevirerek sessiz bir teşekkür gönderdim Allah'a. Aynı anda da müzik sesi doldu kulaklarıma.

"Benimle yine sahilin en güzel noktasında, yıldızların altında dans eder misin?"

Selim'in elini tutarak memnuniyetle ayağa kalktım ve kumların üstünde çıplak ayaklarımla, elbisemin rüzgârda uçuşan eteği eşliğinde başımı Selim'in omzuna yasladım. Hayatımın en huzurlu anını yaşıyordum sanırım. Saçlarımı okşayarak fısıldadı sevgilim.

"Bahar'ım, sana seni sonsuza kadar mutlu edeceğimi söyleyip bunun sözünü veremem. Ama bugünden itibaren ölene dek kalbimin sadece senin için çarpacağını söyleyebilirim. Belki seni hiç istemeden ağlatacağım, birlikte üzüleceğiz. Ancak sonunda yine birlikte gülebilmek için her şeyi yapacağım. Ne zaman üzülsen, hasta olsan sana çok sevdiğin yoğurt çorbasını ben yapacağım. Evimiz için alışverişe her çıktığımda barbunyayı görünce bir an bile düşünmeden alacağım ve seninle birlikte ayıklayacağım. Bahar, sana söz veriyorum, eğer bir gün evimizden uzak kalmak zorunda kalırsan döndüğünde seni karnıyarık kokusu karşılayacak. Ben senin ailen olacağım. O çok sevdiğin masallardaki mutlu sonları bizim için yeniden yazacağız. Sana bir keresinde duygularımı nasıl anlatmıştım, hatırlıyor musun? Hani yıldızlar..."

" 'Gökyüzünün en parlak ve en uzak yıldızına âşıkmı-

şım gibi hissediyorum,' demiştin. Ben senin söylediğin hiçbir şeyi unutmam."

Başımı geri çekerek Selim'in gözlerinin içine baktım.

"Belki gökyüzündeki yıldızları indirmeye gücüm yetmeyebilir ama kayan yıldızlara fısıldadığın dileklerin gerçeğe dönüşmesi için çalışacağıma söz veriyorum. Bıkmadan, ömrüm boyunca dileklerini yerine getirmeye çalışacağım, tabii eğer sen benim tek dileğimi yerine getirirsen."

Sözlerinin etkisiyle hayran, ilgili bir sesle sordum. "Senin dileğin ne?"

"Benim olmanı diliyorum, gözlerimin önünden bir an bile kaybolmadan, gözlerimi her açtığımda gördüğüm ilk şey ve kapadığımda gördüğüm son şey olmanı. Seni tüm bencilliğimle kendime istiyorum Bahar. Benim dileğim de duam da sensin. Benimle evlenir misin?"

Mutluluk gözyaşlarım eşliğinde bir şey söylemeden boynuna sarılıp Selim'in kokusunu içime çektim. Sanki kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. Denizin üstünden gökyüzüne salınan onlarca dilek fenerini de gözyaşlarımın arasından fark edip şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Bunlar..."

"Dileğimin ne kadar büyük olduğunun farkındayım. Bu yüzden işimi sağlama almaya çalışıyorum."

Yüzünde öyle ciddi bir ifadeyle söylemişti ki bunu, gülerek yanağından öptüm sevgilimi. O da karşılığında yanaklarımı kurulayarak yüzümü avuçları arasına aldı.

"Amacın cevap vermeyerek beni korkudan öldürmek mi?"

Bu kadar güzel konuştuktan sonra onu reddetme ihtimalimi gerçekten düşündü mü yani? Allah taş yapar, hayatımın kalanında lanetlenirim herhalde.

"Bir de soruyor musun? Dünyada konuşulan her dilde, duymak istediğin kadar evet!"

Öyle bir sarıldı ki bana, kaburgalarım acıdı, nefes alamadığımı hissettim. Ayaklarımı yerden keserek, kollarının arasında çığlık atmama neden olacak bir süratle döndürdü beni.

"Teşekkür ederim! Seni o kadar çok seviyorum ki sayende ben bu gece dünyanın en mutlu adamı oldum!"

Selim yüzümün her noktasını öpücüklere boğarak güldü. Bir süre sonra coşkusu bana da tamamen bulaştı ve kahkahalarımın onunkilere karışmasına izin verdim. Gelecekte bizi nelerin beklediğini bilmesem de bugünden itibaren sadece mutluluk gözyaşları dökeceğimi umarak sevdiğim adamın kollarında olmanın tadını çıkardım. O, dileğini gerçekleştirdiğimi düşünerek mutlu oldu ve bana teşekkür etti. Ancak bilmediği şey, onun da benim en büyük dileğimi, rüyamı gerçeğe dönüştürmüş olduğuydu.

DEVAM EDECEK

Teşekkürler

Yazılan her kitap benim için farklı dünyalara açılan bir kapıyı aralamak gibi ve ben heyecanla bu maceraya başlarken yanımda olan, bana inanan, beni destekleyen herkese çok teşekkür ederim. Tüm kurgularımın, karakterlerimin bendeki yeri ayrıdır ve hepsi çok özeldir ama sanırım Bahar'ın yeri bende ve okurlarımda her zaman ayrı olacak. *Bir Deli Bahar Rüyası*'nı ilk kez kaleme aldığım, kurgunun ilk taslağını tamamladığım 2015 yılında her bölümü sabırsızlıkla bekleyen, yorumlarıyla beni motive eden Wattpad okurlarıma teşekkürler, en büyük teşekkürü siz hak ediyorsunuz.

Kurgunun oluşumu, düzenlenmesi sırasında odama kapanıp girdiğim bin tane ruh haline, kendimi hayattan soyutlayışıma rağmen beni sevdikleri ve her zaman destekledikleri için sevgili aileme çok teşekkür ederim. İyi ki varsınız. Her zaman yanımda olduğunuz ve varlığınızı bana hissettirdiğiniz için sonsuz teşekkürler.

Benim dünya tatlısı dostlarım; Melis'im, Duygu'm, Pelin'im, Beste'm... Her kızın bir "kızlar çetesi" olmalı ve ben "çetem" olduğunuz için size çok teşekkür ederim.

Canım Zeyno'm, Zeynep Ünen; yazdıklarımla ulaştığım güzel kalbin sahibi canım arkadaşım, ablam. Hep böyle yanımda ol, bana yol göster ve ben de senin başını

şişireyim, olur mu? *Bir Deli Bahar Rüyası*'nın bana kazandırdığı bir diğer dostum, bana ablalık duygusunu tattıran Şule'm, *iyi ki girmişim bu işlere* dedirttiğin için teşekkürler.

Lemariz Müjde Albayrak; benim güzel Lemariz ablam, tanıdığım en iyi, en tatlı insanlardan birisin sen ve benim için böyle güzel bir abla olduğun için teşekkürler. Senden öğrenecek çok şeyim var, bu yüzden hep peşindeyim. Ayrıca Emine Sülar; bana olan inancın, desteğin, her zaman telefonun diğer ucunda olduğunu hissettirdiğin için teşekkürler. Sizi seviyorum hanımlar.

Son olarak bu kitabı elinde bulunduran sevgili okuruma; umarım Bahar'ı ve onun hikâyesini siz de benim kadar seversiniz.